

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR OF CLEOPATRA AND FRANKENSTEIN

COCO MELLORS

Blue Sisters

‘Captivating’
TESS GUNTY

‘Richly textured’
ISABEL KAPLAN

‘Gorgeous’
RAVEN LEILANI

MAVİ KIZ KARDEŞLER

Coco Mellors

Kopyalama hakkı

4. Emlak

An imprint of *HarperCollinsPublishers*
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF
www.4thEstate.co.uk

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda

İlk olarak 2024 yılında 4th Estate tarafından İngiltere'de
yayımlandı İlk olarak 2024 yılında Ballantine Books
tarafından ABD'de yayımlandı

Telif Hakkı © Coco Mellors 2024

Coco Mellors, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını
ileri sürmektedir

Jo Thomson tarafından kapak tasarımı
Kapak resmi To the Lighthouse © Gill Button, tuval üzerine

yağlıboya, 2017 Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin
edilebilir

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler,
karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş
gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları kapsamında tüm hakları saklıdır.
Sözleşmeler. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e- Sözleşmenin metnine
erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak

verilmiştir.

ekranda kitap. Bu metnin hiçbir bölümü, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik

Kaynak ISBN: 9780008622992

E-Kitap Baskısı © Nisan 2024 ISBN: 9780008623012

Sürüm: 2024-04-22

Adanmışlık

*Daisy için, başından beri orada olduğu için.
Ve Henry için, sonuna kadar kalacağına söz verdiği için.*

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Önsöz](#)
[Birinci Bölüm:](#) .
[Lucky İkinci Bölüm:](#)
[Bonnie Üçüncü](#) .
[Bölüm: Avery](#) .
[Dördüncü Bölüm](#)
[Şanslı Beşinci Bölüm](#)
[Bonnie Altıncı](#)
[Bölüm Avery](#)
[Yedinci Bölüm: Şanslı](#)
[Sekizinci Bölüm Bonnie](#)
[Dokuzuncu Bölüm Avery](#)
[Onuncu Bölüm Şanslı](#)
[On Birinci Bölüm: Bonnie](#)
[On İkinci Bölüm: Avery](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Yazan](#)
[Coco Mellors](#)
[Yayınevi Hakkında](#)

ÖNSÖZ

KARDEŞ ARKADAŞ DEĞİLDİR. KİM BİR İLİŞKİ KURMA DAVRANIŞINI AÇIKLAYABİLİR bir kardeş gibi ilkel ve karmaşık bir şeye indirgeyip değiştirilebilir, bir arkadaş kadar sıradan mı? Yine de bu statü en yüksek yakınlığı ifade etmek için tekrar tekrar kullanılır. *Annem benim en iyi arkadaşımdır. Kocam en iyi arkadaşımdır.* Hayır. Gerçek kardeşlik, tırnaklarınızı aynı rahimde büyüttüğünüz, aynı doğum kanallarından çıklık çığlığa itildiğiniz türden bir kardeşliktir.

Arkadaşlıkla aynı şey değil. Birbirinizi seçmezsiniz.

Birbirinizi tanımaya çalıştığınız kaçamak bir dönem. En başından beri birbirinizin parçasısınız. Bir göbek bağına bakın - sert, kıvrımlı, sevimsiz, yine de

ve bunu parlak ipliklerle örülmüş bir dostluk bileziğine benzetebilirsiniz. Bir kız kardeş ile bir arkadaş arasındaki fark budur.

Mavi kardeşlerin en büyüğü, liderleri Avery'dir. Bilge ve dünyadan bıkmış olarak doğmuştur. Dört yaşındayken, anaokulundan eve yürüyerek döndükten sonra ailesinin Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesine döndü ve *devam edemeyecek kadar yorgun* olduğunu ilan etti. Ama devam etti, hep devam etti. Avery tüm kız kardeşlere önden kulaç atmayı, çenelerinin altından gıdıklayarak bodega kedileriyle nasıl arkadaş olunacağını, kartların nasıl karıştırılacağını öğretti.

köşeleri bükmeden. Otoriteden nefret eder ama düzeni sever. Fotoğrafik bir hafızası vardır; lisedeyken okul kayıtlarına girmiş ve tüm sınıfının Sosyal Güvenlik numaralarını ezberlemiş, sonra da Dönemin geri kalanını çocuklara dokuz haneli rakamlarla hitap ederek onları korkutarak geçirdi.

Liseden on altı yaşında mezun oldu ve Columbia Üniversitesi'ndeki lisans eğitimini üç yılda tamamladı. Daha sonra, bir şirkete katılmak için kaçtı.

"anarşik, hiyerarşik olmayan, fikir birliğine dayalı topluluk", diğer adıyla komün, kısa bir süre San Francisco sokaklarında yaşamış, burada sigara içmiş ve sonunda eroin kullanmıştır. Çevresindeki kimsenin haberi olmadan Bir yıl sonra detoksa girdi ve o zamandan beri temiz kaldı.

O zamandan beri. Daha sonra hukuk fakültesine kaydoldu ve nihayet bu anısını iyi bir şekilde kullandı.

İlkeleriniz sizin için uygunsuz hale gelene kadar onları bilemezsiniz derler ve Avery bunun kanıtıdır. O son derece ilkeli ve sık sık rahatsız oldu. Bir şair ya da belgeselci olmak isteyebilirdi. film yapımcısı, ama o bir avukat. Şimdi otuz üç yaşında ve kendisinden yedi yaş büyük terapist eşi Chiti ile Londra'da yaşıyor. Tüm üniversite kredilerini ödemiş ve neredeyse okul harcı kadar maliyeti olan mobilyalara sahip.

Henüz farkında değil ama birkaç hafta içinde hayatını ve evliliğini hiç tahmin etmediği şekilde mahvedecek. Avery her şey olmak istiyor Omurgalı, ama aynı zamanda yumuşak etli.

Avery doğduktan iki yıl sonra ailesinin Bonnie adında bir çocukları oldu. Bonnie yumuşak dilli ve güçlü iradelidir. Onun dili beden dilidir. Altı yaşına geldiğinde ellerinin üzerinde yürüyebiliyordu. On yaşına geldiğinde, bir seferde beş mandalinayla hokkabazlık yapabiliyordu. Hem bale hem de jimnastik yapmayı denedi, ama hiçbir zaman diğerlerine uyum sağlayamadı. esnek, kadınsı kızlar sürüsü. On beş yaşındayken, yatak odasının duvarında bir delik açtıktan sonra babaları ona bir çift boks eldiveni aldı ve gerçek formunu buldu. Bonnie'nin boks keşfetmesi muhtemelen diğer insanların seksi keşfettiklerinde hissettikleri gibidir. Demek bütün yaygara *bunun içinmiş*.

Bonnie disiplin sunağında ibadet ediyor. Ablasının ergenlik dönemindeki çöküşünü sessizce izledikten sonra bir damla alkole dokunmamaya yemin etmiştir. Onun tercih ettiği uyuşturucular ter ve şiddettir. Bu ona her şeyi kazandırdı.

Olimpiyatların yanı sıra sporun en üst düzey amatör müsabakası olan IBA Kadınlar Dünya Boks Şampiyonası'na giden yolda profesyonel olmadan önce hafif sıklette gümüş madalya kazandı. Beklenmedik bir şekilde Bonnie kardeşleri arasında en nazik olanı. Buzu tezgaha vurmadan tepsiden çıkarabilir. Bebekler ve köpekler ona içgüdüsel olarak güvenir. Korkunç bir yalancıdır. Vücudu tonozlu meşe bir kapı gibi olsa da, doğası bir pencere kadar şeffaftır. Şimdi otuz bir yaşında ve savaşçılığının zirvesinde olması gereken Bonnie, hem New York'u hem de Son dövüşünde aldığı ağır yenilgiden sonra boksu bıraktı. Venice Beach, Los Angeles'a kaçtı ve burada bir barda fedai olarak işe başladı.

Çoğu insan bir çağrıya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeden hayatını sürdürür.

Belki de yıllarca gerçekleşmeyecek bir hayalin potansiyeli. İsteseniz de istemeseniz de sizi diğerlerinden ayırır. Yorucu ve yalnız olabilir,

ve cezalandırıcıdır, ama eğer bu gerçekten sizi çağırıyorsa, bu bir seçim değildir. Boks yapmak Bonnie'ye böyle hissettiriyordu. Ve yine de, şu anda, onu bazılarında bulabilirsiniz

Venedik'in arka sokaklarında boş bira bardaklarını topluyor, sarhoş kadınlara yardım ediyor

arabaların arkasına girip sigara izmaritlerini süpürürken, eğitildiği anarşik, demir yürekli savaşıdan hiçbir iz taşımıyordu.

Aileleri bir erkek çocuk istiyordu ama iki düşükten sonra bir daha hiç konuşulmadı ve her zaman Nicky olarak bilinen Nicole dünyaya geldi. Tüm kızlar arasında *en* kız olanı Nicky'ydi. Kafası kadar büyük bir balonu üfleyebilirdi. Yetişkinliğine kadar ironi yapmadan teen pop dinledi. Çocukken en sevdiği hobisi, tırtılları kelebek olmaları için küçük parçalarla besleyerek büyütme idi.

Squash. On yaşındayken, sırf hazır olmak için ilk balenli sütyenini aldı. Liseden mezun olana kadar beş erkek arkadaşı olmuştu. İç çamaşırları da dahil olmak üzere bir haftalık kıyafetlerini önceden seçmeyi severdi. Hareket halindeki bir takside likit göz kalemi ile fiskeleri bulaştırmadan mükemmel bir kedi gözü uygulayabilirdi. Nicky erkekler arasında her zaman popülerdi, ama kadın arkadaşlığı konusunda çok yetenekliydi. Bir kız öğrenci birliğine katıldı.

Kız kardeşleri onunla acımasızca dalga geçiyordu ama o bunu umursamıyordu. Kız kardeşleri genellikle kendi kariyerleriyle meşguldü ve onları özliyordu, bu yüzden arkadaşlarından bir aile kurdu.

Avery mantıklı ve Bonnie soğukkanlıysa, Nicky hassastı. Asla saklamaya çalışmadığı duygulardan oluşan bir karnaval gibiydi. Bazen bir atlıkarıncanın coşkulu girdabı, bazen de çarpışan bir arabaydı, Bazen atış poligonunda bekleyen hareketsiz bir hedefti. Anne olmak için doğmuştu ama vücudunun başka fikirleri vardı. Yıllar süren sancılı dönemlerden sonra, yirmili yaşlarında endometriozis teşhisi kondu. Yirmi yedi yaşında ölmüş olsa da, o kulübün doğal bir üyesi değildi; bir grubun solisti değildi ve genç ölmek için özellikle hızlı yaşamadı.

Nicky'ye sorsaydınız, bir charter okulunda onuncu sınıf İngilizce öğretmeni olarak olağanüstü sıradan bir hayat yaşadığını söylerdi.

Yukarı Batı Yakası, büyüdüğü yerden on blok ötede. Kız kardeşlerinininkinden daha küçük bir varoluş gibi görünse de, o bunu asla böyle görmedi. Öğrencilerini seviyor ve bir gün bir aile sahibi olmanın hayalini kuruyordu. Acı çektiği gerçeği dışında hayatındaki hiçbir şey ölümüne işaret etmiyordu.

Nicky'nin doğumundan bir yıl sonra, ebeveynleri uzun zamandır bekledikleri oğulları için son bir kez daha denediler. Lucky'yi aldılar. Evde

yanlışlıkla sadece on beş dakika içinde doğan Lucky, ailedeki yerini almak için hiç vakit kaybetmedi. Hayır
Lucky kaç yaşına gelirse gelsin, hep bebek olarak kalacak. Aslında, Nicky bir kez

konusabiliyordu, hemen Lucky'yi *bebeğim* ilan etti ve Minik bedenini her yere yanında götürüyordu. Birbirlerinden ayrılmadılar ama Lucky küçük kalmadı. Boyu 1.80. Ailelerinin dört tane o çok aranan şeyi yaratmak için atışlar: kadın güzelliği. Lucky ile bunu başardılar. Alışılmadık derecede keskin köpek dişleriyle çarpık olan dişleri bile gülümsemesine şehvetli, kurtvari bir nitelik kazandırıyor. Kısa bir süre önce, ajansının onayı olmadan saçlarının çoğunu kestirdi ve beyazlattı. Şimdi ise,

Barbie, Billy Idol ve Sibiryalı kurdunun bir karışımı gibi görünüyor. Lucky on beş yaşındayken model oldu ve dünyanın her yerinde çalıştı, bu da dünyanın her yerinde yalnız olduğunu söylemenin başka bir yoludur.

Lucky bir odaya girdiğinde, bir elektrikli yılan balığının Japon balığı dolu bir kaseye girmesi gibi olur. Keskin zekalı ve gizliden gizliye utangaçtır. Tokyo'da yaşarken kendi kendine gitar çalmayı öğrenmiş ve oldukça iyi çalışıyor ama kimsenin önünde çalamayacak kadar utangaç. Hâlâ video oyunları oynamayı seviyor, aslında her türlü kaçıışı seviyor. Şu anda Paris'te yalnız yaşıyor. *Bir içkiye ihtiyacım var sözünü bugüne* kadar yüz otuz iki kez söyledi.

Bir yıl. Bu, hayatı boyunca "*seni seviyorum*" dediğinden daha fazla. Onun içinde Montmartre'daki dairesinde, Nicky'nin ölmeden önce ona verdiği çerçeveli mavi kelekleri yatağının üzerinde asılı tutuyor ama nadiren uyuyor. Lucky yirmi altı yaşındadır ve kaybolmuştur. Aslında geriye kalan tüm kız kardeşler öyle.

Ama bilmedikleri şey şu: Hayatta olduğunuz sürece, bulunmak için asla çok geç değildir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Şanslı

LUCKY GEÇ KALMIŞTI. SORUMSUZCA, GERİ DÖNÜLMEZ BİR ŞEKİLDE, BU-ŞEYİ-KAYBETME-TEHLİKESİ-İÇİNDE

İş gecikti. Öğlen Marais'deki bir couture defilesi için provası vardı ama bu on dakika önceydi ve hâlâ metroyla kilometrelerce uzaktaydı. Önceki geceyi bir moda haftası partisinde açık barın tadını çıkararak geçirmişti. Lucky'nin önemseydiği tek tür), toplumun kenarındaki yaratıcılar olarak itibarlarını geri kazanmaya hevesli bir çift şirket çalışanı grafiti sanatçısıyla tanıştığı yer. Onu motosikletlerinden birinin arkasına bindirip terk edilmiş bir malikaneye götürmeyi teklif etmişlerdi; eski bir diplomatın

16. Arrondissement'daki bir binayı işaretlemeye karar verdiler. Lucky, tarihi bir binayı spreyle tahrip etme konseptine pek sıcak bakmıyordu. boya, ama gecenin bitmesini geciktirmekten her zaman mutlu oldu.

Bina beklenenden daha sıkı korunuyordu, güvenlik kameralarıyla donatılmıştı ve korkutucu çatalı bir çitle çevriliydi, bu yüzden yakındaki bir tabağın metal kepenklerini boyamaya karar verdiler, grafiti sanatçıları 1968 Paris protestoları tarafından popüler hale getirilen özgürlükçü sloganları tercih ederken - Yasaklamak yasaktır! Palais de Tokyo'nun merdivenlerinden güneşin doğuşunu izlerken bir yandan da içtikleri pembe Veuve Clicquot şişelerini yudumluyorlardı.

partiden arakladı, sonra da ot içmek için Lucky'nin evine döndü. İki erkeğin tahmin edilebileceği gibi üçlü bir ilişki başlatma girişiminden sonra Lucky ortadaki kadını atlayıp sadece birbirlerini becermelerini önerdi.

Tamamen giyinik bir şekilde yatağının üzerinde sızıp kalıyor, birkaç saat sonra boş ve neyse ki yağmalanmamış dairesinde, bugünkü provadan önce saçlarını yıkaması için rezervasyoncusundan gelen neşeli bir hatırlatma ile uyanıyor.

Aynı zamanda Nicky'nin ölümünün birinci yıl dönümüydü.

Metro ilerlerken Lucky telefonunu kontrol etti ve Avery'den gelen cevapsız bir arama ve sesli mesajla karşılaştı; Avery'nin bu günle ilgili duygularını "işlemesini" sağlamaya çalıştığına şüphe yoktu. annelerini hemen görmezden geldi. New York metrosunun pisliğini, güvenilmezliğini ve cep telefonu hizmetinin yokluğunu özlemişti; Paris metrosu neredeyse agresif bir şekilde verimliydi ve cep telefonuyla tamamen erişilebilirdi, hatta Yeraltında. Burada saklanacak hiçbir yer yoktu. Lucky, Avery'nin mesajını dinlemeden telefonu tekrar cebine soktu. Nicky'nin bir yıl önceki cenazesinden beri ailesinin hiçbir üyesini görmemişti. O gece şehirde güçlü ve sıcak bir rüzgâr esmiş, restoran masalarını devirmiş ve Çöp kutuları caddelerden aşağı yuvarlandı, Central Park'ta elektrik hatlarını kopardı ve ağaç dallarını kırdı. Ve Lucky ve kız kardeşlerini Dünyanın dört bir köşesine, evlerine dönmeye hiç niyetleri olmadan.

Şimdi on beş dakika gecikmişti. Gitmek için acele ederken kulaklıklarını unutmuştu, bu tüm gününü mahvedecek bir dikkatsizlikti. Lucky genellikle kulaklıklarını kulağına takmadan bir bloktan fazla yürüyemez, kendisi ile dünya arasında müzikal bir tampon oluştururdu. Ama o Marlboro Red ve ibuprofen'den oluşan her zamanki kahvaltısını bir kenara bırakıp evden uyandığı kıyafetlerle çıkmasının da yardımıyla kapıdan rekor bir sürede çıkmıştı. Gizlice tişörtünü kokladı. Biraz dumanlı, biraz terli ama genel olarak çok da kötü değildi.

"*Je voudrais te sentir.*"

Lucky'nin gözleri karşısında oturan ve az önce konuşmuş olan adama kaydı. Gergin, kemirgen gibi bir yüzü vardı ama gözleri tamamen yırtıcıydı. Elinde büyük bir Volvic su şişesini kasıklarının üzerinde tutuyor ve ona doğru tutuyordu. Gülümsüyordu.

"Ne?" diye sordu, ancak bu adamın ne söylediğini bilmek, onunla konuşmak gibi bir arzusu yoktu.

"Ah! Sen Amerikalısın!"

Tipik bir Fransız gibi telaffuz etti - teneke *kutuya* vurgu yaptı.

"Evet."

Lucky başını salladı ve ilgisiz görünmeye çalışarak tekrar telefonuna uzandı.

"Çok güzelsin," dedi ona doğru eğilerek. "Mmm, teşekkürler."

Gözlerini telefonundan ayırmıyordu. Rezervasyoncusuna mesaj atıp geride kaldığını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Bu

sadece gecikmeyi gerçek kılacaktı. Yapabiliyorken, kimse bir kez daha çuvalladığını anlamadan önce bu araf döneminin rahatlığının tadını çıkarmak daha iyiydi.

"Ve çok uzun," diye devam etti adam.

Koyu renk vintage Levi's pantolonu ve siyah cropped tişörtüyle Lucky gerçekten de bir ünlem işareti kadar düz ve uzundu. Omuzlarını öne doğru eğdi, böylece onu daha az görebildi ve bir soru işaretine dönüştü.

"*Mon dieu!*" diye bağırdı kendi kendine usulca. "*T'es trop sexy.*"

Kalkıp gitmeli. Ona gidip kendini becermesini söylemeli. Su şişesini - onun büyük, aptal, mavi hayali fallusunu- alıp ellerinin arasında ezmeliydi. Onun yerine telefonunu işaret etti.

"Bak, ben sadece-"

Kaşlarını çattı ve arama yaptığını belirtmek için ekranını işaret etti. Kişileri arasında hızla gezindi. Ama kimi arayabilirdi ki? Aslında kimseyle konuşmak istemiyordu. Alışkanlık dışı olarak Nicky'nin ve arama düğmesine bastı. Hepsi de Avery'nin ödediği aile telefon planının bir parçasıydı; Avery'nin Nicky'nin numarasını iptal etme zahmetinden kurtulmak için kendi payına düşeni ödemeye devam etmeye karar verdiğini tahmin etti. Lucky, Nicky'nin telefonunun şimdi nerede olduğunu bilmiyordu, bir çekmecede ölü olduğunu tahmin ediyordu ama hâlâ buna sahip olduğu için minnettardı. Kız kardeşinin sesi kulağına doldu.

Nicky'nin telefonuna ulaştınız, sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın. İyi eğlenceler!

Kıkırdıyordu, kaydedildiğinin bilincindeydi. Arka planda belli belirsiz, Lucky birkaç yaş daha genç olan ve geleceğindeki kayıplardan habersiz olan kendisinin güldüğünü duyabiliyordu.

"Sizi tanımayı çok isterim," diye ısrar etti

adam. "Telefondayım," dedi Lucky.

"Ah, *d'accord.*" Adam arkasına yaslandı, avuçlarını saçma bir centilmenlik jestiyle açtı. "Sonra konuşuruz."

Bu, Nicky öldüğünden beri onu ilk arayışı değildi; kız kardeşiyle konuşma ve onsuz hayatın nasıl olduğunu anlatma isteği hiç bitmiyordu. Onu aramak, hâlâ bacakları olduğuna inanan bir ampute gibi hissettiriyordu, ayakta durmaya çalışıyor.

"Merhaba, benim," diye başladı Lucky telefonun sesi duyulduğunda.

"Ben... Şey, sadece merhaba demek için aramıştım."

Onu dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışmayan adama baktı.

"Burada moda haftası olduğu için işler her zamanki gibi biraz yoğun ama aramak istedim çünkü... Sanırım bugün senin için büyük bir gün. Bir yıl! Buna inanamıyorum. Evet, sadece arayıp söylemek istedim.

Tebrikler, tabii ki. Bu lanet olası bir kutlama değil. Ama seni düşündüğümü bilmeni istedim. Her zaman seni düşünüyorum. Ve seni özlüyorum. Belli ki." Lucky boğazını temizledi. "Yani bu kadar. Seni seviyorum." Lucky onun bir şey hissedip hissetmeyeceğini görmek için bekledi, biraz enerjik

Kız kardeşinin onu dinlediğini anlamak için evrendeki değişimleri izledi. Hiçbir şey. "Ayrıca, Avery sinir bozucu davranıyor. Güle güle."

Telefonu kapattı ve pencereden dışarı baktı. Neredeyse onun durağı olan Saint Paul'e varmışlardı. Ayağa kalkmak için kendini açtığında, adam koluna dokunmak için uzandı. Sanki adam tenine bir kibrit tutmuş gibi sıçradı.

"Numaranızı alabilir miyim?"

Tren istasyonda yavaşladı ve Lucky tökezledi. Kız sendelerken ona sıırttı. Dişleri tütün yüzünden kahverengiye boyanmıştı.

"Çok seksisin," dedi.

Lucky, cam vitrinden böreğini seçer gibi sahiplenici bir neşeyle ona bakan adama baktı. Su şişesi hâlâ adamın kasıklarından ona doğru uzanıyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu, onu işaret ederek. Tren durma noktasına geldi.

"Bu mu?" diye sordu şaşkınlıkla. Plastik tüpü ona uzattı. "*Mais bien sûr.*"

Şişeyi adamın elinden aldı, kapağını açtı ve kalan suyu adamın kucağına boşalttı. Adam bir çığlık atarak ayağa kalktı.

pantolonuna yayıldı. Lucky çıkışa doğru fırladı ve Paris metrosuna özgü o tuhaf nesneyi, gümüş kolu çekti ve trenin kapıları açıldı. Perondan onun kendisine seslendiğini duyabiliyordu.

Yolcular aralarında trene akın ederken kaltak. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve gün ışığına çıktı.

Place des Vosges'da, Lucky rezervasyoncusunun ona gönderdiği adrese doğru hızla ilerlerken taş kemerler tepesinde sallanıyordu. Birbiriyle uyumlu zeytin rengi trençkotlar giymiş, sigara içen iki yaşlı adam Lucky geçerken dönüp onu izledi. Zili çaldı ve avluya açılan yontma mavi ahşap kapıdan geçti. Diğer uçta uzun, spiral bir merdiven vardı; ağır botları Her kata tırmanırken taş duvarlarda yankılanıyor, her sahanlıkta soluklanmak için duruyordu. Ergenlik çağında başladığı günde bir paket sigara içme alışkanlığı onu bu tür faaliyetler için uygunsuz hale getirmişti. Sonunda, o

tırazbandan tutarak en tepeye kadar sürükledi. Saçlarını sıkı koyu renk bir topuz yapmış ve boynuna bir mezura dolamış bir kadın kapıda durmuş onu bekliyordu.

"Geç kaldım, biliyorum," diye nefes nefese kaldı

Lucky. "*Je suis désolée.*" "Ya siz?" diye sordu kadın

sert bir sesle. "Lucky-" diye soluklandı. "Mavi."

"Loo-key?" diye tekrarladı kadın, elindeki panoya bakarak. Lucky onun arkasında dikiş makinelerinin çalışkan uğultusunu duyabiliyordu. "Sen Geç kalmadım. Aslında, oldukça erkencisiniz. Randevunuz saat ikide." Lucky ellerini dizlerinin üzerine koydu ve nefes verdi.

"On iki olduğunu sanıyordum?"

"Yanılıyorsunuz. Lütfen ikide dönün. Ciao!"

Otoriter bir *klik* sesiyle kapı yüzüne kapandı. Lucky hemen oraya yığılıp kapının eşiğinde uyuma isteğine direndi. Görülme sırası ona gelene kadar mahalle kedisi. Yavaşça kendini merdivenlerden aşağı taşıdı.

Yapacak başka bir şeyi olmayan Lucky, Marais'nin güneşli sokaklarında dolaşarak bir şeyler içebileceği bir yer aradı. Volvic'ten aldığı intikamın ve ardından gelen uyum sağlama yarışının adrenalini azalıyor, eğer bir an önce yatıştırmazsa acımasız bir akşamdan kalma olacağının işaretlerini veriyordu. Temmuz ayının başlarıydı ve temiz havaya rağmen o yaz Paris'i bir huzursuzluk havası sarmıştı. Bir genel grev ve bunun sonucunda Trafik sıkışıklığı havayı puslu bir dumanla doldurmuş, metrolarda ve yerleşim bölgelerinde meydana gelen bıçaklama olayları sokaklarda yoğun bir polis varlığına yol açmıştı. Ancak butikleri, tıka basa dolu barları ve hareketli kafeleriyle Marais, tüm bunlardan neşeye uzaktı.

Lucky caddenin karşısından kendisine seslenen bir kadın sesi duydu ve döndüğünde, Lucky'nin bir zamanlar bir tasarımcının vücudunu *yüz millik iyi bir yol* olarak tanımladığını duyduğu Fransız kızıl saçlı ve model arkadaşı Sabina'nın iki erkek modelle birlikte bir kafenin dışında oturduğunu gördü. Ona seslendi
Şanslı bitti.

"Serseri Pollyanna değil mi bu?" dedi adamlardan daha uzun olanı, Cliff, yaklaşırken.

Cliff Avustralyalı eski bir profesyonel sörfçüydü ve o sezon Milano podyumunda altın bir tangadan başka bir şey giymeden yürümesiyle ün kazanmıştı. Buna rağmen onu nesneleştirmek imkânsızdı; egosunun katıksız gücü buna izin vermezdi. Bu ve her zaman modayı bırakıp

sörf peşinde koştuğu ve karavanında yaşadığı hayatına geri dönmesi
Güzelliği onun için hem gelir hem de utanç kaynağı olan Lucky'nin aksine,
mevcut kariyer seçimi konusunda tamamen çelişkisiz görünüyordu.

Lucky modellik dışında hiçbir şey yapmamıştı.

hiçbir şey yapmamıştı. Bunu yüksek sesle itiraf etmese de Cliff'in
özgürlüğünü kıskanıyordu.

"Çav, Altın Top," dedi, önündeki paketten bir sigara alıp dudaklarının
arasına sıkıştırarak. "Kıyafetlerin üzerimdeyken seni tanıyamadım."

Lucky'nin tanımadığı bebek yüzlü bir Amerikalı olan diğer model
güldü ve ona ışık tutmak için eğildi. Altın sarısı bir rengi vardı.

retriever ve aynı görünüşte ayırım gözetmeyen memnun etme arzusu.

Adamların her birinin önünde büyük birer bira vardı, Sabina ise küçük bir
bardak beyaz şarabı yudumlamadan çeviriyordu. Lucky servis görevlisine
işaret etti ve

Oturmadan önce bir bira sipariş etti.

"Selam, ben Riley," dedi genç adam.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Lucky ve solgun bir mide dilimini ortaya
çıkarmak için arkasına yaslandı.

"Bu Lucky," dedi Sabina. "*Ma soeur*."

Lucky bunu belli belirsiz bir baş hareketiyle onayladı. Sabina'da tek
çocuğun arkadaşlarını aile üyesi gibi görme eğilimi vardı; aslında ikisi de
birbirleri hakkında en son kampanyaları ve içki tercihleri dışında pek bir
şey bilmiyordu.

"Sen Amerikalısın!" dedi Riley. Her sesli harfi pamuklara sarılmış gibi
hissettiren yumuşak bir güney aksanı vardı. "Bugün bir Amerikalı görmeyi
bekliyordum." Birasını kaldırdı. "Mutlu Dört Temmuzlar."

Lucky dumanı dar bir sütun halinde gökyüzüne doğru

üflledi. "Bunu kutlamıyorum," dedi.

Bu yıl, gelecek yıl, hayatının geri kalanı boyunca her yıl, ayın dördü
sadece Nicky'nin öldüğü gün olacaktı. Riley ona kaşlarını çatı.

"Ama sen Amerikalısın, değil mi?" diye

sordu. "New York," dedi. "Yani, zar zor."

"Ama bugün Paris'te yaşıyorsun," dedi Sabina. "Bu da Bastille Günü'nü
kutlamak zorunda kalacağınız anlamına geliyor."

"Ne zaman?" diye sordu Cliff.

"Aslında, sadece önümüzdeki hafta," dedi Sabina.

Cliff, "Temmuz, kontrolü zorbalıktan geri alma ayıdır" dedi.

"Ben özledim," dedi Riley. "Daha önce hiç ayın 4'ünde ülke dışına çıkmamıştım. Bizimkiler her zaman büyük bir barbekü partisi düzenler."

"Maalesef," dedi Sabina, "Fransızlar mangal yapmaz." Elinin bir hareketiyle bardağını yere bıraktı. "Bunu içemem. Sabahtan kalma bir baş ağrım var hâlâ. Neden yemekten önce şampanya ikram etmekte ısrar ediyorlar?"

kuliste kahvaltı?"

"Çünkü siz kızların yiyeceği tek şey o," dedi Cliff. "Ne derler? Şampanya, kokain ve sıradan seks, bebeğim."

Sabina onu görmezden geldi. Grinin anemik bir tonuna dönüşmekte olan gökyüzüne baktı.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor, *değil mi?*"

"Ah, dostum," dedi Riley. "Bir sonraki şovum açık havada." "Benimki de öyle," dedi Lucky.

"İlk moda haftam ve yağmur yağıyor," dedi asık suratla.

Cliff şaşırtıcı derecede akortlu bir sesle Alanis Morissette'in "Ironic" şarkısının nakaratını söylemeye başladı. *Düğün gününüzdeki raaaaain gibi.*

"Bu *haute couture*," dedi Sabina. "La crème de la crème. Güven bana, ıslanmana izin vermezler."

"Siz derken kıyafetleri kastediyor," dedi Lucky, sonra Cliff'e döndü.

"Her neyse, kadın modeller hakkında ne diyordun? Sizler sağlık ve ölçülülük timsalleri değilsiniz ki." Cliff'in neredeyse boş olan bira bardağına vurdu.

"Biz içkimizi idare edebiliriz, sizin gibi değiliz." Parmağıyla onu işaret etti. "Yemek yemiyorsanız, içmemelisiniz."

"Yemek yıyorum," dedi Lucky, az önce önüne konan birayı kaldırarak. "*Böylece* içebilirim."

Cliff güldü ve bir tur daha sipariş etti.

"Senin yapabildiğin her şeyi ben daha iyi yaparım" diye şarkı söyledi.

"Bahse girerim kendimi senden daha iyi tutabilirim,"

dedi Lucky. Cliff içkisini kaldırdı ve son yudumunu da içti.

"Bunu görmek ister misin?"

BİR SAAT SONRA, LUCKY BEŞ İÇKİ İÇMİŞTİ VE EN ÇOK anlattığı en komik hikayeydi. Sabahtan beri üzerini kir gibi kaplayan hüznün, her yeni turda biraz daha siliniyordu.

"On dokuz yaşındayım ve bir yıl boyunca Tokyo'da yaşıyorum," dedi. "Eğlenceliydi ama biraz da sorumsuzca davranıyordum."

geç çıkmak, randevuları *kaçırmak*, kısacası işe başlarken yapmamanız gereken her şey."

Lucky burada genç Riley'yi işaret etti ve kaşlarını kaldırarak uyardı.

Cliff, "Bu yaptığım gibi değil de söylediğim gibi yapmanın öğretilceği bir an gibi görünüyor," dedi.

"Bunları hâlâ yaptığına emin olduğumdan beri, Lucky."

"Hey, bana öğretmene gerek yok," dedi Riley. "Ben yirmi üç yaşındayım. Ne yaptığımı biliyorum."

"Ben de!" diye haykırdı Sabina. "Aslında son üç yıldır yirmi üç yaşındayım."

Lucky güldü ve içkisinden bir yudum daha aldı.

"Ajansım beni bırakmakla tehdit ediyordu ama sonra bir anda bir kampanya ayarladım. Sevimsiz bir reklam markası içindi ama yine de para, para, para. Menajerim aradı ve bana, 'Lucky, eğer bu çekime bir dakika bile geç kalırsan seni kovarız. Bir dakika. "

"Ne olacağını biliyorum," dedi Riley. "Geç kaldın ve seni kovdular, ama yine de büyük, ünlü bir model oldun."

"Onun ünlü olduğunu mu düşünüyorsun?" Sabina'nın nefesi kesildi.

"Benden daha mı ünlü?" Riley ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı.

"Hayır, yani evet," diye kekeledi. "Yani, bilmiyorum. İkiniz de çok güzelsiniz."

"Şaka yapıyor," dedi Lucky.

"Gerçekten değil," dedi Cliff. "Her neyse, ben ikisinden de daha ünlüyüm."

Sabina Cliff'e karşı burnunu kırıştırdı.

"Hiçbirimiz ünlü değiliz," dedi Lucky. "Neyse, hikâyeye dönelim. Çekimden önceki gece erkenden yatıyorum, zamanında uyanmaya kararlıyım.

Ama Shibuya'da genelevden neredeyse bir derece uzakta olan örnek bir dairede yaşıyordum. Yatakta uzanmış, iyi olmaya çalışıyordum ki bir grup kız içeri daldı ve "Açılış töreni var" dediler.

Harajuku'da bir parti var, geçen yıl Oscar kazanan filmde kovboy astronot her neyse onu oynayan şu çılgın seksi aktör de orada, birimiz onu becermeli, ayakkabılarını giy, çıkıyoruz. Ve bilmiyorum, hiç iradem yok, bu yüzden gittim, Tanrı'ya yemin ederim ki sadece bir içki içtim."

Lucky birasının kalanını bitirmek için durakladı, sonra dönüp bir tane daha getirmesi için garsona işaret etti.

"Peki ne oldu?" diye sordu Cliff. "Lütfen bana kovulduğunu söyle." Lucky tatmin olmuş bir geçirti çıkardı, sonra sıırttı.

"Daha da kötüsü. Bütün gece eğleniyorum-" "Peki ya aktör?" diye sordu Sabina. "Bir Rus tarafından kapıldı." Sabina burnunu çekti.

"Tipik."

"Ertesi sabah uyanıyorum ve tabii ki çağrı saatini bir saatle kaçırmışım. Hiç bir iş için uyuyakaldığınız oldu mu?"

Riley ciddi bir şekilde, "Annem beni zamanında uyandırmadığı için neredeyse SAT sınavlarımı kaçıırıyordum," dedi.

Lucky başını salladı.

"O zaman ne hissettiğimi biliyorsun."

Aynı zamanda ecstasy, melek tozu ve kokainin bir kombinasyonundan inmekte olduğu gerçeğini atlamaya karar verdi. Japonya'da temin etmenin zor olduğu biliniyor. Elbette, parti uyuşturucuları için bir yer mantarı domuzu gibi olan Lucky bunu başarmıştı.

"Uyandığımda menajerim beni on beş kez falan aramıştı bile," diye devam etti. "Onu geri aradım ve nerede olduğumu, neden cevap vermediğimi bilmek istiyordu. Birdenbire, ona bir kadınla uyandığımı söyledim.

Konjonktivit. Telefona cevap vermedim çünkü hiçbir şey *göremiyordum*. Aptalca, biliyorum, ama tam olarak tüm silindirleri ateşlemiyordum."

Cliff alay etti.

"Sana inandı mı?"

"Tabii ki hayır. Bana bir doktordan mektup almam gerektiğini söyledi. Enfeksiyon kapığımı ya da ajansın beni bırakacağını ve New York'a geri dönmek zorunda kalacağımı doğruladım. Yani, siktir et! Ama evet, panikliyordum. I

Yapılacak tek bir şey olduğuna karar verdim: Kendime konjonktivit bulaştırmak, sonra da doktora gitmek."

"Bir dakika," diye araya girdi Sabina. "Nedir bu konjonktivit? Seksten mi kapıyorsun?"

İçkisinden bir yudum almakta olan Riley sessizce yutkundu.

"Sadece adam ıskalarsa," dedi Cliff.

Lucky ona masanın üzerinden bir tokat attı ve Sabina'ya ne demek istediğini göstermek için gözlerine vurdu.

"Ah, *conjunctivite*!" dedi Sabina. "*Je comprends*."

"Bu sıçramayı yapamadın mı?" dedi Cliff. "İkisi aynı kelime gibi."

"Şşşt," dedi Sabina. "Benimle flört etmeyi bırak."

"Bu yüzden," dedi Lucky, "planım görebildiğim her kirli şeye dokunmak ve sonra da gözümüne dokunmaktı. Tabii Tokyo'nun temizliğiyle ünlü olduğu için bu hiç de kolay bir iş değildi. Neyse ki, kesinlikle iğrenç on iki modelle birlikte yaşıyordum. Yağlı mutfak tezgahı mı? Harika. Klozet kapağı? Mükemmel! Çirkin, minik köpeklerinin kışklarından biri? Tamam, dur bir sıvazlayayım."

"İğrenç!" diye bağırdı Riley, belli ki çok sevinmişti.

"Doktora gittim ve tahmin edebileceğiniz gibi gözlerim tüm bu hareketlilikten dolayı oldukça kızarmıştı. Doktor bana zar zor baktı bile. 'Neye ihtiyacınız var? Ona işim için bir nota ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana bir kâğıt uzatıyor ve ben de yoluma gidiyorum. Çok kolaydı. Notu aldığımı söylemek için menajerimi aradım. 'Bu harika,' dedi. 'Ama yalan söylediğini hep biliyordum, bu yüzden müşteriye seyahatte olduğunu ve uçağının rötar yaptığını söyledim. Onlar da gelebileceğini söylediler. Yarin.' Yani, mutlu son, değil mi? O gece tam vaktinde yattım. Sabah erkenden uyandım ve... gözümde bir enfeksiyon vardı."

"*Mais non!*" diye bağırdı Sabina.

"*Mais oui*, orospu çocuğu!" diye bağırdı Lucky.

Orta yaşlı iki Fransız kadından oluşan bir masa ona baktı ve kaşlarını çatı. Lucky onlara neşeyle el salladı.

"Yani kısacası," dedi Cliff, "boku yedin."

"Aynen öyle. Gözlerim tamamen kızardı ve şişti. Çekimi kaçırdım. Müşteriyi kaybederim."

"Ajansın seni bıraktı mı?" diye sordu Riley.

"Neredeyse." Lucky başını salladı. "Beni göz hapsine aldılar. Ama birkaç hafta sonra bir partide *Vogue Japonya'nın* editörüne rastladım. Çok iyi bir mizah anlayışı olduğunu bilirsiniz, ben de ona hikayeyi anlattım. O kadar hoşuna gitti ki, birkaç hafta sonra bana rezervasyon yaptı. Bu bir nevi editörlük kariyerimi başlattı."

"Çok şanslısın," dedi Cliff başını sallayarak. "Şanslı kedi gibidir," dedi Sabina. "Dokuz canı vardır."

"Belli ki ailen sana isim verirken ne yaptıklarını biliyorlardı," dedi Riley.

"Annemle babam bir bok bilmiyordu," dedi Lucky ve bir sigara daha yaktı. "Hâlâ da bilmiyorlar."

Masaya sessizlik çöktü. Hikâyenin sona ermesiyle birlikte, her an onu dibe çekmekle tehdit eden karanlık hüznün dalgası geri döndü. Ailesini, Nicky'yi, bu küçük kafe masasının dışındaki hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu, ama ailesi her zaman oradaydı ve kendini zihninin önüne itmeye hazırdı.

Kız kardeşleri daha bağışlayıcıydı ama Lucky kötü bir babaları olduğunu biliyordu.

Kesinlikle sadece onlar değildi. Hayatı boyunca, muhtemelen iyi babaları olan sadece bir avuç insanla tanışmıştı. Hepsi de tuhaftı. Sevgi dolu babalarla büyümüş çocuklar da aynı gözleri parlayan yumuşaklığa sahipti. Malibu gibi sonsuz güneşli yerlerde büyüdüler. Asla sertleşmek zorunda kalmadılar. Lucky'nin kötü bir babaya sahip olmanın uzun ve sert bir kışı olan bir yerde büyümek gibi olduğuna dair bir teorisi vardı. İnsanı sertleştirir. Aynı zamanda

yaz mevsiminin bir yaşam tarzı değil bir mevsim olduğu ve çoğu erkeğin fırsatını bulduğunda size zarar vereceği gerçeğine hazırlar. Ya da belki de sadece kötü babalarla büyüyen insanlar buna inanıyordu.

Babalarıyla ilgili komik olan şey soğuk olmamasıydı, en azından her zaman değil. Onu böyle tarif ederdi. Hava durumu gibi değişkendi. Ve hava durumu gibi, nasıl bir gün geçireceklerini anlamak için düzenli olarak kontrol edilmesi gerekiyordu. Lucky ve kız kardeşleri onun ruh halini ön kapıyı kapatma şeklinden anlayabilirdi. Dolu fırtınasında piknik yapamayacağınız gibi, öfkeli bir babanın yanında da bazı şeyleri yapamazdınız.

Kumanda için tartışmak yok, telefonda arkadaşlarla yüksek sesle sohbet etmek yok, kötü bir not için ağlamak yok, aptalca bir şakaya gülmek yok annelerine aç olduklarını söylediler. Evdeki tek erkek oydu ama aynı zamanda evin ta *kendisiydi*. Onun ruh halinin içinde yaşıyorlardı.

Lucky onun mavi gözlerini ve açık renk saçlarını miras almıştı ama benzerliklerinin burada bittiğine inanmak hoşuna gidiyordu. Üçüncü kuşak bir İskoç Amerikalıydı ve kendi deyimiyle, herkesi iyi bir ateist yapabilecek türden Katolik rahibelerle dolu bir çocukluk geçirmişti. Okumayı çok severdi, içki içtiği yıllarda bile haftada bir kitap okuma alışkanlığını sürdürmüştü ama gerçek dini spordu.

Futbol, boks, golf, bisiklet - her şeyi izlerdi. Bonnie gibi o da zihninden çok bedeniyle barışıktı. O bir

Profesyonel bir atletti, hatta üniversiteye futbol bursuyla gitmişti, ancak dizardı kırıışindeki yırtık nedeniyle mezun olduktan sonra bölgesel bir bankada işe girdi ve hayatının geri kalanında da bu bankada çalıştı. Ne kadar sarhoş olursa olsun ya da ne kadar sık olursa olsun, her zaman işe zamanında giderdi. Bu yüzden anneleri onun bir sorunu olduğunu asla kabul edemiyordu. Ne tür bir alkolik bunca yıl işini korur? Onları, ortaya çıktı.

Lucky için kötü bir babaları olduğunu söylemek kolaydı. Annelerinin de o kadar iyi olmadığını kabul etmek onun için daha zordu. Sussex'te yıkık

dökük bir malikanede, depresif bir annenin tek kızı olarak büyümüşü.
kısır sarhoş bir baba, İngilizlere özgü bir kombinasyon olan

üst sınıf ve tamamen parasız, annelerinin deyimiyle "lüks ama parasız". Anneleri ergenlik çağına ulaştığında babası mirasının çoğunu çarçur etmişti. Babalarıyla tanışıp evlendikten sonra bile Annesi, kaçtığı İngiliz sınıf sistemine karşı derin ve kalıcı bir nefret besliyordu.

Annelerinin hayatı hakkında bilmediği çok şey vardı ama Lucky'nin bildiği tek şey, annesinin büyüdüğü o mutsuz evden, kendi deyimiyle o sefil ülkeden kaçıp gittiği idi.

olabilir. New York'a geldi ve şehir merkezindeki bir galeride çalışmaya başladı. O zamanlar beline kadar inen ipeksi kumral saçları ve lale şeklinde güzel bir yüzü vardı. Öncelikle vitrinde mini etekle durup zengin erkekleri galeriye çekmesi için işe alındığını söylüyor ama genç sanatçıları da iyi tanıyormuş ve üstlerini bugün dünyaca ünlü olan ressamların ilk dönem eserlerini satın almaya ikna etmiş.

Annesinin çocukları olmasaydı, Lucky onun bir galeri müdürü ya da ünlü bir küratör olabileceğinden emindi, ama Avery doğduktan sonra galeriyi terk etti. Sonra, Avery on beş ve Lucky sekiz yaşındayken, anneleri müze görevlisi olarak çalışmaya geri dönmüş ve en büyük çocuğunu diğerlerine bakması için görevlendirmişti. Paraya ihtiyaçları olduğunu iddia ediyordu, ki bu doğruydı, ama muhtemelen bir saatte onlardan birinin bebek bakıcılığından daha az kazanıyordu.

Çoğunlukla, Avery'nin metanetle onun yerine üstlendiği annelik görevini tamamlamıştı. Lucky bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Avery çoğu kişiden daha iyi bir anneydi.

Ama bu yine de o gün onu geri aramayı planladığı anlamına gelmiyordu.

Sigarasının külünü taraklı tepsiye savurdu ve nefesini verdi.

Zihninde bir kapı bulup aşağıya inmek ve kaybolmak istedi.

Anıların artık ona ulaşamayacağı bir yere ve bunu yapmanın bildiği tek bir yolu vardı. Boş bira bardağını itti ve

Kurt gibi sırtışını arkadaşlarına doğru

çevirdi. "Daha sert bir şeyler alalım mı?"

LUCKY, gözlerinin önünden empresyonist tablolar gibi geçen güvercin grisi sokaklardan geçerek atölyeye geri döndü. Riley'yi banyoda becermeyi belli belirsiz düşünmüştü ama Riley bağlanacak bir tipe benziyordu, bu yüzden son derece sorumlu bir karar vererek

Zamana uymak yerine. Bir köpeği atlattı ve tökezledi, parmak uçları kaldırımını okşadı, sonra kendini düzeltti. Sadece birazcık sarhoştı.

Alkolünü herhangi bir erkekten daha iyi tutabileceğini düşündü memnuniyetle. Şarkı söyleyerek terk ettiği Cliff'ten kesinlikle daha iyi.

John Lennon'ın "Imagine" şarkısını şaşkın Sabina'ya duygusal bir şekilde seslendirdi.

Lucky mavi ahşap kapıyı açtığında, önceden sessiz olan Avluda telaşlı bir faaliyet vardı. Arnavut kaldırımli avlunun ortasına uzun beyaz bir pist inşa edilmişti ve işçiler bu pistin etrafında sandalyeleri istiflemek, kabloları döşemek ve fotoğrafçıların çukuru. Lucky, moda işini yaratmak için bir araya gelen dünyaların garip çarpışmasını hissetti; sahne görevlilerinden oluşan bu çalışkan kalabalık

İlerleyen saatlerde Herkülvari başarılar gösterdikten sonra sanki hiç orada olmamışlar gibi arka planda eriyip gidecekler, böylece ipek giysili Lucky ve benzerleri el emeği göz nuru eserleriyle seyirci denizinin üzerinde süzölebileceklerdi.

Bir sirk gösterisi olabilecek kadar uzun, sallanan bir sandalye kulesi taşıyan bir adamın etrafından dolaştı ve spiral merdivenin baş döndürücü sarmalından yukarı tırmandı. Havasız atölyeye girdiğinde her şey dönüyordu. A

İnsan terinin sıcak dalgası burun deliklerine çarptı. Başının üzerinde, ahşap bir tavan vantilatörü etkisiz bir şekilde dönüyor, odanın sıcaklığını döndürüyor ama dağıtmıyordu.

Şerbet rengi tafta elbiselerle dolu bir rafı iten bir kadın arkasına bile bakmadan geçip gitti.

Lucky başının vantilatörle birlikte vınladığını hissetti. Pencereye gitti ve derin bir nefes alarak dışarı eğildi. Atölye, deniz kenarına bakıyordu. Avlu aşağıdaydı ve Lucky dikkatini altındaki pırıl pırıl beyaz pisti parlatan adamın kel noktasına odakladı. Gözlerini adamın kine dikerken hızla çarpan başını sakinleştirmeye çalıştı.

"Yağmur yağacak gibi mi görünüyor?"

Lucky arkasını döndüğünde elinde mezura ve sıkı bir topuz olan stilistin koşarak geldiğini gördü.

"Hepimiz yağmur için çok endişeliyiz," diye açıkladı stilist ağzındaki gümüş iğneyi çıkarırken.

Lucky gökyüzünü incelemek için başını pencereden dışarı uzattı. Solunda gri, sağında ise soluk mavi bir hava vardı.

"Yarı yarıya," dedi.

Kelimeler ağzında bulanık meyve parçaları gibi hissetti. Stilist kaşlarını hafifçe çatı.

"*Alors*, bu taraftan lütfen."

Lucky odanın daha da sıcak bir köşesine götürüldü; burada kıyafeti kadife bir askıda asılı duruyordu ve kancasına Polaroid fotoğrafı yapıştırılmıştı. Baş aşağı duran bir martini bardağı şeklinde kloş etekli, halter yakalı bir balo elbisesiydi. Kumaşı en soluk şekerleme pembesiydi, tıpkı

Bir kedi yavrusunun pençesinin alt tarafı. Ustalıkla örtülmüş korsajın üzerinde gümüş boncuklu dallardan oluşan bir ağ, ışıltılı kiraz çiçekleriyle doluydu. Stilist beklentiyle Lucky'ye baktı.

"Sadece aplike işlemi üç yüz saat sürdü," dedi.

Ama Lucky cevap veremeyecek kadar yere yığılmadan kot pantolonunu çıkarmaya çalışmakla meşguldü. Onları ve tişörtünü çıkarmayı başardı, sonra içine işleyen bilinçsizlikle iç çamaşırlarıyla sallanarak durdu mankenlik yıllarının başlarında. Stilistin Lucky'den almayı umduğu sevinçli tepki ne olursa olsun, bu gerçekleşmeyecekti. Hâlâ kirli çoraplarını giyerek sert elbisenin içine adım attı. Arkadan bağlandığını hissetti, korse kaburgalarını çatırdatıyor ve belini sıkıştırıyordu.

"Güzel, değil mi?" dedi çalışma masasındaki terzi iç çekerek. "Tıpkı bir prenses gibi."

Lucky yumuşak bir geçirti çıkardı.

"Tasarımcılar birazdan gelip inceleyecekler," dedi stilist. "Ama önce kalıbını kontrol edeyim."

"Biraz su alabilir miyim?" Lucky mırıldandı.

Stilist şaşkın bir bakışla köpüklü, çilek aromalı bir Volvic çıkardı. Lucky belli belirsiz bir yudum aldı. Çilekten nefret ederdi. Sakarin köpükler midesine iner inmez başının belada olduğunu anladı. İçinden kahverengi bir bira ve votka seli fişkirirken açık pencereye doğru koştu, Korse bir tür mide pompası görevi görüyordu. İğrenç sıvı dalgalar halinde fişkırdı. Lucky az önce içinden çıkan ve aşağıdaki beyaz piste bir Rorschach testi gibi sıçrayan sıvı ve safraya baktı. Birkaç dakika önce kel olduğunu gördüğü adam dehşet içinde ona bakıyordu, tufanı kıl payı kaçırmıştı. Arkasında ise

Terzinin ve stilistin elbiseye kusmaması için ona yalvaran çığlıklarını duyuyordu. Lucky odanın yarı içinde yarı dışındaydı, gövdesi pencere pervazından sarkıyordu. Kısa bir süre böyle, arada, ne orada ne burada, sonsuza kadar kalmanın ne kadar iyi olacağını düşündü, sonra dudaklarından ekşi bir tükürük damlasını sildi. Önünde, eğik Paris çatılar ışıktaki parılıyordu. En azından güneş çıkıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Bonnie

BONNIE ŞAFAKTAN ÖNCE İSTILANIN SESİYLE UYANDI. BİRİSİ ön kapısını tıkırdatarak içeri girmeye çalışıyordu. Birkaç saniye içinde yatağının yanında duran beyzbol sopasını kaptığı gibi kendini küçük oturma odasına fırlattı.

Oda. Oda karanlık ve hareketsizdi, bir karton yığını dışında boştu. köşede kutular ve katlanabilir bir plaj sandalyesi. Dışarıdaki sokak lambalarından gelen sülfür sarısı ışık lekeleri çıplak zemini aydınlatıyordu. Kıpırdamadan durdu,

Dinliyordum. Kapı bir kez daha çerçevesi içinde tıkırdadı. Bonnie nefesini tuttu ve yumuşak bir klik sesiyle mandalın kilidini açacak kadar yaklaşıp kadar boşlukta sinsice ilerledi. Hızlı bir hareketle kapıyı çekip açtı ve sopayı önündeki havaya doğru savurdu. Sopa metalik bir gümbürtüyle ayaklarının dibindeki yere çarptı. Boş sahanlığa baktı, Komşusunun çocuklarının gece boyunca kuruması için parmaklıklara astığı ıslak havlularla kaplandı ve başını salladı. Yine kendisiyle kavga ediyordu.

Bu günlerde Bonnie genellikle öğlene kadar uyurdu. Yakındaki bir bar olan Peachy's'in fedaisi olarak çalıştığı için eve genellikle sabah üç ya da dörde kadar dönmüyordu. Yıllar önce yaptığı programın tam tersiydi bu. Bu süre zarfında her gün güneş doğmadan önce kalkıp eğitime başladı, Çoğu insanın kahvaltı için uyandığında bir haftada elde etmeyi umabileceğinden daha güçlü fiziksel aktiviteyi tamamlıyordu. Hâlâ egzersiz yapıyordu ama dövüş öncesi programının yoğunluğuna yakın bir yerde değildi.

eğitime sadece yaşamak demek daha doğru olur, çünkü o dönemlerde hayatında başka hiçbir şey yoktu.

Bonnie yatağına geri döndü ve sıg, ateşli bir uykuya daldı. Evin içinde bir yerde çalan telefonunun sesiyle uyandı. Telefonu o kadar seyrek kullanıyordu ki, genellikle buzdolabının üstüne ya da

Günlerce küvetten çıkmadığı için nerede bıraktığını hemen hatırlayamadı. Yataktan sendeleyerek kalktı ve oturma odasındaki açılmamış kutulardan birinin üzerine tünemiş olarak buldu, ekranda Avery'nin adı yanıp sönüyordu. Öğleden sonra erken bir saatti, onun için bile geç uyanmıştı.

"Aves," diye homurdandı.

Kız kardeşinin nefes verdiğini duydu.

"Bon Bon, *sonunda*. Annemden gelen bu lanet e-postaya inanabiliyor musun?" Bonnie kaşlarını çatı.

"Ne e-postası?"

"Daha görmedin mi? Yeni mi kalktın?"

Bonnie mutfığa doğru yürüdü ve musluğu açarak doğrudan musluktan su içmek için eğildi.

"Artık kapaklı bir telefonum var," dedi ağzını silerken. "E-posta yok. Ne yazıyor?"

"Pekala, kemerlerinizi bağlayın," dedi Avery. "Bulmama izin verin, bekleyin... İşte burada... *Sevgili kızlar, İnanması zor ama, bir yıl oldu Sevgili Nicky. Sana yazıyorum çünkü bildiğin gibi, daire geçtiğimiz on iki ay boyunca boş kaldı ve babanla ben satmak için zor bir karar. Nicky'nin eşyalarından herhangi birini toplamak isterseniz, lütfen bunu ay sonuna kadar yapın. Nakliyeciler geri kalanları temizleyecekler. Sevgiyle, anneniz olarak kalacağım.*"

Bonnie istemsizce nefes verdi. Bunu hiç beklemiyordu. Altı kişilik aileleri, ailelerinin yıllar önce piyasa değerinin altında satın aldığı Yukarı Batı Yakası'ndaki savaş öncesi bir binada iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Avery bir yatak odasını Bonnie'yle paylaşıyor, Lucky ve Nicky de daha küçük olan yatak odasında kalıyordu. Ebeveynleri ise küçük bir yemek odası olabilecek bir yerde uyuyorlardı.

alan, oturma odasından boyalı bir paravanla ayrılmıştır.

Bonnie bir keresinde akvaryumdaki bir köpekbalığının sekiz inç, vahşi doğadaki bir köpekbalığının ise sekiz fit büyüyeceğini duymuştu. Ancak çocukluk evleri tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Bonnie ve kız kardeşleri büyüdükçe büyüdüler, ta ki o apartman dairesi onları zapt edemeyene kadar. Amatör kariyerine başlamak için on yedinci yaş gününden kısa bir süre önce taşındı.

Yıllar sonra Nicky üniversiteye gitmek için eyalet dışına çıktı ve on beş yaşında keşfedilen Lucky de aynı dönemde dünyanın dört bir yanında modellik yapmaya başladı. Sonunda, hepsi gittikten sonra, Avery kaçtı ve bir yıl sonra yeni temizlenmiş olarak yeniden ortaya çıktı.

Hukuk fakültesine gitmeye kararlıydı. Babaları emekli olduktan sonra, görünüşte şehir babalarının sağlığı için kötü olduğu için aileleri şehir dışına

taşındı.

aslında içki içmesinin kötü olduğu anlamına geliyordu. O ve Nicky tekrar eve taşındılar ve Nicky yakınlardaki bir lisede İngilizce öğretmenliği yaparken Bonnie de Pavel'in spor salonunda becerilerini geliştirmeye devam etti,

turlar ve eğitim kampları arasında daireye girip çıkıyordu. Sürdüğü sürece mutlu bir anlaşıma olmuştu.

"*Anneniz olarak kalacağım da ne demek?*" diye sordu Avery, sesi yükselmişti. "Sanki annemiz olarak *kalmaması söz konusuymuş gibi mi?*"

"Hava soğuk," diye onayladı Bonnie. "Onun için bile."

Hemen kendini suçlu hissetti. Annelerini asla kötülememeye çalışıyordu ama gerçek şu ki, yakın değillerdi. Avery ve Nicky her zaman Kız kardeşler ve anneleri arasındaki uçurumu kapatmak için. Annelerinin en çok ilgilendiği kişi Nicky'ydi.

çocuklarından herhangi biriyle. Anneleri spordan nefret ettiği ve Nicky'nin aksine Bonnie sanata pek değer vermediği için birbirlerine karşı saygılı bir mesafeyi korudular. Bu arada Avery, bağımlılığı sırasındaki yokluğunu telafi etmek için yetişkinlik döneminde söz dinleyen bir kız evlat rolünü üstlenmiş, birkaç yılda bir şehir dışındaki anne babasını ziyaret etmiş ve önemli tatillerde ve doğum günlerinde onları aramıştı. Ama Bonnie onun

Avery'nin onlara karşı gizliden gizliye beslediği sıcak öfke, ilgisinin yüzeyinin altında magma gibi kaynıyordu. Hem Lucky hem de Bonnie Esasen ergenliklerinden beri ebeveyn ihtiyaçlarını dışarıdan karşılıyorlardı; Lucky dönüşümlü bir rezervasyoncu ve menajer ekibiyle, Bonnie ise boks antrenörüyle,

Pavel Petrovich. İhtiyaç duydukları küçük anne tavsiyesi ve cesaretlendirmesi için de Avery vardı. Avery'nin Chiti'yle tanışmadan önce kime başvurmak zorunda kaldığını Bonnie hâlâ bilmiyordu.

"Sence onu aramalı mıyız?" diye sordu Bonnie, şimdiden korkarak. "Ben aradım," dedi Avery hızlıca. "Alır almaz hemen."

Bonnie gülümsemesini bastırdı. Avery tam bir avukattı. "Ve?" diye sordu.

"Ve satıyorlar da. Şimdiden ilgilenen bir alıcıları var." "Vay canına," dedi Bonnie. Başka ne diyeceğini bilemiyordu. Avery İkisi için de yeterince öfkeli görünüyordu.

"Sonra görüşmenin geri kalanını bana yeni bir şirketten bahsederek geçirdi. Bahçede kullandığı gübre," dedi Avery, sesi kızgınlıkla daha da yükselmişti. "Çok tipikti. Neredeyse hiç konuşmuyoruz ve konuştuğumuzda da kelimenin tam anlamıyla boktan şeyler hakkında konuşmak istiyor."

Anneleri onları her zaman besledi ve onlara asla vurmadı -onnie her zaman bunu kendine hatırlatmayı severdi. Ama onlardan çok bunalmıştı. Yemek yapmaktan ya da ev işlerinden zevk alan bir anne değildi ama asla yardım istemedi. Her akşam, dördünü de beslemek için kendini özel bir geziye çıkmış bir kaşif gibi ortaya atıyordu.

Başladığına pişman olduğu ama tamamlamayı kabul ettiği tek başına bir görevin yorucu ayağı. Bonnie'ye göre anneleri Avery'den korkuyordu, Bonnie tarafından şaşırtılmış, Nicky tarafından ara sıra büyülenmiş ve Lucky'den habersizdi. Açıkçası bunların hiçbiri ideal değildi.

Bonnie'nin babaları hakkındaki duyguları daha karmaşıktı. Hem gurur hem de utanç verici bir şekilde, babası ona diğer kızlarından daha fazla ilgi göstermiş, sık sık onun hiç sahip olmadığı oğlu olduğu şakasını yapmıştı. Büyürken, akşamları onu Central Park'a götürürdü, son ışık çimenlerin üzerinde kaybolurken ikisi Büyük Çimenlik'te sözsüz bir şekilde topu ileri geri atarlardı, tek ses derinin avuçlarına yumuşak bir şekilde çarpması ve bir vuruştan sonra ara sıra gelen onay mırıltısıydı.

özellikle iyi bir avdı. Eve yürürken, ağır elini kızın ensesine koyar, onu ileriye doğru iterdi ve kız

Zevk ve klostrofobi duygularının birbiriyle yarışması, dikkatini üzerinde tutma arzusu, *ondan* kaçmak, özgür ve engelsiz bir şekilde kız kardeşlerinin güvenliğine geri dönmek için eşit derecede güçlü bir arzuyla birleşti.

Bonnie on beş yaşına geldiğinde ve boksu keşfettiğinde, daha önce evin dışında ya da onlar yattıktan sonra içtiği içkiler, birlikte oynadıkları akşamın erken saatlerine kadar sızmıştı. Onun için endişelense de, artık o elin üzerinde olmamasının verdiği rahatlama hissi en net hatırladığı boyundu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Avery. "Onları durdurmaya çalışmalı mıyız?" Bonnie ne düşündüğünü bilmiyordu. O apartman dairesi bildiği tek evdi, hem boynundaki bir albatros hem de bir çapaydı. Her zaman için

Geçtiğimiz yıl, Avery ipotek ve aylık bakım ücretini karşılayarak evin boş kalmasını sağlamıştı, ancak hepsi biliyordu ki anlaşma sonsuza dek süremezdi. Ailesine karşı en iyi yaklaşımın tarafsızlık olduğunu keşfetmişti.

"Sence yapmalı mıyız?" diye sordu.

Avery kararlı bir şekilde, "Evet," dedi. "Burası bizim de evimiz ve buna hakları yok."

Bonnie, "Buranın sahibi oldukları gerçeği dışında," diye mırıldandı.

"Her neyse!" Avery sinirli bir şekilde cevap verdi. Sesi tıpkı ergenlik dönemlerindeki gibi çıkıyordu. "Satmaları cidden umurunda değil mi?"

Bonnie o daireyi çok sevmiştir ama orada olanlardan sonra bir daha oraya adım atamayacağını biliyordu.

"Sanırım burası onların dairesi ve ben... onların isteklerine saygı duyabilirim," dedi.

"Tanrım, senin kadar soğukkanlı olmak için adam öldürürdüm," dedi Avery. Bonnie utangaç bir şekilde güldü.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bu, benim aksime senin kaderinde stres kaynaklı bir kalp krizinden ölmek olmadığı anlamına geliyor."

"Peki Nicky'nin eşyaları ne olacak?" diye sordu Bonnie.

Bu konuda hiç de tedirgin değildi. Avery telefonda alçak sesle mırıldandı.

"Biliyorum," dedi. "Birimizin geri dönüp her şeye sahip çıkması gerekecek."

"En yakını olduğumu biliyorum..." diye başladı Bonnie, kalbi sıkıştıyordu.

"Sorun değil," dedi Avery çabucak. "Kimse senden oraya geri dönmeni beklemes. Bir yolunu bulacağım."

Bonnie rahatlayarak nefes verdi. Ailelerinde her şeyi düzeltmek zorunda olan kişinin Avery olmasından nefret ediyor ve aynı ölçüde de rahatlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Şimdiden bir yıl olduğuna inanamıyorum," dedi Avery, sesi alçaktı. "Biliyorum..." Bonnie kendi kendine hüzünle gülümsedi.

"Zaman bir yolculuk, dostum." "L.A. gibi konuşuyorsun. Orası nasıl?"

Bonnie oturma odasını adımlayarak geçti ve kendini sahanlığa bıraktı, güneş ışığından hafifçe irkildi.

"Harika. Şu anda okyanusa bakıyorum."

Aslında Bonnie'nin görebildiği tek şey, bir martının çöp poşetinden çıkardığı pizza kabuğuyla boğuştuğu aşağıdaki sokaktı. Bir şekilde Sahilden bir blok ötedeki bakımsız sokakta, bir dizi köhne evden birinde Hala aydan aya ucuz kiralalamalar sunan ve bu nedenle sörfçüler, öğrenciler, mevsimlik gezginlerden oluşan bir topluluk için uygun evler olan binalar İşçiler, yaşlanan hippiler ve uyuşturucu bağımlıları - Venedik'e emlakçıların deyimiyle "yerel renk" katan ama kendileri asla bir emlakçı kullanmayacak türden insanlar.

"Bu çok hoş," dedi Avery. "Kısa bir süre için bakıyorum."

"Hâlâ mı? Artık geç değil mi?"

"Beni bilirsin," dedi Avery.

Bonnie yaptı. Avery, uyuşturucu kullandığı gibi çalışıyordu: dünyayı bastırmak için.

"O günü anmak için bir şey yaptınız mı?" Avery sordu.

"Henüz değil. Ya sen?"

"Sadece hepinizi çağırıyorum. Eğer bir gelenek başlatmak istiyorsak, şimdi tam zamanı."

Bonnie bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Nicky ne isterdi? Yas tutmanın nasıl yapılacağı gibi bir şey yok."

Avery'nin sesi genellikle müşterileri için ayırdığı canlı ve etkili bir niteliğe büründü.

"Bekle, şimdi bakıyorum." Bonnie onun yazmaya başladığını duyabiliyordu. "Ölüm yıldönümünü... nasıl... kabul edersiniz..."

Bonnie başını salladı ve hafifçe homurdandı. Dikkatini tekrar, daha fazla ödül bulmak için çöp torbasını delen martının vahşi çabalarına yöneltti.

"Bence bu sadece içgüdüsel bir şey olmalı, Aves. İnternet bize burada ne yapmamız gerektiğini söyleyemez."

"İnternet bize *her zaman* ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir. Bakın, burada bir listem var." Avery okumaya başladı. "Bir numara, son dinlenme yerlerini ziyaret edin... Tamam, New York'ta olmadığımız için bunu yapamayız. İki numara, serbest bırak kelebekler-"

Bonnie alay etti.

"Tabii, ağımı alayım." Avery güldü.

"Üç numara daha makul. Bir mektup, şiir ya da blog yazın." "Şiir mi? *Blog mu?* Kim bu insanlar?"

"Tamam, tamam. Dört numara en sevdikleri şarkıyı çalmak." "Ne olduğunu biliyor musun?"

Avery, "Hayır, ama Lucky yapardı," dedi.

"Lucky muhtemelen bizimle dalga geçmek için bunun bir death metal parçası olduğunu söyleyecektir."

"Sanırım telefonuna cevap verirse öğrenebiliriz."

Şimdi Avery'nin sesi, asla itiraf etmese de, duyguları incindiğinde gizlemeye alıştığı o sert tonu almıştı. Bonnie, Avery'nin kelebekler kadar zor anlaşılan en küçük kız kardeşleriyle bağ kurmaya ne kadar çalıştığını biliyordu. Bonnie'nin Avery'ye söylemek istediği şey, Lucky'yi sevmenin püf noktasının

Özgür olma ihtiyacına saygı duyun. Bırakın istediği gibi gelip gitsin ve Eninde sonunda, senin üzerine düşecekti. Ama her zamanki gibi Bonnie karışmamaya karar verdi.

"Devam edelim," dedi Avery. "Beş, özel bir anma töreni düzenleyebiliriz. Altı, sevgi dolu duyguları çiçeklerle ifade edebiliriz..."

"Bunların hiçbiri Nicky'ye benzemiyor."

"Biliyorum. Tamam, listedeki son öneri oturmanız."

"Bu kadar mı?" Bonnie kendi kendine kaşlarını çattı. "Bütün öneri bu mu? Oturmak mı?"

"Tek söylediği bu. *Oturun.*"

"Sanırım bunu yapabiliriz."

"Zaten masamda oturuyorum. Yerimi değiştireyim mi?"

"Evet, başka bir yere otur. Yere otur."

"Tamam, sen de yere otur."

Bonnie sürünerek sahanlık katına indi ve sırtını duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Martıların ve komşularının sessizce tartıştıklarını, adamın *sana söyledim, sana söyledim* diye tekrarladığını ve bunun ötesinde dalgaların yavaşça çarpışını duyabiliyordu. Güneş, göz kapaklarının derisinde altın renginde parlıyordu.

Hava tuz, çöp ve ışık kokuyordu.

"Bunun bir işe yaradığını hissediyor musun?" diye sordu.

Avery, "Bunun bir şey *yapmak* için olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu sadece onu hatırlamamız ve kederimizi hissetmemiz için bir fırsat olacak."

"Eğlenceli," dedi

Bonnie. "Hissediyor musun?"

"Kederim mi? Sanırım öyle. Sadece aç da olabilirim." Komik olmasını istemişti ama Avery diğer tarafta sessizdi. "Öyle misin?" diye sordu. Geçici olarak. "Hissediyor musun?"

Avery'nin telefonda sığ bir şekilde nefes aldığını duydu.

"Ona çok kızgıyım," diye fısıldadı Avery. "Bu berbat bir durum değil mi? Üzülmem gerektiğini biliyorum ama çoğunlukla ona kızgın hissediyorum."

"Bence bu... normal mi? Değil mi? Chiti'ye sormalısın, o bilir." "Normal hissettirmiyor. Ona *zarar* verebilirim, biliyor musun? Eğer o burada

olsaydı.
boynuna yumruk at."

Bonnie gülümsedi.

"Birine yumruk atmak için oldukça garip bir yer."

"Şey, yüzüne vurmak istemezdim. Sadece ona yaklaştırdım, böylece ona gerçekten ama gerçekten kızgın olduğumu anlar."

"Anlıyorum. Ben de onun boynunu yumruklardım."

"Evet, ama bunu yaparsan muhtemelen onu öldürürsün." "Çok geç."

Kelimeler aralarında titreşerek asılı kaldı.

"Gerçekten nasılsın Bon Bon?" diye sordu Avery. "... gece kulübü olayı nasıl?"

"Sorun değil." Bonnie omuz silkti. "Bu gece çalışıyorum."

Çok uzaklarda, Londra'da, Avery küçük bir memnuniyetsizlik mırıltısı çıkardı. "Orada ne işiniz var? Biz L.A. insanı değiliz."

"Belki de öyleyimdir," dedi Bonnie.

Ama Bonnie kendini L.A. ya da başka bir insan olarak görmüyordu. Aksi takdirde. O kadar uzun süredir boksördü ki insan olmayı unutmuştu. Şehri seçmişti çünkü New York'ta eğitim gördüğü yerden çok uzaktı ve iş bulmak için yeterince kolay bir yer gibi görünüyordu. Sevip sevmediği umurunda değildi. Sadece kaçmak için oradaydı.

Avery, "Los Angeles'ta yaşamak, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan çok güzel biriyle çıkmak gibi bir şey," diyor. "Bir süre için iyi, çünkü bilirsiniz, onlara bakarsınız, ama sonunda kitap okuyan ve gerçek burunları olan insanların etrafında olmanız gerektiğini fark edersiniz."

Bonnie kaşlarını çatı. Avery son on yıl içinde Los Angeles'a hiç gitmiş miydi? Orada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirdi?

"Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum," dedi kayıtsızca.

Mücadele ruhuna sahip olduğu tek yer ringlerdi. İplerin dışında teslim olmak daha kolaydı, özellikle de kendinden eminliği yaptıkları her konuşmayı sabitleyen bir örs gibi olan Avery'ye karşı.

"Gelip bizimle kalabilirsin!" Avery haykırdı. "Chiti'nin buna bayılacağını biliyorum. Kuzey Londra'da iyi bir boks salonu olmalı."

"Artık antrenman yapmıyorum. Bunu sana söylemiştim."

"Tamam, tamam, spor salonunu unut. Gerçekten istemiyorsan dövüşmek zorunda değilsin. Koçluk yapabilirsin, spor yöneticisi olabilirsin, bir hayır kurumu kurabilirsin. Sadece kim *olduğunu* hatırla, Bonnie."

Bonnie gözlerini tekrar kapattı. Birden kendini çok yorgun hissetti. "Peki bu kim?" diye sordu.

"Öncelikle, sen kadınlar dünya şampiyonusun. Ben bile Kazandığın yarışmaların yarısını hatırlamıyorum ama çok olduğunu biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü insansın, hem içeride hem dışarıda. Ve sen benim kız kardeşimsin. Lütfen.

Yukarıda belirtilen tanımlamaların hiçbirinin fedai olmayı içermediğini unutmayın." "Ama ben bir *fedaiyim*. Ben tam olarak buyum."

Avery sessizdi. Bonnie, Avery'nin bir sonraki hamlesini denemek için zihninde dönen dolapları duyabiliyordu.

Avery sonunda, "Nicky bunu senin için istemezdi, biliyorsun," dedi. Demek diye düşündü Bonnie, ölümlerin dileklerini çağırmaya karar vermişti.

Bir klasik.

Avery, "O senin sevdiğin şeyi yapmanı isterdi," diye devam etti. Bonnie başını usulca arkasındaki duvara yasladı.

"Bazen sevdiğim şeyden nefret ediyorum," dedi. Diğer uçta bir vuruş.

"Ben bile mi?" Avery sordu.

Bonnie, Avery'nin sözlerini bu şekilde anlayacağını çok iyi bildiği halde, "Sen asla," dedi. Sanırım bu yüzden söylemişti. Avery mırıltı ile hırıltı arasında bir ses çıkardı.

"Ben *sadece* seni seviyorum," dedi. "Bu yüzden seni zorluyorum."

"Biliyorum," dedi Bonnie. "Ben de seni seviyorum. "Çok olmadan." Nicky onlara hep böyle söylerdi. Çok yok. Sadece sevgi. "Bak, benim koşuya çıkmam lazım. Seni haftaya ararım?"

"Mmm," diye mırıldandı Avery. "Sonsuza kadar kaçamazsın."

BONNIE ŞORTUNU VE SPOR SÜTYENİNİ GİYDİ VE YOLA ÇIKTI
Plajda. Günde beş mil kumda koşuyor, ardından Muscle Beach'teki barlarda bir dizi jimnastik egzersizi yapıyordu. Alışık olduğu kadar yorucu bir antrenman rejimi değildi ama tamamen yumuşamasını engelliyordu. Buraya sık sık gelen vücut geliştiricileri izleyen turistlerden oluşan bir seyirci kitlesine sahip olmaktan pek hoşlanmıyordu ama burası bir spor salonundan daha ucuzdu ve günlerini bench preslerin etrafında caka satarak geçiren şişme havuz oyuncakları gibi şişirilmiş, bronzlaşmış erkeklerden çok daha az dikkat çekiyordu. Genellikle barlardaki tek kadın oydu,

Beş dakikanın altında yüz barfiks çekeabilen tek kişi kesinlikle oydu ama buna boks salonundan alışkındı. Ortaokuldan beri takım sporları yapmamıştı ve antrenman arkadaşlarıyla yüzeysel şakalaşmaların ötesine nadiren geçmişti. Bir boz ayının tüm sosyal zarafetine sahip olduğunu düşünüyordu.

Ayı. Hayatta olduğu gibi parmaklıklarda da kendi haline bırakılmıştı; kendi kendine, bunun tam da hoşuna giden şey olduğunu söylüyordu.

On beş yaşında antrenmanlara başladığından beri hiç yalnız kalmamıştı. Ringdeki bir boksör kendi başınaymış gibi görünebilir, ancak birkaç adım geriye gittiğinde antrenörü her zaman köşede onunla birlikte her darbeyi alıyor olacaktır. Gerçekten iyi bir antrenör, dövüşçüsünün gördüğü gibi görür, hissettiği gibi hisseder.

savaşçı hisseder. Ve dövüşçünün bu desteğe ihtiyacı vardır, bir çocuğun annesine güvendiği kadar güvenir. Bu sporun kalbindeki gizli kırılğanlıktır, Bu samimi bağımlılık. Ve yine de bu bağımlılığa teslimiyetten neredeyse insanlık dışı bir bireysel direnç kapasitesi doğar. Boksörler savaşmak için eğitilir, kaçmak için değil. Bonnie birçok boksörün sırt üstü yere düştüğünü görmüştü ama ringden kaçanı hiç görmemişti. Hakemin her dövüşün başında "her zaman kendini koru" talimatına rağmen, boks kişinin en derin doğal koruma içgüdülerini geçersiz kılmayı gerektiriyordu. her ne pahasına olursa olsun. Kaçınılmaz olarak, bunu sağlamak için acı çekmeniz gerekiyordu.

Bonnie boks salonuna ilk kez girdiğinde Nicky onun yanındaydı. O on beş, Nicky ise on iki yaşındaydı; aileleri her öğleden sonra onlar isteyken Nicky'yi parkın karşısındaki okuldan alıp eve götürmesi için onu görevlendirmişti. Avery liseden erken mezun olmuştu ve Columbia'da çift ders yüküyle kendini öldürüyordu ve on yaşındaki Anneleri isteyken Lucky bir okul sonrası programına verilmişti. Bir öğleden sonra, Bonnie parktan batıya, dairelerine doğru devam etmek yerine, Nicky'yi tek kelime etmeden güneşe, Midtown'a doğru yönlendirdi.

O zamana kadar Bonnie haftalardır boks filmlerinden başka bir şey izlememiş, hepsini *Raging Bull* ve *Rocky*'den sahneleri onunla birlikte canlandırmaya zorlamıştı. Ringe adımını atmadan önce bile takıntılıydı, ama onların

Anneleri bu sporu barbarca bulmuş ve dersler için para ödemeyi reddetmiş. Lisedeyken amatör bir boksör olan babaları, bir boks okulundan Bonnie'ye parayı verip bir ara gidip denemesini söyleyecek kadar uzun bir sarhoşluk sersemliği. Bonnie okuldaki boks salonlarına bakmıştı. ve evlerine en yakın olanı seçtiler, böylece kendilerini Golden Ring'in dışında buldular, büyük bir üne sahip olmayan bir vitrin boks salonu.

Kış mevsimiydi ve spor salonunun büyük ön camı buğulanmıştı, diğer tarafta ip atlayan ve antrenman yapan figürler bulanık silüetler halindeydi. Bonnie dışarıda donmuş gibi duruyordu, içeri giremeyecek kadar gergindi ama Nicky kapıyı iterek açtı. İçerisi pis kokulu, buharlı ve sıcaktı. Hava

ritmik tıslamalar, gümbürtüler, patlamalar ve kesik kesik tokatlarla doluydu. Bonnie girişte durmuş, gözleri bir insandan diğerine koşuyordu. Hepsi erkekti, hepsi ondan çok daha büyüktü, hepsi tamamen eğitime dalmıştı; kimse

içeri girdiklerinde yukarı baktılar. Aniden bir zil çaldı ve gürültü azaldı. Erkekler atlama iplerini bıraktı ya da su şişelerini ve havlularını almak için antrenmanlarına ara verdi. Şimdi tam zamanıydı ama Bonnie'nin cesareti kırılıyordu. Nicky bunu biliyor olmalıydı çünkü ip atlamayı yeni bitirmiş uzun boylu bir adama doğru yürüdü ve ona baktı. Vücudu Bonnie'ye bir panterinkini hatırlatıyordu; hareket ettikçe derisinin altındaki kaslarının dalgalandığını görebiliyordu.

Affedersiniz, dedi Nicky. Kız kardeşim boks yapmayı öğrenmek istiyor. Ona öğretebilir misiniz?

Yakışıklı yüzü terden sırılsıklam olmuş bir halde ona gülümsedi.

Bu konuda Pavel'le konuşmak isteyecektir.

Uzak duvara yaslanmış uzun boylu beyaz bir adama başıyla işaret etti. Nicky ona teşekkür etti ve Bonnie'nin elini tuttu. Bonnie'yi de peşinden sürükledi ve adama ulaştıklarında isteğini tekrarladı. Pavel, ağır torbanın üzerinde izlediği boksörü başıyla onayladıktan sonra onlara sakın sakın baktı. Yüzü çelişkiler içinde çok güzeldi. Kalın bir boyun ve narin, Kıvrık kulaklar, uzun siyah kirpiklerle kaplı dans eden mavi gözlerin altına yerleştirilmiş kaba, kare bir burun. Bonnie'ye göre o yaşta yaşlı bir insan kategorisindeydi, gerçi Bonnie daha sonra onun henüz otuz yaşında olmadığını öğrenecekti. Elinde tuttuğu Bonnie uzun bir süre onun bakışları altında kaldı.

Dövüşmek mi istiyorsun? diye sordu.

Konuşurken sesi Rus aksanıyla kalınlaşıyordu. Bonnie tek kelime etmeden başını salladı. Pavel açık renk gözlerini Nicky'ye çevirdi.

Ya sen ufaklık?

Gazeteci olacağım, dedi kibarca. O yüzden sadece not alacağım.

Pavel gülümsedi.

Kalem mi lazım?

Nicky ona bilmiş bir bakış attı ve şakağının yan tarafına dokundu.

Hepsi burada.

Pavel bunun yeterince makul olduğunu belirtmek için başını salladı.

Tamam, Nicky'yi işaret etti. Not al. Bonnie'ye döndü. Sen, gel.

Onu arka duvardaki büyük aynanın önüne götürdü ve yansımasından yaklaşık bir metre uzakta durdurdu. Yakından bakıldığında, cam kurumuş ter, sümük ve tükürükten oluşan puslu bir tabakayla kaplıydı ve bu tabaka aynadaki herhangi birinin kenarlarını yumuşatıyordu.

Yansımış. Pavel Bonnie'ye bir duruş almasını söyledi. Bonnie çekingen bir tavırla ayaklarını kalça genişliğinde ayırdı.

İyi hissediyor musun? Pavel sordu.

Bonnie başıyla onayladı. Pavel kalın bir parmağını uzattı ve Bonnie'nin omzunu iterek dengesini kolayca bozdu. Başını iki yana salladı.

Sağlam değil. Tekrar dene.

Bonnie ayaklarını yeniden konumlandırı, böylece kalçalarının altında bir açı oluşturdular ve dizlerini kilitlediler.

Katı mı? diye sordu Pavel, işaret parmağını uzatarak.

Bonnie tekrar başını salladı, bu kez kendinden daha emindi. Pavel parmağının ucunu Bonnie'nin kürek kemiğine bastırdı ve hiç çaba harcamadan onu sendeletti.

Sağlam değil, dedi.

Bonnie endişeyle Nicky'ye baktı. *Bunu sen halledersin,* diye bağırdı Nicky ona. Pavel onun altındaki tahta döşemeyi işaret etti.

Ayaklarınızı omuz genişliğinde açmanızı istiyorum, dedi. *Şimdi-*

Ona kaslarını nasıl gevşeteceğini, dizlerini nasıl bükeceğini ve öndeki ayağını yere nasıl düz basacağını, ardından arka topuğunu ayak parmaklarıyla nasıl hafifçe kaldıracağını gösterdi. böylece dönmeye hazırdı. Bonnie onun talimatıyla ellerini çenesinin hemen üzerine getirip yumruk yaptı.

Parmak eklemlerin, dedi Pavel, ellerine vurarak ve yukarıyı göstererek. *Her zaman gökyüzüne. Şimdi dirseklerini bük.*

Ona ağırlığını ön ve arka ayakları arasında eşit olarak dengelemesini söyledi. Sonra da aynada duruşunu kontrol etti. O anda farkında değildi ama adam ona yerçekimi ve vücut hakkında okulda öğrendiğinden çok daha faydalı bir ders veriyordu. Hazır olduğunda, parmağıyla omzunu tekrar itti. Kız kımıldamadı. Onu daire içine aldı, dürttü farklı açılardan bakıyordu ama ayakları Pavel'in gösterdiği gibi dikiliyken Bonnie'nin eğilmesi mümkün değildi. Pavel kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

Şimdi, sağlamsın.

Bonnie sevinç içinde kız kardeşine baktı. Hayatında ilk kez ayaklarını bulmuştu.

BONNIE KADER KAVRAMINA ASLA ÇOK ÖNEM VERMEDİ, ama Pavel'le tanışması gerektiğini biliyordu. Ona ringde nasıl su gibi hareket edeceğini gösteren kişi Pavel'di. Diğer birçok boksörün kullandığı bitki ve kanca tekniğinin aksine

Eğitmenlerin tercih ettiği, uzun kollu yumruk ve hareket stilini öğreterek boksörlerini ringin etrafında akıcı bir çeviklikle akmaya teşvik etti. Bu

Bonnie'ye uyuyordu,

Daha önceki dans eğitimi ve doğal enerjisi sayesinde rakibinin etrafında eğilip büküldüğünde ve zıpladığında çok mutlu oluyordu. Ona yumrukları nasıl kaydıracağını ve uzaktan nasıl vuracağını, ayaklarını nasıl dikeceğini ve çelik zırhtan daha koruyucu olan hızlı reflekslerle ayak bileklerinden yukarı nasıl dans edeceğini öğretti.

Bulma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu asla bilemezdi. Bırakın eğitmeyi, bir kızla konuşmaya bile istekli biri. Bırakın şehri, o dönemde tüm ülkede kadınlarla çalışan sadece bir avuç iyi antrenör vardı. Ama Pavel'e boks Moskova'da, tüm çocuklarını eğitmekte ısrar eden babası öğretmişti.

Bu yüzden Pavel bir kadın dövüşçünün neler yapabileceğini ilk elden görmüştü. Kız kardeşi doğuştan yetenekliydi ama genç yaşta hamile kalmış ve

evlenmek ve bir aile kurmak için Rusya'da kaldı. Bu arada Pavel gençlerde dünya şampiyonu olmuş, ardından da kariyerine devam etmek için Amerika'ya taşınmıştı.

Kırık bir göz çukuru onu erken emekliliğe zorlamadan önce saygın ama olağanüstü olmayan bir profesyonel kariyer. Pavel, Bonnie'yi olmak için doğduğu dövüşçü haline getirdi ve sonraki on beş yıl boyunca antrenörü olarak kaldı. Geçen yıla kadar tüm yetişkinlik hayatını onun yanında geçirmişti.

İşte uzun yıllar boyunca kimseye, hatta kendisine bile itiraf edemediği şey, Kendisi: Pavel'den daha fazlasını istiyordu. Bu isteğin ne zaman başladığını bilmiyordu, ama tohum bir kez içine ekildiğinde, bitkisini içine alamayan çatlak bir saksı gibi olana kadar büyümeye devam etti. Gerçek suydur ki

Onu sadece kendi köşesinde değil, her yerde istiyordu. İsteklerinin ayrıntıları abartılı değildi, ama gerçekleri bile muazzam hissettiriyordu. Örneğin, karanlık bir sinema salonunda onun yanında oturmak ve boksla ilgisi olmayan bir şey, belki romantik bir komedi ya da yeni Marvel filmi izlemek istiyordu. Onun için özel sabah smoothie'sini hazırlamak istiyordu. Sonra da içerken onunla sessizce oturmak. Onun dişlerini fırçalamasını izlemek istiyordu. Uykusunda dönmesini ve ona uzanmasını istiyordu. Ellerini binlerce kez sarmıştı ama asıl istediği onun ellerini tutmasıydı. Elini tutması! Genç bir kız gibiydi. Bunu düşünürken bile terliyordu.

Bonnie'nin hayatındaki hiç kimse onu romantik biri olarak tanımlamaz. Onun arasında

Zorlu antrenman programı ve çileciliğe olan doğal eğilimi nedeniyle hayatının neredeyse her bölümü sertliğe hizmet ediyordu. Ama kalbi, kalbi hassas kaldı. Ve bu dünyada tamamen tecrübesiz değildi.

romantizm; yirmili yaşlarında, ilişkileri olmasa da, bir avuç erkekle ilişkisi oldu, bunlar genellikle birlikte olduğu diğer sporcuları.

Her birinin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamasını sağlayan düzenlemeler.

Hatta, herkesin ona, "Bu bir boks organizatörü" dediği bir boksörle Knuckle (adı, geçmişe bakıldığında, ilk uyarı işareti olmalıydı).

Pavel, bu sürenin çoğunda, nadiren evde olan ve genellikle, görünüşe göre, kıl payı kurtulan Ermeni bir savaş fotoğrafçısı olan Anahid ile evliydi.

kaçırılmaktan kaçınıyordu. Bonnie onunla birkaç kez karşılaşmış ve hem güzelliğinden hem de çelik gibi olmasından etkilenmişti; son derece kibardı ve çoğu etkileşimi kendisinin öncelikli olduğu bir pazarlık olarak görüyor gibiydi.

Hayatta kalmakla ilgileniyordu. Pavel'le sessizce boşandıklarında,

Pavel on yılı aşkın bir süredir Bonnie'nin antrenörlüğünü yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu istek başından beri vardı ama *umut* boşanmasından sonra başlamıştı. Umut tehlikeli bir şeydi. Pavel'in o zamandan beri kimseyle görüştüğünü sanmıyordu, ama gizliliğiyle ünlü olduğu için bundan emin olamıyordu. Ne olursa olsun, bir şey açıktı: Hiçbir şey

ona karşı davranışları değişti. Bonnie'yi genç çırağı olarak görüyordu,

Başka bir şey değil. Çok fazla romantik deneyimi olmayabilirdi ama bir

erkeğin onu ne zaman istediğini bilecek kadar kadındı. Pavel bunu

bilmiyordu. Bununla yaşayabileceğinden emindi, hayatının merkezindeki

bu özlem ağrısıyla, onun şeklindeki bu iç boşluğuyla - hatta

Bunun boksu için *iyi* olduğuna kendini ikna etti, ne de olsa tatmin olmuş bir

boksör yumuşak bir boksördü - eğer hiç ummasaydı ve ona asla ihanet

etmeseydi.

Akşam dokuzda Windward Caddesi'ndeki Peachy's'e doğru yürüdü. Venedik sahiline yakın olmasına rağmen, bar başarılı bir şekilde

Peachy'nin kendisi tarafından oluşturulan ve sürdürülen titiz bir kapı

politikası sayesinde bir turizm merkezi haline geldi. Peachy, Venedik'in

gayri resmi belediye başkanıydı ve kendi deyimiyle, tanınmaya değer

herkesi tanırdı.

Arkadaş olmaya değer herkesi ve Batı Yakası'ndaki sikilmeye değer

herkesi siktim.

İngiliz bir göçmen olan Peachy, Kongolu bir anne ile beyaz bir babanın oğluydu.

İngiliz babası onu on bir yaşında Eton'a göndermiş, sonra da bir daha

konusmamak üzere boşanmıştı. Arkadaşlarından bir aile kurmak zorunda

kalmış bir çocuğun umutsuz çekiciliğine ve yakışıklı, çocuksu bir

Orta yaşına gelmiş olmasına rağmen yüzünde bir gülümseme vardı. Gün

içinde sık sık eski gök mavisi pikabıyla mahallede dolaşırken görülebilirdi

tasvir edilmişti.

Çığlık atan bir çocuğa benzeyen iki yanında, üçlünün üzerinde el yazısıyla yazılmış *Pitbull Love* sözcükleri yer alıyordu.

"Bayıldım, bayıldım, bayıldım," diyordu. "Sadece, çocuk biraz ... bilmiyorum, korkmuş gibi mi görünüyor?"

Mar Vista'dan Santa Monica'ya kadar duvarlarda görülebilen sürrealist hayvan duvar resimleriyle tanınan yerel bir sanatçı olan Stella ile konuşuyordu. Aslında Bonnie her akşam bara giderken Stella'nın iki eserinin (gökkuşağı gözyaşları döken bir panter ve pipo içen bir tek boynuzlu at) önünden geçiyordu. Stella genellikle ya tekmelemenin ya da kendi deyimiyle

Güçlü bir sanatsal kanal olarak övdüğü ya da varoluşunun felaketi olarak kınadığı kristal meth alışkanlığına "yeniden başlamak"

Onu bu döngünün neresinde yakaladığınıza bağlı olarak. Bugün, seğirten tavrına ve gezinen, geniş gözlü bakışlarına bakılırsa, Bonnie onun bir yeniden başlatmaya geri döndüğünü tahmin etti.

"Hayır, hayır, hayır, dostum," dedi Stella, neredeyse yanı başında titreyerek. "Bu çocuk çok *heyecanlı*. Bu iki yavru onunla oynamak istiyor. Onlar artık onun *ailesi, anlıyor musun?*"

Peachy kaşlarını çatarak başını salladı.

"Ama ıgık atıyor olabilir mi?" diye sordu. "Eğer sadece onunla oynamaya çalışıyorlarsa?"

"Hayır dostum, gülüyor! Annesi için bir çukuru, babası için de bir çukuru var ve ona sonsuza kadar bakacaklar. Sanatsal olarak anlatmaya çalıştığım şey buydu."

"Doğru," dedi Peachy yavaşça. "Sadece, şey, duvar resminin Pitbulların sevimli ve güvenli olduğu konusunda iletişim kurun, bilirsiniz, çünkü çok kötü bir şöhrete sahipler. Ama pitbullların, köpeklerin yerini alabileceğini söylemeye alışmıyorum.

Ebeveynler. Onlar hala kesinlikle *evcil hayvan*. *Her ne kadar* harika, son derece zeki olsalar da. Ama yine de *evcil hayvan*."

"Kesinlikle, dostum, kesinlikle." Stella bir ayağından diğerine zıpladı ve iki eliyle karnını kaşıdı. "Bu nasıl? Köpeklerin gözlerini kırmızıya boyarım, aşk kalpleri gibi, bilirsin, böylece sadece çocuğu sevdikleri ve onu kastettikleri çok açık olur-" Stella ciddi bir şekilde yutkundu. "Bir gram bile zararı yok."

"Doğru, doğru, gözleri kırmızıya boyayın," diye tekrarladı Peachy. "Bu, ne bileyim, biraz şeytani görünebilir mi?"

Stella başını geriye attı ve kıkırdadı. Onun üzerinde, havai fişek kıvılcımları gece gökyüzünün yüzünden gözyaşları gibi süzölüyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, dostum!"

"Mmm, neden şimdilik buna bir iğne koymuyoruz," diye mırıldandı Peachy. "Ama harika iş, harika iş. Sen içeri gir ve kendine bir içki al."

"Oh, artık içmiyorum," dedi Stella. "Artık benim için sadece krank var. Bunun daha güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle," dedi Peachy yatıştırıcı bir sesle. "Sadece senin için krank. Sen git."

Peachy, Bonnie'nin yakışıklı yüzünde bir sırıtış belirdiğinde o da koşarak içeri girdi.

"Bu Venice Beach'in en kötü kaltağı değil mi? Bu gece büyük bir geceye hazır mısın?"

Bonnie gülümsedi ve Peachy'nin yumruğunu kendi yumruğuyla tokuşturdu. Perşembe günleri, özellikle yaz aylarında, bar için genellikle yoğun bir geceydi ama bu gece tatil nedeniyle tıklım tıklım olacağı kesindi. Sezonun ilk gerçek sıcak hava dalgasının ortasındaydılar ve akşam da alışılmadık derecede sıcaktı.

Sıcak aylarda bile geceleri serin kalan Venedik. Bu, denizden gelen keskin bir esintiyle birleşen şehvetli bir sıcaklıktı ve beklenti ve olasılık havada asılı duruyordu.

"Owee!" Peachy ellerini birbirine vurarak haykırdı. "Bu gece bazı insanların sevişmesine yardım edeceğiz! Bunu hissedebiliyorum!"

Bonnie kapının solundaki yerini aldı. Az sonra Fuzz da gelip onlara katıldı. Her gece olduğu gibi damarlı pazularını saran dar siyah bir tişört ve bol siyah bir kot pantolon giymişti. Etrafında Boynunda puka kabuğundan bir kolye asılıydı, ona kızlarından biri tarafından kendisi için yapıldığını söylemişti. Fuzz Bonnie'ye karşı nazikti ama onu bu işi almaması konusunda uyarmıştı.

"Birçok insan fedai olmanın müşteri olmak gibi bir şey olduğunu düşünür," diye açıklamıştı kapıdaki ilk gecesinde. "Sadece bar *size* para öder, *bunun* tersi olmaz." Gözlerini ona dikti. "Öyle değil. Müşteri olmak fedailik buradaki en aşağılık iştir. Dayak yersiniz. Üzerinize tükürülür. Darülaceze bakımında bir kariyer dışında mümkün olduğunu düşündüğünüzden çok daha fazla kusmuk, kan ve idrar üzerinize bulaşacaktır."

Bonnie'nin ringde antrenman yaptığı zamanlara ait bir makara gözlerinin önünden geçti.

Ter akıyor, tükürük uçuşuyor, kan sızıyor, baş dönüyor, mide bulantısı artıyor, bağırsaklar çalkalanıyor, ışık azalıyor ...

"Bununla başa çıkabilirim," dedi.

Ve yapabiliyordu. İyi bir boks için bu kadar net ve hızlı analitik soğukkanlı olmanın zorunlu olduğunu düşünüyordu. Bir kavga tutkuyla

yönlendirilebilir,

ama asla onun tarafından yönetilmedi, Bonnie'nin yaptığı her şeyde sürdürdüğü bir tutumdu bu. Bu yüzden kapıda soğukkanlıydı, hazırды ama nüfuz edilemezdi. Hızlı bir hareketle bir adamın bileklerini arkadan bağlayabilir ya da bir bakışıyla gürültücü bir müdavimi susturabilirdi. Bonnie pek tanınan biri değildi ama arada sırada bir boks hayranı onu tanırıdı. O da bu hayranlarını başıyla selamlayarak ama ilgilenmediler. Çoğunlukla iltifat ediyorlardı. Bazıları bilek güreşine davet ederek erkekliklerini kanıtlamaya çalıştı. Onları kuyruğuyla sinekleri uzaklaştıran bir katırın sabırlı vurdumduymazlığıyla reddetti. Yine de çoğu zaman bu adamların kibrine içten içe hayret ediyordu, zayıf bacaklı, yumuşak

sırf cinsiyetleri nedeniyle dünya çapında bir kadın sporcuya denk olabileceklerine, hatta onun üstesinden gelebileceklerine içtenlikle inanan göbekli, yarı sarhoş insanlar. Çünkü Bonnie de öyleydi: dünya çapında.

İlk başta amatördü ama tarzı her zaman profesyonelliğe meyilliydi. Yine de profesyonel olmasının önünde gerçek engeller vardı. Çoğu Geçiş yapmaya çalışan dövüşçüler sadece bir ya da iki maçtan sonra bıraktılar. Kurallar farklı değildi, ama farklı dünyalardı. Yeni başlayanlar için, koruyucu kafa koruması yoktu. Eldivenlerde daha az dolgu olduğu için hem vurduğunuzda hem de vurulduğunuzda daha fazla yumruk atar. Bu sadece hız değildi.

puan cetvelinde sayılırdı, ama güç. Ve tabii ki artık üç raunt dövüşmüyordunuz; on raunt dövüşüyordunuz.

Ama Bonnie başarmıştı. İlk profesyonel dövüşünü ilk rauntta nakavtla kazanmıştı. Bir sonraki rakibini üçüncü rauntta durdurdu, onu kör edici kombinasyonlar ve Pavel'in kendisinin de bildiği ve artık Bonnie'nin imzası haline gelen akıcı içeri ve dışarı hareketleriyle şaşkına çevirdi. Bonnie'nin Ertesi yıl, daha önce yenilmez olarak kabul edilen Kolombiyalı üç sıklet dünya şampiyonu olan bir önceki unvan sahibini alt ettikten sonra oybirliğiyle aldığı kararla hafif sıklet dünya şampiyonluğunu kazandı. Kadın boksunun yeni yıldızı olarak ün kazanmaya başlamıştı ki, gelecek vaat eden Güney Afrikalı bir dövüşçüye karşı kazanması kesin gözüyle bakılan bir unvan savunma maçına hazırlanırken Bonnie'nin hayatı altüst oldu.

Bonnie'nin ev salonu şehirdeki Golden Ring'di, ancak bu dövüşten önceki sekiz hafta içinde o ve Pavel antrenman kampını New Jersey'deki bir spor salonuna taşıdı ve burada yemek yedi, uyudu ve antrenman yaptı. yaklaşan dövüşten başka bir şey düşünmüyordu. Uyanık olduğu saatler gölge boks; Pavel'le el eldivenleri; ağır torba, çift uçlu torba ve hızlı torba üzerinde çalışma; ip atlama ve vücut kondisyonunun yanı sıra haftada üç

kez antrenman seansları. Akşamları, o ve Pavel video izliyordu

Rakibinin eski dövüşlerini inceleyerek, onun kötü alışkanlıklarından yararlanan ve Bonnie'nin stilini kendi avantajına kullanan bir oyun planı tasarladı. Erken yattı ve gün doğmadan kalkıp ağırlık yeleği giyerek beş mil koştu.

Kamp yorucuydu, buna hiç şüphe yoktu ama aynı zamanda hayatını tek bir amaca indirgemenin getirdiği bir özgürlük de vardı. Bu, din dışında mümkün olan en büyük bağlılık düzeyiydi.

Nicky beklenmedik bir şekilde onu aradığında dövüşe bir hafta kalmıştı. Bonnie, tek kişilik alçak bir yatağı olan sade bir yatakhane olan odasında, öğleden sonraki antrenman seansı için boks ayakkabılarını bağlıyordu. Nicky'nin adını ekranda görünce hemen bağcıklarını çözdü ve cevap verdi. Kız kardeşleri dövüşten önceki hafta onu rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlardı; her ne ise önemli olmalıydı.

İyi misin, Nicks? diye sordu.

Ben iyiyim. İyiyim! Harikayım! İyi misin? dedi Nicky, sesi alışılmadık bir şekilde telaşlı geliyordu.

Her şey yolunda, dedi Bonnie. *Neler oluyor?*

Önemli bir şey değil. Ağrı kesici ilaçlarımı kaybetmişim ve regl oluyorum. Sanırım onları bir arkadaşımın evinde falan unuttum.

Sıradan görünmeye çalışıyordu ama Bonnie çabasını duyabiliyordu. Sözlerinin arkasında. İçgüdüsel olarak aklından yalan söylediği düşüncesi geçti, ama bunu elinin tersiyle itti. Nicky'nin ona yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Doktordan daha fazlasını alamaz mısın? diye sordu.

Bugün 4 Temmuz hafta sonu. Her yer kapalı.

Bonnie iç çekti. Zavallı Nicky, berbat bir zamanlamaydı.

Acil servis mi? O teklif etti.

Ve bütün günü mü kaybedeyim? Orada boktan bir gösteri olacağını biliyorsun. Nicky telefonda derin bir nefes aldı. *Sence... spor salonundan biraz alabilir misin Bon? Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sadece hafta sonunu geçirmem için birkaç hap.*

Bonnie kaşlarını çattı. Çoğu boksörün elinde bir çeşit ağrı kesici bulunurdu. Bonnie kampın başlarında bir antrenman sırasında rotator manşetini incittikten sonra kortizon iğnesi olmuştu ama genel olarak zihnini bulandıracak ya da reflekslerini yavaşlatacak herhangi bir şey almaktan kaçınıyordu. Daha önce haplarını değiş tokuş eden erkekler görmüştü ama o her zaman bu tür şeylerden uzak durmuştu. Bu kaygan bir zemindi ve zaten acı da boksun bir parçasıydı. Bonnie sorabilirdi ama bu diğer dövüşçüler arasındaki itibarını riske atardı. Ya Pavel'in kulağına giderse?

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum... diye başladı.

İki hap istiyorum, Nicky tersledi. Lütfen Bonnie.

Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama Nicky'nin ses tonuna da şaşırmıştı. Dürüst olmak gerekirse, Nicky son zamanlarda farklıydı, huysuz ve daha çabuk sinirlenir.

Eğer o kadar kötüyse, belki de acil servise gitmelisin? Tekrar denedi.

Sorun değil, dedi Nicky. Endişelenme. Bak, diğerlerine sorduğumu söyleme, tamam mı? Endişelenmelerini istemiyorum.

Bonnie veda edemedi telefonunu kapattı.

O öğleden sonra Bonnie, Pavel ile savunma alıştırma yapıyordu. Pavel her iki elinde birer köpük havuz eriştisi tutuyor ve bunları Bonnie'nin Omuzları, başı ve vücuduyla onlardan kaçmak için kayıyor, yuvarlanıyor ve savuşturuyordu. Bu, bir dövüşçünün kafa hareketini ve el hızını geliştirmek için kullanılan klasik bir egzersizdi ama Bonnie'nin kafası başka yerdeydi.

Güm. Havuz

Bonnie çok yavaş tepki verdiği için erişte kulağına çarptı.

Kafanı oynat! diye seslendi Pavel köpük tüplerin şakırtısı arasında.

Güm. Bonnie bir erişteyi diğer kulağına, sonra da yanağına götürdü. *Güm, güm.* Darbeler yumuşaktı, ama Pavel onları Bonnie'yi şaşırtan hızlı bir telaşla indirdi. *Merhaba! diye seslendi,* kafasına tekrar vurarak. *Orada kimse var mı?* Bonnie tufanı kaçırmak için yuvarlandı, ama Pavel onun önünü keserek önce vücuduna, sonra tekrar kafasına bir darbe indirdi.

Dur! diye bağırdı aniden, erişteleri adamın elinden kaptı ve yere fırlattı.

Bonnie tatbikatları asla erken bitirmezdi. Pavel ondan ne yapmasını isterse- bir dakika daha plank, torbada bir tur daha, buz banyosunda on saniye daha - o yaptı. Asla pes etmedi; onu harika yapan da buydu. O

bankın üzerine yığıldı ve uzun bir su çekti. Pavel geldi ve oturdu onun yanında. Döndü ve parmağıyla başının yan tarafına hafifçe vurdu.

Orada neler oluyor, hmm? diye sordu. O zamana kadar yıllardır Amerika'daydı ama Rus aksanı hâlâ eskisi kadar kalındı.

Sonunda *Nicky olduğunu* söyledi. *Yine acı çekiyor.*

Pavel sessizce başını salladı ve ellerini önünde kavuşturdu.

Biliyor musun, altı yıl boyunca Moskova'daki evime gitmedim, dedi. Annem öldüğünde bile.

Bonnie ona baktı. Bunu bilmiyordu ama tahmin edebilirdi. Pavel ailesinden nadiren söz ederdi.

Boks fedakarlıktır, dedi yavaşça. Acıdır. Çoğu insan bizim yaptığımızı asla yapamaz.

Bunu biliyorum, dedi Bonnie sabırsızlıkla. Onun kendisine söylemesine ihtiyacı yoktu.

fedakarlık hakkında. Bunca yıldır başka ne yapıyordu? Başka neden ona karşı hissettiği bu duygularla sessizce acı çekiyordu?

Boks var. Pavel tek eliyle elini havaya kaldırdı. Ve başka her şey var. Diğer elini ilkinin altına koydu. Bonnie bir süre sessizce oturdu.

Ama kız kardeşlerim - ikinci elini tuttu ve ilkinin paralel olacak şekilde kaldırdı. Pavel başını salladı ve elini geri çekti, diğerinin altına iade etmek.

Biz diğer insanlar gibi değiliz Bonnie. Yumuşak konuştu ama sesi sertti. Bizler yalnız avcılarız.

Bonnie Pavel'e baktı. Bunu hayal mi ediyordu, yoksa Pavel ona bir mesaj mı gönderiyordu? Bonnie'nin ona karşı hissettiklerini o da Bonnie'ye karşı hissediyor olabilir miydi ve bu, duygularını asla itiraf etmemenin ikisinin de yücelik için yapmaları gereken bir fedakârlık olduğunu söylemenin bir yolu muydu? Yoksa sadece konuşuyor muydu? genel olarak boksörler hakkında? Pavel her zaman en uzun mesafenin Boks, soyunma odasından ringe kadardı, izleyen kalabalıklar ya da yorumcular yüzünden değil, bir boksörün kazanabileceğine olan inancının kafasından ringe kadar geçmesi gereken süre olduğu için. kalp. Şampiyon olduğunu *düşünmek* bir şeydi, bunu *hissetmek* başka bir şey. Pavel, kafadan kalbe giden yolun bir boksörün yapabileceği en büyük yolculuk olduğunu söylüyordu.

Peki ya ben senin gibi değilsem? diye sordu.

Ya sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorsam? diye eklemeydi.

Sen değil, dedi. Elini dizine koydu, sonra hızla tekrar çekti. Sen daha iyisin.

"BU GECE NASILSIN, KIZ KARDEŞİM?" diye sordu Fuzz, yumruğunu vurmak için uzatarak. "Bu sabahki depremi hissettin mi?"

"Elbette öyle," diye araya girdi Peachy. "Bir bayan arkadaşımın birliktiydim. Kötü bir zamanlama değil." Bonnie'ye hızlı bir göz kırptı. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, roll'uma biraz daha rock kattım."

"Saat kaçtı?" diye sordu Bonnie.

"Beşinci tur," dedi Fuzz. "Karımı duymalıydın. Çocukları kurtarmam için bana bağıırıyordu. Dördünü de yataktan kaldırdım ve sonra ne oldu? Hiçbir şey.

Küçükleri tekrar uyutmak bir kabus."

Bonnie kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Birinin evime girmeye çalıştığını sandım," dedi. Fuzz güldü ve ayaklarının arasına tükürdü.

"Tanrı seni soymaya çalışan adamın yardımcısı olsun, Bonnie Blue. Yanlış kapıyı çalıyor."

İlk eğlence düşkünleri gelmeye başladı ve bir saat içinde bir kuyruk bloğun etrafını sardı. İnsanlar kapılardan yuvarlanarak girip çıkıyordu. Gece ilerledikçe sesi daha da yükseliyordu. Otuz bir yaşında olmasına rağmen Bonnie hiç sarhoş olmamış, sigara bile içmemişti. Diğer yaşlıtlarının sarhoşluğun mucizelerini keşfettiği yaşlarda Bonnie ilk maçını kazanmış ve zafer sarhoşluğunu yaşamıştı. Yaşı ilerledikçe, içkinin cazibesine kapılmış gibi görünen deneySELLİĞE doğru çekimi hiç hissetmedi.

Diğerleri. Uyuşturucunun Avery'nin hayatını neredeyse mahvedişini izlemişti; Avery temizlenmeden ve bugün kendini sunduğu kusursuz mükemmeliyetçi olmadan önce. Göz alıcı Lucky ve onun partiler atlıkarıncası bile sabah dörde kadar ayakta kalmayı spor yapmak için o saatte uyanmaktan daha cazip göstermiyordu. Ve insanların her gece bardan tökezleyerek ve savrularak çıkışlarını izlemek, onu bir şeyler kaçırdığına ikna etmek için pek bir şey yapmıyordu. Yıllardır boşa harcayacak zamanı olmayan Bonnie'ye her zaman zaman kaybı gibi gelmişti.

Ve tabii ki Nicky de vardı. Nicky arada sırada bir kadeh şarap içmeyi severdi ama hiçbir zaman partilere katılmazdı. O da Bonnie gibi sakın kafayı tercih ederdi. Ama endometriosis ağrısı onu değiştirmişti. Yirmi yaşında nihayet teşhis konulduğunda, rahminin etrafındaki hasarlı dokuyu çıkarmak için laparoskopik ameliyat oldu. Birkaç ay boyunca daha iyi göründü. Ama sonra geri geldi, bu sefer daha da kötüydü. Doktorların önerebileceği tek çözüm, semptomları daha fazla ağrı kesici ilaçla yönetmek ya da histerektomi, yani rahmin tamamen alınması ve böylece Nicky'nin asla çocuk sahibi olamayacağını garanti altına alınmasıydı. Nicky için bu bir seçim değildi.

Yıllarca idare etti. Çoğu zaman aylarca bu konudan bahsetmezdi; iyi görünüyordu ve unutmak kolaydı. Sonra Bonnie Kimsenin izlemediğini sandığında yüzünü buruşturması, acıyı kaynağında yakalamak istercesine ellerini karnına götürmesi gibi, kız kardeşinin gizli gölge dünyasına bir bakış atmış ve Nicky'nin söylediğinden daha fazla acı çektiğini anlamıştı. Ertesi gün Nicky onu eğitim kampından aradı, Bonnie, Pavel'e haber vermeden onu görmek için trenle şehre inmişti. Dört Temmuz'du ve spor salonu zaten sessizdi. Bonnie her zamanki antrenmanını Pavel'le birlikte yapmıştı.

tatilini bitirdi ve o akşam gizlice dışarı çıktı. Kız kardeşinin yardımı ihtiyacı olduğuna dair içini kemiren his bütün gün onu terk etmemişti ve trende otururken, akşamı birlikte televizyon izleyerek geçirebileceklerini düşünerek mutlu oldu. Havai fişekler.

BONNIE'NİN ZİHNİ, o gecedan son dövüşüne, neredeyse ama o kadar da acı verici olmayan bir anıya doğru İLERİYE KAYDI. İnternetteki görüntülerde neredeyse tanınmaz haldeydi. Sekizinci raunt ve Güney Afrikalı onu köşeye sıkıştırmış. Bonnie eldivenlerini kaldırmış ve başını eğmiş. içeriden yumruklanmış. Sol kaşı yarılmış ve benekli elmacık kemiğinden aşağı kan akıyor. Bir gözü şişmiş ve neredeyse kapanmış. Altın süslemeli beyaz şortu ve spor sütyeni kıpkırmızı olmuş. Rakibi Sağ elini kaldırıyor ve Bonnie'nin açıkta kalan kaburgalarına doğru salıyor. Eğiliyor ama kırılmıyor. Ayrıca karşılık da vermiyor. Güney Afrikalı devam edip etmeyeceğini görmek için köşesine bakıyor. Hakem dövüşü durdurmak için öne çıkarken, Bonnie'nin yüzünden ve göğsünden yavaşça kan akıyor, Bonnie eldivenini kaldırıp devam etmesini işaret ediyor. *Gel ve beni yakala.* Bonnie yüzüne iki yumruk daha yiyor, her darbede başı geriye düşüyor. Ring kenarındaki bir kadın yüzünü koltuk arkadaşının omzuna saklıyor.

Sert boks izleyicileri bile gözlerini kapatıyor. Bonnie kafasına bir kroşe daha yemişti ki köşesinden bir ses geldi.

Hareket. Tek bir beyaz havlu ringde süzülerek ortaya iner. Dövüş sona erdi.

Havlu atmak. Çoğu insan bu sözün bokstan geldiğini unuttur.

Çoğu zaman kayıtsızca söylenir ama bu sporda en büyük aşağılamadır.

Pek çok dövüşçü, köşesinde bırakıp gitmekten ringde ölmeyi tercih eder.

Onlar. Bir boksör mağlubiyetten sonra toparlanabilir ama teslim olmak onu ömür boyu damgalar. Bonnie'nin köşesinden havlu atılır atılmaz, Pavel iplerin altından eğilip Bonnie'ye doğru koşuyor ve omuzlarını kavıyor.

Hâlâ ayaktaiken, yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde onu itiyor.

Kesiciden ve doktordan kaçarak ringden tek başına çıkmaya çalışıyor.

Üstündeki tribünlerde, insan gürültüsü dalgaları örgülü kafasına çarpıyor, bazıları hakaretler taşıyor, diğerleri ölümsüz destek çığlıkları atıyor.

Stadyumun ortasından soyunma odasına kadar olan uzun yürüyüşü hiç bakmadan yapıyor.

Geri. Arenada Pavel dışında kimsenin bilmediği şey, o dövüşten bir hafta önce Nicky'yi ölü bulanın Bonnie olduğuydu.

Saat bir sularında Peachy gecenin ilk Camel paketindeki son sigarayı yaktı ve Fuzz'a döndü.

"Hey, dostum, bana bir iyilik yapar mısın? *Pastırma* diyebilir misin?"

"Pastırma mı?" dedi Fuzz, Jamaika aksanıyla kafiyeli bir şekilde *ceviz*. "Ne için *pastırma* dememi istiyorsun?"

Peachy kahkahalarla iki büklüm oldu. Fuzz Bonnie'ye gözlerini devirdi.

"Bu aptal her zaman bir şeylere gülüyor," dedi. "Sarhoş olmalı." Peachy hakaret etmiş gibi yaparak ayağa fırladı.

"Bir yargıç kadar ayıgım! Neredeyse... Şimdi şunu dinle, şunu dinle. Bira kutusu dediğimi dinle. *Bira kutusu*."

Peachy'nin İngiliz aksanıyla bu sözcükler Fuzz'ın bacon'ı telaffuz edişiyile neredeyse aynıydı. Peachy öyle bir güldü ki uzun saçlarının dalları Bakır çizgili Afro anten gibi zıpladı. Fuzz yine kıpırdamadan yere tükürdü.

"Hadi ama, bu çok komik!" diye bağırdı Peachy. "Bonnie, bu adama komikliğin ne olduğunu açıklayabilir misin?"

Ama Bonnie'nin dikkati dağılmıştı çünkü bir an için Nicky'yi gördüğüne yemin edebilirdi. Üzerinde çizgili bir gömleğin üzerine giydiği kot elbiseyle bara doğru yürüyordu, tıpkı kız kardeşinin hayattayken giydiği gibi. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ve yüzü çıplaktı.

koyu kırmızı ruj izi. Mavi yakalı gömlek giymiş iri yarı bir adamın kolunu tutuyor, ona dönüp endişeyle bir şeyler soruyordu. Kadın doğrudan Bonnie'ye bakmak için döndü ve aniden görüntü kayboldu; o sadece kot elbiseli kahverengi saçlı başka bir kızdı.

"Ah oğlum, işte son damlalar da geliyor," diye mırıldandı Peachy çift yaklaştı. Yaklaştıklarında, "Üzgünüm çocuklar, bu gecelik kapatıyoruz," diye seslendi.

Mavi gömlekli adam Peachy'nin tam önünde durdu. Şişirilmiş pirinç parçası gibi büyük yuvarlak bir kafası vardı ve doğal olmayan bir şekilde şişkin

Steroidlerden ve spor salonundaki kötü formdan doğan omuzlar. Yüzünde sık sık hayır denmeyen bir insanın şaşkınlığı ve kızgınlığı vardı.

"Ama sadece bir tane," dedi. "Bir saat daha kapatmayacaksınız."

"Olabilir," dedi Peachy, arka cebine uzanıp sonsuz gibi görünen stokundan yeni bir Camel Golds paketi çıkardı. Yavaşça plastik ambalajı açtı ve avucunun içinde buruşturdu. "Ama dediğim gibi, kapatıyoruz."

Kapı açıldı, beraberinde gürültülü bir Motown parçasının sesi ve bir sohbet ve kahkaha dalgası yayıldı; Peachy'nin müdavimlerinden biri, bıyıklı, deri giyimli bir motorcu dışarı çıktı.

"Geri döneceğim," diye omzunun üzerinden seslendi. "Sadece aracımı kontrol ediyorum.

Bir şeye ihtiyacın var mı, Peach?"

"Her şey yolunda, kardeşim," dedi Peachy, kurnaz gülümsemesiyle çifte geri dönerek. "Dediğim gibi, iyi geceler millet."

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedi Mavi Gömlekli. "O adam geri geliyor ama sen bizi içeri almıyorsun, öyle mi? Bunu yapamazsınız."

Peachy burnunu kırıştırdı ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. "Komik olan şu ki," dedi yakarken, "yakabilirim."

"Bebeğim, gidelim," dedi Nick olmayan, adamın iri kolunu çekiştirerek. "Şurada bir spor barı var."

"Hayır, bebeğim, hayır." Mavi Gömlek onu silkeledi. "Bu palyaço bizi içeri alana kadar gitmiyorum."

"Asla olmayacak dostum," dedi Peachy. "Kızını dinle ve köşeyi dönüp Scores'a git. Orayı seveceksin."

Mavi Gömlek göğsünü kabarttı.

"Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

Bonnie onun yanında Fuzz'ın dikkat kesildiğini hissedebiliyordu. Peachy kıkırdadı ve bir duman bulutu çıkardı.

"Bu sadece benim aksanım, dostum. Herkesle böyle konuşurum."

Mavi Gömlek yüzünü Peachy'ninkine birkaç santim yaklaştırdı. Fuzz alçak sesle bir uyarı mırıldandı. Ama Bonnie kahverengi saçlı kızın yüzünü izliyordu. Neden onun Nicky olduğunu düşündüğünü şimdi anlıyordu. Giysileri ya da saçları değil, yüzündeki ifadeydi. Ya da daha doğrusu yüz ifadesinin altında, sakladığını sandığı bir ifade vardı. Bu kız kaybolmuştu. Etrafındaki yalnızlık hissediliyordu. Ve yanındaki adamın hiçbir fikri yoktu, Bonnie'nin Nicky'ye yaptığı gibi tamamen kayıtsızdı.

Mavi Gömlekli, beyaz adamların yüzyıllardır Siyah erkekleri aşağılamak için kullandıkları kelimenin ikinci hecesini söylediğinde Bonnie çoktan onun üzerine gelmişti. Önce keskin, burnunu dümdüz eden bir yumruk attı. Adam iki büklüm oldu, kan fişkırان yüzünün ortasını tırmaladı, sonra bir kükremeye ileri atıldı ve Bonnie'yi belinden yakalamaya çalıştı. Bonnie Onu keskin bir sol aparkatla yakaladı, ardından sağ yumruğuyla karnına iki kez vurdu. Adam ona tekrar saldırdı, yumruğu kulağının yanından ıslık çalarak geçti.

onu kaydirdı ve böbreğinin hemen altına bir darbe indirerek karşılık verdi. Bacakları

altında ezildi. Kaldırıma ulaştığında Bonnie sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi sendeleyerek geriye doğru gidiyordu. Kahverengi saçlı kız bir hava saldırısı sireni gibi uzun ve tiz bir sesle çığlık atıyordu.

Bonnie, Windward'dan aşağıya inerek denize doğru köşeyi döndü. Tahta kaldırıma doğru hızla ilerlerken Peachy'nin ona seslendiğini duyabiliyordu; bu saatte hala açıklanamaz bir şekilde açık olan yeni tişört mağazalarının yanından, kıvrak genç oğlanların sarı ışık lagünleri arasında yelken açtığı paten parkının yanından geçti. Sokak lambalarından, küçük bir alevin etrafında toplanmış bir grup hırpani figürün yanından geçerek, Karadeniz'e uzanan geniş kum yığınının doğru ilerledi.

Gün doğumuna kadar sahilde yürüdü, bir noktada durup ellerini sörfte temizledi. Ufukta ilk soluk ışık belirdiğinde eve doğru yola koyuldu. Dairesine döndüğünde, ayakkabısının tabanlarının ayakları kalın, yapışkan siyah bir yağla kaplıydı. Küvetin kenarına oturdu ve her bir ayağını su ve sabunla ovdu, ancak katran kımıldamadı. Tırnaklarıyla kazıdı ama üst tabaka çıktıktan sonra bile cildinde siyah bir leke kaldı. Duş başlığındaki ipte asılı duran, eski bir sakinden kalma ponza taşını kaptı ve ayaklarını çığ bırakarak kalanını öğütüp pul pul dökmeyi başardı.

Ama katran bir veba gibiydi, dokunduğu her şeyi mahvetmişti. Yerde izler bıraktığını ve Nicky'nin hediyesi olan ve Bonnie'nin sahip olduğu birkaç güzel şeyden biri olan deri sandaletlerinin altını mahvettiğini gördü. Mutfaktan bir bıçak kaptı ve izleri kazımaya çalıştı. Yumuşak deri tabanlıktaki koyu renkli pisliği temizledi, ama sadece derinin üst katmanını da çizmeyi başardı. Banyoya döndüğünde, küvetin artık musluğu açtığında temizlenmeyen siyah bir kalıntıyla lekелendiğini gördü. Panik içinde bir şişe amonyak aldı.

lavabonun altından aldı ve sulandırmadan porselenin üzerine döktü ve tel süngerle yüzeyi ovmaya başladı. İçine çekti kimyasal dumanlar yüzünden sersemlemiş bir halde banyodan çıktı ve oturma odasındaki katlanabilir plaj sandalyesine yığıldı.

Ancak o zaman siyah katranın ne olabileceğini hatırladı. Daha önce Venedik'e ilk taşındığında komşuları tarafından bu konuda uyarılmış. Genellikle fırtınalardan ya da depremlerden sonra meydana gelirdi ve deniz tabanından sızan petrolün kıyıdaki kuma karışması sonucu oluşurdu. Çıkarmanın en kolay yolu, cildinizi ve dokunduğu yüzeyleri bir bezle hafifçe silmektir

zeytinyağına batırılmış. Komşularının söz verdiği gibi, siyah katranın kolayca eriyip gittiğini görecekti.

Eğitimde, ona tepki vermek ile tepki vermemek arasındaki fark öğretilmişti. karşılık vermek. Yanıt vermek, oyun planınıza göre bir saldırıya klinik olarak karşı koymak için size öğretilen araçları kullandığınızda; tepki vermek, tamamen adrenalinle hareket ettiğinizde, genellikle kendinizi daha fazla saldırıya açık bıraktığınızda

Zarar. Bonnie sabahın ilk ışıklarıyla birlikte boş oturma odasında yıkılmış ayakkabılarına ve ayaklarına baktı. Nicky öldüğünden beri ilk kez kendini ağlamaya bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

BAHÇENİN SONUNDA, KULÜBENİN ARKASINDA, PEMBE KRALİÇE'NİN ARKASINDA Elizabeth gül ağaçlarının arasında, Avery günlük sigarasını içmeye hazırlanıyordu. Büyük boy Barbour ceketini ve bu iş için bahçe aletlerinin arkasında sakladığı sarı bulaşık eldivenlerini, gargara, oda spreyi ve sakızla birlikte giydi. Uzun bir kibrit çaktı ve Winston'ın ucuna yaklaştırdı. Beklenti ve teslimiyet arasında bir yerde. Uzun nefes almalar, uzun nefes vermeler. Soluk akşam ışığında, ilk duman bulutu düşünce gibi ondan uzaklaştı. Nefesinin hiçbir zaman sigara içerken olduğundan daha fazla farkında olmamıştı, hiçbir zaman daha mevcut olmamıştı. Eğer aynı zamanda onu öldürmüyor olsaydı, harika bir meditasyon şekli olurdu.

Bahçe tam bir yaz çiçeği açmıştı; menekşe ve fuşya sardunyalar batmakta olan güneşe doğru yüzlerini dönmüşlerdi. Avery mürekkep mavisi hercai menekşelerle kaplı patikadan eve doğru baktı ve kimsenin olmadığını tekrar kontrol etti.

geliyor. Evi Hampstead Heath'ten sadece iki sokak ötede dar bir Viktorya dönemi idi. Dışarıdan bakıldığında, sarmaşıklarla kaplı ve büyüleyici bir şekilde köhne, bir sanatçının yaşadığını hayal edebileceği türden bir evdi ve muhtemelen bir zamanlar öyleydi, ancak çok az kişi bölgenin bugünkü emlak fiyatlarını karşılayabilirdi. Satın almışlardı

Yedi yıl önce, Chiti'nin Avery ile ilk tanıştıkları dönemde Hindistan'daki büyükbabasından miras kalan sürpriz bir meblağ ile yüklü bir peşinatla evi birlikte satın aldılar, ancak sağlıklı bir psikoterapist olan Chiti bile Avery'nin şirket avukatlığı geliri olmasaydı ev kredisini ödemekte zorlanacaktı.

Hampstead, Amerikalıların hayal etmekten hoşlandıkları İngiltere'ydi. kırsal yaşamın tadına bakmak zorunda kalmadan

Londra'yı terk edin. Organik bir çay dükkânı, iki kitapçı (biri kullanılmış, diğeri yeni) ve zanaatkâr bir ikolatacının bulunduğu ana caddesi, İngiliz zevkinin bir işaretiydi. Yakışıklı yarım ay pencereleriyle kırmızı tuğladan yapılmış metro istasyonu bile sofistike bir havaya sahipti. Hampstead'de bir şey satın almak çok kolaydı.

Amerikalılar diğerk Londra'yı, belediye dairelerinin ve William Hill bahis dükkanlarının şehrini, bir bira ve bir paket sigara eşliğinde geçirilen akşamları görmezden geliyorlar.

Barda cipsler ve gece eve dönüş otobüsünde özensizce cilalanmış bir kebabla biten kavgalı geceler. Avery Hampstead'de yaşadığını söylemeyi severdi çünkü bu onun hakkında anında iletişim kurardı-birliktelik, zevk ve zenginlik.

Büyürken, o ve kız kardeşleri ihtiyaç duydukları her şeye sahipti ama istedikleri şey olan boşluğa sahip değillerdi. *Konfor için fazla yakın.* Bir klişe, ama yleydi

Doğru. O evde rahat edemeyecek kadar yakındılar. Bir tane vardı.

Prufrock hayatını kahve kaşıklarıyla ölçmüş olabilir, diye düşünürdü hep, ama Avery kendi hayatını o banyonun boşalmasını bekleyerek geçirdiği saatlerle lmşt. O zamanlar bundan nefret etmişti; o ve kız kardeşleri kendilerini karanlık bir tankın içine tıklımış ıstakozlar gibi hissediyorlardı, her biri

Suyun zerindeki ışığa ulaşmak için itiişip kakışıyor ve birbirlerine arpıyorlardı. Tüm ergenlik dönemi boyunca ayrılmayı arzulamıştı ama Bonnie eğitime başlayana, Nicky niversiteye gidene ve Lucky model olarak seyahat etmeye başladı. Kız kardeşlerinin hepsi güvenli bir şekilde dışarı çıktığında, kaçmasına izin verdi.

Avery duman çıkardı. Yıllarca kız kardeşlerini ön planda tutmuştu. Ayrıldığı zaman, sabahları gizlice içki içmeye başlamıştı bile.

Uyumak için ihtiyaç duyduğu eroinli esrarı içmek için gece geç saatlerde banyo penceresine giderdi. Ancak evden ayrıldıktan sonra nihayet kendine enjekte etme izni verdi. Kendini yüksek, ince çıkıntıdan aşağı bıraktı.

Yıllarca dengede durdu ve düştükçe düştü. San Francisco'da geçirdiği bir yıl boyunca, kız kardeşleri onunla konuşmayı başarsalar bile, ona gerçekten ulaşamadılar. Takip edemeyecekleri bir yere gitmişti. Temizlenip hukuk fakültesinden mezun olduktan kısa bir süre sonra bile Londra'ya gitmiş, kendi başarısının, kendi özgürlüğünün peşine düşmüştü. Avery kız kardeşlerini daha önce de terk etmişti ama bunu bir daha asla yapmayacaktı. Sadece onlar değil ona ihtiyaı vardı; onun da onlara. Onlara yardım ederken en iyi halinde

olduğunu şimdi fark ediyordu. Hayatındaki tek yapı, inandığı tek yüce güç buydu.

Nicky'nin cenazesinden sonra, zamanın durması için para ödeyen Avery oldu. O geçen yıl boyunca New York'taki dairenin ipotek ödemelerini karşılamış ve Nicky'nin tüm eşyalarına dokunulmadan boş kalmasına izin vermişti İçeride. Ama zaman paradan daha güçlüydü; bunu Avery'den daha iyi kimse bilemezdi. Kısa süreli bir anlaşmaydı ama yine de Sonuyla yüzleşmeye hazırdı. Şimdi, yakında gideceğini bildiğinden, o sıkışık daireye karşı alışılmadık bir nostalji hissediyordu. İyi ya da kötü, öyle bir evde yalnız hissetmek zordu.

Avery sigarasını, bu amaçla küreğin arkasına sakladığı kuru fasulye kutusunda istemeyerek söndürdü, sonra gargarasını yudumlayıp çalıların arasına tükürdü. Barbour'u omuzlarından silkti ve sarı plastik eldivenler. Sonunda ağzına bir parça naneli sakız attı. Kendini bir genç kız gibi hissediyordu. Avery birkaç yıl önce tekrar sigara içmeye başlamıştı.

On yıl önce yirmi üç yaşındayken bıraktıktan sonra aylar önce. Kendisini yeniden genç hissetmesini sağlayan şey sigara değildi. Gizli benliğine, sadece onun bildiği Avery'ye dönmek.

Bahçe yolundan evin sarı ışıklarına doğru yürüdü. Fransız kapıları açıldığında Chiti ve küçük kardeşi Vish mermer mutfak adasına yaslanmış, yüzleri bilgisayar ekranının mavi ışığında parlıyordu. Uzaktan bakıldığında kardeşler ikiz gibi görünüyordu.

Dar çenelerini uzun ellerinin çanağına dayamışlardı, pürüzsüz siyah saçları ışığı cilalanmış gibi yansıtıyordu. Her ikisinin de güçlü burunları ve buyurgan, kemerli alınları vardı; zekâ ve muhakeme. Avery kapıdan geçerken Chiti gülümseyerek yüzünü ellerinden kaldırdı.

"Annemin gösteriminin canlı yayını izliyoruz," dedi. "Seyircilerden gelecek sorular için tam zamanında geldiniz."

Vish, "Bu çok acımasız," dedi.

Vish ve Chiti'nin annesi Ganishka, ödüllü bir belgesel yapımcısı ve siyasi aktivistti.

Yeni sömürgecilik ve ABD dış politikası onu düzenli olarak haberlerde tuttu. Çocuklarını Delhi ve Londra arasında büyütmüş, ardından Chiti on üç, Vish on bir yaşına basar basmaz Hindistan'a ve asıl aşkı olan film yapımcılığına tam zamanlı olarak dönebilmek için onları yatılı okula göndermiştir. Ganishka

Chiti'nin cinselliği ile ilgili hiçbir sorunu olmamıştı; ona düzenli olarak hatırlattığı gibi, tek hayal kırıklığı şeyler, bir Amerikalı.

Avery yanlarına geldi ve Chiti başını otomatik olarak onun omzuna yasladı. Avery kaskatı kesildi. Yeni alışkanlığının kokusunu gizleme yöntemi sadece güvenli bir mesafeden işe yarıyordu.

"Ne zamandan beri sakız çiğniyorsun?" diye sordu Chiti hafifçe.
"Çenenin tıkırtısını duyabiliyorum."

"Tüküreceğim," dedi Avery hızla, neredeyse ondan sıçrayarak uzaklaşarak. "Dostum, o içki ya da uyuşturucu kullanmıyor," dedi Vish.
"Bırak da en azından biraz sakız."

Chiti hafif bir kahkaha atarak, "Benim de bilmediğimi biliyorsun," dedi.
"Ama bu senin hoşuna gitmediği için," dedi. "Oysa Avery-"
"Bayıldım," dedi Avery tomarı çöp kutusuna tükürürken. "Ama Chiti haklı, bu kötü bir alışkanlık."

Chiti kaşlarını hafifçe çattı.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi.

"Hey, Avery, Chiti bana bugünün hangi gün olduğunu söyledi," dedi Vish, gözle görülür bir rahatsızlıkla ensesini ovuşturarak. "Ve gerçekten çok üzgünüm. Nicky için. Başınız sağ olsun."

Avery koluna yumuşak bir yumruk atarak, "Teşekkürler," dedi. "Ama ben iyiyim." Chiti ona bilmiş bir bakış attı.

"İyi hakkında ne dediğimi biliyorsun."

"*Terapistler için iyi dört harfli bir kelimedir,*" diye mırıldandı Avery.
"Ama aslında öyleyim."

"Sadece bizimle iyi olmak zorunda olmadığını söylüyorum," dedi Chiti, sesi yumuşaktı. "Senin ailen."

"Biliyorum," dedi Avery kastettiğinden daha güçlü bir şekilde.

"Uh-oh," dedi Vish, ekranı işaret ederek. "Kesime giden yeni bir kuzu."

Kamera seyirciler arasında gezinerek genç bir Hintli adama Gözlükler. Önüne bir mikrofon konulmuştu, mikrofonu sabitlemek için uzandı ve diğer elini bilinçsizce saçlarında gezdirdi.

"Arkadaşlarım ve ben sık sık en iyi Oscar ödüllü filmleri tartışırız." Etkilenmiş bir sabırsızlıkla gülümsedi. "Yine de henüz tatmin edici bir fikir birliğine varamadık. Sizin de bu tür pub'lara sahip olduğunuzu düşünmeye cüret ediyorum.

konuşmalar." Boğazını temizledi. "Peki, sorum şu: Bu yılın kadrosundan en beğendiğiniz hangisiydi ve neden?"

"Kahretsin," dedi Vish.

Kamera Ganishka'nın hayal kırıklığıyla sertleşen yüzüne döndü.

"Sizin deyiminizle 'bar sohbetleri' yapmıyorum çünkü sanat hakkında bu şekilde düşünmüyorum. Filmleri hiyerarşik olarak düşünmek onlara büyük bir kötülük yapıyor. Ödüller yaratıcılık için kapitalist bir modeldir; birkaç tanesini kazanmış olsam da bu tür övgülere hiç değer vermem."

"Bunu araya sıkıştırmadan duramadım," diye mırıldandı Chiti.

"Aslında," diye devam etti Ganishka, bu düşünceye açıkça ısınarak, "benden birçok kez ödül komitelerinde yer almam istendi ve benim alışkanlığım her durumda reddetmektir. Komiteler film yapımcıları için kötüdür, sektörde kötü politikalar yaratırlar ve modası geçmiş pazarlama stratejilerini temsil ederler. Çoğu durumda çoğunluğu erkek olan bir *komiteye* ihtiyacım yok."

Ganishka bu kelimeyi telaffuz ettikten sonra memnuniyetle durakladı -

"değerini kanıtlamak için çalışmalarım üzerinde." Sözlerini şöyle tamamladı: "Kendisini sanat alanında karar verici bir merci olarak sunan her türlü otoriteyi şiddetle sorguluyorum ve size ve arkadaşlarınıza da aynısını yapmanızı tavsiye ediyorum."

Gözleri kısılan genç adam, gözle görülür bir şekilde azarlanarak yerine oturdu. "Ah, dostum," dedi Vish.

"Haksız değil," dedi Avery.

"Evet ama bunlar annemin *hayranları*. Onlara karşı biraz daha nazik olabilir." "Bence hoşlarına gidiyor," dedi Avery. "Onların *domme'u* gibi."

"Rahatsız edici," dedi

Chiti. "Ama doğru," dedi

Vish.

Ardından, sarkan plastik meyve küpeleri takan çekingen beyaz bir kadın ayağa kalktı ve mikrofonu aldı.

"Merhaba. Öncelikle hayatımı değiştirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum." Chiti ve Vish'ten homurdanmalar.

"Sorum basit: Hayatınızdaki hangi anlar size teselli veriyor?"

Ganishka başını salladı ve doğru yeri gıdıklanmış bir kedi gibi gözlerini yavaşça kapattı.

"Bu iyi bir soru," diye mırıldandı ve kadın zevkle kızardı.

"Annemin gözlerini ne kadar kapattığını hiç fark ettin mi? Konuşuyor mu?" diye sordu Vish. "Sanki söyledikleri o *kadar doğru* ki, tüm duyularıyla buna tanıklık etmeye zor dayanıyor."

Chiti, "Dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece gözlüklerini unutmuş olabilir," dedi.

Bazen Avery, Chiti'nin annesini sevmeye arzusunun Okyanusun üzerinden başını uzatan bir fok yavrusu gibi küçümsemesinin yüzeyine çıktı. Ganishka ile ilgili sorun, kucaklanıp kucaklanmayacağını ya da dövülüp dövülmeyeceğinizi asla bilememenizdi.

"Şimdi aklıma gelen bir an," diyordu Ganishka ciddiyetle, "yanağımı köpeğimin karnına koyma hissi. İki tane köpeğim var ve birinin karnı oldukça büyük-"

Seyirciler kısmen bir önceki sorunun gerginliğini hafifletmek için, kısmen de yaşayan en sert sinema zihinlerinden birinin *karın* kelimesini bu kadar ciddi bir şekilde söylediğini duymanın hediyesi olarak güldüler.

"İkisi de eskiden başıboştu," diye devam etti. "Bir tanesi, onun Annem evimin önündeki yolda bir araba tarafından öldürüldü. Onu bulduğumda o kadar küçüktü ki pipetle beslemek zorunda kaldım."

Chiti istemsiz bir homurtu çıkardı.

"Yine de *bizi* emzirmeye inanmıyordu."

"Diğer köpeği çaldım," dedi Ganishka gururla omuz silkerek. "Gece gündüz evimin yakınındaki bir ağaca bağlıydı ve bir gün onu aldım. Sevilmeyenleri özgürleştirmenin benim görevim olduğunu hissediyorum."

Chiti dizüstü bilgisayarını kapattığında kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi.

"Bu kadar yeter," dedi. Avery kızın yüzünde incinme belirtisi olup olmadığını kontrol etti ama kız sinirlenmemiş görünüyordu. "Ben acıktım. Akşam yemeğine kalacak mısın, Vishnoodle?"

Adadaki taburenin üzerinde döndü ve tavana doğru yüksek sesle bir iç çekti.

"Yemek yiyemeyecek kadar kalbim

kırık," dedi. "Bu ne?" diye sordu Avery.

"Vish'in hayatının yeni aşkı," dedi Chiti gülümseyerek.

Avery büyük buzdolabının içindekileri incelemek için döndü. "Peki bu yeni aşkla ne zaman tanıştınız?" diye sordu. "Dün gece."

"Demek ki durum ciddi," dedi.

Üst raftan bir demet solmuş kişnişi aldı ve çöp kutusuna attı. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı ve yalnızken hâlâ mısır gevreğini yeterli bir akşam yemeği olarak görüyordu.

"Öyle!" diye savundu Vish. "O çok havalı, dostum. Wu- Tang'ın 'Bring Da Ruckus' şarkısının tüm sözlerini biliyordu. "

"Bu harika," *diye* kabul etti Avery. "İtalyan lokantasından sipariş verelim mi?"

"Buzdolabında gayet güzel yiyecekler var," dedi Chiti. "Biraz kızartırım sebzeler."

"Avery'nin fikrini daha çok sevdim," dedi Vish. "Her neyse, her şeyi berbat ettim. Bugün ona etki yaratacak bir mesaj atmam gerekiyordu."

"Peki ona ne gönderdin?" Vish başını öne eğdi.

"Bundan daha öngörülebilir bir şey olamaz," dedi. "Daha yavan." Chiti keskin bir nefes aldı.

"Penisinin fotoğrafı değildi, değil mi?"

Vish'in kafası tekrar yukarı kalktı.

"Kadın, hayır!" diye bağırdı. "Aklını çukurdan çıkar." Chiti özür dileyen bir kıkırdamayla karşılık verdi.

"Penisinin resminden daha kötü ne olabilir?" diye sordu Avery. "Hey!" dedi Vish, öfkelenmiş gibi yaparak.

Avery özür dilemek için ellerini kaldırdı.

"Ben içeriğin *niteliğinden* bahsediyordum, kalitesinden değil."

"Penisinin mükemmel olduğundan eminiz, Noodle," dedi Chiti.

Avery'ye baktı ve gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Kadın!"

diye bağırdı Vish. "Sen benim kız kardeşimsin! Dur!"

"Peki neydi o?" Avery gülerek sordu. "O kadar da kötü olamaz."

"Dedim ki... *Mutlu Perşembeler*." Yüzünü kolunun kıvrımına geri itti.

"Sıradanlık! Ondan bir daha asla haber alamayacağım."

Chiti gözlerini devirdi ve Vish'in sırtını sıvazladı. Bu hafta uzun tırnakları ravent pembesine boyanmıştı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Bir şansın daha olacak. Yarın yeni bir gün."

"Aynen öyle." Avery sırtıttı. "Ona TGIF diye mesaj atabilirsin."

Vish çaresizlikle inlerken, Avery çantasından vızıldayan telefonunu çıkarmak için döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Chiti, kaşlarını çatarak. "Kız kardeşimden."

"Ateşli olan mı yoksa korkutucu olan mı?" diye sordu Vish, gözle görülür bir şekilde neşelenerek. Chiti başının arkasına vurdu.

"İndirgemeci olma," dedi. "Onların isimlerini biliyorsun."

"Bonnie Blue beni bir dal parçası gibi ikiye ayırabilir," dedi Vish. "Son derece saygılı bir şekilde *korkutucu* diyorum."

"Ateşli olan ve korkutucu olan," diye tekrarlardı Avery. *Ve ölü olan, diye* düşündü. "Bu beni ne yapar? Sıkıcı olan."

"*Ahır*, hayatım," dedi Chiti neşeyle. "Arada bir fark var."

Ama Avery istikrarlı değildi, gerçekten. Çözülüyordu. Sadece bunu henüz kimse bilmiyordu, kendisi bile.

"Eşcinsel olan da sensin," dedi Vish cömertçe. "Eğer tamamen genellemelerden yola çıkacaksak."

Chiti onun başının arkasını tuttu ve salladı. "Sana ne oldu böyle?" diye söylendi.

Avery bir kaşını kaldırdı.

"Kız kardeşlerimin de eşcinsel olmadığını kim söyledi?"

"Sadece bununla birlikte olduğun için böyle söylüyorsun," dedi Vish, kolunu kız kardeşinin beline doladı. "Herkesin eşcinsel olduğunu düşünen biri." "*Çünkü öyleler*," dedi Chiti. "En azından biraz."

"Evet, evet, Kinsey ölçeği shminzie shmale," dedi. "Demek istediğim, içimde kıcıma bir şey sokulmasını isteyen her ne varsa oldukça derinlere gömülmüş olmalı, çünkü kesinlikle bunun farkında değilim."

"Tıpkı senin prostatın gibi!" dedi Chiti parlak bir sesle.

"Her neyse, sorunuzun cevabı Lucky," dedi Avery. "Gelip kalmak istiyor."

"Bu harika!" diye haykırdı Chiti. "Her zaman gelmesi gerektiğini söylüyorsun. Ne de olsa çok yakın."

Avery başını salladı.

"Doğru olmayan bir şeyler var."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Yakında gelmek istiyor. Yarın mesela. Paris'te bir şeyler olmuş olmalı."

"Ya da belki de sonunda boyamaya başladığım muhteşem misafir odamızı duymuştur?"

Chiti evi her seferinde bir oda olmak üzere, her biri kendi renk temasıyla yeniden dekore ediyordu. Renkleri bir dil gibi anlıyordu.

Akıcı konuşuyordu ve Avery hâlâ tek tük kelimeleri yakalamaya çalışıyordu. Örneğin, Avery'ye büyükanne ve büyükbabasının yaşadığı Jaipur'da elli tane

Her birinin kendi adı olan mavi ve turkuaz varyasyonları. Avery, tarafından düşünmekte zorlandı. Chiti misafir odasının duvarları için zümrüt rengini seçmiş ve yatağı gül rengine keten çarşaflarla kaplamıştı.

Bir zamanlar oldukça köhne bir ofisi dönüştürerek, kontrast için kuvars

değerli bir mücevher kutusuna dönüştürdü. Avery, bunun Chiti'nin kendi hayatı üzerindeki etkisi için uygun bir benzetme olduğunu düşündü.

"Peki ben neden bu muhteşem misafir odasında kalmaya davet edilmedim?" diye sordu Vish.

"Çünkü sen Londra'da yaşıyorsun, aptal çocuk," dedi Chiti.

Vish gözlerini toz mavisi duvarları, pırıl pırıl metal aletleri, cilalı mermer tezgahı ve Avery'nin ayrı bir musluğu olan büyük çiftlik evyesiyle mutfığa dikti.

büyük masraflar yaparak
kurdu. "Bu Londra değil,"
dedi.

O GECE AVERY derin pençe ayaklı banyosunda uzanmış radyo dinliyordu. Ne dinlediği umurunda değildi; sadece odada düşünceleriyle baş başa kalmasını engelleyecek bir gürültüye ihtiyacı vardı. Bu, ayıklığının ilk dönemlerinden hatırladığı bir şeydi; dikkatini dağıtacak bir şey olmadan dişlerini fırçalamanın bile ne kadar dayanılmaz olduğunu hissetmişti. Sesi patlatırdı Duş alırken televizyon izleyebilir, bir elinde saç kurutma makinesi diğer elinde kitap tutabilir, yemek yerken haberleri tarayabilir ve yatağında kulaklıkla yatabilirdi.

gecenin geç saatlerine kadar kulaklarına müzik yayıyordu. Ancak zamanla zihni daha huzurlu bir yer haline gelmişti. Meditasyona bile gitmişti. inzivalar, sadece kendisiyle var olarak geçirilen bütün günler, ödeme dikkatini nefesine verir, düşüncelerin berrak bir gökyüzündeki bulutlar gibi zihninde sürüklenmesine izin verirdi. Artık öyle değildi. Şimdi gözlerini kapattığında, bu ana kadar yaptığı her hatayı görüyordu. Bir zamanlar sakin olan iç havası yeniden fırtınalı bir hal almıştı.

Avery su yüzeyinin altına battı ve kulaklarının etrafındaki sıvı mırıltılarını dinledi. Suyun altında kalabildiği kadar kaldı, sonra nefes nefese dışarı fırladı. Gözlerini açtığı anda, Chiti onun üzerinde duruyordu.

"Sana katılabilir miyim yoksa bu senin tek başına
yaptığın banyolardan biri mi?" "Tabii ki
katılabilirsin."

Chiti pantolonunun ve keten tuniğinin düğmelerini çözdü ve ayaklarının etrafında buruşmalarına izin verdi. Bir zamanlar Avery'yi çok heyecanlandıran çıplak hali artık ona çok tanıdık geliyordu. mobilya. Chiti beline kadar uzanan siyah örgüsünü çözdü ve başının tepesinde dolgun bir kıvrım oluşturacak şekilde, yatmadan önce topuz adını verdiği bir şekle soktu. Kadın İnsanların sokakta durup hayranlıkla seyrettiği türden saçları vardı.

sürekli performans ve parti numarası. Chiti otuz dokuz yaşındaydı, neredeyse yedi

Avery'den birkaç yaş büyüktü ama saçları arkadan bakıldığında Ya çok genç ya da çok yaşlı biri, Chiti'nin Avery'ye kendisiyle ilgili söylediği ilk şeylerden biri göz önüne alındığında bu çok yerindeydi.

İlk karşılaştıklarında, Chiti eski terapi ofisinde Avery'nin karşısına oturmuş, elinde bir not defteri ve ayak bileklerini çaprazlamıştı. Bu Avery'nin ilk terapi seansıydı ve bir saatten biraz daha az bir süredir konuşuyorlardı. Neden orada olduğu sorusuna cevap olarak Avery, eroin bağımlılığından kurtulduğunu, hukuk fakültesinden mezun olduğunu ve dünyanın en prestijli şirketlerinden birine katılmak için Londra'ya taşındığını, ancak geceleri uyumak için kendini zorlayamadığını anlattı. Konuşmaları tamamlamaya başladıklarında Avery, sürpriz bir şekilde, seansın bitmesini istemediğini fark etti.

Gelecek hafta yine gelebilir miyim? diye sordu. Eğer istersen, gelmeni isterim, dedi Chiti. Yani, bana yardım edebilir misin? Chiti başını salladı.

Sanırım öyle.

Yardıma muhtaç değil miyim? Avery açıkladı.

Chiti sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı.

Size kişisel bir şey söyleyebilir miyim? Genellikle müşterilerimle kendim hakkında konuşmam ve muhtemelen bir daha da konuşmayacağım, ancak kendimi bu şekilde açıklamanın benim için yararlı olabileceğini düşünüyorum.

Avery başıyla onayladı. Chiti hemen ilgisini çekmişti ve söyleyeceği her şeyi duymak istiyordu.

Tedavi etmekte en çok zorlandığım insanlar, bir çocuk olarak hayal edemediklerimdir, dedi. Doğduğum ve büyüdüğüm koşullar nedeniyle oldukça yetişkin bir çocuk olmak zorundaydım ve en azından bir parçamın oldukça çocuksu bir yetişkin olmasını isterdim. Aynı arzuyu hastalarım da sık sık görüyorum.

Peki ya ben? Avery sordu. Nasıl bir çocuk olduğumu görebiliyor musun? Chiti başını salladı.

Ve? Avery sordu.

İftira attığını söyledi. Hâlâ yapıyorsun.

Avery alınabilirdi ama alınmadı. Bu doğrudu.

Peki nasıl duracağım? diye sormuştu.

Chiti not defterini kucağına bıraktı ve Avery'yi soğuk, hareketsiz bakışlarıyla yakaladı.

Çirkin gerçeği söylüyorsun, dedi.

Söylemişti de. Chiti'ye gerçeği yıllarca, onun hastası olmayı bırakıp ortağı olduktan çok sonra söylemişti. *Bu* gerçek, Chiti'nin önce onun terapisti olduğu gerçeği, Chiti için daha zordu. Kendisini bir danışana aşık olacak biri olarak görmüyordu, eğitim kursu sırasında öğretmenleri karşı aktarımın güçlü çekimi konusunda uyardığında bunu yargılamıştı. Bu yüzden süpervizörüyle görüşmeyi bırakmış, kendi terapistiyle bu genç Amerikalı için neden itibarını, hatta belki de kariyerini riske atmaya istekli olduğunu anlamaya çalıştığı birçok ıstıraplı seans geçirmişti. uykusuzluk şikayetiyle ofisine gelen bir kadın. En çok Chiti'nin yaptığı etik olmayan şey Avery'ye aşık olmaktı. Ama onu seviyordu. Bu bir seçim değildi; bu çirkin bir gerçektir.

Yedi yıl boyunca birlikte mutlu olmuşlardı. İlk sevişmelerinde Avery, Chiti vücudunun sırlarını keşfederken başını yataktan sarkıtarak uzanmış ve gözyaşlarının yüzünden geriye doğru akmasına izin vermişti. Akşam güneşi altın çubuklar halinde yatağın üzerinde tembelce uzanıyordu; Avery gözlerini kapattığında, göz kapaklarının arkasında bal gibi parlıyordu. *Bilmiyordum.*

merak içinde, yas içinde. *Bilmiyordum.* Chiti'nin başı onun üzerinde belirdi, saçlarının fısıldayan kıvrımlarıyla onu çevreledi. Kızarmıştı. *Neyi bilmiyordum, sevgilim?* Ama Avery kelimelerle açıklayamazdı. Aşkın böyle hissettirebileceğini bilmiyordu. ballı, çok tatlı. Vücudu böyle bir şefkati hak ediyordu. Işık odadan çekilirken, tükürük ve ter tenlerinde soğurken birbirlerine sarıldılar ve Avery o zaman bunu hissetti, o özlenen duyguyu, aşkı, evet, ama güvenliği de; sonunda güvendeydi.

Uyum, hayatlarını tanımlamak için düşünebildiği en iyi kelimeydi birlikte. Her çift gibi tartışmaları vardı ama günlük yaşamları uyumluydu. Doğaları birbirini tamamlıyordu. Doğuştan daha çok bakıcı olan Chiti, evde yemek yediklerinde yemek yapıyor, bahçeyle ilgileniyor ve evlerini bir yuva gibi hissettiriyordu. Her zaman pragmatik olan Avery ise vergilerini dosyalıyor, faturalarını ödüyor ve tatillerini planlıyordu. İkisi de özellikle temizlikten hoşlanıyordu, bu yüzden iki haftada bir gelmesi için bir temizlik hizmeti kiraladılar. Avery daha önce aşkın büyük, gözle görülür jestler, ama bir evlilik sıradan, neredeyse önemsiz, günlük bağlılık eylemleri - yatmadan önce lavaboda bırakılan kupaları yıkamak, birbirimizi öpmek için yukarı ya da aşağı koşmak için zaman ayırmak biri evden çıkmadan önce hızlıca, paylaşmak için fazladan bir parça meyve keserek

-Gözden kaçırmaması kolay, ama giderse de çok özlenen rollerdir. Avery ve Chiti yıllarca onları kaçırmamakla övündüler.

Sonra geçen yıl Nicky öldü ve Avery değişti. Kız kardeşinin ölümü üzerine içki içmedi; bunu yapamayacağını biliyordu. Ama keder. Kederle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. En çok canını yakan şey sürprizdi. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca acıya hazırlıksız yakalanmamak için riskleri en aza indirerek yaşamıştı ama kendini bundan korumamıştı. Avery bir süredir

Nicky öldüğünde neredeyse on yıldır iyileşme sürecindeydi; kız kardeşinin ne kadar derin bir mücadele içinde olduğunu nasıl bilemezdi? İşaretleri nasıl gözden kaçırabilirdi? O ablaydı; bazı şeyleri gözden kaçırmamak onun göreviydi. Hiçbir zaman yüksek sesle söylemediği bir parçası, bunun Chiti'yi fark etmekle çok meşgul olduğu için olduğundan korkuyordu.

Nicky'nin New York'taki cenaze töreninde Avery kiliseden bir dua kitabı almıştı. Bir şey çalmayalı yıllar olmuştu ama hissettiği şey aynıydı. Kalp atışları hızlanıyor, kulaklarında kan pompalanıyordu. Siyah pantolonunun kemerine sıkıca bastırdığı kitabın ağırlığından başka hiçbir şey düşünmüyordu. Londra'ya döndüğünde bunu yapmaya devam etti. Büyük bir şey değil, köşedeki dükkândan bir çikolata, Boots'tan bir ruj, yandaki hayır kurumundan bir çift spor ayakkabı. Maaşıyla bir hayır kurumundan çalmak. Bu iğrenç bir şeydi, biliyordu.

Böylece daha büyük Bond Street mağazalarına, Burberry'lere, Gucci'lere ve Chanel'lere geçti. San Francisco'da yirmili yaşlarının başında, geçinmek için çaldığı zamanlardan çok daha kolaydı. Artık yeni bir strateji kullanabilirdi.

Artık otuzlu yaşlarında başarılı bir kadındı, tezgâhtarlara bilmiş bilmiş gülümserken parmaklarını üzerinde gezdirdiği güzel ürünlerden herhangi birini alabilecek bir şirket avukatıydı. Şampanya kadehlerini bir yudum bile almadan kabul ediyor, cam vitrinlerin açılmasını istiyormuş gibi yapıyordu. açtı, aynada kendini inceledi, sonra bir randevusu varmış gibi davrandı ve bir teşekkür ve geri dönme sözü telaşıyla

Saklayacak hiçbir şeyi olmayan biri. Tüm bunlar olurken, kapitone bir cüzdan, altın zincirli bir bilezik, işlemeli ipek bir mendil gibi çalınan ödülü, sıcaklık arayan bir hayvan gibi tenine sımsıkı yapışmıştı.

Onun yukarısında, Chiti bir ayağını suya daldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Her zaman çok sıcak yapıyorsun."

"Ben böyle seviyorum." Avery, bir çığlık atarak suya girip çıkan Chiti'ye yer açmak için yana kaydı. "Eğer ben

Sonunda bilincini korumak için mücadele ederken, bunu gerçek bir banyo olarak görmüyorum."

Chiti sonunda suya daldı ve başını küvetin kenarına yasladı.

"Hayatta kalma mücadelesi gibi rahatlatıcı bir şeyi ancak sen yapabilirsin. Ne kadar zamandır buradasın?"

Avery budanmış parmaklarını göstermek için elini kaldırdı. Chiti onu kendi parmaklarının arasına aldı ve buruşuk derinin kıvrımları boyunca okşadı.

"Biliyor musunuz, ellerimizin ve ayaklarımızın bunu yapmasının evrimsel bir işlevi olduğunu daha *yeni* kanıtladılar?"

"Öyle mi?"

"Suyun altında tutunmaya yardımcı olmak için, tıpkı araba lastiklerindeki dişler gibi."

"Bu mantıklı." Avery başını salladı. "İlk insanların akarsularda, nehirlerde falan toplandığını düşünürseniz."

"Aynen öyle. Ya da yağmurda avlanmak. Şimdi çok açık görünüyor, ama daha yeni kanıtlandı. Bunca zamandır bedenlerimiz bu akıllı tasarım mucizesini gerçekleştiriyordu ve bu bizim için bir sırdı."

Avery gülümsedi.

"Ama artık biliyoruz."

Chiti başını salladı.

"Artık biliyoruz."

Chiti başını küvetin kenarına yasladı ve nefes verdi.

"Koca bir yıl," dedi. "Nasıl hissettiğini sorardım ama sanırım biliyorum."

"Öyle mi?"

Chiti yorgun bir gülümseme verdi.

"İki terapist bir bara girer," dedi. "*İyisin*, diyor ilk terapist. *Ben nasılım?*"

Avery gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı. Bu Chiti'nin en sevdiği şakaydı; tabii ki en sevdiği, çünkü doğrudu. Doğüstü bir empati yeteneğine sahipti, çoğu zaman

Sabahları kahvesine ne kadar süt koyduğuna bakarak Avery'nin ruh halini okuyabiliyordu. Başkalarını anlamayı meslek edinmişti. Ama Avery şu anda ne karısı ne de başka biri tarafından anlaşılacak istemiyordu.

"Bugün bir toplantıya mı gittin?" Chiti çekingen bir tavırla sordu.

Avery neredeyse bir yıl aradan sonra AA'ya daha yeni dönmüştü ve Chiti uğursuzluk getirmek istemiyor gibiydi. Avery başını salladı.

"Yarın."

Chiti başını salladı.

"Onu ben de özlüyorum, biliyorsun," dedi Chiti aniden. "Tam burada." Chiti boğazını sıktı ve Avery onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Benimkilerle yarışmadan kendi duygularını yaşamanın senin için önemli olduğunu biliyorum. Ama-" Sesi kesildi. "Onu ben de seviyordum ve her gün hâlâ seviyorum. Sadece bunu bilmeni istedim."

Nicky de Avery'nin tüm kız kardeşleri gibi Chiti'yi sevmişti. Chiti, Nicky'nin yirmi birinci doğum günü için Avery ile birlikte New York'a uçmuştu.

ilk yılında (eğer tanıştıktan sonraki üç ay içinde birlikte bir ev satın almayı flört olarak adlandırabilirseniz) Avery'yi kutlamak için sabahın dördüne kadar dans etmeye ve karaoke yapmaya ikna etti. Avery'ye sürpriz yapmıştı. Dolly Parton'ın "Gonna Hurry (As Slow as I Can)" şarkısını o kadar hassas ve özlem dolu bir sesle söyledi ki, tüm bar onu ayakta alkışladı.

alkışlıyorum. Chiti, nadir bulunan bir şeydi: gerçekten harika bir dinleyiciydi. Kız kardeşlerinin arkadaşlarının ve sevgililerinin isimlerini hatırlayan ve

Bir sonraki buluşmalarında, her konuşmayı birlikte inşa ettiğiniz ve asla yıkılmayan bir iskambil eviymiş gibi hissettirdi. Chiti, *geçen sefer güven hakkında söylediklerini düşünüyordum* gibi şeyler söyledi... ve sonra Karşısındakinin hakkını verirken tamamen parlak bir içgörü sunardı. Alıcının hem kim olduğunu hem de kim olmak istediğini bir şekilde yakalayan güzel Noel hediyeleri verdi.

Elbette mükemmel değildi. Avery'nin, Chiti'nin uzun saçlarının duş giderini tıkaması ve Avery'yi mide bulandırıcı yumağı çekip çıkarma göreviyle baş başa bırakması gibi olağan ev içi sorunları vardı. Gerçekten berbat bir zevki vardı.

televizyon izledi ve Avery'nin her ikisini de düşündüğü türden reality şovları izledi. boğucu ve şok edici derecede sömürücü. Ayakları çok düzdü, ancak ortezlerini giymeyi reddediyordu, hele de ortezler tarafından tasarlanmamış ayakkabıları.

Ataerkillik kadınları sakat bırakır, bu yüzden Avery yürümeyi severken ayakları acıdığı için sürekli taksiye binmekte ısrar ederdi.

Ve daha büyük şeyler de vardı. Chiti'nin giderek artan bebek arzusu bunlardan biriydi ve Avery bu konuda hâlâ kararsız hissediyordu. Ve eğer Avery dürüst olsaydı,

Chiti'nin bakıcılığı bazen klostrofobik hissettiriyordu. Avery'nin en cömert olmadığı anlarda, bunu Chiti'nin kontrolü ele geçirme ve başkalarını Böylece annesiyle yaşadığı aynı terk edilme deneyiminden kendini koruyabilecekti. İlk tanışmalarından hemen sonra Avery'nin yaşamak

istediği mahallede bir ev satın alma eylemi bile bir tür zorlamaydı. Avery
ipoteğin yarısını ödeyebilir ve

Ama o zamanlar bu evin parasını asla karşılayamazdı. Avery'ye her zaman istediği şeyi vererek - alan, güvenlik, kendine ait bir yer - Chiti onun asla ayrılmayacağından emin oldu.

Ama bu haksızlıktı. Avery, Chiti'nin tüm terbiyesini gönüllü olarak almıştı. Chiti'nin kuşkularına rağmen onunla çıkmaya ikna etmişti. nasıl tanıştıklarını anlatmış, bu kadar kısa sürede birlikte yaşamaya başlayabilecekleri için çok sevinmişti. Hayatı boyunca Chiti'ninki gibi bir aşk aramıştı. Ve Avery'nin kız kardeşleri de Chiti'yi Avery'yle aynı sebepten dolayı sevmişlerdi: Chiti onun eşiydi.

Chiti'nin keskin duygusal zekası, Avery'nin dikenli zekasına karşı bir gül görevi gördü ve birlikte çiçek açtılar.

Avery yumuşamaya çalışarak, "Onu özlediğini biliyorum," dedi. "Bu senin de kaybın."

Kalbinde Chiti'nin kederine yer açmak istedi ama bunda zorlandı. Vish ölseydi, Avery elbette yıkılırdı, ama asla Bununla karşılaştı. Hayatı iki güne indirgenmişti: Nicky'nin hayatta olduğu gün ve öldüğü gün. Daha önceki hayatını oluşturan yılların ve mevsimlerin zengin ve incelikli yamalı bohçası artık yoktu.

"Benim endişelendiğim Lucky," diye devam etti. "Mesajında bugünün hangi gün olduğundan bile bahsetmedi. Gerçekten unutmuş olabilir mi?"

"Eminim unutmamıştır," dedi Chiti. "Belki de sadece ne söyleyeceğini bilmiyordu."

Avery pes edebilirdi ama şikâyetleri bitmemişti. "Ve annemiz o e-postayı o kadar gün içinde nasıl bugün gönderebildi? Sen Sonunda bütün o daireyle uğraşmak zorunda kalacağımı *biliyorum*" dedi, banyonun rahatlatıcı etkilerine rağmen tüm vücudunun gerildiğini hissetti. "Bu çok tipik."

"Kız kardeşlerinden hiç yardım istemiyorsun," dedi Chiti. "İsteseydin, seve seve verirlerdi."

Avery başını salladı.

"Bonnie oraya geri dönmek istemiyor ve yaşadığı onca şeyden sonra bunu anlıyorum. Lucky'ye hiçbir konuda güven olmaz, bunu biliyorsun. Ama şimdi satmak mı? Daha bir yıl oldu! Çok erken. Aileme bunun için para ödemeye devam edeceğimi söyledim, neden izin vermiyorlar?"

"Belki de hayatlarına devam etmek istiyorlardır," dedi

Chiti yumuşak bir sesle. "*Belki de* değişiklik olsun diye bizi düşünmeliler."

"Kız kardeşleriniz de bu işin peşini bırakmaya hazır gibi görünüyor." Avery ağzını açtı ama Chiti düşüncesini tamamlamak için elini kaldırdı. "Değil çünkü

Sizin kadar umursamıyorlar ama tutunmak çok acı verici olduğu için."

Avery buna itiraz etmek üzereydi ama bunun yerine kendini küvetin arkasına bıraktı.

"Keşke ben de insanları senin gördüğün gibi görebilseydim," dedi, kendini daha da derinlere daldırarak.

"Nasıl yani?"

"Cömertçe."

Chiti de arkasına yaslandı ve dalgalanan suyun altındaki bedenine baktı. Daha önce memnun olan yüzü gevşedi. Hüzün yüz hatlarına yayılmıştı; bir bulutun gölgesini bir adamın üzerine düşürmesini izlemek gibiydi. büyük, geniş bir alan. Chiti elini bitkin bir halde gözlerine

götürdü. "Ne oldu?" diye sordu Avery.

İçgüdüsel olarak sol göğsünü avuçlamak için elini kaldırdı. Ergenlik çağından beri kendini rahatlatmak için yaptığı bir alışkanlıktı bu, o kadar bilinçsizce bir hareketti ki, çoğu zaman İş yerindeki stresli müşteri toplantıları sırasında bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu. Islak parmak uçlarının altında kalp atışları hızlandı.

"Umursamaktan nefret ediyorum," dedi Chiti. "Beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyorum."

İşte buydu. Hesaplaşma anı. Chiti sigara içtiğini, çaldığını, her şeyi biliyordu. Avery sol göğsünü sıktı. Ama altında

Korku da vardı, rahatlama da. Durabilirdi, Chiti'nin yardımıyla durabilirdi. "Bak, utanıyorum ama bilmene sevindim..." diye başladı.

Chiti elinin altından ona baktı.

"Sen de mi fark ettin?" Kaşlarını çattı. "Tabii ki fark ettin."

Beklediği şey bu değildi. Chiti'nin yüzünü aradı. "Neyi fark ettin?"

"Kilo aldım." "Ne?"

Avery'nin çenesi rahatlamayla açıldı. Ya da hayal kırıklığıyla. Ya da ikisi birden.

"Şaşırmış gibi yapmana gerek yok," diye haykırdı Chiti. "Bana bak!"

Avery uzun zamandır ilk kez karısına baktı, gerçekten baktı. Konik şamdanlar gibi iki uzun bacak. Yumuşak, koyu renk saç izleri göbek deliğinin altında. Avery bu dolambaçlı yolu kaç kez izlemişti? Chiti'nin zarif, dar ellerinin turna kuşları gibi suya dalmasına baktı. Boyalı tırnaklarının derin, parlak pembesine. Ve evet, eğer o Dürüst olmak gerekirse, karnı onunla ilk tanıştığı zamankinden daha yuvarlak, kalçaları daha kalındı. Ama bu onu sadece daha şehvetli, daha kadınsı gösteriyordu.

Avery kendi solgun, düz karnına baktı ve sık sık yaptığı gibi, Chiti'yle kıyaslandığında kendisindeki sevimlilik eksikliğini hissetti. Avery, Chiti gibi

Çekici değildi, ama Venüs değildi, bunu biliyordu. Dövmeleri en azından biraz ilgi çekiciydi. Kendisi hakkında söyleyebileceği en iyi şey *düzgün* görünümlü olduğuydu. Simetrik bir yüz ve ekonomik bir vücut; kare omuzlar,

Dar kalçalar, sağlam bacaklar. Ona göre bir mısır gevreği kutusu kadar şehvetli bir vücut.

Elbette, Lucky'ye benzeyen bir kız kardeşe büyüyen Avery, hayatının büyük bölümünde güzelliğe yakın olmuştu. Ama Lucky'nin aksine, onun seraphic güzelliği içindeki karanlığı karmaşıktırmış ve gizlemişti, Chiti tam olarak olduğu kişi gibi görünüyordu. Yumuşak ve parlaktı, zarif ve sağlandı. Doğanın sonsuza dek güzel olduğu gibi güzeldi.

"Tamam, bana bakmayı *kes*," dedi Chiti.

Bir kolunu göğsüne attı ve bilinçsizce güldü. Avery onun elini tuttu.

"Sen mükemmelsin, Chiti." Chiti kaşlarını çattı ve Avery kendini düzeltmek için acele etti. "Bu kelimeyi kullanmamamız gerektiğini biliyorum çünkü kadınlar mükemmeliyetçiliğin kendine zarar verme biçimi olduğunu falan filan. *Bana* göre sen öylesin. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim." Bu doğru muydu? Az önce burada oturmuş Chiti'nin kusurlarını sıralamamış mıydı? "Kaç kilo olduğun umurumda değil, biliyorsun," diye ekledi. En azından bu tamamen doğrudu.

"Önemsiyorum! Umursamak *hoşuma* gitmiyor ama umursuyorum. Oturumda otururken pantolonum beni kesiyor. Baksanıza! Her yerimdeki şu suçlayıcı izlere bakın."

"Sana yeni pantolon alacağız."

"Ama bunlar benim favorim."

"İpek YSL olanlar mı?"

Chiti başını salladı.

"Sana bir çift daha alacağım," dedi Avery.

Chiti üzgün bir ifadeyle, "Eskiydiler," dedi. Önündeki suyu tokatladı. "Ben sadece lastikli pantolon giyen insanlardan biri olmayacağım. Eğer o insanlardan biri olursam Tanrı *yardımcım olsun!*"

"Kimse sana lastikli pantolon giydiremez." Chiti küçük bir inilti çıkardı.

"Neredeyse *kırk* yaşımdayım. Bu ne zaman oldu?" "Kırk gençtir."

Chiti ona baktı.

"Otuz dört çok genç."

"Ben otuz üç
yaşımdayım."

Chiti ona su fırlattı.

"Daha da kötüsü!" Sabunu aldı ve ellerine köpürttü. "Vücudumun tanınmaz hale geldiğini hissedersen bunun bebek sahibi olduğum için olacağını düşünmüştüm. Buna hazırlıklı değildim... orta yaşa doğru *yuvarlanıyordum*."

Avery kaskatı kesildi. Chiti, tanışmalarından kısa bir süre sonra yumurtalarını dondurmuştu.

Bu karar, görünüşe göre bu tür bir gözlemin üzerindeki baskıyı kaldırmıştı. Ama bu sonsuza dek süremezdi. Avery çocuk taşımak istemediğini her zaman biliyordu, Chiti ise istediğini biliyordu. Chiti daha yaşlı olduğu ve Avery kariyerine odaklanmak istediği için, dondurmak en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Ama Chiti yaşlı bir anne olmak istemiyordu. Geçen yıl bir donör bulma konusunda daha ciddi konuşmaya başlamıştı, bu fikir Avery'nin hiçbir zaman açıkça dile getirmediği bir fikirdi.

reddetti ama kesinlikle cesaretlendirmede. Sonra Nicky öldü ve o zamandan beri bırakın çocuk gibi hayatlarını değiştirecek bir şeyi, gelecekleriyle ilgili hiçbir şey hakkında konuşmadılar.

"Çok sıcakladım," dedi Avery. "Aşırı ısınıyorum." Tek bir hareketle Kendini küvetten dışarı attı ve soluk soluğa buz gibi banyo zeminine adım attı. "Şu yer ısıtıcılarını taktırmamız gerektiğini biliyordum."

Banyo paspasının üzerine atladı ve bir havluya sarınarak Chiti'nin omuzlarındaki ve göğsündeki sabun köpüklerini dikkatle durulamasını izledi. İş bittiğinde Avery büyük bir havlu açtı ve ayaklarını sürüyerek yanına geldi. Chiti adım attı

ve Avery'nin onu küvete sarmasına izin verdi. Avery Chiti'yi ısıtmak için kollarını ovarken, küçük banyo paspası adasında mahsur kaldılar.

"Fikrini mi değiştirdin?" Chiti sessizce sordu. "Bebek hakkında mı?"

Kalın sivri uçlarla birbirine yapışmış ıslak, siyah kirpiklerinin altından Avery'ye baktı. Yüzü tamamen açıktı, silahsızdı. Avery'nin Avery'nin hiçbir zaman *karar* vermediğini, Chiti'nin planladığını ve onun da buna uyduğunu söyleyerek onu incitme düşüncesi dayanılmaz.

"Öyle mi?" Avery umutlu görünmemeye çalışarak sordu. Chiti küçük bir iç geçirdi.

"Hayır," dedi. "Bu konudaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim."

Chiti de Nicky gibiydi, inkar edilemez bir şekilde anaçtı. Ama Avery

emin değildi, hiçbir şeyden emin değildi. Belki de sadece birinizin bilmesi gerekiyordur, diye düşündü. Belki de içinizden biri biliyorsa, emin olmamak sorun değildi? Bunu çocuk için değil de Chiti için yapmak yeterli miydi? Bu onu kötü bir anne yapar mıydı? O

zaten kötü bir eş olduğunu kanıtlıyordu. Kız kardeşleri kadar sevdiği tek kişi olan Chiti için her şeyi yapmalı mıydı?

"Tamam," dedi.

Chiti'nin gözleri onunkilere kayd. "Tamam, yani hazır mısın?"

"Tamam, kendimi hazır hissedeceğimi hiç sanmıyorum ama hadi yapalım. Sen ne düşünüyorsun?"

Chiti sabit, savunmasız bakışlarıyla onu tuttu.

"Sevgilim, neredeyse kırk yaşındayım. Bir bebeğim olsun ve senin olsun istiyorum. Eğer yapabilseydik bugün bir tane yapardım."

Şüpheye, suçluluğa ve her şeye rağmen Avery gülümsedi.

"Belki de pratik yapmaya başlamalıyız."

Birlikte banyodan yatak odasına doğru yürüdüler. Chiti topuzunu açtı ve saçlarının siyah dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin verdi. Kendini yatağa bıraktı, hâlâ havluyla kundaklanmıştı ve Avery'ye baktı, çekingen bir şekilde, umutla.

"Bunu uzun zamandır yapmamıştık," dedi sessizce.

"Biliyorum."

Avery, bir yaranın sargısını çıkarır gibi nazikçe onu açtı. Nemli teninden hafif bir sabun kokusu yayılıyordu. Chiti ellerini Avery'nin göğsüne koydu ve onu hareketsiz bir şekilde üzerinde tuttu.

"Beni mi istiyorsun?"

Soru baştan çıkarıcı olabilirdi ama Chiti'nin ağzında ciddiydi. Avery uzun zamandır sekse başlamamıştı, sorduğu için onu kim suçlayabilirdi ki? Avery onu istiyordu ama en derinden hissettiği şey kendisiydi. İstenme duygusu, bu kelimenin gölge tarafı. Bir eş, bir kız kardeş, bir kadın olarak arzulanan biriydi.

Avery cevap vermek yerine yanağını Chiti'nin göğsüne yasladı ve elini bacaklarının arasına soktu. O tanıdık sıcaklık vardı. Onu küçük, dar daireler çizerek okşadı, önce bu tarafa, sonra o tarafa, döne döne, ta ki ıslaklığın geldiğini hissedebiliyordu. Önce bir, sonra iki parmağını içine soktu ve Chiti'yi başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar doldurdu. Chiti çırpınarak tek bir iç çekti.

"Hadi bir bebek yapalım," dedi Avery, yüzü Chiti'nin boynuna gömülmüş, görünmeyecek bir yerde. "Sana bir bebek vereyim."

SONRA, AVERY karanlıkta pencereden dışarı bakarak uyudu. Perdeleri açık tutma eğilimindeydiler, her ikisi de sabahın erken saatlerinde uyanmayı tercih ediyordu.

sabah ışığı. Bulutların arkasına gizlenmiş yarım ayın dış hatlarını belli belirsiz izleyebiliyordu. Yanında, Avery Chiti'nin vücudunun gevşediğini hissedebiliyordu.

uykuya daldı, nefesi sıcak ve sabitti. Chiti her zaman masumların derin uykusunu uyumuş, uyanıklıktan uykuya bedenini bir iskeleden göle kaydırır gibi kolayca kaydırmıştı. Ama Avery gözlerini dört açmıştı. Chiti'yle tanıştıktan kısa bir süre sonra geçen uykusuzluk geri gelmişti. O zamanlar,

Eskiden gecelerden korkardı, ama şimdi sessiz, rahatsız edilmediği saatleri rahatlatıcı buluyordu. Nicky'nin hayatta olduğunu hayal etmekten, her sabah uyanıp yeniden hatırlamaktan daha iyiydi. Pencereden dışarıya, karanlığa baktı.

Çiçek tarhları ve çiçek açan manolya ağaçları koyu lacivert gökyüzüne karşı siluet oluşturuyordu. Bir parçasının hâlâ dışarıda olduğunu biliyordu. Bahçenin dibinde gece havasına duman üflüyor, gözden ve erişimden uzakta.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şanslı

LUCKY HAMPSTEAD'DEKİ EVİN DIŞINA ÇIKTI VE ŞAŞKINA DÖNDÜ Avery'nin bu kadar lüks bir yerde yaşamaya nasıl başladığını ilk kez anladım. Aile apartmanlarının on katı büyüklüğünde bir evde yaşıyordu ve bunu sadece Chiti ile paylaşmak zorundaydı. Belki de ilk çocuk olduğu içindi, bu yüzden kendi alanı olmadan önce yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Ailelerine katılan her yeni birey tarafından yavaş yavaş ihlal edilen Avery her zaman diğerlerinden daha fazla yer istemiş gibi görünüyordu. Spor çantalarını dik taş basamaklardan yukarı taşıırken Lucky'nin *bunu başardığını* düşündü.

Altın kapı zili çaldı, bir hışırtı, bir mırıltı, bir ciyaklama ve Chiti oradaydı. İşlemeli bir önlük giymiş, uzun saçları omuzlarında uçuşarak kapıyı açtı.

"Lucky geldi!" diye bağırarak onu kucakladı.

"Merhaba Chiti," dedi Lucky usulca saçlarına doğru.

Narenciye, çiçek ve ekmek kokuyordu. Lucky o ana kadar onu, ailesini ne kadar özlediğini bilmiyordu.

"İçeri gel, içeri gel." Chiti onu koridora yönlendirdi. "Şimdi *lütfen* bana vejetaryen olmadığını söyle."

"İstesem de yiyemem," dedi Lucky, yırtık pırtık çantalarını arkasından sürükleyerek. "Fransızlara et yemediğinizi söylerseniz, size sadece tavuk ikram ederler."

"Güzel, çünkü bu kuzu budunu bütün gün marine ettim ve harika olacağını tahmin ediyorum."

Chiti ona eşyalarını merdivenlerin dibine bırakmasını işaret etti ve Lucky'yi mutfığa çağırdı. Bu evle ilgili her şey zevk sahibi olduğunu gösteriyordu. Girişin zemini siyah ve beyaz renklerle kaplıydı.

Karmaşık balıksırtı desenli fayanslar; koridor duvarları parlak Kan kırmızısı, bu ev dışında herhangi bir eve yakışmayacak cesur bir seçim. Lucky, soğuk mavi mutfığa atılana kadar onu takip etti.

Fransız kapıları bahçeye açılıyor, her şey pırıl pırıl, güzel ve aydınlık.

"Şimdi," dedi Chiti, ellerini önlüğüne silerek. "Yıkanmak ve duş almak için biraz zaman ister misin?"

Lucky başını salladı. Şimdi onun sıcak huzurundaydı.

Onu gerçekten tanıyan biriyle tanıştığında, bu kadar çabuk ayrılmak istemediğini fark etti.

"Harika. O zaman salatalıkları salata için doğrayabilirsin."

Chiti bu konuda iyiydi, insanlara yapmaları için küçük görevler veriyordu, böylece kendilerini

Bir şeyin yaratılmasına dahil olmak. Bu, katkınız ne kadar küçük olursa olsun, sonuçtan gurur duyabileceğiniz anlamına geliyordu. Lucky ellerini yıkadıktan sonra Chiti ona bir bıçak uzattı ve o da doğramaya başladı. Göz ucuyla baktı geçici olarak Chiti'ye.

"Bunları yeterince ince kesiyor muyum?" Chiti gözlerini dikti.

"Bu kesinlikle mükemmel," dedi.

Lucky gülümsedi.

"Peki Avery nerede? Hala işte mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Adsız Alkolikler toplantısında ama yakında evde olur." "Hâlâ onlara gidiyor mu?"

Lucky, Avery'nin onu Saint'den almayı teklif etmemesine kırılmıştı. Pancras'a ya da en azından o geldiğinde evde olacak şekilde ayarlamıştı ama bunu asla belli etmezdi.

"Mm-hmm," dedi Chiti. "Bu hafta üçüncü. Onun için iyi oldu. Geçen yıldan sonra bir süre gitmeyi bıraktı, biliyorsun."

"Benimle AA hakkında hiç konuşmuyor."

Chiti, "Programıyla kimsenin kafasına vurmayı sevmez," dedi. "Ne kadar özel biri olduğunuzu bilirsiniz. Her neyse, sanırım bir süreliğine programa olan inancını biraz kaybetti."

Lucky sessizce, "Anlıyorum," dedi.

"O yüzden orada olduğu için mutluyum," dedi Chiti Lucky'nin parlaklığıyla. belli belirsiz zorlanmış görünüyordu. "Yine de uzun zamandır beklediğiniz gelişinizde burada olamadığı için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

"Oh, bundan pek emin değilim," dedi Lucky. "Muhtemelen benden kaçıyordur. Kötü kardeş benim, unutma."

Chiti dudak büktü.

"Saçmalık. İyi kız kardeş, kötü kız kardeş, böyle bir şey yok. Siz kızları her şeyden çok seviyor."

"Sen hariç," dedi Lucky.

Lucky bu yorumu kibarca yapmak istemişti ama Chiti sadece kaşlarını çatı. Bu ifadeyi ne onaylayan ne de reddeden alçak bir mırıltı çıkardı. Başını kaldırıp gülümsedi ama Lucky gözlerinin ona katılmadığını görebiliyordu.

"Bazen kız kardeşin bana İskoçya'da tura çıkılan Ortaçağ kalelerinden birini hatırlatıyor," dedi aniden. "Çok... özel bir kadın olabiliyor."

Lucky başını salladı ama Chiti'nin ne söylemeye çalıştığından emin değildi. O ve Avery dışarıdan bakıldığında her zaman sarsılmaz bir birliktelik gibi görünmüşlerdi. Lucky'nin tanıdığı insanlar arasında evliliğin iyi bir şeymiş gibi görünmesini sağlayan tek kişi onlardı. Ailesi kesinlikle bu başarıyı gösterememişti.

"Sanırım Avery'nin standartlarına uygun yaşamak zor olabilir," dedi.

Ama Chiti'nin anlatmak istediğı bu gibi görünmüyordu. Lucky onun yüzünü yeniden kararlı bir neşe ifadesine büründürmesini izledi.

"Zor bir yıl geçirdi," dedi ve Lucky'nin elini sıkmak için uzandı. önkol. "Hepinizin var. Şimdi bana nasıl olduğunuzu anlatın. Bu hoş geldin ziyaretine ne sebep oldu?"

Paris'in en ünlü tasarım evlerinden birinin penceresinden dışarı kusan pembe, tül giysili Lucky'nin görüntüsü gözlerinin önünden sapkın bir kartpostal gibi geçti. Yemekten muzdarip olduğunu iddia etmişti ama stilist onun üzerindeki içki kokusunu almış olmalı ki, Lucky'nin de kabul ettiğı gibi, şovda yürümeden onu eve gönderdiler. saçma bir aşırı tepki. Bir iki espresso, bir iki darbe, sonra bir şey olmazdı. Ajansı o sabah onu iki kez aramıştı bile. Telefona cevap vermedi. Sonunda ayağı kalktığında O öğleden sonra Eurostar'da web sitelerini kontrol etmek için sinir krizi geçirdiğinde, sanki hiç var olmamış gibi tüm görüntüleri panodan kaldırılmıştı.

"Sadece bir molaya ihtiyacım vardı," dedi.

Chiti kara kaşlarının altından Lucky'ye baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti.

"Avery'nin nerede olduğunu düşünemiyorum. Toplantı saat altıda başladı." Chiti hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. "Bu kuzuyu fazla pişmiş olarak servis etmeyeceğim. Hadi yiyelim; Avery'nin bize katılacağı zaman bize katılması gerekecek."

Yemek masasının bir ucuna oturdular, diğer ucu ise Chiti'nin iki uzun mum yakarak telafi etmeye çalıştığı Avery'nin çeşitli yasal davalarının evraklarıyla kaplıydı. Lucky yemeğe eşlik edecek bir şişe şarap bulma umuduyla etrafına bakındı ama elbette ne Chiti ne de Avery artık içki içiyordu. Aslına bakılırsa, Avery misafirler için bile olsa evde alkol bulundurmamaya özen gösteriyordu ki Lucky bunu gülünç buluyordu. Ama belki de en iyisi buydu, dedi kendi kendine. Chiti'nin önünde içmek istemezdi.

Her neyse. Tek bir kadeh şarabı bütün bir öğün boyunca idare etmeye çalışmak, küçük küçük yudumlar almak ve şarabın tadını kovalamak yerine tadını çıkarıyormuş gibi yapmak hiç içmemekten daha kötüydü.

Chiti'nin tahmin ettiği gibi kuzu eti çok lezzetliydi. Kemikten tereyağı gibi eriyip çıkıyor, yumuşaklığı salatanın taze çıtırılığıyla mükemmel bir tezat oluşturunuyordu. Lucky'nin her yemeğin en sevdiği kısmı her zaman içkiydi ama dikkatini dağıtacak bir şey olmadığı için aslında açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. O

İlk porsiyonu dakikalar içinde mideye indirdi ve memnuniyetle ikincisini kabul etti. "İşte *bu* seksi bir et parçası," dedi lokmalar arasında. Chiti gülümsedi ve hafifçe boğazına dokundu.

"Bazen bana onu çok hatırlatıyorsun. Tamamen aynı tavırları. Hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsan özür dilerim-"

Ama Lucky ona zevkle bakıyordu. "Gerçekten mi? Onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Chiti başını salladı.

"Bu onun da en sevdiği yemekti."

Lucky, Nicky'ye diğer kız kardeşlerinden daha yakın olmanın verdiği sahiplenici gururu hissetti.

"Ziyarete geldiğinde hep bunu yapardım," diyor Chiti.

Nicky lisede öğretmenlik yapmaya başladığından ve yazları izinli olduğundan beri, yazların en azından bir kısmını Avery ve Chiti'yle Londra'da geçirmek, sonra da o sırada hangi şehirde yaşıyorsa Lucky'yi ziyaret etmek onun için bir gelenek haline gelmişti. Lucky birdenbire bu yıl Nicky'nin ziyareti beklentisi olmadan geçirdiği yaz mevsiminin ne kadar kopuk olduğunu fark etti.

"Peki ya sen?" diye sordu Lucky. "Terapi işi sana nasıl davranıyor?"

"Bunu sormanız büyük incelik," dedi Chiti. "Her gün farklı. Bazen insanların hayatları üzerinde bir etki yarattığımı hissediyorum, bazen de ..." Chiti ellerine baktı. "Daha az ikna oldum."

"Bütün gün insanların sorunlarından şikayet etmelerini dinlemek sıkıcı olmuyor mu?"

Chiti başını eğdi ve gülümsedi.

"İnsanlar benimle sadece sorunlarını paylaşmıyor. Pek çok neşeli şey de duyuyorum. Evlilikler, bebekler, eski kalıplarını kıran insanlar, kendilerini mümkün olduğunu düşünmedikleri şekillerde şaşırtıyorlar..."

"Ama neden bir terapistle iyi şeyler hakkında konuşma ihtiyacı duyasın ki?"

"Müşterilerimin çoğu *endişeli iyi* dediğimiz, sizin ya da benim gibi altta yatan ciddi bir akıl hastalığı olmayan ancak Bir eş ya da arkadaştan bulabileceklerinden daha objektif bir bakış açısı sunabilecek biriyle konuşmak."

"Ciddi bir akıl hastası olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Lucky.

Bunu bir şaka olarak düşünmüştü ama soru garip bir şekilde ciddi çıkmıştı.

"Bu doğru," dedi Chiti başını hafifçe sallayarak. "Ben bilmiyorum. Hiçbirimiz bir başkasının neler yaşadığını, o kişi kendi deneyiminin gerçeğini paylaşabildiğini hissedene kadar gerçekten bilemeyiz."

"Ama bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Lucky. "Ya sen bile *bilmiyorsan* Yaşadığınız deneyimin gerçeğini mi?"

"Bu pratik gerektirir," dedi Chiti.

"Kulağa zor geliyor," dedi Lucky.

Chiti Lucky'ye baktı ve gülümsemeye

zorladı. "*Şimdi* bana Avery'yi

hatırlatıyorsun," dedi.

Yemeklerini bitirdiler ve Chiti bulaşık makinesini doldurmaya başladı, Lucky'nin yardım etme girişimlerini kovaladı. Avery hâlâ toplantıdan dönmemişti ve ikisi de gizlice saate bakmaya devam ediyordu.

"Size kahve ya da çay getireyim mi?" diye sordu Chiti. "Süslü bir espresso makinemiz var, kullanmak için bahane arıyorum."

"Tabii, sen içiyorsan ben de içeceğim."

Chiti dönerek yüksek raflardan birinden küçük bir kahve fincanı aldı.

"Aslında şu anda kafein içmiyorum, inanabiliyor musunuz?" Hafif bir kahkaha attı. "Çin su işkencesi daha iyi olurdu."

Lucky şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Chiti'nin kahve bağımlılığı meşhurdu. Lucky bir keresinde, Chiti'nin kahve çekirdeklerinin ne kadar yüksek olduğunu sorduğunu duymuştu.

yetiştirildiğini söyledi.

"Önce içki, şimdi de kafein. Nesin sen, hamile mi?" Chiti hızla arkasını döndü, yüzü kızarmıştı.

"Üzgünüm, bu aptalcaydı," dedi Lucky. Düşünmeden konuşmuştu ve yıllarca çoğunlukla kadın modellerle çalıştığı için bir kadına hamile olup olmadığını sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Hayır, sorun değil," dedi Chiti. "Ben değilim ama bir donör aramaya başlamaya karar verdik." Gülümsemesini engelleyemeyerek gözlerini yere indirdi. "Kafein almama meselesinin biraz önleyici olduğunu biliyorum, ama düşündüm ki fazla hazırlıklı olmak, az hazırlıklı olmaktan daha iyidir."

"Lanet olsun," dedi Lucky. "Yani vay canına. Bu harika."

"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi Chiti. "Bu benim söyleyeceğim bir haber değil. Haberimiz olduğundan değil!" Sanki bir şeyi serbest bırakıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Belki bir kuş ya da bir kelebek. "Ne aptalım, sadece heyecanlıyım." Lucky bir adım öne çıktı ve Chiti'ye sarıldı.

"Gelmiş geçmiş en iyi anneler olacaksınız," dedi.

Ama Lucky'nin sözlerinin altında da bir hüznün vardı. Bildiği hayat bir kez daha sona eriyordu. Avery ve Chiti bebekleriyle meşgul olacaklardı ve artık ona bakacak zamanları olmayacaktı. Avery'yi bir yıldır görmemiş olsa da, en büyük kız kardeşinin orada olduğunu, ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakmaya hazır olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Ama o yirmi altı yaşındaydı, diye hatırlattı Lucky kendine sertçe. Avery'ye ihtiyacı yoktu.

ve *özellikle* de kız kardeşinin annesi olmasına ihtiyacı yoktu. Chiti gülümseyerek uzaklaştı ve ellerini birbirine vurdu.

"Şimdi, misafir odasında senin için her şeyi hazırladım," dedi. "Duş almak istersen sandalyenin üzerinde katlanmış havlular var. Yatağa. Ya da kıvrılıp televizyon izleyebiliriz. Beni yargılamayın ama bir adaya kapanıp aşkı bulmaya çalışan gençlerle ilgili bu reality şovun bağımlısı oldum. Sarhoş olmak için çok zaman harcıyorlar, sonra sıcak küvette kavga. Büyüleyici şeyler." Chiti sırttı. "Eğer yanımda biriyle izliyor olsaydım daha az üzülürdüm."

"Aslında," dedi Lucky, yüzü giderek ısınıyordu, "dışarı çıkıp tanıdığım bir stilistle buluşacaktım. Arkadaşı bir parti veriyor. Eğer sorun olmazsa?"

Lucky stilistle Şubat ayında bir moda haftası partisinde tanışmıştı. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordu ama o zamandan beri Lucky'ye mesajlar yağıdırıyordu ve Lucky de bir partiyi geri çevirecek

biri değıldi.

açık bar. Chiti'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini hızla sildiğini fark etmemeye çalıştı.

"Tabii ki, tabii ki! Bu evde o kadar evcimen insanları ki, Cuma gecesi olduğunu untabiliyorum. Vish bu yüzden benimle hep alay ediyor."

"Vish nasıl?" diye sordu Lucky, nereye gittiği konusunu kapatmaya hevesliydi.

"Oh, o iyi. Anladığım kadarıyla her hafta yeni birine aşık oluyor ama gençliğin zaafları işte."

"Doğru... Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Chiti kararlılıkla. "Git genç ol. Senin için yedek anahtar getireyim, böylece istediğin gibi gelip gidebilirsin."

LUCKY suçlu bir rahatlama dalgasıyla KENDİNİ EVDEN DIŞARI ATTI.

Gerçek şu ki, bir şeyler içmek için can atıyordu. Kapıyı yumuşak bir gümbürtüyle kapattı ve

Avery'nin merdivenlerin altındaki kapıyı açtığını görmek için döndü. Farklı görünüyordu. Yanakları pembeydi ve genellikle arkaya doğru topladığı siyah saçları

Bir çeşit mantıklı at kuyruğu, yüzünün etrafına yumuşak bir şekilde düşüyordu. Mor ortanca desenli şal bir elbise belini sıkıca sarıyordu.

Kızarmış ve kız gibi görünüyordu, Lucky'nin hatırladığı Avery'den tamamen farklıydı. Avery merdivenlerin başında Lucky'yi görmek için döndü ve durdu.

"Bir *elbise* giymişsin," dedi Lucky.

"Yaz mevsimindeyiz!" dedi Avery, bir anda savunmaya geçti.

"Hayır, harika görünüyor. Çocukluğumuzdan beri seni hiç böyle görmemiştim, hepsi bu."

"Bu akıl almaz derecede yanlış," dedi Avery, kapıyı arkasından keskin bir tıkırtıyla kapatarak. "Ben her zaman elbise giyerim. Sadece beni hiç görmüyorsunuz."

Lucky ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam."

Otuz saniyeden az bir süre sonra tartışmaya başlamışlardı bile. Avery'nin yüzü birden yumuşadı ve kollarını uzattı.

"Özür dilerim. Bunu düzgünce yapalım. Merhaba, sen."

Lucky merdivenlerden hızla indi ve onun önünde durdu. Başını eğdi ve alnını Avery'ninkine bastırdı. Sürüdeki aslanların birbirlerine sevgi gösterdikleri gibi, kaşlarını yavaşça birbirlerine doğru yuvarladılar. En büyük kız kardeşiyle yeniden bir araya gelmek böyle bir duyguydu, diye düşündü Lucky, iki vahşi

hayvanlar birbirlerine boyun eğiyor.

"Seni görmek güzel, Aves," diye mırıldandı Lucky.

"Sen de," dedi Avery. "Şimdi sana doğru dürüst bir bakayım."

Lucky'yi kolunun ucunda tutuyor, daracık tişörtünü ve bağcıklı deri pantolonunu, koyu renk saç köklerini ve gözlerinin etrafındaki koyu halkaları inceliyordu.

"Çok zayıfsın," dedi. Lucky omuz silktilti.

"Bana bunun için para ödüyorlar."

"Gevezelik etme. Saçının bu halini seviyorum."

"*Seni* seviyorum," dedi Lucky hemen, o başka bir şey söylemeyi düşünemedi.

Avery'nin yüzü ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü. Aileleri merhabalar ve vedalar konusunda her zaman iyi olmuştu, anlar başlarken bile bitiyordu. Birini başlangıçlarda ve bitişlerde sevmek kolaydı; her zaman çok zordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Avery. "Çok olmadan."

Lucky gülümsedi. Bu Nicky'nin söylediği bir şeydi. O *da* yok. Sadece aşk.

"Bir yıl olduğuna inanamıyorum," diye devam etti Avery. "Ve sen tüm bu zaman boyunca sadece bir tren yolculuğu uzaktaydın."

"Biliyorum," dedi Lucky, başının döndüğünü hissederek.

"Neyimiz var bizim?" "Şu anda kataloglamak için çok fazla şey var."

"Bir daha asla bu kadar uzun sürmesine izin vermeyelim."

"Asla." Avery onunla kol kola girerek evin merdivenlerinden yukarı çıktı. "Geleceğimi altıncı hissinle mi anladın ve beni karşılamak için acele mi ettin?"

"Hayır, aslında ben de tam gidiyordum," dedi Lucky, kendini beceriksizce toparlayarak.

Avery'nin yüzü hayal kırıklığıyla çöktü. Lucky son birkaç dakika içinde ikinci kez bu ifadeye neden olan kişi olmaktan nefret ediyordu.

"Bir saatten fazladır seni bekliyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Yemek soğuyordu, biz de yedik."

"Özür dilerim," dedi Avery. "Kendimi arkadaşlığa kaptırmışım. Aramam gerekirdi."

"Dostluk nedir?"

"Oh, biz buna toplantıdan sonra takılmak diyoruz."

"Peki neden sadece takılmak demiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Avery sabırsız bir baş hareketiyle. "Sadece böyle söylüyoruz."

Şanslı'yı kızdırdık. Aynı anda hem kız kardeşinin ayık dünyasından dışlanmış hissetmekten nefret ediyor hem de bunun bir parçası olmadığı için rahatlıyordu.

"İçeri gelip benimle biraz konuşamaz mısınız?" diye sordu Avery. "New York'taki daire konusunda ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Lucky umutsuzca omuz silktilti.

"Planlar yaptım, Aves."

"Yani satıyor olmaları umurunda değil mi?" Avery, sesi öfkeyle sertleşerek sordu. "Bunun olmasına izin veremeyiz!"

Lucky kaşlarını çatı. Satmak mı? Annelerinin dün gönderdiği e-posta hiç açılmadan gözünün önünden geçti. Demek konu *buydu*. Nicky'nin Hem de yıldönümlerinde. Zamanlama anneleri için bile soğuktu, gerçi Avery buz kraliçesi anaerkillerinden bunu beklemeye başlamıştı. Avery bir cevap beklercesine ona bakıyordu. Lucky yüzünü düşünceli bir ifadeye büründürecek şekilde yeniden düzenledi.

umursamazlık. Ailelerinin evi satıyor olması umurunda *mıydı*? On beş yaşında tam zamanlı olarak yaşamayı bıraktığı eve karşı büyük bir nostaljisi yoktu.

Modelliğe başladığından beri New York onun için her zaman Nicky demekti ve kız kardeşi orada olmadan geri dönmek için gerçek bir nedeni yoktu. Ayrıca, o

Avery'nin evi elinde tutma arzusunun aynı zamanda aileyi kendisine bağımlı tutmanın bir yolu olduğunu düşünmeden edemiyordu. O dairenin parasını ödediği sürece, hepsinin ona borçlu olmak için bir nedeni vardı. Ama en çok Lucky'nin şu anda hissettiği şey ayrılma arzusuuydu.

"Bilmiyorum," dedi kayıtsızca. "En iyisini yapacağın konusunda sana güveniyorum."

Avery bu alışılmadık diplomasi gösterisi karşısında bir an şaşırılmış gibi göründü, sonra hemen tekrar sinirlendi.

"Bu saatte nereye *gidiyorsun* ki?" diye sordu. Lucky, "Bir arkadaşım la şu şeye gidiyorum," dedi.

Arkadaş, bu stilisti ne kadar iyi tanıdığını anlatmak için cömert bir terimdi. Neden içeri dönüp Avery ile birlikte olamıyordu? Çünkü içeride içecek bir şey yoktu ve şu anda bir içkiye her şeyden daha çok ihtiyacı vardı, kız kardeşi de dahil.

"Seni *bekledim*," dedi tekrar.

"Anladım," diye tersledi Avery. "Geç kaldığım için özür dilerim. Plan yaptığınızı fark etmemiştim."

Az önce onları saran sıcaklık artık yoktu. Sanki güneş ışığından gölgeye adım atmış gibiydiler.

"Yarın konuşabiliriz," dedi Lucky.

Lucky içinde bir yerlerde, kız kardeşinin onu durdurmasını memnuniyetle karşılayacaktı. Avery'nin onu kollarına almasını ve ona neden gitmek istediğini, onu harekete geçiren susuzluğu biliyordu, ama geçene kadar onunla *oturacaktı*, çünkü geçecekti, geçmek zorundaydı. Ama Avery sadece yorgun bir gülümsemeyle kabul etti.

"Anahtar sende mi?" diye sordu. Lucky başını salladı.

"Peki paran var mı? Sterlinin var mı?" "Yolda biraz alırım."

"İşte-"

Avery çantasına uzandı ve pahalı görünümlü kapitone bir cüzdan çıkardı. Cüzdanı açtı ve yirmi poundluk üç banknotu Lucky'nin ellerine tutuşturdu. Lucky gizemli sırtışıyla genç kraliçenin mor yüzüne baktı.

"Gerçekten gerek yok," dedi ve hemen banknotları arka cebine sıkıştırdı.

"Dikkatli ol," dedi Avery. "Eve taksiyle dön."

Hatırladığında Lucky çoktan kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu. "Oh hey," dedi aniden dönerek. "Kızma ama Chiti bana bebek planları hakkında. Tebrikler bu arada."

Lucky, Avery'nin yüzünde bir panik ifadesinin belirttiğini, sonra da bu ifadenin gergin bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü.

"Yapmamalıydı..." dedi, sonra kendini durdurdu. "Daha çok erken. Ama teşekkür ederim."

Avery bildiği için üzgün müydü? Neden onu hayatına almak istemiyordu? Lucky bu düşünceyi bir kenara itti ve sokakta geri geri giderek evden uzaklaşmaya devam etti.

"Hasta bir anne olacaksın!" diye seslendi köşede kaybolmadan önce.

Avery sanki bir darbeden kaçınıyormuş gibi sadece başını eğdi.

BİR SAAT SONRA VE LUCKY yirmi poundluk banknotlardan birini sıkı bir silindir haline getiriyordu. İsmi bildiği stilistin oturma odasındaydı. asla tam olarak yakalayamadı. Ufak tefek, pembe saçlı, iri gözlü ve Lucky'nin çocukken oynadığı plastik trol bebekleri andıran buruşuk, meraklı yüzüyle Lucky'nin telefonunda

takma adı Trol Bebek. Artık ona adını sormak kabalık gibi geliyordu, bu yüzden Trol Bebek Lucky'nin telefonunda ve zihninde kaldı.

Hampstead'den stilistin evine varması arka arkaya üç albümün -Nick Cave, Cocteau Twins ve Kate Bush- uzunluğu kadar sürmüştü. Lucky, New York ya da Paris'e kıyasla Londra'nın büyüklüğüne, sonsuz gibi görünen kapasitesine her zaman hayret etmiştir.

Uygunsuz. Başka hangi şehirde Cuma gecesi bir arkadaşınızın evine gitmek için metrodan otobüse binmeniz gerekir? Hayır.

Hampstead'in ne kadar uykulu olduğunu merak ediyordu, karanlık sokaklardan metro istasyonuna doğru yürürken herkes çoktan yatmıştı; dışarı çıkmak için çok fazla çaba harcamak gerekiyordu. Son derece olgun ve ayık Avery'nin burayı sevmesinin nedeni de bu olmalı, diye düşündü Lucky biraz da acıyla.

Londra Lucky'yi hayal kırıklığına uğratmıştı ama İngilizleri seviyordu, her zaman asilce ve gerçekten sıçıp batırmaya hazır olmalarını seviyordu. Fransızlar gibi zevkli ya da Amerikalılar gibi püriten değillerdi; Londra'da bir şeyler içmeye gitmeyi teklif ettiyseniz, sarhoş olma ihtimaliniz vardı. Sarhoş olma arzusu zımnen vardı, kimsenin bunu bir şey haline getirmesine gerek yoktu. İngilizler istiyordu ki

Unutulmak istiyorlardı ve şimdi istiyorlardı. Lucky'nin türünden insanlar. Ve Trol Bebek gerçek bir vatansever olduğunu kanıtlamak için hemen iki plastik

Lucky kapıdan girerken poşetlerdeydi. Ama işe ketaminle mi yoksa kokainle mi başlamalıydılar? Asırlık bir muamma. Lucky kokaini seçti ve Çantanın yarısını, üzerinde çıplak Kate Moss'un parlak bir resminin bulunduğu büyük bir sehpa kitabının üzerine döktü. Çizgileri kalın ve düzgün yapmaya çalışırken elleri titriyordu.

Trol Bebek, "Mesaj atmış olman çok güzel, yahu," dedi. "Sana mesajımı verdiğimden beri altı yıl önceki gibi." Altı ay olmuştu. "İyi ki beklemiyordum."

"Evet, bunun için üzgünüm." Lucky keskin dişli bir sırıtışla ona baktı. "Mesajlaşma konusunda pek iyi değilimdir. Ya da telefonlarla."

"Çok gizemli," diye mırıldandı Trol Bebek'in ev arkadaşı, odasında belirdi, gergin çıplak göğsünün üzerinde deri bir kılıf vardı.

"Harika görünüyorsun!" Trol Bebek küçük bir sevinç çığlığı attı. "Temaya çok uygun."

"Tema ne?" diye sordu Lucky.

"Aman Tanrım, bilmiyor muydun?"

Trol Bebek tekrar çığlık attı ve ardından nefes nefese açıklamaya başladı.

Sosyetik bir çift ikiz kız kardeşin doğum günü partisine gidiyorlardı.

Londra'da kötü şöhrete sahipti ama çoğu küçük İngiliz ünlü gibi başka hiçbir yerde tanınmıyordu. Eski bir Eton'lu ve yatırım bankacısı olan babaları, çeşitli kişilerle olan ilişkileri nedeniyle sık sık haberlere konu oluyordu.

Çoğu kızlarının yaşlarında olan aktrisler ve modeller. İkizler bu yıl, partileri yıllardır gizemle örtülü olan Londra'daki seçkin bir seks kulübünde ortak bir parti düzenleyerek İngiliz magazin basınında skandal yaratmaya karar vermişti. Tema *Saf* Müstehcenlikti ve Londra'nın tüm zengin ve güzel elitleri en müstehcen kıyafetleriyle katılacaktı.

"Yani herkes bir prozzie ya da striptizci gibi giyiniyor. Bu tamamen skandal değil mi?"

Troll Doll, Kate Moss'un kalçasından bir çizgiyi pratik bir verimlilikle süpürdü.

"Artık seks işçileri dememiz gerektiğinden eminim," dedi Lucky. "Her neyse, oraya gittiğimizi bildiğini sanıyordum!" diye haykırdı Trol Bebek, onu görmezden geliyor. "Bu yüzden böyle giyinmedin mi?"

Lucky yırtık pırtık tişörtüne, deri pantolonuna ve platform çizmelerine baktı. Tekrar Trol Bebek'e baktı.

"Ben böyle giyinirim."

"Tüh," diye fısıldadı ev arkadaşı, elinin arkasına bir kıkırdama saklayarak. Lucky'nin yüzü hafifçe kızardı. İçkisine uzandı.

"*Bayıldım*," dedi Trol Bebek hızla, durmasını işaret ederek. "Peki nasıl oldu da Londra'ya geri döndün?"

"Kız kardeşimi ziyarete geldim," dedi Lucky, kadehini bir dikişte devirerek. "Kız kardeşin sana benziyor mu?" diye sordu Trol Bebek hızla.

Lucky başını salladı. "O yedi yaş büyük." "Seni kıskanıyor mu?"

Lucky bunu hiç düşünmemişti.

"Kimseyi kıskandığını sanmıyorum."

"Sen onu kıskanıyor musun?"

"Bu garip bir soru," dedi Lucky. "Öyle *misin*?"

Deri giysili ev arkadaşı gözlerini devirerek, "Tanrım, yine oyun oynuyorsun," dedi.

"Her şeyi mahvediyorsun!" dedi Trol Bebek. Lucky başını eğdi.

"Bu onun yaptığı bir şey," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Siz ona bir soru sormadan önce kaç tanesine ulaşabileceğini görmek için size arka arkaya bir sürü kişisel soru soruyor."

"Nasıldım?" diye sordu Lucky pek ilgilenmeden.

Torbanın geri kalanını döktü ve yeni çizgiler kesmek için tatmin edici bir sürece başladı.

Trol Bebek, "Sen bir gizem olarak kalmaya devam ediyorsun," dedi.

"Bunun ne anlamı var ki?" Lucky kredi kartıyla bir şeyler keserken sordu. Hayatın geneli hakkında konuşuyor olabilirdi ama "Oyun mu?" diye ekleyerek açıklık getirmeye karar verdi.

Ev arkadaşı, "Kendiniz hakkında hiçbir şey açıklamadan karşınızdaki kişi hakkında öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenmeye çalışmak," dedi.

"Erkeklerle daha kolay," dedi Trol Bebek. "Onlar bana tek bir şey sormayı akıl edene kadar otuz yaşına falan gelebiliyorum."

Kapı çaldı ve zıplayarak kapıyı açtı. Hepsi de açık ya da belli belirsiz müstehcen kostümler giymiş bir grup arkadaşı kapıda duruyordu.

"Bunlar Flopsy ve kuzenlerim Cressida ve Rupes," diye ilan etti Trol Bebek, görünüşte Lucky'nin iyiliği için, ancak hiçbiri onu kabul etmedi.

Lucky etrafta toplanan arkadaşlarına baktı ve batan bir hisle İngiliz üst sınıfının bir toplantısında olduğunu fark etti, bu sınıfın gerçek bir üyesinin asla kabul etmeyeceği bir gerçektir. O

Annesinin, gerçekten sosyetik insanların asla konuşmadığını söylediğini hatırlıyordu.

Tıpkı özel okul masraflarını, Kraliyet ailesinin üyelerini tanımayı ya da miras kalan servete sahip olmayı hiç tartışmadıkları gibi. Bunların hepsi sadece varsayımıydı. Anneleri geldiği katı sınıf sisteminden nefret ediyordu. İtibaren. Doğal olarak, o da sadık bir antimonarşistti. Büyürken prensesçilik oynamalarına bile izin verilmiyordu. Cadılar Bayramı'nda anneleri sokağın aşağısındaki Goodwill'e gidip

Joan of Arc ve Che Guevara gibi ünlü isyancı liderlerin kostümleri. Bir yıl, dördünü de 1917 Rus Devrimi'nden köylüler olarak giydirdi.

devrimler, onları tarihsel olarak doğru tarım aletleriyle donatmak.

Komşularının çocuğu kir içinde oldukları için onlarla dalga geçmeye çalıştığında - anneleri yüzlerini bir ev bitkisinin toprağıyla ovmuştu gerçekçilik-Avery onu tırpanıyla tehdit etmişti.

Lucky içecek başka bir şey bulmak için etrafına bakındı.

"Ben Flopsy," dedi arkadaşlarından biri, Lucky'nin yanındaki kanepeye otururken. Beyaz taytlı bir mini elbise giymişti ve boynunda da ona uygun fildişi tüylü bir boa vardı. Kestane rengi saçları çok temizdi,

Düz ve parlak, tıpkı bir atıncı

gibi. "Lucky," dedi Lucky.

"Bu komik bir isim," dedi Flopsy.

Lucky ona yan yan baktı. "Peki nereden biliyorsun..."

Lucky, kuzeni Cressida'nın göğüs uçlarını bantlamasına yardım etmekte olan ev sahibini işaret etti.

"Okuldan," dedi yelesine bir fiske vurarak. "Cheltenham'da bir üst sınıftaydım. Birbirimizi ezelden beri tanıyoruz."

Trol Bebek, "Burada hızlıca bir içki içelim ve sonra oraya gidelim, olur mu?" dedi.

"Kelimenin tam *anlamıyla* çok heyecanlıyım," diye ciyakladı Cressida, göğüsleri pırıltılı, sırtı açık, askılı bir elbiseyle henüz sabitlenmişti.

Flopsy, "Bu *tam anlamıyla* yılın geri kalanında herkesin konuştuğu tek parti olacak," diye ilan etti.

"Sodom ve Gomore gibi," dedi ev arkadaşı. "Ama şık."

"Onları nereden tanıyorsun?" diye sordu Lucky.

Ev arkadaşı yüksek bir kahkaha attı.

"Sodom ve Gomorra *insan* değil, sevgilim."

"Partiyi düzenleyen kızları kastetmiştim," dedi Lucky.

Gerçekten de kız kardeşler hakkında sorular soruyordu ama biliyordu ki Ev arkadaşı hâlâ bir hatayı örtbas ettiğini düşünebilirdi. Başkalarının zayıflıklarını vurgulamaktan zevk alan biri gibi görünüyordu, Lucky'nin tahminine göre çoğunlukla kendi zayıflıklarından uzaklaşmak için. Ayrıca, bir model olarak,

Lucky insanların kendisinin aptal olduğunu kanıtlamaktan zevk almasına alışkındı. Bunun yetersizliğe karşı bir tür koruma olduğunu varsayıyordu; eğer güzel ama aptalsa, yine de kendilerini üstün, hatta biraz haklı hissedebilirlerdi, kendi pazarlanabilir güzellik eksikliklerinde, daha yüksek olduklarının bir onayını bulabilirlerdi.

zeka. Peki ya ikisi nedensel değilse? Eğer her ikisi de mümkün olsaydı profesyonel olarak çekici ve zeki? O zaman kendi ortalama görünüşleri hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Hatırlatma. Genelde çenesini kapalı tutmanın ve insanların onun hakkında istedikleri rahatlatıcı düşünceleri düşünmelerine izin vermenin daha kolay olduğunu fark etmişti.

İnsanlar bu şekilde ondan daha az nefret ediyor gibiydi.

"Okuldan," dedi Trol Bebek, sanki bu zaten belli olmalıymış gibi.

Grup arasında güçlü votka sodalar dağıtıldı ve Lucky bunları minnetle mideye indirdi. Varışta kendisine verilen bir kadeh sek beyaz şarabı hemen bitirmişti ve daha sert bir şeyler içtiği için rahatlamıştı.

Grup, yanlarında getirdikleri ilave kokain ve ketamin torbalarını etkileyici bir hızla mideye indirmeye koyuldu. Herkes kendi yoluna gittiğinde Trol Bebek, ayıklıktan uygun bir şekilde koptuktan sonra ellerini otoriter bir şekilde çırpı.

"Tamam, hadi bir oyun oynayalım," diye ilan etti.

Lucky içinin burkulduğunu hissetti. Organize eğlencelerden nefret ederdi; gençliğindeki doğum günü partilerinin çoğunu paltoların altında saklanarak geçirmişti.

Yatak odası. Ayrıca, yeterince hareket etmeden çok hızlı bir şekilde amfetamin almanın getirdiği o tanıdık endişeli huzursuzluğu, uzuvlarında bir kaşıntı hissetmeye başlamıştı bile. Doğruca yatağa gitmediği için pişmanlık duyuyordu.

Special K, küçük dozları onu ağırlıksız ve gerçekliğin dışında hissettirdi, şu anda hissettiğinin aksine, her şey çok mevcuttu.

"Tamam, ilk görev. Bir ilk randevuyu dört kelimeyle mahvedin," diye ilan etti Trol Bebek. Herkes cevaplarını çoktan hazırlamış görünüyordu.

"Cüzdanımı

unuttum." "Daha

yeni çıktım..."

"Burnun gerçek
mi?"

"Sanırım biz kuzeniz."

Lucky hariç herkes kahkahalarla çılgılık attı.

"İyi bir tane buldum," dedi *Eyes Wide Shut* tarzı bir maske takan kuzen Rupes.

"Ne iş yapıyorsun?"

Gruptan daha fazla kahkaha.

"Neden mahvolsun ki?" diye sordu

Lucky. "Çünkü çok sıkıcı canım," dedi

Rupes.

"Çünkü sen hiçbir şey yapmıyorsun, hayatım," dedi Trol Bebek. "Hadi, sen de bir tane söyle, Lucky."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi Lucky.

Kılıfın içindeki ev arkadaşı kıs kıs güldü ve diğerlerinin gözlerini yakalamaya çalıştı. "Evet, yapabilirsin," dedi Trol Bebek bıkkınlıkla.

"Sadece bir şey söyle
aklına gelir."

"Kız kardeşim yeni öldü," dedi Lucky.

"Oooh, karanlık, bunu sevdim." Trol Bebek kıkırdadı. "Şimdi, ilk buluşmada duyulabilecek *en iyi* şeyi dört kelimeyle anlatalım."

"10 santimden fazlayım."

"Buranın sahibi babam."

"Château Lafite, lütfen."

"Çığlık atıyor!" dedi Trol

Bebek.

Flopsy sessizce Lucky'ye dönerek, "Pinger mı istiyorsun?" diye sordu. "Bu... dört kelimelik cevaplardan biri mi?" Lucky sordu.

"Hayır." Flopsy güldü. "Yine de olabilir." Lucky omuz silkti.

"Elbette."

Pinger'ın ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Bunu istediğini varsaymak yanlış olmaz. Flopsy küçük beyaz timsah çantasından iki beyaz hap çıkardı ve dilini uzatarak Lucky'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Göz kapakları ışıpta gümüş parıltılarla ışıldıyordu.

"Fizz pop bang," dedi Flopsy ve ikisi de yutkundu.

WHOOOOOSH dairesinden çıkıp birisinin sipariş ettiği parlak siyah SUV'ye bindi, Londra'nın karanlık ve uykulu sokaklarından geçerek King's Yolda, bütün gece ışıkları yanan pahalı dükkânların önünden geçerek, büyük bir konağın merdivenlerinden çıkıp, uzun bir koridordan geçerek, bir binanın içine gizlenmiş bir kapıdan kitaplık, dar bir merdivenden aşağı ve tüm hızıyla devam eden, gümbürdeyen, zonklayan, değişen, dönen bir partinin içine.

Herkes temaya uygun giyinmişti. Kadife koltuklarda iç çamaşırları ve karnaval maskeleriyle uzanan konuklar da vardı, deri kıyafetler içinde sertçe dans edenler de esaret kıyafetleri. Fırfırlı bluz giymiş kıllı göğüslü bir adam, düğmeleri açık smokin gömlek ve Y önlük giymiş iri göğüslü bir kadını gıdıklıyordu. Diamanté tanga ve opera boy eldivenler giymiş yaşlı bir Lord vardı ve etrafı kırbaçlarını ve kedi-dokuz kuyruklarını müzik eşliğinde sallayan dominatrix tiplerle çevriliydi. Kasıksız lateks külot giyen uzun boylu esmer bir kadın yanından geçerken tavus kuşu tüyüyle Lucky'nin yanağını okşadı.

Ev sahipleri grubu ciyaklamalar ve cıvıltılar korosuyla karşılamak için koşturdu. İkizler, biri tamamen siyah diğeri ise şok edici pembe renkte olmak üzere tek renkli kıyafetler giymişlerdi. Kıyafetleri şunlardan oluşuyordu

Uyluklarına kadar uzanan çizmeler, minik ipek iç çamaşırları ve kürk mantolar. Çıplak göğüslerinden birinin üzerinde büyük gazete kâğıdı harflerle *Pure*, diğerininkinde ise *Smut* yazıyordu. Lucky'nin hakkını vermek lazımdı, iyi görünüyorlardı.

"Buradasınız!" diye bağırdı Pure, her birini sırayla kucaklayarak. "Ne

kadar saçma değil mi?"

"Mükemmel!" dedi Flopsy.

"Babam burada yaramaz bir rahibe gibi giyinmiş," dedi Smut. "İşlevini yerine getiremeyecek kadar sarhoş olmadan önce onunla biraz uğraşmalısın."

"Çılgılık at!" diye ilan etti Trol Bebek.

Lucky'nin elini tuttu ve onu gecenin içine doğru koşturdu.

Davetli listesi ne kadar prestijli, mekân ne kadar özel ya da bar ne kadar pahalı olursa olsun, Lucky sonunda tüm partilerin bu noktaya geldiğini fark etmişti:

dans ediyor, içiyor ve müzik eşliğinde bağırıyordu. Ve uyuşturucu almak için tualete gidiyordu ki bir saat sonra kendini tam olarak orada buldu.

"Demek sen ve Flopsy?" diye sordu Trol Bebek. "Sizi birlikte dans ederken gördüm. Ondan hoşlanıyor musun?"

Lucky omuz silkti, bu belki de onun imzası haline gelen bir hareketti.

"Onu tanımıyorum," dedi.

Altın musluklu pembe mermer bir lavaboya yaslanmışlardı. Duvarlar da pembeydi, bir boğazın iç rengi. Dışarıda bas gitar durmadan çalıyordu. Etraflarındaki ışıltılı aynalar yüzlerini onlara geri yansıtıyordu. sonsuz bir döngü içinde.

Trol Bebek aniden, "Keşke ben de senin gibi görünseydim," dedi. "Gerçekten çok kötü. Mesela, Sana benzemek için birini öldürebilirim. Önemli ya da iyi birini değil. Herhangi bir şey. Ama normalden kötüye giden bir adam? Sırf yüzüne sahip olmak için onu kesinlikle öldürürdüm. Ya da karnını. Göbek deliğin çok seksi, kedi gözüne benziyor."

Lucky çıplak gövdesine baktı. Son bir saat içinde tişörtünü çıkarmış ve birinin göğüs uçlarına siyah sürmesine izin vermişti, Işıltılı *X'ler*.

"Öyle mi?" diye sordu gözleri dolarak.

"Ama yani, bu ne kadar berbat bir şey? Birini öldürme kısmı?" "Oldukça berbat," diye onayladı Lucky. Dolu bir anahtar uzattı Trol Bebek'e doğru. "Bu sensin."

Trol Bebek gözlerini Lucky'ye dikti.

"Umurunda bile değil."

"Hayır, istiyorum," dedi Lucky inandırıcı olmayan bir sesle. "Beni öpmek ister misin?"

Tezgâhtan atladı ve Lucky'nin üzerine atıldı. Lucky stilistin açıklıkla ağzını emmesine izin verdi; bu sanki küçük bir koala ayısının önüne yapışması gibiydi. Ne önemi vardı ki? Gözlerini açtı ve tekrarlanan bir

kucaklaşmaya kilitlenmiş yüz farklı versiyonlarını gördü.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi sonunda. "Arkadaşlarını bul."

"Onlar umurumda değil," diye fısıldadı Trol Bebek soluk soluğa, ama Lucky çoktan kapıdan çıkmıştı.

Kokain kokusu. Ket'in arpması. Bir içki al. Sigara i. Kokla kokla. Keto kokla. İçki al. Sigara i. Shniffml kola. Bumpbumpket.

Getaaaa dreenk. Hashasnoke... Oda bükölüyor, duvarlar yumuşacık bir yumuşaklığa bürölüyordu. Lucky vücudunun nerede bittiğinin izini kaybetti ve

herkesinki başladı. Zemin, zıplayan bir kale gibi altından yol vermeye devam ediyordu. Her şey neşeli, duygusal ve derin bir sinerji içindeydi. Müziğe hem karmaşık hem de yansıtıcı bir şekilde hareket ediyordu ve derinden, tamamen cinsel. Her notanın ne olacağını daha vurmadan biliyormuş gibi hissediyordu. Anın içindeydi ve sadece birkaç saniye ilerisindeydi.

Ellerini kocaman hissetti.

şimdi banyoda yaşlı Lord ve onun çok genç bir arkadaşıyla, altın meme ucu püskülleri takan küçük bir kadınla birlikteydi. şimdi o bir Her yüzeyi kadife olan özel bir yan oda. Bir ift melek kanadı takmış uzun boylu bir adamla öpüşüyordu. Adamın dilinin tadı misket limonu gibiydi. Adam şimdi kızın yüzölünü başka bir kızın yüzölüne doğru yönlendiriyordu; simlerle kaplı kızıl saçlı bir kız.

ileğe benziyordu ama tadı sigara ve Red Bull gibiydi. Adam şimdi ikisini de öpüyordu. Lucky bunun iyi hissettirdiğini ya da en azından kötü hissettirmediğini tahmin ediyordu. Hiç yoktan daha iyi hissettiriyordu. Aslında hiçbir şey hissetmemek, hiçbir şey *olmamak daha* iyi olurdu. Lucky'nin en çok istediği şey de buydu.

odayı yırtıp açacak ve arkasındaki kara deliğin içinde kaybolacak.

Ay Savaşcısı gibi giyinmiş bir kadının elinin arkasından ne olduğundan emin olmadığı bir şey homurdandı ve sonra dans pistine geri döndü.

Herkesi kaybetmişti, Trol Bebek, Flopsy, Rupes, Melek Kanatları, ilek Parıltısı, hepsini. Öne doğru düşüyordu, avuç ileri yapışkan vinil zemini öpüyordu. Tekrar ayağa kalkıyordu. Her şey yolundaydı çocuklar, her şey İyi. Kalabalığın arasında gülümseyen kocaman bir adam ona doğru ilerliyordu. İnsanlar sudaki yağ damlaları gibi onun etrafından ayrılıyordu. Adam

Bir bebek kadar kel, bir ufuk kadar geniş, bir katedral kadar uzun.

Kocaman, devasa bir adamdı.

"Lucky," dedi ona doğru gelirken. "Sen Lucky'sin."

Lucky başını sallamadan duramıyordu. Bütün vücudu titriyordu. Dans ediyordu, düşüyordu, titriyordu, kendini kaybediyordu.

"Kız kardeşini tanıyorum," dedi.

"Avery?" Lucky mırıldandı, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gözlerini her kapadığında ayçiçekleri gibi sarıya çalan siyah ışık lekeleri görüyordu. Gözlerini tekrar açtığında Avery'nin yüzü tepesinde kocaman duruyordu.

"Nicky'nin bebeği." Adam ona bakıp gülümsedi. "Sen Nicky'nin bebeğisin." "Nicky'yi tanıyor muydun?" diye sormaya çalıştı ama artık soramayacağını anladı.

Konuş.

Lucky onun omuzlarını kavradı ve vücudunun ağırlığını ona yükledi. Üzerinde GÜVENLİK yazan plastik bir etiket vardı. Güvenlik, diye düşündü, daha önce hiç güvenliği olmamıştı. Adam ona baktı ve yüzü diğer tüm bakışları engelledi. O gece gökyüzüydü. O aydı. O bir disko topuydu. Kendisinin binlerce versiyonunu yansıtıyordu. Onun bakışlarında ışık gibi kırılıyordu. Dans pistinin üzerine düşen milyonlarca küçük parçacıktı. Dansçıların soluduğu havaydı. O havada hareket eden müzikti. Güm, güm, güm atıyordu. Adam devasa, dostça yüzüyle ona gülümsedi. Kafasından ışık huzmeleri fırlıyordu. Gülümsemesi binlerce güneş gibiydi. O bir güneş tutulmasıydı.

"Sen her zaman Nicky'nin bebeği olacaksın," diye gürledi. Sözleri baloncuklar gibi kızın teninde patladı.

Lucky onu bıraktığını hatırlamıyordu. Yere düştüğünü hatırlamıyordu. Çıplak göğsünün etrafına beyaz tüylü bir boa sardığını hatırlamıyordu; ertesi sabah bulması için göğüslerinin her yerinde küçük kırmızı çizikler bırakacaktı. Siyah bir taksi çağırdığını hatırlamıyordu. Sessiz Hampstead evinin önünde durduğunda, şoförün vücudunu onunkine bastırdığını, onu dışarı taşıırken ellerinin göğsünde sıkıştığını, daha fazlasını yapmadan uzaklaşmasının rahatlığını. Merdivenlerden sürünerek çıktığını ve kıllı paspasın üzerine yığıldığını hatırlamıyordu, Anahtarını kilide sokamıyordu. Yukarıya baktığını hatırlamıyordu. Avery'nin silüetini üzerindeki ışıktan bir dikdörtgenin içinde ya da bir kolu kız kardeşinin boynuna dolanmış halde evin içine ve merdivenlerden yukarı taşınırken bulur. O

ne Avery'nin duşu açtığını, ne de ıslak tüyleri hatırlıyordu. vücudundan ayrılıyor ve gideri tıkıyor.

Hatırladığı bir sonraki şey, Avery'nin yüzünün üzerinde olduğu, ıslak saçlarından bir perdenin onu küvete sokarken sallandığı ve onu uyandırdığı oldu. Üzerlerine doğru sürekli bir su akışı vardı. Avery'nin yüzü Lucky'yi kendine getirmek için harcadığı çabadan dolayı buruşmuştu. Sanki onların

Anne. Lucky bunu söylemeye çalıştı ama konuşamadığını fark etti. Avery tekrar tekrar bir şeyler söylüyordu ve kulaklarındaki çınlamadan, suyun içinden zar zor seçebiliyordu. Şuna benziyordu: "*Sen değil. Sen de değilsin. Sen de mi?*"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bonnie

BONNIE EVİNDE, YERDEKİ YATAĞININ ÜZERİNDE UZANIRKEN

kapı çaldı. Çömeldi ve sessizce yatak odasından oturma odasına doğru yürüdü. Kalbi küt küt atıyordu. Son yirmi dört saatini çılgınca bir hareketlilik ve tamamen durgunluk dönemleri arasında gidip gelerek geçirmişti.

atalet, fiziksel olarak felç edici bir noktaya kadar manik olarak çalışmak bitkinlik, daha sonra garip saatlerde sık, uyumsuz uyku dönemlerine girme. Sahilde tek başına yürümek için gece evinden ayrılmıştı.

Santa Monica İskelesi'ne kadar sahilin karanlık kıvrımını izledi, sonra geri dönerek Marina'ya doğru birkaç mil geri gitti. Gecenin geç saatlerinde sahiller, üzerlerinde yaşayan insanlar dışında boştu; çadırların dışında çömelmiş, birbirlerine bir şeyler mırıldanan, yüzleri alevli bir kibrit ya da loş bir telefonla kısa süreliğine aydınlanan gölgeli figürler. Bonnie onların yanından sessizce geçerek suyun kenarına geldi, soğuk su çıplak ayaklarına vuruyordu. Orası sessizdi. Orada rahatsız edilmeden yürüyebilir ve düşünebilirdi. Gökyüzü

Hava aydınlanmaya ve ilk sörfçüler kıyıya vurmaya başladığında evine döndü. Saldırıdan beri kimseyi görmemiş ya da kimseyle konuşmamıştı.

Bonnie gözetleme deliğinden baktı ve Peachy'nin çilli yüzünü gördü içeri bakmaya çalışarak deliğe doğru bastırdı. Tek kelime etmeden kapıyı kırdı. Kollarını ona doğru açtı.

"Aramıyorsun, yazmıyorsun. Benimle oyun mu oynuyorsun?" Bonnie başını eğdi.

"İçeri gel, Peachy."

Oturma odasına girdi ve çıplak zemine, tek plaj sandalyesine ve boş paket servis kutularına baktı.

"Vay canına, mekana yaptığın şeyi beğendim. Minimalist."

"Gerçekten mi?"

"Olamaz! Burası bir katilin kurbanlarını götürdüğü yere benziyor. onları parçalara ayırmak. Bu arada, bunu yapmıyorsunuz, değil mi? Kiralık paket servisler ve benzerleri?"

Bonnie ona öylesine gerçek bir ıstırap ifadesi verdi ki, Bonnie güven verici bir şekilde onun omzunu sıktı.

"Şaka yapıyorum. Sayılır. Yani, o adamın üzerine öyle bir gittin ki... Katil içgüdüsünden bahsediyorum."

Bu Bonnie'nin korktuğu andı. Tüm vücudunun soğuduğunu hissetti. Gerçekle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Başına gelecek her şeyi hak etmişti.

"O öldü, değil mi?" dedi açıkça. "Onu ben öldürdüm."

Peachy şaşkınlıkla ona baktı.

"Oh, tatlım, düşündüğün şey bu muydu? O gayet iyi."

Bonnie onun arkasındaki plaj sandalyesine uzandı ve başını avuçlarının arasına aldı.

"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. Düşündüm de... Oh, Tanrı'ya şükür." Peachy bir kahkaha attı.

"Onun egosunu her şeyden çok zedeledin."

Bonnie başını ellerinden kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Evet, tamam, ve kesinlikle burnunu kırdın ve ona bir Sarsıntı," diye kabul etti Peachy. "Ama yine de, bu şey çoğunlukla kozmetik." Bonnie tekrar inledi.

"Ne yapacağım ben, Peachy?"

"Bak, bunu halledebiliriz. Bardan uzak durarak zaten doğru olanı yaptın. Dün gelip suç duyurusunda bulunmayı düşündüğünü söyledi. Bu arada burada sigara içebilir miyim?"

Bonnie çorak odada etrafına bakındı. Sigara içmekten nefret ederdi ama burada korunacak pek bir şey de yoktu. Başıyla onayladı. Peachy bir sigara yaktı ve hissedilir bir rahatlamayla içine çekti.

"Sence yapacak mı?" Bonnie sordu.

"Dürüstçe mi? Kalbinin bu işte olmadığını görebiliyordum. Utanıyor, biliyorsun. Kim bunun reklamını yapmak ister ki? Bir piliç tarafından dövülmek mi?" Peachy ellerini havaya kaldırdı. "Yani, kadın! Çok güçlü, bağımsız, profesyonel eğitim almış bir kadın tarafından dövülmek."

Bonnie gülümsedi.

"Ama onun için hâlâ bir piliç," dedi.

"Aynen öyle." Peachy başını salladı. "Ben olsam bir süre ortalıkta görünmez ve her şeyin bitmesini beklerdim. Tatile çıkardım."

"Ne kadar süre için?"

"Güvende olmak için birkaç hafta, bir ay?" "Bu uzun bir tatil, Peachy!"

Bonnie o gelir olmadan burayı karşılayamazdı. Etrafına bakındı. Peachy haklıydı, burası zaten hiçbir zaman bir ev olmamıştı. O yapardı ev sahibine bildirimde bulunması gerekiyordu, ancak bunlar kısa süreli kiralamalar olduğu için sadece hafta sonuna kadar ödeme yapması gerekecekti.

"Biliyorum, biliyorum." Peachy ona sempatik bir bakış attı. "Bak, sana geçen haftanın maaşını erken vereceğim. Ziyaret etmek istediğin arkadaşların var mı?"

Bonnie başını salladı.

"Bunu gerçekten yapmıyorum,"

dedi. "Neyi yapmıyorsun?"

"Arkadaşların olsun."

"Tanrım, bu çok üzücü. Kiminle konuşuyorsun? Eğer sorun yaşıyorsan, bilirsin işte, kiminle?"

Bonnie bir an için bunu düşündü.

"Eskiden antrenörüm Pavel ile konuşurdum. Şimdi sadece kız kardeşlerimle sanırım."

"Bu iyi, kız kardeşler iyidir. Benim kız kardeşim öfkeli bir narsisttir ama seninkileri sevmene sevindim. Onlardan biriyle kalabilir misin?"

Başını bir kez daha salladı. Bu, onlara ne olduğunu anlatmasını gerektirecekti.

"Taşrada yaşamıyorlar. Ama-" Daire. Her zaman bir daire vardı. Sözlerini geri almaya fırsat bulamadan hızla söyledi. "Ailemin New York'ta bir süreliğine kalabileceğim boş bir evi var. Orayı satıyorlar ama yine de toparlanmaları için yardıma ihtiyaçları var."

"Şaka yapıyorsun. Neden söylemedin? Bu mükemmel. Lanet olası New York şehri! Açacağım bir sonraki kulüp New York'ta olacak. New York'un üzerindeyim.

Hollywood kalabalığı. Seninle gelirdim ama bu yeni kuşum için uygun olmayabilir."

Bonnie onu davet etmediği gerçeğinden bahsetmemeyi tercih etti. Peachy için hayat, onun her zaman listede olduğu bir kapıydı. Adam Hollywood'un kendi deyimiyle "domuz ve yemek takımı" ile ilgili şikâyetlerini dile getirmeye devam ederken başını salladı. Orada olanlardan sonra gerçekten New York'a geri dönebilir miydi? Ama bir

hava vardı

geri dönmenin kaçınılmazlığından kurtulamıyordu. Başka çaresi yoktu.

Seçenekler. Peachy konuřmasına ara vermiřti ve řimdi dűřünceli bir řekilde çenesini ovuřturuyordu.

"Sence yeni kuşumun telefonlarımızda konumlarımızı paylaşmamızı istemesi romantik mi yoksa tuhaf mı?" diye sordu. "Garip, değil mi? Takip cihazı gibi mi? Beni takip etmek istiyor."

"Bilmiyorum, Peach. Sanırım ondan ne kadar hoşlandığına bağlı." Peachy başını salladı ve bir duman bulutu çıkardı.

"Kadınlar," diye ciddi ciddi dűřündü. "Her zaman çok yakın ya da çok uzaklar, deęil mi?"

Bonnie anlayışlı bir tavırla başını sallamaya çalıştı. Pavel için de sık sık aynı şeyleri hissetmişti; ama Pavel onu açıkça goremeyecek kadar yakın mıydı, yoksa bir boksörden başka bir řey olduğunu fark edemeyecek kadar uzak mıydı, emin değildi. Ama kısa da olsa, aralarında hiç mesafe olmadığı anlar da olmuştu. Birlikte gölge boksu yaptıklarını, ringin etrafında ikiz alevler gibi uuştuklarını, sadece ikisinin paylaştığı gizli bir ritimle hareket ettiklerini dűřündü. Bۆyle olduklarında, ne lider ne de takipçi, ne antrenör ne de

öğrenci, sadece ortak nefesleri, ayaklarının tuval üzerindeki yumuşak hareketleri, sallanan uzuvlarının etrafındaki havanın fısıltısı, konuşulmayan ama her ikisi tarafından da bilinen, ikiye bölünmüş, kendi etrafında dans eden tek bir beden oldukları hissi. Bonnie bu duyguyu dűnyadaki her şeyden daha çok özlüyordu.

Kardeşim.

Son dövüşünden sonra Bonnie, Pavel'le bir daha konuşmamıştı. O vardı telefon numarasını değiştirmiş ve cenazeden hemen sonra Los Angeles'a gitmiş. O ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu; deneyip denemediğini bile bilmiyordu. Ama New York'a dönmeyi önerdiği anda aklına Pavel gelmişti, Pavel, biliyordu, gerçekten dönüyordu. Peachy'ye baktı, o da Odanın içinde volta atıyor, belli ki bu drama diliminin tadını çıkartıyor.

"New York'ta arsız küçük bir sığınak ve bundan bahsetmeyi unutuyor!" diye dűřündü kendi kendine. "Gizliden gizliye zengin misin? Bana söyleyebilirsin bebeęim, annen söyleyecek."

Bonnie başını salladı.

"Burası benim büyüdüğüm yer. Ailem yetmişli yıllarda ucuza satın almıştı. Kız kardeşim ve ben orada yaşıyorduk ve sonra... Bilmiyorum, bir süredir boştu."

"O zaman anlaştık. New York'a gidiyorsun ve eğer biri gelip sorarsa, artık bizimle çalışmadığını söyleyeceğim."

Peachy ön kapıyı açtı ve sigarasını dışarı fırlattı.

İniş. Yoldan geçen bir martı sürüsünün çığlıkları havayı dolduruyordu. O yaptı

Sonra geri döndü.

"Gitmeden önce dondurma yemek ister misin? Şu anda bir Twix dondurması öldürebilirim."

Bonnie gülümsedi. Muhtemelen on yıl ya da daha uzun bir süredir dondurma yememişti. "Elbette," dedi.

Onu sahanlığa kadar takip etti ve parlak bir güneş ışığı yüzünü çizerken irkildi.

"Ve bu arada, yanılıyorsun," dedi Peachy. "Ne hakkında?"

Koluna yumuşak bir yumruk attı.

"Ben senin arkadaşınım, Bonnie Blue."

HİÇBİR NEW YORKLU, NE KADAR ALAYCI OLURSA OLSUN, şu duyguya karşı bağışık değildir

gece JFK'ye uçuyordu. Ne kadar yorgun, ne kadar endişeli olursa olsun, uçak yere iner inmez Bonnie'nin içinde gizli bir umut belirdi. New York'a geri dönmüştü. Sirenlerin şehrine, sırların şehrine, kız kardeşlerinin şehrine. Geri dönmekten korkmuştu ama şehrin ışıklarının aşağıdaki siyah yataklarında göz kırptığını görmek şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı, her birinin kendine ait küçük bir hayatı vardı. Eviydi, bildiği tek evdi, her zaman içinde yaşadığı için değil, her zaman içinde yaşadığı için.

Binalarının lobisinde Bonnie anahtarlarını yeni gece görevlisine doğru salladı. Kapıcı uykulu bir şekilde başını salladı. Her şey aynen eskisi gibiydi. Bina bir zamanlar oteldi ve fuaye, aşınmış mermer zeminleri ve güneşten ağarmış brokar koltuklarıyla solmuş bir lüks hissini koruyordu. Otel Asansörün üzerindeki altın kadran her zaman olduğu gibi hâlâ on bir numarada takılıydı. Bonnie düğmeye basmadan önünde durdu. Olanlardan sonra o asansöre bir daha asla binmeyeceğini kendi kendine söylemişti. Ama şimdi oradaydı ve garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordu. Bonnie düğmeye bastı.

düğmesine bastı ve sanki bir rüyadaymış gibi sürgülü kapılardan geçti. Onların katına kadar süzüldü. Bonnie dışarı çıktı ve merhametli bir şekilde ön kapıya doğru yürüdü.

Boş. Elini kapı tokmağına dayayarak, hissedeceği her türlü duyguya karşı kendini hazırladı.

İlk fark ettiği şey kokuydu. Burası hiç de ev gibi kokmuyordu, o tanıdık ama adı konulamayan, ancak ayrıldıktan sonra farkına varılan koku. Koku garip bir şekilde ilaç kokusuydu, sanki biri buraya antiseptik sıkmış gibiydi. Ama geri kalan her şey aynıydı. Uzun koridorda yırtık pırtık Fas işi yolluklar, uzakta duvarda mandallarla kaplı

tüm paltoları için çeşitli yükseklikler. Kışın bu duvar pufferlar, peacoatlar ve eski kürklerle öylesine dolu olurdu ki, en az birini devirmeden geçmek imkânsızdı, bu da annelerini sonsuza dek sinirlendiren bir gerçektir. Bonnie, bu evdeki tüm yaşamın, bir buz tabakasının altında sıkışmış akan su gibi, şu anın yüzeyinin hemen altında aktığını hissediyordu. Keşke bunu kırabilse ve alttaki yaşayan anlara geri dönebilse, kız kardeşleri

Mutfakta yumurtalı sandviç için haşlanmış yumurta soyma yarışı, kız kardeşlerinin sihirli bir halıya dönüştürdükleri havlu üzerinde birbirlerini koridorda çekiştirmeleri, okuldan sonra kanepeye uzanıp televizyon seyretmeleri, hep birlikte olmanın sıradan, gündelik mucizesi.

Bonnie ışıkları açmadan oturma odasına girdi. Saat gece yarısını geçmişti ve aşağıdaki şehir sessizdi, ince bir trafik damlası damarlarını aydınlatıyordu. Mobilyalar onlarınkiyle uyumsuz bir karışımdı. anne ve babalarının zevkleri. Annelerinden: deri bir Noguchi taklidi sandalye, bir kilisenin kapısından yapılmış büyük bir yemek masası, çeşitli buluntular

Galeri günlerinden arkadaşlarının nesne heykelleri. Babalarından kalma karanlık gemi ve fırtına tabloları, çekyat olarak kullanılan tozlu lacivert kadife bir kanepeler, Charles Dickens'ın tüm eserleri şöminenin üzerinde gururla duruyordu. Bonnie tanıdık bir iç çekme sesi çıkaran kanepelere uzandı ve dinledi. Etrafındaki şehri, New York'un sessizlik yokluğunu duyabiliyordu.

Hatırlamak istemiyordu ama her şey bir hatırlatıcıydı. Şömine rafının üzerinde, dördünün yağlıboya tablosu ona bakıyordu. Nicky Bonnie'nin, Lucky de Avery'nin kucağındaydı. Garip bir şekilde

Genetik, Avery ve Nicky'nin saçları koyu kestane rengine, Bonnie ve Lucky'ninkiler ise sarıydı, ama hepsinin kardeş olduğu açıktı. Resim bir ressam tarafından yapılmıştı.

Annelerinin arkadaşı olan İsrailli ressam, nazik ve kederli bir havaya sahipti ve fırçasını çayına daldırıp dalgın bir şekilde bulanık karışımı içiyor.

Gurur okşayıcı bir portre değildi, daha doğrusu kızların çocuksu güzelliğini vurgulamak için yapılmamıştı. Ressam yüzlerine bir kaprin niteliği vermişti;

Dar burunları ve sivri çenelerinin üzerinde kocaman, korku dolu gözler vardı. Gözbebekleri ürkütücü derecede büyüktü, neredeyse menekşe rengini andıracak kadar siyahtı ve gergin, dikkatli ifadelerle sabitlenmişlerdi. Her birinin başı hafifçe aşağıya doğru eğikti.

Diğerleri, sanki resmin ötesinde ne varsa ondan uzaklaşıyorlardı. Bonnie, o zamanlar dördü küçük bir keçi sürüsü gibiydi, diye düşündü. Onları sarp

dağ silsilesi boyunca ilerlerken hayal etti.

çocukluk, o kayalık, misafirperver olmayan manzara; güçlü, çevik Avery ve Bonnie yol gösteriyor, Nicky ve Lucky kabarık çocuklar kapris yapıyor Arkada.

Birbirinize sahip olmanız iyi bir şey, demişti sanatçı, çalışırken onlara ciddi bir şekilde bakarak. Kendini kız kardeşlerine açıklamak zorunda değilsin.

Bu doğrudu. Dört kız kardeşten biri olmak her zaman sihirli bir şey. Bonnie bunu fark ettiğinde, dünyanın dörtten oluştuğunu gördü. Mevsimler. Elementler. Pusuladaki noktalar. Bir iskambil destesindeki dört takım. Bir insan kalbinin dört odası. Bonnie bu mistik sayının, ikişerli iki kümenin bu mükemmel simetrisinin bir parçası olmayı seviyordu. *Kız kardeşlerimi tanıyana kadar, derdi Pavel'e, beni tanıımıyorsun.*

Ama her şey uyumlu değildi. Resmin yapıldığı sıralarda Nicky, tek istediği şeyin ablalarının ilgisi olduğu bir yaşa gelmişti. O ve Lucky hâlâ bir çiftti ama o da büyük kızların dünyasına kabul edilmek istiyordu. Nicky, Avery ve Bonnie'yi odadan odaya takip ediyordu.

Onları soru yağmuruna tutuyor, yeni öğrendiği bir beceriyle etkilemeye çalışıyor, bir kart numarası yapıyor ya da

Avuç içleri. Bir akşam, Bonnie ve Avery yatak odalarında barikat kurmuşlar ve Nicky diğer taraftan içeri girmek için yalvarırken, dışlayacak birine sahip oldukları için daha yakından gülmüşlerdi. Nicky hayal kırıklığıyla çılgına dönüp kendini tekrar tekrar sözsüz bir şekilde barikata vurdukça kapının titrediğini hissedebiliyorlardı. Oyunlarındaki tüm zevkler tükenmişti.

Bonnie ve Avery, kız kardeşlerinin vücudunu kapıya doğru atarken çıkardığı güm, güm, *güm* seslerini dinledikten sonra aceleyle kapıyı açıp onun içeri yuvarlanmasına izin verdiler. *Kes şunu, seni ucube, kendine zarar veriyorsun.* Bonnie

Bunun normal bir çocukluk olayı olduğunu biliyordu, kardeşlerin kaçınılmaz olarak birbirlerine karşı eşleşmesi, ama şimdi Nicky gittiğine göre, anı

dayanılmazdı. Bonnie şimdi geri dönüp o kapıyı açmak için neler vermezdi? En başta hiç kapatmamış olmak için?

Dairenin içinde dolaştı ve anıların gelmesine izin verdi, en iyileri ve en kötülerini. Yaz mevsiminde bir Cuma öğleden sonrasıydı. Babaları işten eve erken dönmüş, neşeyle dolmuş, güneş ışığını da beraberinde getirmişti. Çocuksu ve şakacı yönünü yetişkinliğinde de korumuştı; sonunda alkolizm bunu da çürütecekti, ama yıllarca bu yönünü korumuştı. Her şeyi bir oyun haline getirebilirdi. O gün, annelerinin en sevdiği çay

fincanı ile yakaladı, kır çiçekleri ve ısırgan otları ile boyanmış olanı
büyüdüğü kırsal bölge. Kızlara seslenerek

Oturma odasında, onlar sevinç ve korkuyla çığlık atarken fincanı her birine fırlattı, kırılan porselen titreyen ellerine doğru yelken açtı. Bonnie yakalamamanın sevincini, fırlatmanın zevkli korkusunu hâlâ hissedebiliyordu. Henüz dokuz yaşında olmayan Lucky sırasını şaşırdı ama fincan zarar görmeden halının üzerine düştü. Hepsi rahat bir çığlık attı, sonra da oynamaya devam ettiler. Anneleri de oradaydı, mutfak kapısında durmuş, kızmış gibi yapıyordu ama oyunun içindeydi. Bu iyi türden bir korkuydu, daha heyecan verici bir eğlenceydi.

Tehlikeye yakınlık. Fincan zarar görmeden kurtulmuştu ve Bonnie o zaman bunu hissetmişti, bir küp şeker kadar basit ve aynı derecede kolay çözülebilen bir gerçek: Ailesini seviyordu.

Birkaç ay sonra, babaları o fincanı, ailesinin tüm düğün porselenleri koleksiyonuyla birlikte, bir cinnet anında parçalayacaktı. Daha sonra, o porselen parçalarını göğsünde toplarken bir çocuk gibi teselli bulamadan hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Onları kırdığını hatırlamıyordu. Avery kız kardeşleri Bonnie'yle birlikte yatak odasında saklamış, kollarını onlara dolamış, çocukluklarından kalma saçma sapan şiirler ve tekerlemeler mırıldanarak kapının ardında kırılan porselenlerin sesini bastırmaya çalışmıştı. *Pazartesi'nin çocuğu güzel yüzlü, Salı'nın çocuğu zarafet dolu*

...

Birlikte yaşadıkları son yıl, evin içinde fırtınalar estirerek tüm dolap kapaklarını açmıştı. Çok fazla eşyaları vardı, diye gürlemişti ve yer açmaları gerekiyordu. Hakkını yemeyelim, sadece kendi kıyafetlerini parçalamıştı. İçindeki o güçlü öfke dinmek bilmiyordu, yönsüz, acımasız -sarhoşken bile tüm gücüyle öfkesini içine yöneltmeye çalıştığını görüyordu. Bonnie'nin içinde de bu öfke vardı ama onun aksine boks yaparak bir çıkış yolu bulmuştu. Çıplak elleriyle ipek gömleklerini parçaladı, annelerinin galeri günlerinde seçtiği güzel parçalar, tozlu pembeler, peygamber çiçeği mavileri ve nane yeşilleri, onun giyebileceği türden gömlekler

bankaya giderken asla giymezdi. Ertesi sabah, koridorda dağınık halde duran ipek kaplı düğmeleri toplayarak bir oyun oynamaya çalıştı Zemin. Bonnie ilk defa oynamayı reddetti.

Kanepede arkasına yaslandı ve göz kapakları ağırlaşana kadar dördünün resmine baktı. Eski yatak odasına gidebilirdi ama hazır değildi. Gözlerini kapadı ve kanepede öylece dalıp gitti.

Evindeydi ama artık bildiği bir evde değildi.

Ertesi sabah Avery, Central Park West'i çevreleyen banklardan birinde her zamanki şarküteri siparişi olan ekmek arası yumurta ve peyniri yerken

aradı.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum! Nerelerdeydin?"

Bonnie son birkaç lokmayı buruşturulmuş gümüş folyoya yerleştirdi ve boğazını temizledi.

"New York'tayım."

Avery'nin nefes aldığını duydu.

"Sen mi? Orada ne işin var senin?"

"Bunu düşündüm ve... daireye veda etmek istedim." "Öyle mi *yaptın*?"

"Ve Nicky'nin eşyalarını karıştır. Birimizin yapması gerekiyor ve en yakınımız benim." "Vay canına, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı," dedi Avery. "Teşekkür ederim,

Bon Bon. Ne zaman gidebileceğimi bulmaya çalışıyordum. Ama olanlardan sonra orada yalnız kalmanın sorun olmayacağına emin misin?"

Bonnie başını geriye doğru eğerek tepesindeki ağacın arasından süzülen ışığa baktı. Etrafındaki şehir her zamanki araba kornaları ve siren sesleriyle inliyordu. Görüş alanının dışındaki bir oyun parkında çocuklar çığlık atıyor ve tezahürat yapıyordu.

"Veda etmemek doğru gelmedi. Ve ... yeniden antrenmanlara başlamayı düşünüyorum," dedi. "Zamanı geldi."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz doğru olduklarını anladı. Ne Pavel'in onu görünce ne de kendisinin onu görünce ne hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, bunu öğrenmesi gerektiği idi.

"Oh, bu harika!" diye haykırdı Avery. "Buna inanamıyorum. Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Bonnie'nin Avery'ye bardaki olayı anlatmasına imkân yoktu. En iyi ihtimalle bu onu sadece endişelendirirdi, en kötü ihtimalle de bunu Bonnie'nin terapiye veya profesyonel müdahaleye ihtiyaç duyduğuna dair kanıt.

"Aslında bu bizim konuşmamızdı. Evet, fedai olmanın bana nasıl hizmet etmediğini görmemi sağladın."

Boksörlerin zeki olmadığını düşünenler aptaldır. Boksörler yalan söylemeyi herkesten iyi bilir. Hile başka nedir ki? Kroşe mi? A Kombinasyon değişikliği mi? Boksörler bir şey söyleyip başka bir şey yapmak üzere eğitilirler.

"İşte bundan bahsediyorum!" diye zaferle ilan etti Avery. "Ben bir *yardımsever* bir insan. Sadece senin için ve tüm ailem için en iyisini istiyorum. Keşke Lucky ile telefonda konuşabilseydim de *tam* olarak ne dediğini duyabilseydim."

"Neden? Siz ikiniz şimdi ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Çoğu ailede olduğu gibi, kardeş ittifakları sürekli değişiyordu, ancak Nihayetinde yaşlarına göre ayrılmışlardı. Bonnie ve Avery kapının bir tarafında, Lucky ve Nicky ise diğer tarafında kalmıştı. Ama başka, daha ince bağlar da vardı. Örneğin Bonnie, Avery ve Nicky'nin kitaplar hakkında saatlerce konuşabildiklerini biliyordu. Bu arada, Bonnie'nin doğal suskunluğu Lucky'nin utangaç doğasının ortaya çıkması için alan yaratıyordu. Ve Bonnie'nin Nicky ile kendi bağı vardı. Ne de olsa Nicky onun kutusunu gören ilk kişiydi.

tüm erken eğitim seanslarında ona eşlik etti. En büyük ve en küçükleri olan Avery ve Lucky bağlantı kurmakta zorlanmışlardı.

"Onun için gerçekten endişeleniyorum

Bonnie." "Ne oldu?"

Avery, Lucky'yi üst basamağında iki büküm bir halde bulduğunu grafiklerle anlatmaya başladı.

"Her tarafı simle kaplıydı, yanaklarında ve boynunda ruj izleri vardı, bir çift melek kanadı ve etrafına bağladığı kirli tüylü boa dışında çırılçıplaktı."

Bonnie kendine rağmen gülümsedi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama Lucky'nin partilere olan bağlılığına hayranlık duyuyordu. Tüm bunların kulağa oldukça çekici geldiğini düşündü.

"Yirmi altı yaşında. Sadece biraz vahşi bir çocuk. Gerçekten o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Avery neredeyse hayal kırıklığıyla havlıyordu.

"*Eve kadar bütün yolu* bu şekilde tek başına *gelmişti*. Bazıları gibi Sürüden koparılmayı bekleyen yaralı bir hayvan. Tecavüze uğramamış olması bir mucize."

Bonnie bu kelimeyi duyunca ürperdi.

"Bak, Lucky'nin on beş yaşından beri yabancı şehirlerde tek başına olduğunu unutmamalısın. Senin ona verdiğin değerden daha akıllıdır."

Avery kadar o da kendini ikna etmeye çalışıyordu. Bonnie Kalan kız kardeşlerinden birine kötü bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

"Onu *görmedin*," dedi Avery. "Sürekli bilinci gidip geliyor, kollarımda gevşiyordu. Korkunçtu. Ne yapacağımı bilemedim. Kendimi çok işe yaramaz hissettim."

"İşe yaramazın tam tersisin," dedi Bonnie nazikçe. "Ne oldu?" "Onu soğuk bir duşa soktum ve sırtına bir tokat attım. bilinç. Tamamen tatmin edici değil, itiraf etmeliyim."

Bonnie yumuşak bir kakhaha attı. Birini şiddetle gerçeğe d6nd6rmek için Avery'den daha hazırlıklı birini d6ř6nemiyordu.

"Sonra ona bir kutu kola iirmeyi başardım," diye devam etti Avery. "MDMA ya da onun gibi bir şey aldıysa şekerin sakinleşmesine yardımcı olacağını okudum. Her neyse, b6t6n g6n uyudu."

"Muhtemelen en iyisi bu."

Avery'nin sesi alçak bir mırıltıya d6n6řt6.

"Onu tutarken Nicky'yi d6ř6n6p durdum. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum Bonnie."

Bonnie cevap vermeye çalıştı ama yapamadı. O an, Nicky'nin 6ld6ę6 an, onun için dilin 6tesinde bir şeydi.

"Bak, spor salonuna gitmem gerek," dedi. "Ama bana s6ylediğine sevindim. Onu aramamı ister misin?"

"Hayır. Evet. Belki de. Bilmiyorum. Bakalım uyandığında nasıl olacak. Eminim senden duymayı tercih eder. İronik bir şekilde, her zaman yumuşak bir dokunuşun olmuştur."

Bonnie telefonu kapattı ve hatırlamamaya çalıştı. Ama bu imk6nsızdı. şehir etrafında hızla akarken bankta oturdu ve Nicky'yi d6ř6nd6. Sabah telefonda konuşmuşlardı; Bonnie işinden geliyordu. New Jersey'deki eğitim kampına onu g6rmek için gitmiş. O izin verir vermez Daireye girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Hava çok durgundu. Sonra onu yatak odasının kapısında g6rd6, koyu renkli Saçları y6z6n6 kısmen 6rt6yordu. Yeni d6k6lm6ř bir şey gibi g6r6n6yordu, devrilmiş bir menekşe vazosu gibi.

Kapıdan Nicky'ye kadar olan mesafeyi kat etmesi beş saniyeden az s6rd6. V6cudunun 6zerine 6meldiğinde Nicky'nin tırnaklarının ve dudaklarının soluk bir mavi tonunda olduğunu fark etti. 911'i aramış olmalıydı, ancak daha sonra bunu yaptığını hatırlamıyordu. Bildiği bir sonraki şey

Operat6r6n sesi daire numarasını soruyordu ama Bonnie hatırlayamıyordu. Hemen dışarı çıkıp demir numaralarını kontrol etmesi gerekti. kapıya çivilenmiş. Kız *kardeşim bir kaza geçirmiş*, 6yle dedi. 6ld6ę6n6 d6ř6nmemişti.

Bonnie sağlık g6revlilerinin onlara ulaşmak için tek bir saniye bile kaybetmesini istemiyordu, bu y6zden Nicky'yi kuşağına aldı ve onunla birlikte asans6re doğru sendeledi. Bu çoğu insan için zor olurdu ama Bonnie g6l6yd6. Ailede en g6l6 olan oydu. Asans6r on d6rt kat aşağı inerken kız kardeşini g6ęs6ne bastırdı, sonra da lobiye taşıdı. Lobi

Kapıcı onları görünce masanın arkasından fırladı. Ağzında küçük, çaresiz bir "o" vardı. Sonra sağlık görevlileri koşarak içeri girdiler ve Nicky'yi kollarından çekip aldılar. Bonnie onların Nicky hakkında bir şeyler söylediklerini duyabiliyordu.

tepkisiz, nabız bulamamakla ilgili.

Onun adı ne?

Nicky. Nicole. Nicole Blue.

Nicole kaç yaşında?

Yirmi altı. Bekle! Yirmi yedi. Yirmi yedi yaşına yeni girdi.

Akrabalığınız nedir?

Ablastıyım. Ben onun ablastıyım.

Nicole bildiğin kadarıyla hiç uyuşturucu aldı

mi? Sanmıyorum. Bilmiyorum.

Onu bulduğunuzda tepki veriyor muydu?

Yerde yatıyordu. Dudakları maviydi. Onu kaldırdım. Bu yanlış mıydı?

Kötü müydü? Onu incittim mi?

İnsan kalbi inanılmaz bir şeydir. Tekrar çalışmaya başlamadan önce yirmi dakika kadar durabilir, eğer vücut soğuk suya girmişse bu süre daha da uzar. Aslında, çoğu organ önemli süreler boyunca ölümden kurtulabilir. Örneğin, kalbin altındaki tüm vücutta kan dolaşımı en az otuz dakika süreyle durdurulabilir. Kopan uzuvlar başarılı bir şekilde altı saat sonra yeniden bağlanır. Kemik, tendon ve deri on iki saate kadar hayatta kalabilir. Ama beyin, her boksörün bildiği gibi, başka bir hikayedir. Yaralanır

diğer tüm organlardan daha hızlıdır. Özel bir tedavi olmadan, üç dakikadan fazla süren ölümün ardından tam iyileşme nadirdir. Bonnie Nicky'yi bulduğunda Nicky zaten dört dakikadır ölüydü.

BONNIE fikrini değiştirmeden önce sandviçinin kalanını attı ve spor salonuna doğru yola koyuldu. Bu yolculuğu pek çok kez yapmıştı.

Ayakları onu hiç düşünmeden yönlendirdi. İlkokulun önünden geçti. Oyun alanı hafta sonları bit pazarına dönüştürülüyordu, Avery'nin tüm doğum günü pastalarını sipariş ettiği tozlu İtalyan fırını. Neredeyse Columbus Circle'a gelene kadar yürüdü, burada trafik yoğunlaştı ve yavaş bir emeklemeye dönüştü. Orada, altmışlı yıllarda sessiz ve köhne bir blokta Golden Ring vardı. Büyük bir vitrini vardı, bu yüzden spor salonunun tamamı sokaktan görülebiliyordu; Bonnie sık sık antrenmandan sonra kafasını kaldırıp baktığında bir grup turistin ya da yakındaki lisenin öğrencilerinin cama yaslanmış izlediğini görürdü. Şimdi onların yerindeydi, Temmuz ayı başlarken içeriye bakıyordu.

Sıcaklık üzerine çökmüştü. Pavel oradaydı, olacağını bildiği gibi, uzaktaki duvara yaslanmış, genç bir adamın fırıl fırıl dönen figürünün gölge boksunu izliyordu.

NICKY ÖLDÜKTEN SONRAKİ GÜN Bonnie ailesiyle oturdu ve şunları anlattı onu tekrar tekrar bulmak. Lucky ve Avery bir gecede uçmuşlardı. Londra ve Paris'ten gelenler; yüzleri asık ve bitkin bir halde ona her saniyenin üzerinden tekrar geçmesi için yalvarıyorlardı, sanki yaşananların her parçasına hakim olarak bir şekilde değiştirebileceklerdi. Bonnie onlara biri hariç her ayrıntıyı anlattı: Nicky'nin onu arayıp ilaçları istediğini. Bunun Nicky'yi mi yoksa kendisini mi korumak için olduğunu bilmiyordu. Ziploc poşet dolusu hapı mutfak tezgâhında bulan polis oldu. On tane vardı. Pembe, Nicky'nin en sevdiği renk. Bonnie çok saftı. Daha önce fentanil diye bir şey duymamıştı bile. O akşam herkes erkenden yattığında Bonnie spor salonuna geri döndü. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Pavel onu buldu.

Karanlıkta ağır çantayla çalışırken, dışarıdaki sokak lambaları uzun Yerde turuncu çizgiler vardı. Adam kadının omzuna hafifçe dokundu ama kadın durmadı. Konuştuğunda sesi hüznle doluydu.

Dövüşü iptal ediyorum.

Bonnie çantaya vurmaya devam etti. Jab, jab, cross. Jab, hook, cross. Jab, jab, aparkat.

Bonnie, beni duydun mu?

Bonnie bir kroşe daha vurdu.

Bu dövüşü ben alıyorum, diye yumruklar arasında homurdandı.

Bonnie, dur. Şimdi git ailenle ol.

Bonnie vurmaya devam etti.

Sen söyledin, dedi, sesi titrekti. Önce boks, sonra aile.

Pavel ona acı dolu bir ifadeyle baktı.

Bu şekilde değil.

Bana söylediğin şey bu değil miydi?

O kadar sert bir sağ vurdu ki, çantayı tutan zincirler inledi.

Pavel onu durdurmak için elini kızın sırtına koydu, ama kız arkasını dönüp onu itti. Pavel tekrar ileri atıldı ama kadın onu geri itti. Sesi içinden yırıldı.

Olmamı istediğin şey bu değil miydi? Eldiveniyle göğsüne vurdu. Beni bu hale sen getirdin! Beni sen yarattın!

Adam kadının ellerini durdurmaya çalıştı ama kadın eldivenlerini ona çevirerek göğsüne vurmaya başladı. Sert vurmuyordu; yumrukları çok düzensizdi.

güçlü. Pavel darbeleri hiç irkilmeden karşıladı, ta ki hızlı bir hareketle kollarını ona dolayıp göğsüne çekene kadar. Kadın eğildi kalbine karşı, kabarak.

Sorun değil, diye mırıldandı, elbette değildi, bir daha asla olmayacaktı. Tamam.

Avuçlarını başının üzerinde, tacından boynuna kadar, bir kutsama, bir takdis gibi gezdirdi. Sonra yüzünün iki yanını tutarak alnını onunkine bastırdı ve yüzünü onunkinden bir santim uzakta tuttu. Dudakları şimdiye kadar hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bonnie hâlâ onun ellerinin arasındaydı.

Ne yapacağım? diye inledi.

Eğer savaşmak istiyorsan, diye fısıldadı. Dövüşeceğiz.

PENCEREDEN İLK KEZ BAKTIĞINDAN ON ALTI YIL SONRA

Nicky'nin yanında, Bonnie yine Golden Ring spor salonunun önünde duruyordu. Pavel camın arkasından ona baktı. Kolay kolay şaşırان bir adam değildi ama Bonnie onun irkildiğini gördü. Şimdi ona baktığında ne görüyordu? Soluk sarı saçları ve daha soluk mavi gözleriyle Bonnie'yi. hiçbir şey gereksiz değildi. Onun bakışlarının nehrinde hareketsiz bir taş gibiydi. İlk karşılaşmalarından bu yana hayatının yarısı geçmişti ama hâlâ gençti, hâlâ kendini ve onu şaşırtabilecek kapasitedeydi. Nicky orada olsaydı, Bonnie'yi elinden tutup içeri götürürdü. Bonnie bunu hayal etti, kız kardeşinin sıcak avucunu kendi avucunun içinde hissetti ve kapıyı açtı.

ALTINCI BÖLÜM

Avery

MÜKEMMEL OTURMA ODASINDA, YENİDEN DÖŞENMİŞ VINTAGE BİR KANEPE İLE DEKORASYON YAPILMIŞ

Jaipur'daki üçüncü nesil blok baskı makinesinden el yapımı kumaş, Danimarka'dan gönderilen mermer bir kaideden oluşan bir sehpa ve Soane Britain'dan 840 sterlinlik altın kabartmalı duvar kağıdı, iç mimarlar Royals, Avery mükemmel olmayan en küçük kız kardeşini azarlamaya hazırlanıyordu.

"Bu bir *partiydi*, Avery," dedi Lucky, Avery daha o sabah duşta prova ettiği sert açılış konuşmasına başlayamadan savunmaya geçti. "Onları hatırlıyor musun? Herkes gibi ben de çok içmiştim. ve anahtarımı kilide sokmakta biraz zorlandım. Lütfen bunu büyütmeyin."

"Seni kapımın önünde yarı çıplak ve baygın halde buldum ve sen benden bunu büyütmememi mi istiyorsun? Neden bunu daha fazla büyütmüyorsun? Kendin için bu kadar mı az endişeleniyorsun?"

Lucky gözlerini öyle bir devirdi ki Avery bağlarına zarar vermediğine şaşırdı. Odanın iki yanında duruyorlardı, sehpa parlak galeri sergisi kitapları ve Avery'nin okumaya bir türlü fırsat bulamadığı *New York dergileriyle* doluydu ve aralarında bir tampon oluşturuyordu.

Lucky, sokağa bakan büyük kanatlı pencerelerin önünde siluet halindeydi. Dışarıda, dünkü güneş ışığı öyle bir kaybolmuştu ki sanki hiç olmamış gibiydi. Tipik bir İngiliz durgunluğu, gri bir gündü.

"*Herkes sarhoşt!*" Lucky dedi ki. "Doğuştan felaket tellalı olman bir yana, hiçbir şeyden haberin yok."

Avery alaycı bir homurtu çıkardı.

"Felaket tellalı mı? Böyle şeyleri nereden buluyorsun? Ben gerçekçiyim. *Gerçeklik* içinde yaşarım. Belki de denemelisin."

"Olumsuzluk, gerçekliğin daha yüksek bir versiyonu değildir. Bu sadece yargılayıcı. Sizin standartlarınıza göre Britanya'daki herkesin içki sorunu olması gerekirdi."

"Merhaba, *öyle*. Bu ülkedeki erkekleri gördünüz mü? *Hepsi* Elli yaşında görün."

Şimdi homurdanma sırası Lucky'deydi.

"Erkeklerle gerçekten ilgilenen biri olarak, size söz verebilirim ki *öyle* değiller."

Avery öfkeyle başını salladı.

"Chiti'den önce erkek arkadaşlarım olduğunu biliyorsun. Steve'i hatırlıyor musun?" Lucky kuru bir kahkaha attı.

"Eskiden eve Tupperware kaplarında haşlanmış yumurta getiren adam mı? Steve sayılmaz."

Avery hayal kırıklığı içinde arkasını döndü. Steve inkar edilemez bir şekilde fiyaskoydu. Steve konusunu açmamalıydı.

"Şimdi kim yargılayıcı oluyor?" diye karşılık verdi. "Her neyse, bütün bunlar Konunun dışında. Bu boku normalleştirmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Ama burada oturup sana her şeyin yolunda olduğunu söylemeyeceğim. Sen iyi *değilsin*."

"Bence iyi olup olmadığımı ben karar vermeliyim. Ve iyiyim. Harikayım. Gelişiyorum."

Avery kapı aralığında beliren ve ellerini göğsünde kavuşturmuş olan Chiti'ye döndü.

"Bu kişiyle konuşamam," dedi Avery, Lucky'yi işaret ederek. "Bu anlamsız."

"Tatlım," dedi Chiti Avery'ye. "Otur. Biraz çay yapalım ve birbirini seven insanlar gibi bu konuyu tartışalım."

Lucky ve Avery birbirlerine baktılar ve neredeyse gülümsediler. Tıpkı anneleri gibiydi. Ailevi çekişmeler, duygusal çalkantılar, kanser, iklim krizi... Görünüşe göre bir fincan çayla düzeltilebileceğine ya da en azından rahatlatılabileceğine inanmadığı hiçbir şey yoktu. Ama Lucky gözlerini kaçırdı ve o an geçti. Avery'nin öfkesi geri geldi.

"Kendini öldürüyor, Chiti!" Avery tekrar Lucky'ye döndü. "Nicky sana hiçbir şey öğretmedi mi? "Hâlâ o kızla ilgili kısmı anlamadın mı? hayatın lanet kırılğanlığı?"

"Öyle demek istemedi," dedi Chiti Lucky'ye.

Lucky, Avery'ye, "Siktir git," diye karşılık verdi. "Bizden çok daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Ama değilsin. Kimseden daha iyi değilsin. Her zaman tutucu bir pislik oldun. Şimdi sadece zengin birisin."

Chiti, Avery'ye, "Öyle demek istemedi," dedi.

"Ve bu arada, sen benim annem değilsin," diye devam etti Lucky. "Zaten işe yaramaz bir annem var, bir başkasına ihtiyacım yok."

"O *benim* de işe yaramaz annem!" dedi Avery. "Ve ben senin annen olmak *istemiyorum*. Yirmi altı yaşındasın Lucky. Artık *sevimli* değilsin. Darmadağınık olmak gurur duyulacak bir şey değil."

Chiti Lucky'ye, "Sen bir pislik değilsin," dedikten sonra karısına, "Bu haksızlık, Avery," dedi.

Avery, Chiti'nin üzerine yürüdü. "Neden onu savunuyorsun?"

"Ben kimseyi savunmuyorum. İkinizin de birbirinize saldırmamanın duruma yardımcı olmayacağını görmenizi sağlamaya çalışıyorum."

Avery her birine uzun uzun baktı. Birdenbire, şaşırtıcı ve yakıcı bir netlikle annesini, onu sürekli hayal kırıklığına uğratan o kadını özledi. En azından annesiyle birlikteyken, bir zamanlar çocuk olduğunu hatırlamasına izin veriliyordu. Kız kardeşlerinin yanında her zaman en büyükleri oydu, bu da onlarla kıyaslandığında asla genç olmadığı anlamına geliyordu. Ama yetişkin olmaktan yorulmuştu. Kendisi olmaktan yorulmuştu.

"Biliyor musunuz? Bundan bıktım," dedi. "Her zaman kötü adamı oynamak zorunda kalmaktan bıktım."

"Çünkü *öylesin*," diye karşılık verdi Lucky. "Bu evi aldığından beri, patlamış bir şirket cyborg'u gibisin."

Avery Chiti'ye döndü.

"Ben ona pislik diyemem -ki kesinlikle öyle- ama o bana şirket diyebilir... bana ne dediyse. Bu nasıl adil olabilir?"

"Kimse onunla aynı fikirde değil," diye yatıştırmaya çalıştı Chiti. "Ben katılıyorum!" dedi Lucky. "Ben kendimle aynı fikirdeyim!"

"Biliyor musun? Haklısın," dedi Avery, sesi küçümsemeyle doluydu. "Kendimi bir başarı haline getirdiğim için özür dilerim. Ailemiz gibi olmadığım ve ben kendimi unutana kadar içerken ailemi lanet olası bir ayakkabı kutusunda yaşamaya zorladığım için özür dilerim. Daha iyi bir şey istediğim için özür dilerim. yetiştirildik."

"Ve sen benim bilmediğimi mi sanıyorsun?" Lucky'nin nefesi kesildi. "Yaptığım şeyi neden yaptığımı sanıyorsun? Her yıl ölçülerimin alınmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Sığır mı? Yapmak zorunda olduğum şeylerin yüzde doksanının ne kadar aşağılayıcı ve aptalca olduğunu biliyor musun? *Pembe tül* giymek istediğimi mi sanıyorsun? Ama liseden mezun olduğumda çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla para kazandım... Bilmiyorum! Tonla para kazandım!"

"Yaptığından hiç şüphem yok," dedi Avery. "Ama nerede o para Lucky? Birikimin var mı? Hisse senedin? Bugün o para nerede?"

Lucky başka tarafa baktı.

"Daha fazlasını yapacağım," diye mırıldandı.

Avery, "Ve senin burnuna da girecek," diye açıkladı.

"Yeter!" dedi Chiti. "İkinizin birbirinize saldırmamanızı dinleyemem. artık. İkiniz de çok çalışıyorsunuz. İkiniz de çok şey yaşadınız. Rekabet yok."

Ama Chiti kız kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Ebeveynlerine ve tüm dünyaya karşı şiddetle müttefiktiler. Ama aralarında Kendileri için her şey bir yarıştı. Hiçbir zaman yeterli ilgi, yeterli para ve yeterli sevgi yoktu. Bu yüzden her kırıntı için savaştılar.

"Buna ihtiyacım yok," dedi Avery. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Doğru, git," dedi Lucky. "Senin titiz standartlarına uymayan herkese davrandığın gibi davran bana."

Chiti, Avery'ye, "Boş ver onu," dedi. "Nereye gidiyorsun? Sakın gitme."

"Bilmiyorum," dedi Avery, kendini kapıya doğru fırlatarak. "Ofise dönelim."

"Bugün Pazar," diye yalvardı Chiti.

"Yani? Buradan başka bir yerde olmam gerek."

Chiti, "Bu konuşmayla işimiz bitmedi," dedi.

"Sen olmayabilirsin," dedi Avery. "Ama ben öyleyim. Benden bu kadar."

"İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok!" Lucky odadan çıkarken arkasından seslendi.

Avery ön kapıyı çarptı ve yola doğru yürüdü. Kimsenin onu takip edip etmediğini kontrol etmek için bekledi, sonra da onu aradı. İkinci çalışta cevap verdi.

"Yani şimdi de telefon görüşmeleri mi yapıyoruz?" dedi.

"Ne yapıyorsun? Sigara içmek ister misin?"

Yumuşak bir şekilde güldü.

"İsterdim ama evdeyim." "Orası neresi? Ben sürebilirim."
"Yaşadığım yere gelmek ister misin?" "Seni görmek istiyorum."
Bir duraklama. Avery nefes vermeyi unuttu. "Sana adresimi mesaj atarım," dedi.

AVERY bir önceki hafta AA'ya geri dönmeseydi, daha önce hiç gitmediği seyrek nüfuslu bir toplantıyı seçmeseydi, geç kaldığında arka sırada oturuyor olmasaydı, evliliğini ve hayatını üzerine yıkacağı kayalar asla olmayabilirdi. Ama öyle oldu ve gerisi kaçınılmazdı.

Toplantının eski ev grubuyla aynı saatte olması onu rahatlatmıştı, bu yüzden tanıdığı birinin orada olma ihtimali düşüktü. Son bir yıldır nerede olduğu ya da nasıl olduğu, ruhsal durumunu koruyup korumadığı ya da karakter kusurları içinde yaşayıp yaşamadığının sorulmasını istemiyordu. Çünkü Avery, kendi tahminlerine göre, hepsinin içinde yaşıyordu: çalışıyor, yalan söylüyor, yargılıyor, korkuyor ve her şeye ve herkese kızıyordu. Toplantı öncesi havadan sudan konuşmalardan ya da hevesli sorulardan kaçınmak için

Yeni geldiği için, toplantı başladıktan on beş dakika sonrasına kadar köşede beklemişti; Avery gibi dakiklığın bir tür din olduğu biri için zor bir hareketti bu.

Ağır makyajlı, orta yaşlı bir kadın olan konuşmacı, Avery içeri girdiğinde hikâyesine çoktan başlamıştı. Odada hızlı bir tarama yaptı; tanıdığı kimse yoktu. Arka tarafta, sindirim bisküvileri ve ılık çay tepsilerinin bulunduğu masanın yanına oturdu. Konuşmacı, babasından başlayarak (tabii ki) kendisinden zimmetine para geçiren ve sonra onu bir arkadaşının kızı için terk eden eski kocasıyla biten, erkeklerle yaşadığı taciz dolu ilişkilerin hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir listesini sıralıyordu. Şimdi ise

Aykıllığının üçüncü yılında alkole ek olarak tüm "tetikleyicilerinden" de uzak duruyordu: şeker, sigara, kahve, alışveriş, dedikodu dergileri ve seks. Özellikle de seks, bunu tekrarlamaya özen gösteriyordu.

"Geçen gün dışarı çıkıp bir erkek tavlama için can atıyordum," dedi. "Ama sonra kendime sordum, bu beni bir erkeğe yaklaştırır mıydı yoksa ondan uzaklaştırır mıydı?

İçki? Yüksek Gücüm benim için gerçekten bunu mu istiyor? Ben de bunu düşündüm ve bir toplantıya gittim. Ve tahmin edin ne oldu? Onun yerine bir sponsor buldum!"

Odanın dört bir yanından hoşgörölü kıkırdamalar yükseldi. Avery istemsizce gözlerini devirdi. Bu dönüş sırasında bir yerde, gözleri yanındaki adama takıldı.

Not defterine ciddi bir konsantrasyonla yazıyordu. Acaba cidden not alıyor olabilir mi? Sonra bunu gençken kendisinin de yaptığını hatırladı. Toplantıları severdi, toplantıları severdi. hikayeler, çöldeki bir kaplıca gibi hiçbir yerden fıskırabilen özdeşleşmenin derinliği. Görünüşte kendisine hiç benzemeyen birini dinliyor olabilirdi ve bu kişi neredeyse esrarengiz bir kesinlikle tam olarak kendisini tarif edebilirdi

duygu ve düşünceler. Bu dostluğun büyüsydü.

Çalıştı: Kendinizin en gizli, en utanç verici kısımlarının sizi başkalarına en derinden bağlayan şey olduğunun farkına varmak. AA'da asla yabancı değilsiniz, asla yalnız değilsiniz. Yıllar boyunca kendini hep dışlanmış hissetmişti.

Altında ve çevresinde, düştüğünde onu yakalamaya hazır, ağırbaşlı insanlardan oluşın altın bir kafes vardı. Ama bir yıldır düşüyordu ve hiç kimse

Onu henüz yakalayamadım.

Gerçek şu ki, sorunun kendisi olduğunu biliyordu. Başkalarıyla ilişki kurmak bir kas gücüydü; bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bu paylaşımı da sevebilirdi. Ona alkolizmdeki *izm*'in ne anlama geldiği söylenmişti? *Kendimi ayırıyorum*. Bu oydu işte. Kendini ayırıyor, sonra da neden ayrı hissettiğini merak ediyordu. Avery gözlerinin komşusunun sayfasını taramasına izin verdi. Görünüşe göre şiir yazmak. Kendi kendine gülümsedi. Ayık bir şair, tam da dünyanın ihtiyacı olan şey. O bunları düşünürken, adam başını kaldırıp baktı. Onun gibi utanabilir ve sayfayı kapatabilirdi, ama o sadece işbirliği içinde gülümsediler. Birbirlerine baktılar. Gençti, siyahtı ve tam olarak yakışıklı olmasa da dikkat çekiciydi. Alışılmadık bir yüzü vardı: düz, ciddi bir ağız ve çekilmiş iki yay şeklinde geniş gözler. Avery ise Vurulmuş.

Toplantıdan sonra onu dışarıda sigara içerken bulmuş. Adam yalnızdı, Arkadaşlık için hangi Le Pain Quotidien'e gideceklerini tartışın grubun biraz uzağında duruyordu. Onun yanına sokuldu.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

Sigara için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü, dünyanın her yerinde utangaç, sosyal açıdan beceriksiz ya da kendine zarar veren yabancılar için evrensel bir sohbet başlatıcı. Paketinden bir tane çıkardı ve eski gümüş bir Zippo ile onunkini yakmak için eğildi.

"Ben Charlie," dedi, aralarındaki alev yükselirken. "Avery," dedi kadın, içine çekerek. "Demek şairsin?"

Sanki kendisiyle sürekli ve eğlenceli bir diyalog içindeymiş gibi önlenemez bir gülümsemesi vardı.

"Suçlu," dedi. "Ve sen bir Amerikalısın."

Kadın gülümsedi.

"O da suçlu," dedi.

Bir anlık sessizlik, helyumunu kaybetmiş bir balon gibi aralarına çöktü.

"Gerçek şairlerin hâlâ var olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Ne kadar gerçek olduğumu bilmiyorum," dedi. "Ama ben varım. Sen gerçek bir Amerikalı mısın?"

"Ben New Yorkluyum," dedi.

"Yani hayır," dedi adam ve kadın güldü.

"Ve geçimini sağlayabiliyorsun? Şair olarak mı?"

İçinden bir utanç titreşimi geçti. Sanki bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi konuşuyordu. Ne zaman bu kadar muhafazakâr olmuştu? Komünde yaşarken kendisi de şiir yazmıştı. Ancak Charlie'nin yüzü açık ve iyimserdi.

"Bazıları yapabilir. Ama ben hayatımı alçakgönüllü bir metin yazarı olarak kazanıyorum." Avery, "Bu bana o kadar da alçakça gelmiyor," dedi.

Erkeklerle küfreden konuşmacının da aralarında bulunduğu Le Pain Quotidien grubu, görünüşte onları katılmaya davet etmek için onlara doğru ilerliyordu.

Charlie ve Avery'nin bakışları ortak bir arzuyu ifade ediyordu.

Bundan kaçınmak. Gruptan ayrılmanın kötü bir şey olduğunu biliyordu, eski bir bağlanma biçimiydi ve ayık kalmasına hizmet etmiyordu ama

Charlie dirseğine dokununca tek düşünebildiği oradan en kısa yoldan çıkmak oldu. "Hey," dedi Charlie ona bilmiş bir bakış atarak. "Metroya mı gidiyorsun?"

Siktir et, diye
düşündü. "Gidelim,"
dedi.

Diğerleri onlara ulaşmadan önce, ikisi de sigaralarından düzenli olarak bir nefes çekerek, baş döndürücü bir kaçış hissiyle birlikte adım adım uzaklaştılar.

adımlarını hızlandırdılar. Güzel bir yaz akşamıydı ve tepeye doğru yola çıktıklarında ışık, iyi bir Fransız tereyağının zengin sarısıydı. Avery, Londra istediği zaman çok güzel oluyor, diye düşündü. Charlie ona döndü ve gülümsedi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Bunun kaba bir soru olduğunu bilmiyor musun?"

Yine o gülümseme. Dişleri şaşırtıcı derecede küçük ve krem rengindeydi, minik inciler gibi.

"Beni affedin," dedi.

Avery onun komik yüzüne baktı, yakışıklı olmaya çok yakındı ama biraz da hedeften sapmıştı ve onu her konuda affedebileceğini hissetti.

"Ben bir avukatım," dedi.

"Ah!" Başını salladı. "Ticaretin en aşağılık olanı."

Avery gülümsedi. Bu doğrudu.

"Peki burada ne yapıyorsun?" diye sordu toplantıya doğru başını sallayarak. "Çok fazla şampanya ve kokain mi içtin? Bırakmak zorunda mı kaldın?"

Bu, gezgin bir uyuşturucu bağımlısı olarak kullandığı son yılların gerçeğinden o kadar uzaktı ki, Avery gülmek zorunda kaldı.

"Bunların benim tercih ettiğim uyuşturucular olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu. "Süslü bir bayana benziyorsun."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ayakkabıların, belki."

Avery atkuyruğu tokalı Gucci makosen ayakkabılarına baktı. Geçen hafta sonu Chanel'den kapitone bir cüzdan çaldığında da onları giymişti. Kimse mokasen giyen bir kadından şüphelenmez. Kızardı.

"Hayır, beni yanlış anlamayın. İyi görünüyorlar," diye ekledi. "Sadece bir toplantıda senin gibi biriyle karşılaştığıma şaşırdım, hepsi bu."

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu.

"Doksan günümü yeni aldım."

Gururunu zar zor gizleyebiliyordu. Demek yeni gelmişti, diye düşündü. Muhtemelen hâlâ pembe bir bulutun üzerindeydi, erken dönemdeki o coşkulu

Fiziksel yoksunluğu atlattığınızda ancak gerçeklik henüz tam olarak yerleşmediğinde iyileşme. Her şeyin mümkün görüldüğü kısa bir zaman aralığı. Nasıl da özlemiş.

"Göreceksiniz, burada her türden insan var," dedi. "New York'ta bu hastalığın Park Avenue'den parktaki banka kadar herkesi etkilediğini söyleriz."

Sırıttı.

"Bunu sevdim. Londra'daki karşılığı ne olurdu?"

"Bilmem, Mayfair'den-"

"Yatak odam," dedi.

Allık yanaklarını terk etmiyordu. "Bu

iş e yarar," dedi.

"Nasıl oldu da seni daha önce burada görmedim?" "Bir süreliğine gelmeyi bıraktım," dedi. "Neden bıraktın?"

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"İnsanların Tanrı hakkında konuşmalarını dinlemeyi bıraktım." Charlie kaşlarını kaldırdı.

"Devam et," dedi.

"Ben sadece... Birinin Yüksek Gücü'nün ona asla başa çıkamayacağı bir şey vermediğini duymayı kaldıramadım. Eğer durum buysa, biz tecavüz veya çocuk istismarı veya ensest veya aile içi şiddet olmazdı ve insanlar TSSB veya karmaşık travma veya sakatlayıcı uyuşturucu geliştirmezdi bağımlılıklar, bunların hepsi *tam olarak* başa çıkamayacağınız şeylerin size verilmesinin doğrudan sonuçlarıdır."

Charlie, Avery'nin anlayamadığı bir saygıyla ya da çekinceyle onu dikkatle dinliyordu.

"Yani her şeyin bir nedeni olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı. Yeni gelenlere uygun bir cevap verebilirdi, ama o gerçekten bir avukattı ve haklı olma zorunluluğu Hammer Home'un davası, onun içinde nefes almak kadar derin bir yer edinmişti.

"Ben her şeyin *olacağına* inanıyorum" dedi. "Nokta. Ya da sizin deyiminizle nokta. Bu kadar. Bazı şeyler olur ve intihar söz konusu olmadığı sürece bunlarla yaşamayı öğrenmemiz gerekir. Onlarda bir anlam bulabilirsek ne ala, ama bulamasak bile *yine de onlarla* yaşamak zorundayız. Bu

anlam sonradan akla gelen bir şeydir, bir anestezidir. Bu ifadede deneysel olan tek kelime *Happens*'tir. Gerisi geceleri uyumanıza yardımcı olan şeylerdir."

Charlie ona, eline aldığı ama okumak istediğinden emin olmadığı bir kitabın kapağını değerlendirir gibi baktı.

"Sanırım buna itiraz edemem," dedi.

Sessiz sakin sokaklarda birlikte sessizce yürüdüler.

Sarmaşıklarla kaplı tuğla duvarın üzerinden, bahçelerindeki tramboline binmiş iki çocuk bir görünüp bir kayboluyor, sarı saçları sevinç çılgınlıkları atarken havalanıp yüzlerine düşüyordu.

"Ayrıca kız kardeşim öldü," dedi Avery.

Charlie ona tekrar baktığında, değerlendirmesi değişmiş ve yumuşamış gibiydi. Yüzünde tamamen zorlama olmayan bir şefkat vardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Son zamanlarda mı?" Avery başını salladı.

"Geçen yıl."

"Nasıl olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Hayır, sorun değil." Avery boğazını temizledi. "Aşırı doz almış."

"Oh adamım." Charlie başını usulca salladı. "Kız kardeşin de mi bağımlıydı?"

Avery başını iki yana salladı. Nicky hayattayken onu hiç böyle düşünmemişti ve şimdi bunu yapmak ona ihanet gibi geliyordu.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Kronik ağrısı vardı. Buna endometriozis deniyor. Erkekler bunu anlamıyor." Devam ederken sesindeki acıyı uzak tutmaya çalıştı. "Bir sürü doktora gitti, ameliyatlar oldu ama ona yardımcı olamadılar. Aslında hiçbir işe yaramadılar."

Acıdan uyuyamaz hale geldiğinde Nicky ile birlikte acil serviste oturduklarını hatırlıyordu. Kız kardeşi kendi üzerine kıvrılmıştı. Yaralıların onu bulmaması için kendini yeterince küçültebilmesine rağmen. Hastanedeki hemşireler ona bir suçlu gibi davrandı. Uyuşturucu için orada olduğunu düşünüyorlardı. Tek istediği rahatlamak, biraz olsun rahatlamaktı. Bu anlamda, belki de bir bağımlıdan farkı yoktu. Bütün bağımlılar Görünmez bir acıdan kurtulmak için mi? Bütün insanlar değil miydi?

Avery sesini yumuşatmaya çalıştı, böylece sesi makul çıkıyordu, sanki Öfke ve kederden yarı deli bir kadın değil, sadece trajik bir dizi olayı aktaran biri.

"Yaşadığı acı göz önüne alındığında, anlaşılır bir şekilde," diye başladı mantıklı bir şekilde, "ağrı kesici aldı. Onlar bunun için var. Acıyı dindirirler. Ama o bağımlılık geliştirdi ve sonunda sokaktan fentanil içeren bir parti satın aldı ve ..."

Avery keskin bir nefes aldı. Bu hikâyeyi anlatmak hiç bu kadar kolay olur muydu? Dünyayı, üzerinde korkunç bir hata yapılmış bir resim kâğıdı gibi tutup yırtmak, parçalamak ve yeniden başlamak istemesine neden olmaz mıydı?

Ama Avery'nin hiç kimseye itiraf etmediği bir rahatlama da olmuştu. Nicky öldüğünde yıllardır acı çekiyordu. Nicky öldüğünde Acısıyla ilgili sorun görünmez olmasıydı. Avery diledi ki koltuk değnekleri ya da etrafındaki herkese belli edecek bir nesne verebilirdi ama artık çoğu acının özel olduğunu öğrenmişti.

Dil onu kavradı ama asla yakalayamadı. Nicky ne zaman doğru kelimeleri bulmaya çalışsa, sanki şekil değiştiriyordu. Bazen bunun bir fırtına öncesi gökyüzünün kararması gibi donuk, alçak, önsezili ve kaçınılmaz bir ağrı. Bazen sıcak elektrik patlamaları oluyordu. Onu iki büklüm ve nefes nefese bırakıyordu. Bazen, çarpan dalgaların hız kazanıp geri çekilmesi gibi hissettiğini, içinin dövülmüş ve boyun eğmeyen bir kıyı olduğunu söylüyordu. Ve o gittiğinde, öfkeyle giden ama kaçınılmaz olarak geri dönecek olan dengesiz bir koca gibi onu bekledi dönüş. Bazen beklemenin her şeyin en kötü kısmı gibi geldiğini söyledi.

Dilin yetersiz kaldığı yerde sayılar da daha iyi değildi. Nicky'den kaç kez acısını birden ona kadar derecelendirmesi istenmişti? Bu bir bilmeceydi: Çok düşük seçerse ihtiyacı olan rahatlamayı alamayabilirdi, çok yüksek seçerse histerik olduğu düşünülebilirdi. Sihirli sayı neydi? O Altı, yedi, sekiz, dokuz denedi... Kendini asla on olarak görmeye cesaret edemedi. Avery onun hastane bekleme odalarında ve doktor muayenahanelerinde kıvranışını izlemişti. Kalıcı rahatlamamanın kilidini açacak doğru kelime ve sayı kombinasyonunu bulmaya çalışıyordu.

Onu asla bulamadı ama Avery yine de Londra'ya gitti. O hala Nicky doktorların söylediklerini söylemek için aradığında telefonda yükselen kederli feryadı hatırlıyor. Londra'da bir Cuma gecesinin geç saatleriydi ve Avery, Chiti'nin diğer terapist arkadaşlarından bazılarıyla bulunduğu Soho'daki bir bardaydı. İyi bir izlenim bırakmak istemiş, telefona cevap vermek istememişti. Ama cevap vermişti, şimdi kendine hatırlatıyordu, cevap vermişti. Yağmur hafta sonu için tam zamanında durmuştu ve dışarı çıktığında sokaklar hâlâ kaygandı. *Histerektomi*. Bir telefona basmıştı.

yağmurdan sonra herkes sarhoş ve neşeliyken yoldan geçenlerin gürültüsünü bastırmak için elini kulağına götürdü. *Bunu tekrarlayabilir misiniz?* Barın neon ışıkları ıslak kaldırım boyunca sıçradı ve bulaştı. *Histerektomi*. Duyamadığı kelime buydu. Rahmin alınması. Kalıcı rahatlamamanın anahtarı.

Avery Nicky'yi son gördüğünde kız kardeşinin farklı olduğunu anlamıştı ama nedenini tam olarak söylemek mümkün değildi. Daha sonra, onun gözleri

Hatırladım. Göz bebekleri çok küçüktü, Avery'nin bakışlarını tutamayacak iki küçük nokta. Nicky'nin su gibi bir yüzü vardı, sürekli hareket ediyor, dalgalanıyordu,

Dans ederdi. Anneleri onun bir aktris olması gerektiğini söylerdi; her duyguyu -eğlence, kızgınlık, kuşku- en ufak bir göz genişlemesi ya da kaş

sıçramasıyla aktarabilirdi. Ama son kez

Avery onu gördü, garip bir şekilde hareketsizdi, sanki kendini bir şeye dayamış gibiydi.

Regents Park'ta yürüyorlardı; Nicky bahar tatili için kalmaya gelmişti ve New York'a dönmeden önceki son günüydü. Yolculuğun büyük bölümünde kendindeydi ama son iki gün boyunca

Geri çekildi. Avery daha sonra muhtemelen haplarının tükenmekte olduğunu fark etti ve eve dönene kadar yetmesi için her doz arasındaki süreyi uzattı. Mevsim normallerinin dışında ılık bir bahar günüydü, bu yüzden Avery

İkisi de göletin yanındaki kafeden Cornettos aldı. Onlar yürürken Nicky külâhın üzerindeki kâğıdı açmaya çabaladı, elleri işbirliği yapmıyor.

İyi misin, Nicks? Avery onun titreyen parmaklarına bakarak sordu. Nicky'nin dondurmasını aldı ve ambalajını usulca açtıktan sonra geri uzattı. *Uçmak istediğine emin misin?*

Neden insanlar iyi olup olmadığımı sorup duruyor? Nicky tersledi.

Avery şaşkınlıkla ona baktı; başka birinin sorduğunu bilmiyordu.

Regl dönemim geldi, Nicky bir süre durakladıktan sonra rahatladı.

Oh, özür dilerim. Avery oturabilecekleri bir bankı işaret etti. *Bu mu ... acı verici mi?*

Nicky'nin durumu hakkında nasıl konuşacağını asla tam olarak bilemedi, kendi dönemlerinin her zaman dikkate değer bir şekilde adil olmadığını farkındaydı. olaysız.

Evet, tabii ki, dedi Nicky sertçe, sonra yatıştırmaya çalışır gibi göründü onun huysuzluğu. *Ve yoğun bir dönem, bu yüzden uçakta yapmam gereken bir sürü not var. Ama önemli bir şey değil. Ben iyiyim, söz veriyorum.*

Anlıyorum, dedi Avery, onu daha fazla zorlamaktan çekinerek. *Senin kadar önemseyen bir öğretmenleri olduğu için şanslılar. Rahibeleri hatırlıyor musun?*

Nicky kuru bir kahkaha attı. Dördü de bir grup rahibe tarafından yönetilen Katolik bir ortaokul ve liseye gitmişlerdi. çocukların ihtiyaçlarını karşılamak için aktif olarak uygun değildi. Şimdi gölgeli bir dişbudak ağacının altındaki ahşap bir banka oturdular ve ördeklerin göletin etrafında buyurgan bir şekilde paytak paytak yürümelerini izlediler. Her biri parlak tulumlar ve mini Converse yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan ikiz bebekler bir yeşilbaş ördeğe doğru koşuyor, ördek kanatlarını açıp onlara öfkeyle vakvaklarken keyifle çığlık atıyorlardı.

Şuna bak, dedi Nicky, birden gülümseyerek.

Çok şirin, dedi Avery görev bilinciyle, ama aslında o zavallı ördeği rahat bırakmaları gerektiğini düşünüyordu.

Küçükken bir ördek tarafından ısırıldığımı biliyor musun? Nicky söyledi.

Yaptın mı? Ne zaman?

Central Park'ta, Kaplumbağa Göleti'nin yanında. Muhtemelen dört yaşındaydım ama bilmesin diye annemden saklamıştım.

Bunu neden yaptın?

Başımın belaya gireceğini düşünmüştüm. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda hep çok sinirlenirdi. Sanırım o zaman bile kendi başıma halletmenin daha iyi olacağını biliyordum.

Avery başıyla onayladı. Sahneyi tam olarak hayal edebiliyordu; Lucky sadece iki, Nicky dört, Bonnie yedi ve Avery dokuz yaşında olacaktı. Onlarla parkta geçirilen bir gün, anneleri tarafından askeri bir saldırı parkurunda gezinmekle eşdeğer tutulurdu. Şaşırtıcı, diye düşündü Avery. Sadece dört yaşında olan Nicky, ailelerinin gerçekliğini çoktan anlamıştı, ama elbette hepsi anlamıştı.

Eğer bir daha ısırılırsan, dedi Avery, kız kardeşinin elini tutarak, *umarım bana söylersin.*

Nicky hüznle gülümsedi.

Çocuğum bana her zaman söyleyebilecek, dedi. *Her zaman.* Ona baktı ve Avery yorgunluğunun altındaki umudu gördü, bulutların arasından görünen güneş gibi. *Her neyse*, diye ekledi Nicky gülerek. *Siktir et ördekleri.*

Avery o zaman onu zorlayabilirdi, daha fazla soru sorabilirdi ama yapmadı. Kız kardeşinin elini tutarak bankta oturdu, ördeklerin yavrularıyla birlikte cam gibi suyun üzerinde süzülüşünü izledi ve sessiz kaldı, sadece onunla birlikte olmaktan mutluydu.

Tabii ki Nicky histerektomiye reddetti. Anne olmayı özgür olmaktan daha çok istiyordu. Daha doğrusu, annelik onun seçtiği özgürlük biçimiydi; acısız bir hayat değil, acının etrafında toplanmış bir hayat, sonsuza dek korkuyla birleşmiş bir sevgi, açık bir evin etrafına inşa edilmiş kağıttan bir bebek evi

Alev. Ağrı kesicileri bu yüzden alıyordu, daha iyi bir acıya yol açmak için bir tür acıyı geciktirmek için. Ve şimdi Avery buradaydı.

Chiti'ye bir çocuk sözü veriyordu. Ama istediği bu muydu? Nicky'nin uğruna yaşadığı bu rüya? Uğruna öldüğü? Bir çocuğu sevebilir miydi, çünkü kız kardeşi

Bir çocuğu sevmek mi? Chiti sevdiği için mi? Bu onun için yeterli olabilir mi? Olmalı mı?

Charlie onun yanında, "Kahretsin," diye mırıldandı. Avery onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Onun başına gelenler için üzgünüm. Ve senin için de. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

Adam ona gergin bir bakış attı ve kadın birden adamın yaşını fark etti. Adam gençti. Muhtemelen yirmili yaşların başında, en fazla ortalarında. Kaybetmek hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdi, sesi keskin kontrol kalitesine geri dönmüştü. "Olan oldu ve bununla yaşamak zorundayım. Hikayenin sonu. Hayır.

Sebepler yok, gizli bir ders yok, *minnettarlık tavrı* yok." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu. "O öldü ve ben hala hayattayım. Hayat rastgele ve adaletsiz. bazen rastgele ve adil olmaktan çok daha fazlasıdır. Hepsi bu kadar."

Sarı ışık soğuyarak tozlu bir maviye dönüşüyordu. Avery Londra'da yaz akşamlarının ne kadar uzun olduğuna hâlâ hayret ediyordu. New York'ta ise bir pop şarkısı kadar çabuk bitiyor, kendilerini aynı derecede sıcak bir havaya bırakıyorlardı.

Geceleri, ama İngiltere'de ışık bir nota gibi uzayıp gidiyordu.

"Benim de ölen bir kardeşim vardı," dedi Charlie.

Avery'nin gözleri şaşkınlıkla ona kaydı. "Sen mi yaptın?"

"Evet, lösemiden. Henüz çok küçüktüm, bu yüzden büyüyene kadar ne olduğunu gerçekten anlamadım. Sadece annemin sürekli ağladığını hatırlıyorum."

"Bu korkunç. Zavallı annen. Ve sen."

"Değişmeyen bir şey var ki o da kendimi hala şu kişilerden biri olarak görüyorum. Üç, yedi yaşından beri sadece ben ve kız kardeşim olmamıza rağmen. Kimsenin bende olduğunu bilmediği görünmez bir uzuv gibi ama hep orada. O benim bir parçam."

Avery şiddetle başını salladı.

"*Aynen öyle*. Ben de aynen öyle hissediyorum. Ama ben dört kişiden biriyim ya da öyleydim. Hepsi kızdı. Ben en büyükleriyim."

"Evet, bak, bu gerçekten zor. Siz daha büyüksünüz ve diğerleri için güçlü olmanız gerektiğini hissediyorsunuz, en azından benim kız kardeşimde durum böyleydi. Ben

Bunu yaşadığınız için gerçekten üzgünüm. Anlamıyorum ama anlıyorum.

Sen anlıyor musun?" Avery başını salladı.

"İstiyorum."

Charlie ona baktı ve gülümsedi.

"Oldukça garip, değil mi? İkimizin de bunu yaşamış olması? Sende bir şeyler olduğunu biliyordum."

Avery hafifçe gülümsemesine izin verdi. Biri ona kendini özel hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu. Sigarasını bıraktı ve gülünç mokasenlerinin topuğuyla söndürdü.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyor musun? Bizi izleyen iyiliksever bir Tanrı olduğuna?"

Charlie elini ensesinde gezdirdi ve ona sırtlamakla yüz buruşturmak arasında bir şey sundu.

"İyileşme bizi gerçekten de havadan sudan konuşma yeteneğinden mahrum bırakıyor, değil mi?" Avery kısık bir kahkaha attı.

"Cevap vermek zorunda değilsin." "Hayır, bu iyi bir soru."

Bir küme ağaç güvercini yukarıdaki ağaçtan kaçarken yukarı baktı, kuşların bir şekilde sihirli bir şekilde yapmayı bildikleri gibi hep birlikte ayrıldılar.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ama keşke olsaydı. Aslında keşke annemin Tanrısına sahip olsaydım. Onun uyguladığı Yehova Şahitliği gibi şeyler değil, o benim için biraz fazla. Ama o kendisine inanan bir şeye inanıyor - ya da en azından onun kendisine *inandığına inanıyor*. Ve bu onu rahatlatıyor, bunu söyleyebilirim. Onu kıskanıyorum. Bu."

Avery, Charlie'nin gözlerini şimdi boş olan ağaca doğru takip etti. Yapraklar akşam ışığında elektrik yeşiliyle parlıyordu.

"Keşke ben de annenin Tanrısına sahip olsaydım." Charlie düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bilseydim, kokaine kesinlikle çok daha az para harcardım," dedi. Avery kahkahalarla havladı.

"Doğru. Ben de muhtemelen kasıklarına eroin çekmezdim," dedi. Charlie şaşkınlıkla ona baktı.

"Gerçekten mi? Bunu hayal edemiyorum. Yoksa şu eroinman piliçlerden biri miydin?"

Avery hafifçe renk değiştirdi. Bildiği kadarıyla, hiç kimse onun eroin ya da başka bir şey yapmak konusunda şık olduğunu düşünmemişti.

"Bir süre bir grup özgürlükçü Marksist ve anarşistle birlikte bir komünde, sonra da Tenderloin'de bir otoparkta yaşadım. Sanırım bunun sisteme karşı yirmi dört saatlik bir protesto olması gerekiyordu ama çoğunlukla sadece ateş ediyor ve birbirimizin kafasını bitliyorduk."

Charlie güldü ve bu ses onun başka bir kata, başka bir hayata kayabileceği yumuşak bir tırabzan gibiydi.

"Peki işe yaradı mı?" diye sordu. "Kapitalizmin zincirlerinden kurtulduğunuzu hissettiniz mi?"

"Çoğunlukla sadece kaşındığımı hissettim" dedi. "Bu ne kadar sürdü?"

"Kaşıntı mı?" "O hayat."

"Yirmi üç yaşına kadar ve temizlenene kadar." "Yani sen ..."

Adam onun yaşını soruyordu ama o buna izin verdi. "Gelecek ay on yıl olacak," dedi.

Yirmi üç artı on. Otuz üç yaşındaydı, içki ya da uyuşturucu kullanmadığından daha uzun süredir ayıktı. Ama kendini hiç de ayık hissetmiyordu. Kaybolmuş hissediyordu.

"Vay canına, bu... sansasyonel," dedi Charlie ve ağzından çıkan sözcük, henüz tatmadığı yabancı bir ülkeden gelen bir meyve gibi yumuşak ve lezzetli bir şeye benziyordu.

"Henüz ne olduğunu bilmiyorum," dedi Avery. "Ama kesinlikle bir şey."

Metro istasyonunda birbirlerine numaralarını verdiler ve garip bir şekilde uzun uzun sarıldılar. Eve döndüğünde doğruca çalışma odasına gidip onun adını araştırdı. Çalışmaları hakkında düzinelerce makale ve okumalarının videoları olduğunu görünce şaşırdı; onu bir amatör sanmıştı, ama o sadece En nadir bulunan şey: alçakgönüllülük. Chiti'nin yakınlarda olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ettikten sonra karşısına çıkan ilk videoyu oynatmaya başladı. Sanki bir şiir dinletisi değil de porno izliyormuş gibi gayrimeşru hissetti.

Doğu Londra'da bir otelde kalabalık bir topluluğun önünde duruyordu. Avery'nin hiç gitmediği barlarda seyircilerin yüzleri ona dönüktü. Hepsi zayıf ve gençti ve yere bağdaş kurarak sorunsuzca oturabiliyorlardı. Bir kadının eski bir askeri bere taktığını görebiliyordu. Charlie baktı Kırmızı kapüşonu ve kot pantolonuyla rahatlamış bir şekilde diğerlerinin üzerinde duruyordu, herkesin gözü onun üzerindeydi. Sonra konuşmaya başladı, törensiz, kendi bilincinde olmadan, yüzünde evet, oradaydı, ciddiyetle bu etkinliğe katılıyordu izlenimi veren yarım bir gülümsemeyle ezberden okudu

sözlü şiirin eski toplumsal geleneği, ama aynı zamanda hafifçe gülüyordu Orada olduğu için, hepsine, tüm girişime güldüğü için. Tıpkı

Konuşurken ciddiyet ve ciddiyetsizlik, kozmik ve komik arasında sorunsuzca gidip geliyor, bir yerde asla çok uzun süre durmuyordu.

Şiir sona erdiğinde, Avery *onu* istediğini hissetmiyordu, Tam olarak; *o olmak* istiyordu. Onun göğsünün odasında bir yatak yapmak ve orada yaşamak istiyordu. Konuşmak ve onun kelimelerinin ağzından çıkmasını istiyordu. Bereli bir kadınla sahnede bir erkek olmak istiyordu. sanki dili yeni icat etmiş gibi ona bakıyordu. Dünyayı onun gördüğü gibi görmek ve onu bir adak haline getirmek istiyordu.

Ertesi gün Charlie ona mesaj atarak o akşam altıda bir toplantıya gideceğini söyledi ve Avery hemen onunla orada buluşacağını söyledi. Aylardır işten en erken çıktığı gündü; genellikle ofiste kalırdı

Akşam sekizden sonraya kadar çalışıyor, akşam yemeğinden sonra bakmak için eve daha fazla iş götürüyordu. Chiti bunu uzun zaman önce kabullenmişti ve hatta bazen Avery gibi çalışma sınırlarıyla mücadele eden müşterilerine geç saatlere kadar randevu veriyordu.

Ama birlikte yeterince zaman geçiriyorlardı, dedi Avery kendi kendine. Hafta sonları Göller Bölgesi'nde yürüyüş turlarına çıkıyorlardı ve düzenli olarak ana caddenin başındaki, makarnanın folyoda pişirildiği ve ev sahibinin her zaman ücretsiz bir dilim tiramisu getirdiği İtalyan lokantasında akşam yemeğine gidiyorlardı. Ama Avery uzun zamandır Chiti'yle vakit geçirmek için işten erken çıkmamıştı ve kiliseye doğru yürürken onu her şeyden çok rahatsız eden de buydu. Sonra toplantıya girdi ve Charlie'nin son sırada soğukkanlılıkla oturduğunu, bir kolunu onun için ayırdığı sandalyenin arkasına attığını gördü ve hiçbir şey düşünmeyi bıraktı.

"Hey, Amerikalı," dedi.

"Hey, şair."

Grubun o hafta okumakta olduğu *On İki ve On İki'nin* kopyasını ona uzattı. Kitabı paylaştılar, başları birbirine yakın eğildi,

Herkes teker teker bir pasaj okurken onu takip ediyordu. AA sık sık Avery'nin kendisini yeniden okuldaymış gibi hissetmesine neden oluyordu; yüksek sesle okuma, Büyük

Kitap çalışmaları, ev ödevine çok benzeyen bir sponsorla adım çalışması.

Toplantıların her zaman zamanında başlayıp zamanında bitmesini çok severdi.

Tanıdık bir girişle başlıyor ve grup olarak okunan aynı dua ile sona eriyordu. Yıllar süren kaos ve çalkantıdan sonra, bu güvenli hissettirdi,

Yapılandırılmıştı, ki asıl amacın da bu olduğunu düşünüyordu.

Ama şimdi Charlie'nin yanında otururken kendini gerçekten bir kız öğrenci gibi hissediyordu

tekrar, bir ezilmenin sıcak kızarıklığı yanaklarına sürünerek solurken

Duman kokusu ve erkeklere özgü bir misk onun teninden yayılıyordu. Kapanışta, bir daire oluşturdıklarında ve Avery elini onun serin, kuru avucuna koyduğunda, uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti: bir arzu titreşimi.

O haftanın ilerleyen günlerinde Charlie ile başka bir toplantıda buluştu. Lucky o akşam Paris'ten geliyordu ve onunla buluşmak için işten sonra doğruca eve gitmesi gerektiğini biliyordu ama bir kez olsun yapması gerekeni yapmamak çok iyi hissettirdi. Dürüst olmak gerekirse, evden çıkmak için bir bahanesi olsun istiyordu. Chiti hemen sperm donörü web sitelerine bakmaya başlamıştı

Nicky'nin yıldönümünde yaptıkları konuşmadan sonra çevrimiçi olarak, akşam yemeğinde ne istediğini soran birinin rahatlığıyla Avery'ye hayatını değiştirecek sorular yöneltti - donörün ırkı konusunda bir tercihi var mıydı? Boyu? Üniversiteye nerede gittiklerini bilmek istiyor muydu?" gibi sorular sorarken, Avery odanın havasının yavaş yavaş çekildiğini hissediyordu.

Onunla Belsize Park'taki bir kilisenin bodrumunda, on birinci adımı tartıştıkları bir meditasyon toplantısında tanıştı. Avery gözlerini açtı Meditasyon sırasında onu sakin ve hareketsiz bakışlarıyla izlerken buldu. İlk başta bunu hafife almaya çalışmış ve onu güldürmek için aptal bir yüz ifadesi takınmıştı ama o sakin bir soğukkanlılıkla ona bakmaya devam etmişti.

Sonunda o da sustu ve her biri diğerine bakarak öylece oturdular. sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir sessizlik içinde birbirlerinin gözlerine baktılar. Ancak zamanlayıcı kapandığında ve oda her zamanki iç çekişler ve karışıklıklarla yeniden canlandığında gözleri birbirinden ayrıldı. Sekreter okurken

Avery kucağına doğru baktı, aniden kendini ıslak bir köpek gibi silkelemek, kahkahalarla yuhalamak ya da ağzını çığlık atacak şekilde germek, son birkaç dakikanın yoğunluğunu boşaltacak bir *şey yapmak* arzusuyla doldu. Tüm vücudu yeni bir elektrikle uğulduyordu. *Kimya, diye* düşündü merakla. Zorlamak ya da taklit etmek imkânsız. Açıklanamaz ve İnkâr edilemez. Charlie'yle neden birlikte olduğunu kim biliyordu? O sadece bunu biliyordu.

Toplantıdan sonra onu Hampstead'e doğru götürürken kadın ona döndü.

"İnternette bazı okumalarını izledim," dedi. Charlie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Beni araştırdın mı?"

"Sadece durum tespiti yapıyorum. Ne de olsa ben bir avukatım." "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi.

"Sizden bir kelime ödünç almak gerekirse... sansasyonel."

Charlie sevincini gizlemek için hiç çaba sarf etmeden

gülümsedi. "Beklediğiniz gibi miydi? Şiirlerim mi?"

"Sanırım daha politik olacaklarını düşünmüştüm. Bunlar bir çeşit parti şiirleri."

Güldü.

"Hayır, bunu iyi anlamda söylüyorum!" diye devam etti Avery.

"Mesela, bir partinin ortasında okunabilir ve şenliğin akışını kesmezler. Hüzünlü olduklarında bile hala bir kutlama hissi veriyorlar."

Charlie bir çalıdan bir yaprak kopardı ve onu yeşil konfetilere dönüştürmeye başladı.

"Bunu söylemeniz çok ilginç. Sanırım bir beklenti var

Benim gibi biri politik bir şeyi savunmak zorundadır ama ben felsefeciyim. Etik kurallarımın herhangi bir doktrinden kaynaklanmak zorunda olmadığı fikrini çok seviyorum. İçsel bir doğru ya da yanlış yoktur, sadece benim için doğru ya da yanlış olan vardır."

"Yani esasen ahlaki nihilizm psikolojik egoizmle mi kesişiyor?" "Evet, aşağı yukarı tam olarak bu," dedi Charlie, ona bir bakış atarak Etkilendim.

"Üniversitede felsefe okudum, bu da beni genellikle insanların yüzde doksan dokuzu için çekilmez kılıyor."

"Bence sen çekilmezin tam tersisin," dedi Charlie. "Sana memnuniyetle katlanıyorum."

Avery kızardı, sonra kızardığını fark edince biraz daha kızardı. Boğazını temizledi.

"Yani her zaman kendi çıkarlarınız doğrultusunda mı hareket ediyorsunuz?" diye sordu. "Hemen hemen."

"Başkalarının zararına olsa bile mi?"

"Bazen."

"Ama herkes bu şekilde davransaydı ve benim çıkarlarımla sizinkiler birbirine zıt olsaydı, düzen nasıl olurdu? Üzerinde uzlaşmış bir değer sistemi ya da ahlak kuralı olmasaydı?"

Charlie elindeki yaprak kalıntılarını fırçaladı.

"Bak dostum, tek bildiğim, istediğim çoğu şeyin beni ahlaken yanlış yaptığını söyleyen katı dindar bir ailede büyüdüğüm. I

Hayatım boyunca kendimi çok kötü hissettim ve bunun böyle olması gerektiğini düşündüm.

Sonra diğerk yöne doğru *sert bir şekilde* geri itmeye başladım ve öyle olmadığını fark ettim. Tam ahlaki bağımsızlık, benim inandığım şey bu. Kendime cevap veriyorum, başka kimseye değil."

Avery gülümsedi. Sesi onun on yıl önceki haline benziyordu. "Peki sen nasıl hissediyorsun?"

"Özgür. Kendimi özgür hissediyorum."

Charlie onun önünden koştu ve bir iskele çubuğuna tutunmak için sıçradı. Hızlı bir şekilde art arda barfiks çekerek kendini daha yükseğe kaldırdı, tişörtü dar kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı. Bir balık kadar kıvrak ve kaslıydı. Avery hayranlığını gizleyemeyerek onun altında durdu. Adamın çabayla buruşmuş yüzüne baktı.

"Oh, çok büyük ve güçlüsün," diye alay etti.

Kadının önünde hafifçe ayaklarının üzerine düştü ve yüzü kadınınkinden birkaç santim ötede durdu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Yüzü bir sırtışıla yarılmıştı ama gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. "Çok büyüksün," dedi.

Onu kendine çekti.

"Ve?"

"Ve güçlü," dedi.

Sonra onu öptü ve Avery sonunda *aklımı başımdan aldı* deyiminin gerçek anlamını *kavradı*. Dudakları onunkilerle buluştu ve bu tıpkı bir sigortanın patlaması gibiydi. İçindeki her şey hoş bir karanlığa gömüldü. Zihni güzel, mutlu bir şekilde boştu. Artık düşünmek zorunda olmamak ne büyük bir rahatlamaydı. Artık bütünmüş gibi davranmak zorunda olmamak. Bir saat boyunca öpüştiler, adamın elleri kadının vücudunu öyle bir güçle kavıyor ve yoğuruyordu ki Onu yeni bir şekle, tamamen yeni bir insana çekebileceğini hissetti. Sonunda Lucky ile buluşmak için ondan ayrıldığında, çok geç kaldığını zaten biliyordu.

AVERY şimdi Charlie'nin ona verdiği adresin dışında duruyordu ve yavaşça nefes verdi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Bir öpücük bir ihlaldi, ama bu, bu bir ihanet olacaktı. Onun bir erkek olması daha mı kötüydü? Chiti sadece hiç kadınlarla birlikte olmamıştı, onun için doğru olanın bu olduğunu her zaman biliyordu. Avery gençken erkeklerle birlikte olmuştu ama o zamandan beri olmamıştı; *erkekler* muhtemelen Doğru. Her zaman sadece Chiti'yi sevdiğini söylerdi ama bu tam olarak doğru değildi. Önce Freja vardı, gerçi onun sahip olduğu şeyi

Chiti ile bu ilişkiyi kıyaslamak, bir şömine ile bir orman yangını kıyaslamak gibiydi. Biri rahatlık, diğeri katliamdı.

Avery, Freja ile Columbia'daki son yılında HOPE: Human Odyssey to Political Existentialism adlı bir derste tanıştı.

Felsefe bölümünden. Aslen İsveçliydi ve öyle görünüyordu. Gözleri deniz camı gibiydi, parlak beyaz kirpikleri ve kaşları vardı ve teni güneşte ıslak kum rengine dönüyordu. Son derece zeki ve

Kendi ilkelerine göre yaşamaya küstahça kararlıydı, kişisel tatminin en asil faaliyet olduğuna inanıyordu ve

bağımsızlık hayatın ahlaki amacıydı. Doğal olarak çok fazla Ayn Rand okuyordu. Avery onun Charlie'den pek de farklı olmadığını düşündü.

Avery'yi eroinle tanıştıran Freja'ydı; Freja buna soğukkanlılıkla "at" diyor, enjekte edilmediği sürece bağımlılık yapmadığında ısrar ediyordu. Ona göre Radikal özerkliğe olan bağlılığı nedeniyle Freja'nın mezun olmadan önce Kuzey Kaliforniya'da anarşik, hiyerarşik olmayan, uzlaşmaya dayalı bir topluluğa katılmak için ayrılması o kadar da şaşırtıcı değildi.

Her şeyden önce bağımsızlık, Avery uzlaşma kısmında zorlanabileceğini hayal ediyordu. Grup San Francisco'nun dışındaki boş bir çiftlikte yaşıyordu.

Francisco'nun sahibi, kurucu üyelerden birinin büyükanne ve büyükbabası olan, mirasın kaldırılmasına inanacak kadar anarşik olmayan ve Freja'yı sürekli uyuşturucu bağımlısı yapan bir vakıf fonu çocuğuydu. Uyuşturucu bağımlılığı

bağımsızlığın etkili bir bastırıcısı olduğu ortaya çıktı.

Herkes onlara tuz ve karabiber diyordu, çünkü Freja'nın beyaz-sarı saçları Avery'nin siyah küt saçlarının yanında öyle duruyordu.

Ayrılmazlardı. Birbirlerine aittiler. Freja, Avery'nin ailesi dışında gerçekten sevdiği ilk kişiydi, yattığı ilk kadındı, ona orgazm yaşatan ilk kişiydi. Küçük, mobilyalı bir yatak odasında idiler.

Freja, İsveç Kilisesi'nin konut kurulu aracılığıyla tanıştığı yaşlı bir çiftten kampüs yakınlarında bir oda kiralamıştı. Oda kızlarınındı - ya evlendiklerinden ya da öldüklerinden beri, Avery hangisinin olduğunu asla doğrulayamamıştı - ve tığ işi, porselen bebekler ve Meryem Ana hatıralarıyla kaplıydı.

Freja ilk kez öpmek için yatak örtüsünün altında kaybolduğunda Avery'nin seksi, Avery ona gülümseyen bir Mary portresi görmek için yukarı bakmıştı. Zaman eridi ve yavaşladı; küçük zevk dalgaları ılık kaya havuzları gibi içine doldu ve birikti. Çok iyi, çok doğru hissettiriyordu. Freja'nın ağzı denizin dalgaları gibi yumuşak ve ısrarcıydı, içinde suyun üzerindeki ışık gibi bir his vardı. Daha önceki oğlanlarla olduğu gibi

değildi. Yukarıda, Meryem Ana aşağıya gülümsedi ve,

Avery onun iyiliksever gri gözlerine bakarak ilk kez güçlü bir şekilde orgazm olmuştu. O zamandan beri Meryem Ana'ya karşı gizli bir zaafi vardı.

Avery eroinin etkilerini seviyordu ama asıl kafayı bulduğu kişi Freja'ydı. Freja Kaliforniya'ya gittikten sonra, Avery en kötü dönemlerinden birini yaşadı. hayatının geri çekilmeleri. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu: inciklerindeki ipeksi sarı tüyleri, tuzlu-tatlı tadı, gürültülü, kaba kahkahası, ifadelere sorgulayıcı bir *hayır* ekleme şekli, sanki Avery'yi onunla çelişmeye hem davet ediyor hem de cesaretlendiriyordu. *Çok fazla güneş ışığı eleştirel düşünce için kötü, değil mi? Kütüphanede sevişelim, sonra da dondurma yiyelim, olmaz mı?* Avery mezun olana ve kız kardeşleri evden ayrılana kadar beklemiş, bu arada özlemle yanıp tutuşmuş, sonra da onu takip etmek için batıya taşınmıştı. Çiftlikte yaşıyorlardı. birkaç ay boyunca birlikte, amaçsız ve giderek daha da gergin bir şekilde yaşadılar, diğer komün üyelerinden biri yatak odalarının penceresine tırmanıp

Avery yanında uyurken Freja'ya tecavüz etti.

bilinç kaybı. Ertesi gün Freja bunu gruba anlattığında, çoğunluğu erkek olan üyeler ona tecavüzün bir *seçim* olduğunu, sadece bunu uyguladığı takdirde deneyimi rızaya dayalı olarak görme yetkisine sahip olduğunu söylediler.

İkisi San Francisco'ya kaçtı, Freja'nın ailesi para gönderdiğinde sokaklarda ya da motellerde uyudu ve ihtiyaç duydukları diğer her şeyi çaldı.

İkisi de çok zayıftı, bittten, pamukçuktan, kuru ciltten ve aralıklı yoksunluktan muzdariptiler, ama yine de tuz ve biberdiler, Avery hala birbirleri için yaratıldıklarına inanıyorlardı. Sonra Freja aşırı dozdan öldü. O kurtuldu ama uzun boylu ve sarışın anne babası San Francisco General Hastanesi'ne geldi.

İskandinav tanrıları gibi görünüyordu, onu aldı ve Avery'ye tek kelime etmeden İsveç'e geri götürdü. Hastanenin ankesörlü telefonundan aradığı kişi Nicky'ydi; Avery bir ay daha ona şahsen teşekkür etmeye gelmeyecek olsa da, ona eve dönüş uçağı ayarlamak için tüm uçuş millerini kullanan Nicky.

Gururu, kız kardeşlerinden hiçbiri tarafından o halde görülmesine izin vermezdi, bu yüzden havaalanından doğruca ücretsiz detoksa gitti, o zamanlar habersizce gelip yirmi sekiz gün kalmak hala mümkündü. Freja'dan bir daha haber alamadı ama zamanla ona ulaşmaya çalışmayı bıraktı ve rahatladı. Bu aşk bir tür delilikti ve tıpkı AA'nın ikinci adımında söylediği gibi, akıl sağlığına kavuşması gerekiyordu.

Ama Şimdi, Charlie'nin evinin önünde dururken, o eski delilik geri gelmişti.
İçinde orman yangınını seven Şey neydi? Bunca yolu geldikten sonra
kendine içeri girmiyormuŐ gibi davranması anlamsızdı. İŞkence

Bu da sürecin bir parçasıydı. Kendini spontane bir şekilde sabote bile edemiyordu. Hedonizmin, ayık, kederli ve otuz üç yaşındayken pek işe yaramadığını keşfediyordu. Ona verdiği adres Willesden'ın kalbinde, kırmızı tuğladan yapılmış mütevazı bir teraslı evdi.

Yeşil. Muhtemelen oda arkadaşı vardı, diye düşündü acımasızca.

Banyoda bir sürü insanın şampuanı banyonun kenarını kaplamıştı. Avery kısa ve dar patikadan yukarı, gösterişli bir yeşile boyanmış ön kapıya doğru yürüdü ve tokmağı kaldırdı. Eli titriyordu. Ona baktı; fark etti ki her yeri titriyordu. Bunu hemen şimdi durdurabilirdi, diye hatırlattı kendine, arkasını dönüp eve gidebilirdi. Ama bunu yapmayacağını biliyordu; kendini çok canlı hissediyordu.

Charlie kapıyı siyah eşofman altı ve gömleksiz bir şekilde açtı. Kapıyı açarken omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar dalgalanıyordu. Avery neredeyse gülecekti. En azından rolüne uygun giyinmişti. Kapı aralığından içeri girdi ve onu öptü. Ellerinin altındaki göğsü bir şey gibi hissetti gergin ve hazırdı, alışkın olduğu gibi yumuşak değildi. Kadın göğsünü öptü ve dilini karnında gezdirerek koridorda dizlerinin üzerine çöktü. Mermer yalamak gibiydi. Sansasyonel.

"Burada olmaz," dedi gülerek, onu yukarı çekerken.

Şimdi bunu yapmaya karar vermişti, kendi başına yüksek hissediyordu pervasızlık. Yakalanmak neredeyse bir rahatlama olacaktı. Artık onu sadece kendi dışındaki bir şey durdurabilirdi. Ama ev sessizdi. Avery Onu dar merdivenlerden yukarı kadar takip etti, ilerlerken küçük oturma odasına göz attı. Soluk çiçekli bir kanepe, gülümseyen yüzlerin resimleriyle dolu bir şömine rafı gördü. Charlie'nin gözlüklü ve kravatlı küçük bir çocuk hali. Mezuniyet cübbesi giymiş genç bir kız. Güzel bir kadının siyah-beyaz bir fotoğrafı, muhtemelen

Annesi, uzun beyaz bir gelinlik içinde, sert sırtlı bir adamın yanında üç parçalı takım elbise. Yatak odasında her yerde kitaplar vardı, küçük şifonyerin üzerine yığılmış ve duvarlara yaslanmıştı. Alçak ikiz yatağının üzerindeki gri çarşaflar özenle katlanmış ve bir oteldeki gibi sertçe çekilmişti.

"Tek kişilik bir yatağınız var,"

dedi. Adam gülümsedi.

"Orası ailemin evi."

Avery çantasını yere bıraktı, ayakkabılarını çıkardı. "Tabii ki öyle."

"Hey, Londra'da kiralar ucuz değil, dostum."

"Annenle tanışmak zorunda kalmayacağım, değil mi?"

"O kilise grubuyla dışarıda ve babam da işte," dedi. "Yani benimle idare etmek zorundasınız."

"Daha önce babandan hiç bahsetmemiştin," dedi

Avery. "Söyleyecek pek bir şey yok. O sadece sağlam, iyi bir adam."

"Senin gibi mi?"

Bu bir ifade olabilirdi ama bir soruydu. Charlie yavaşça, sinsice gülümsedi.

"Buraya ailem hakkında konuşmak için geldiğinizi sanmıyorum," dedi.

Avery'yi, üzerinde sadece siyah pamuklu tangası kalana kadar şal elbisesinden ustalıkla çözdü. Onu içine çekerken gözleri büyüdü. Bir koluna ince bir yılan dolanmış, hançerli dili dirseğini yalıyordu. Her köprücük kemiğinin altında küçük bir sığırcık yuvalanmıştı.

"Güzel mürekkep,"

dedi. Avery omuz

silkti. "Geçmiş

yaşam."

"Kaç tane var?"

Ona muzip bir bakış attı. "Onları bulman gerekecek."

Onu ikiz yatağın üzerine bastırdı ve parmaklarını vücudunda gezdirerek ayak tabanlarını, iç uyluklarını kontrol etti, her göğsün altında. Göğüs kafesinin dalgalarına binen küçük tekneyi, iç kolundaki Matisse eskizi gibi tek bir çizgiyle çizilmiş yüzü ve Kürek kemiğindeki anarşi sembolü, kafası iyiyken Freja'nın ona bir sopa ve dürtme iğnesiyle vermesine izin vermişti. Kalbinin karşısında üç küçük harf vardı: BNL. Parmağıyla onları takip etti.

"Kız kardeşlerim," dedi.

Adam sözsüzce başını salladı.

"Sadece bir tane daha var," dedi.

Topuklarının üzerine geri oturdu.

"Pes ediyorum," dedi.

Alt dudağını aşağı çekerek ağzının iç kısmındaki pembe ete işlenmiş dört yapraklı bir yoncayı ortaya çıkardı.

"Sürprizlerle dolusun," dedi.

"Paskalya yumurtası gibi mi?"

Yatağa tırmandı ve vücudunun uzun kısmını onun üzerine koydu.

"Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir Paskalya yumurtası değil."

Charlie elini iç çamaşırının içine sokarken Avery gözlerini kapattı. Chiti ile sekiz yıl geçirmişlerdi ve hâlâ seks yapıyorlardı ama tahrik olmak için *seçim* yapması gerekiyordu. Artık içgüdüsel değildi, eskiden olduğu gibi Başlangıç, görmezden gelinmesi ya da inkâr edilmesi imkânsız bir cinsel dürtü. Bu günlerde, ikisinden birinin içinde çok uzun zaman geçtiğine dair bir alarm çalıyor ve seks yapmaya karar veriyorlardı. Hâlâ zevkliydi ama sanki Şehvetin aksine bakımdan. Bu farklıydı. Bedeni düşünmeden, talimat almadan hareket ediyordu.

"Vay canına," dedi.

Elini kızın bacaklarının arasından çekti ve parmakları kızın ıslaklığıyla kayganlaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ama nedeninden emin değildi. Bir şekilde aşırı gelmişti, içinde çok fazla bir şey olduğunun kanıtıydı.

"Hayır, bayıldım, bayıldım," diye mırıldandı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, iç çamaşırını indirdi ve ağzı onun üzerindeydi, sıcak nefesi, dili. Onu tekrar yukarı çekti.

"O değil." Bacaklarının arasına uzandı. "*Bu.*"

Adam tek bir hareketle eşofmanından kurtuldu ve kadın adamın iç çamaşırını giymediğini fark etti. Bir eliyle kendini okşadı ve diğer eliyle bir parmağını tekrar kadının içine soktu.

"Emin misin?" diye sordu, elleri birlikte hareket ediyordu, biri onun üzerinde, biri kadının içinde.

Avery başını salladı, gözlerini kapattı. Kendini onun üzerine attı, sonra uzun bir hamleyle tüm vücudunu onun içine itti. Nefes nefese kaldı. Bunu hissetmeyeli ne kadar olmuştu? On yıl mı? Daha fazla mı? Hiç ayık bir erkekle yatmamıştı. Charlie yavaşça girip çıkmaya başladı ve kendisinin hiç de tanıdık olmayan sesler çıkardığını duydu, küçük hayvani inlemeler ve sızlanmalar.

Onun en derin yerine dokunuyor gibiydi. Kız inlerken, adam başını ellerinin arasına aldı ve ona baktı. Onun üzerindeki yüzü tamamen savunmasızdı.

"Sana zarar vermiyor muyum?"

diye sordu. Kadın başını salladı.

"Hayır."

"Durmamı istemiyor musun?"

"*Hayır.*"

Gözlerini tekrar kapadı ve ağzını onunkine doğru itti. Onun nefesini içine çekti. Adamın tadı belli belirsiz tatlıydı, elma suyu gibi. Sonra

tekrar içinde hareket ediyordu, derin ritmik vuruşlar onun ortasına doğru. Kadın terliyordu ve adam da terliyordu, göğüsleri birbirine sürtünüyordu. Adam kadının saçlarını nemli şakaklarından itti ve onu oradan öptü. Kadın yüzünü adamın boynunun sıcaklığına gömdü. Onun verdiği his dışında hiçbir şey düşünmüyordu. En çok sevdiği şey düşünmemekti, hiç bitmesini istemediği şey düşünmemekti.

"Yaklaştım," dedi sonunda.

"Beni bekle."

Adamın kalçalarını avuçladı ve onu içine çekti, keskin, hızlı pompalarla onu daha da derine itti. Sonra

Bir elini leğen kemiği ile onunki arasına sıkıştırdı, böylece o içinde hareket ederken kendine dokunabilecekti. Büyük bir zonklama dalgasıyla boşaldı. Onunla birlikte ağrıyor ve acıyordu. Dalga azaldıkça, istemsiz olarak serbest kaldığını hissetti ve

İçini boşaltırken yumuşak bir iç çekiş duydu. Avery'nin gözleri yuvalarından fırladı. İşte oradaydı, o tanıdık his, yasaklanmamış ama unutulmamış, acıyla birlikte kilitlenmiş zevk. Tıpkı bir şırınganın pistonuna dalmak gibi.

SONRA YAN YANA YATTILAR, sırtları duvara dayalı, bacakları dar yatağın üzerinde sarkıyordu. Adam eğilip buruşmuş eşofmanını aldı ve onu şaşırtan bir hareketle kasıklarının üzerine örttü. Aşağı baktığında adamın menisinin içinden sızdığını gördü. Bacaklarının arasındaki soluk gri yorganın üzerinde ıslak, koyu bir leke oluşturmuştu.

"Kahretsin," dedi. "Özür dilerim." "Al."

Eşofmanının paçasını tuttu ve sanki bir yaradan akan kanı durduruyormuş gibi ona doğru uzattı.

"Teşekkürler," dedi ve kumaşla kendini kabaca sildi.

"Sen... bir çeşit doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Ona baktı.

"Neden erkekler bunu sadece içine boşaldıktan *sonra* soruyorlar?"

Charlie utançla başını eğdi.

"Merak etme," dedi. "Ben halledeceğim."

"Sormadığım için özür dilerim," dedi. "Ödeyebilirsem bana haber ver-" "Hayır, kesinlikle *olmaz*," dedi Avery.

Ayağa kalktı ve iç çamaşırını çekti, ardından elbisesini tekrar sarmaya başladı. Kuşağın girdiği küçük deliği bulmakta zorlanıyordu.

kapatmak için.

"Özür dilemesi gereken kişi benim," dedi aceleyle. "Sen yeni gelen birisin ve ben-"

Charlie ayağa kalktı ve eşofmanını çekti, az önce dölünü emmek için kullanılmış olmasından rahatsız olmadığı belliydi. Ona doğru bir adım attı ve kuşağı elinden aldı, kumaşın belindeki yarıktan ustalıkla geçirdi, sonra da diğer ucuyla fiyonk şeklinde bağladı.

"Bak, üç ayım var ama ben üç aylık değilim. Yirmi yedi yaşındayım, dostum."

Avery onun yüzüne baktı. Nicky'nin yaşındaydı. Nicky'nin yaşındaydı. "Yirmi yedi genç bir yaş," dedi usulca.

"Hissettirmiyor."

"Bu sadece programdaki ilk yılınız. Göreceksiniz, hassas bir dönem."

"Biliyorum, biliyorum. Ama ben zaten çok değiştim."

Charlie masa sandalyesinin üzerinde asılı duran kot pantolonun yanına gitti ve arka cebinden bir paket sigara ile gümüş Zippo'sunu çıkardı. Penceresini açtı ve ona katılması için işaret etti.

"Sigaraya ne zaman başladın?" diye sordu, adamın uzattığı sigarayı kabul ederken.

"On iki yaşındayken. İlk esrarımı ve ilk sigaramı aynı gün içinde büyük kuzenimle birlikte içtim. Onun gibi olmak istiyordum."

"Kuzenin nerede şimdi?"

"Şehirde çalışıyor, manken bir karısı var ve ikizleri yolda. Meğer kötü etki bendeymiş. Peki ya sen?"

"On dört yaşındaydım sanırım. Central Park'ta okuldan eve dönüyordum ve bir Japon iş adamından aldım. Çok hızlı içtim ve hemen bir çalılığa kustum. Bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim." "Evet, bu melodiyi bilirim. Bir daha asla, bir daha asla ..." Avery hüzünle gülümsedi. Şu anda kendi kendine bunu söylüyordu.

"Sponsorumun bana anlattığı bir fıkrayı biliyor musun?" Charlie sordu. "Bir alkolik cüzdanını çalar, ama bir bağımlı onu çalar ve aramana yardım eder. Ben de bu şekilde kesinlikle bağımlı olduğumu biliyorum, çünkü yemin ederim, Bunu ben de yaptım. O kadar çok yalan söyledim ki artık yalan söylediğimi bile bilmiyordum."

Dürüstlük mü? Avery dürüstlük hakkında ne bilirdi ki? Başını pencerenin çerçevesine yasladı. Ilık bir esinti içeri girdi.

"Şimdi sana evli olduğumu söylemek için iyi bir zaman olmayabilir," dedi.

"Biliyorum," dedi.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bir kadına," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi.

"Nasıl?"

"Ben de seni araştırdım. Bir evlilik kaydınız varmış. Eşinizin gerçekten güzel bir ismi var. Şimdi hatırlayamıyorum."

"Chitrita," dedi Avery usulca. "Boşanmış olabilirim."

Charlie başını salladı.

"Yapabilirsin."

"Ama ben değilim."

"Tamam."

"Her iki şekilde de senin için fark etmiyor mu?"

"Tek eşlilik, sadakat, heteroseksüellik... Bunlar çok fazla önem verdiğim kelimeler değil."

"Doğru," diye başını salladı Avery. "Çünkü sen ahlaksız bir egoistsin." "Aynen öyle."

"Bu sizin için uygun, ama ne yazık ki bu sözler benim için bir anlam ifade ediyor."

Charlie, yüzü ona dönük olacak şekilde pencereye doğru kaydı.

"Gerçek şu ki, şu anda ağır bir konuya girmeye çalışmıyorum. Başından bazı şeyler geçen zeki ve havalı birine benziyorsun. O an kendini daha iyi hissetmek için beni kullanmak istiyorsan, hiç şikâyetim yok. Erkeklerle birlikte oldum. Kadınlarla birlikte oldum. Evli, evlenmemiş... Ben sadece başkası söyledi diye bir şey hakkında kötü hissetmeyeceğim. Benim için neyin iyi olduğuna ben karar veririm."

"Çünkü sen özgürsün," dedi.

"Kesinlikle."

"Seni kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Charlie sırtıttı.

"Her zaman. Sen iyisin, biliyor musun? Sen gerçeksin."

"Sen de gerçeksin." Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bu ne anlama geliyorsa artık." Yatak odasının etrafına göz gezdirdi.

"Şimdi tek ihtiyacım olan kendi dairem ve daha büyük bir yatak."

Avery güldü ve pencereden dışarı, evin kurumuş imlerine baktı. aşağıdaki bahçe. Bir ucunda harap bir futbol filesi, diğeri ucunda güzel bir köpük başlı ortanca fidanı duruyordu. Açık bir pencereden televizyondaki seyircilerin kahkahalarını duyabiliyordu.

"Beni gerçekten neyin bağımlı yaptığını düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu. "Ne kadar uyuşturucu aldığım ya da ne kadar içtiğim değıl. Yalan söylemek bile değıl."

"Ne?"

O kadar derin nefes aldı ki ciğeri yandı.

"Bana zevk veren şeyi buluyorum ve bana acı verene kadar yapıyorum" dedi. "Her seferinde."

Charlie komik yarım gülümsemesiyle ona baktı.

"Evet, ama başka türlü ne zaman duracağını nasıl bileceksin?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Şanslı

LUCKY İKİ GÜNDÜR MACARİSTAN'DAYDI, BU ONUN İÇİN YENİ BİR REKORDU. Cumartesi gününün neredeyse tamamını yatakta geçirmiş, uyandığında önce çay ve tost, sonra sade makarna ve parasetamol, son olarak da çorba ve kraker bulmuştu

Avery ya da Chiti tarafından komodinin üzerine yerleştirilmişti. Pazar günü Avery'nin kaçınılmaz patlamasıyla sonuçlanmıştı; anal evcimenlik evreni, özgürlüğüne düşkün Lucky'nin gülle gibi saldırısına dayanacak şekilde inşa edilmemişti. Avery ve Lucky hayatları boyunca çok kavga etmişlerdi ama ikisi de kin tutmamıştı. Çabuk öfkelenir, çabuk affederlerdi, onların tarzı buydu. Bu yüzden Avery o akşam geç saatlere kadar dönmeyince Lucky şaşırmıştı.

O ve Chiti alt katta oturup film izlerken tek kelime etmeden doğruca yatak odasına gitmişti. Lucky, Avery'nin merdivenlerden sessizce süzülerek uzaklaşan figürünü yakalamak için dönmüş ve ilk kez kız kardeşini sandığı kadar iyi tanımadığını hissetmişti.

Pazartesi sabahı, hala suskun olan Avery işe gitti ve Chiti müşterileriyle görüşmek için evdeki ofisine gittiğinden Lucky kendi başına kalmıştı. Vücudu artık taş ve cam kırıklarıyla doldurulduktan sonra kurutucuya atılmış bir yastık kılıfı gibi hissetmiyordu ama kendini iyi de hissetmiyordu. Artık

Bir yere uzun süre yerleşmesine asla izin vermeyen o çelişkili çöküşlerden biriydi; uyuşuk ve ürkekti, üşümüş ama terliydi, aralıklı olarak panikledi ve etrafındaki her şeye karşı hissizleşti. O geçirdi Sabah yatağında dizüstü bilgisayarında çizgi film izliyor ve Eurostar'da iç çamaşırına saklamayı başardığı son otu içiyordu.

Öğle yemeği vakti Lucky kırk sekiz saat sonra ilk kez telefonunu kontrol etti. Ekranın çatlamış ama hâlâ kullanılabilir durumda olduğunu gördü. Avery'den bir özür mesajı almayı umuyordu ama sadece cevapsız bir arama ve

Bonnie'den sesli mesaj, Sabina'dan beyninin bir türlü çeviremediği Fransızca bir mesaj ve Troll Doll'dan okuma zahmetine katlanmadığı bir sürü mesaj. Avery muhtemelen önce Bonnie'ye ulaşmıştı, diye fark etti Lucky, içini bir sıkıntı kaplamıştı. En azından Bonnie'nin ona bağırmayacağına güvenebilirdi, yine de onun beceriksizce endişelenmesi çoğu zaman daha üzücü oluyordu. Gelen kutusunda menajerinden iki gün önce gelmiş bir e-posta vardı. Konu satırında "Konuşmamız gerek" yazdığını gördü ve açmadan sildi, sonra Bonnie'nin mesajına geri döndü sesli mesaj. Oynat düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Hey, Lucky, sadece seni kontrol ediyordum. Avery biraz zor bir gece geçirdiğini söyledi. Bu konuda konuşmak istersen buradayım... ya da konuşmamak. Hangisi olursa. Lucky'nin kız kardeşinin rahatsızlığını hissedebildiği bir duraklama. En iyi zamanlarda bile konuşkan değildi, ama sesli mesaj, aslında zorunlu bir Monolog, Bonnie için, bir ayıyı tütü giydirip dans ettirmekle eşdeğerti. *Her neyse... New York'tayım, ki Avery Muhtemelen sana söylemişimdir. Burada sensiz olmak çok garip. Bu harika olurdu Aslında sen de buradasın ama baskı yok... Ve yine Golden Ring'de antrenman yapıyorum. Annemle babam burayı satana kadar burada kalacağım. ne yapacağıma karar vereceğim. Nicky'nin eşyalarına henüz bakmadım ama Senin için istediğin her şeyi. Tabii gelip kendin almak istemiyorsan? Lütfen? Ama, evet, dediğim gibi, baskı yok ... Hepsi bu, sanırım. Beni ara.*

Lucky yapılmamış yatağa oturdu, sonra tekrar Play tuşuna bastı. Bonnie yine boks yapıyordu ve burada, Londra'da Avery'nin bir bebeği oluyordu. Onun dışında herkes hayatına devam ediyordu. Ama Bonnie onu istiyordu. Bu çok açıktı. Kız kardeşi ondan neredeyse hiçbir şey istemezdi ama bir mesajda iki kez gelmesini istemişti (*baskı yok!*). Ve sanki Avery onu burada istiyormuş gibi değildi.

Her zaman kaçış olasılığını takip eden ani bir rahatlama dalgasıyla Lucky, kırık telefonundaki havayolu uygulamasını kontrol etti. Yıllardır yaptığı seyahatlerden biriktirdiği binlerce uçak mili vardı ve yarın öğleden sonra kalkacak bir uçakta yer vardı. Ödeme işlemini hızlıca tamamladıktan sonra uçuş bilgilerini Bonnie'ye ilettil ve e-postanın gövdesine sadece bir gülen yüz ve "xx" yazdı. Bu işe bulaşmamak daha iyi Burada olan her şey, açık ara daha anlayışlı olan kız kardeşi Bonnie'nin yanına fiziksel olarak geri dönene kadar devam etti. Bu da ona Londra'da yirmi dört saat kaldı. onun üzerindeki etkisi. Buradan çıkmanın iyi olacağını düşündü ve

Avery, tekmelenmiş bir köpek gibi affedilmeyi beklemeyecekti. Bu en büyük kız kardeşini uyandırırdu. Lucky'nin usta olduğu bir şey varsa o da gitmekti.

Lucky alt kattaki mutfığa indi ama aç değildi. Keşke gitarını da getirseydim diye düşündü ama onu Paris'te bırakmıştı. İlk kez, bundan sonra ne olacağı konusunda belli belirsiz endişeleniyordu. Elbette Bonnie'ye ev konusunda yardım etmek için New York'a gidecekti ama sonra ne olacaktı? Artık modellik yapmak istemediğini biliyordu ama en azından *yapacak* bir şey vardı. İnsanların bahsetmediği şey de buydu, hayatın ne kadarının zaman doldurmaktan ibaret olduğu.

Yılları çok uzun zamandır belirli mevsimlere bölünmüştü, yılda iki kez New York, Londra, Milano, Paris, sonra Haute Her Ocak ve Temmuz aylarında Couture Haftası, New York'ta çatı katlarında, Berlin'de parklarda, Hong Kong'da gökdelenlerin tepesinde, Bali sahillerinde fotoğraf çekimleri. Uzun yıllar boyunca çok meşgul, çok jet-lag olmuş ya da hiçbir şey hissedemeyecek kadar uçmuştu. Şimdi, tam da en az hissetmek istediği anda, dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Buzdolabının kapağını açtı, sonra bir mide bulantısı dalgasıyla tekrar kapattı. En kötüsü de Cuma gecesine ait anıların gözünün önüne gelmesiydi. Parçalar halinde

Sahneler kibrit çakılmış gibi aydınlandı ve sonra tekrar söndü. O Bir taksinin ikiz farlarında dans ediyordu - yoksa düşüyor muydu? Elleri tüylü göğsünü tutuyordu. Tüyleri yolunmuş bir kuş gibiydi. Şoförü itiyor, bağırışlarını duymazdan geliyor, ondan uzaklaşarak merdivenlerden geri geri kayıyor ve Avery'nin kapısına yığılıyordu.

Lucky mutfığın çift Fransız kapısını açtı ve bahçeye adım attı. Güzel, aydınlık bir gündü. Bir sigara yaktı ve nefesini verdi. *Nicky'nin bebeği*. Gecenin hâlâ ulaşılamayan kısmı buydu. Biri ona Nicky'nin bebeği demişti. O partideki bir kişi Nicky ve Lucky kim olduğunu öğrenene kadar bunu düşünmeden edemeyecekti. Telefonunu eline aldı ve ikinci çalışta cevap veren Trol Bebek'i aradı.

"Aman *Tanrım*, öldüğünü sanmıştım," dedi. "Bak, sana gönderdiğim o mesajlar için özür dilerim, tamam mı? Kendimde değildim."

"Merak etme," dedi Lucky.

"Ertesi gün yüzüm kızarıyordu."

"Cidden, hepiniz iyisiniz," dedi Lucky. "Onları unutmuşum."

Onları okuma zahmetine hiç girmedeği için bu bir bakıma doğrudu. Trol Bebek rahatlayarak nefes verdi.

"Efsane. Peki, ne zaman gidiyorsun? Seni tekrar görebilir miyim?"

"Yakında New York'a gideceğim. Kız kardeşimle işler... garip." "Avukat olan mı?"

"Evet."

"Neden gelip benimle kalmıyorsun? Bunu çok isterim!"

Lucky içini çekti ve gözlerini devirdi. Kıbar görünmek için elinden geleni yaptı. "Seni söndürmek istemem."

"Beni dışarı atmış olmazsın! Beni cennete koymuş olurdun." Lucky bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bak, sana sormak istiyorum, geçen gece gittiğimiz yer var ya? Adresi var mı sende?"

"Neden? Cidden oraya *geri dönmeyi* düşünmüyorsun, değil mi? Orası gerçek bir seks kulübü, biliyorsun."

"Bir şey kaybettim ve orada olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Tişörtün mü? Bende var! Aslında dün gece onunla uyudum, ne kadar üzücü değil mi?" Kız aşağılanma ya da belki de umut dolu bir ses çıkardı. "Flopsy tüyden boasının sende kalabileceğini söyledi bu arada."

"Gömlek umurumda değil. Ben... başka bir şey arıyorum."

"Uyuşturucu mu? Hepsini senin yaptığına eminim, bebeğim."

"Bana sadece adresi söyleyebilir misiniz?" Trol Bebek telefonda mırıldandı.

"Eğer sana veririm, daha sonra beni görmeye gelir misin?"

Lucky, Trol Bebek'in küçük bir yenilgi iç çekişi çıkardığını duyana kadar sessiz kaldı. "Şimdi sana mesaj atacağım."

"Teşekkürler, minnettarım."

"Yemin ederim," dedi Trol Bebek üzüntüyle. "Sen herhangi bir çocuktan daha kötüsün, Lucky."

LUCKY öğleden sonrayı Avery's'in yakınındaki dolambaçlı sokaklardan birine sıkışmış karanlık, ahşap panelli bir barda geçirdi. Hampstead o kadar ilginçti ki, büyülenmemek elde değildi. Özellikle de güneş parlıyorken ve akşam saat dokuzu geçene kadar parlamaya devam ederken, özellikle de sarmaşıklar

Kafesli bar on sekizinci yüzyıl masal kitaplarından fırlamış gibi görünüyordu, özellikle de genç ve fena görünmeyen bir barmen varken (figüratif resim okulundaydı, ona güvence verdi), görünüşe göre eğitilmiş gözlerini ona dikebilme zevki karşılığında ona bedava bira veriyordu.

Lucky bir avuç dolusu neşeli saati içerek ve oynayarak geçirdi.

bir grup güneş yanığı yaşlı İngiliz erkekle sigara için dart oynarken

barmen tarafından özlemle bakılıyordu. Sigara içmek için dışarı çıktı ve telefonunu kontrol etti. Menajerinden bir mesaj daha.

Biraların verdiği keyifle ve yeni bir sarhoşluğun ilk dalgasına kapılmanın getirdiği sıvı geçirmezliği hissederek okumadan sildi. On beş yaşından beri ilk kez işsiz kalmıştı. Bunu kutlamak için bir tur daha içmek üzere içeri girdi.

Bardan çıktığında, beş sigara kazanmıştı ve Londra'nın en iyi erkek emeklilerinden oluşan ve hepsi de bir işte çalışmanın tam bir zaman kaybı olduğu konusunda hemfikir olan bir grupta aynı adı taşıyordu. Zaman öldürmek için kulübe kadar otobüse bindi, bu yolculuk iki saatten fazla sürdü. Çift katlı bir otobüsün tepesinde yolculuk etmenin yeniliği

Özellikle de en öndeki değerli koltukları kapmayı başardığı için, uzun bacaklarını her iki koltuğa da yayarak olası

Komşular. Bu noktadan, yapraklı ağaç gölgesinin altında açılan büyük pleksiglas pencereden Londra'yı izleyebiliyordu. Mayıs'tan Eylül'e kadar sıcağın bir hak olarak görüldüğü New York'un aksine, Londra'da her sıcak yaz günü özel ve geçici geliyordu. Bütün bir yıl giymek için bekledikleri parlak elbiseler içindeki kadınlar

Mağazalar, çıplak ayaklı erkekler kocaman yeşil parklarda futbol toplarını tekmeliyor, kısa kollu giysiler içindeki yaşlı adamlar ellerinde nargile pipolarıyla kafelerin önünde dinleniyordu. Lucky tüm bunları tünediği yerden, ancak birkaç kadeh içtiğinde mümkün olan yumuşak bir kaldırışla izledi. Son derece sarhoştı, henüz kendinden geçmemişti ama artık zaman ve mekânın içinde de değildi. Bu durum için düşünebildiği en iyi kelime *bağısızdı*; dünyanın kavrayan elinden hafifçe kayan bir balon gibiydi.

Otobüs güneşli sokaklarda ilerlerken arkasına yaslanıp Avery'yi düşündü. Kız kardeşi gerçek hayatta tam zamanlı yaşamak için tüm bunlardan vazgeçtiği için aptalın tekiydi. Avery eroin bağımlısı olarak işi çok ileri götürmüştü.

onun hatası. Klasiklere bağlı kalmalıydı: içki, ot, kokain, haplar, ve ara sıra saykodelik. Lucky gibi, o da ne yaptığını biliyordu. Sarhoş bir memnuniyetle, kendi bokunu halledebileceğini düşündü, bu da Avery'nin aksine asla durmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Ilık bir esinti

otobüsün kapılarından üst güverteye doğru kıvrılıyordu. Şehrin ve genel olarak hayatın karmaşası çok aşağıda hissediliyordu. Yuvasında güvende olan bir kuş gibi, Lucky

Güneş gözlüklerini burnuna dayadı, çenesini göğsüne bastırdı ve uzaklaştı.

HATIRLAMAKTAN ÇOK RÜYA GÖRMÜYORDU. Çekim, Hudson Nehri kıyısındaki bir stüdyodaydı ve koridorda çekim aralarında oynayabileceği langırt makineleri olduğu için bu stüdyoyu seviyordu. Tiltte modellikten daha iyi olduğunu düşünüyordu. O gün özellikle kötüydü çünkü replik yapması gerekiyordu. Yönetmenin asistanı tarafından kameranın arkasında tutulan bir kâğıttan okuyordu ama sürekli batırıyordu. Yüksek sesle okuma konusunda kötüydü ve okulda bundan hep kaçınırdı, okuyamadığı için değil, çok gerildiği ve nefes almayı unuttuğu için.

Pekala, tekrar deneyelim, dedi fotoğrafçı. Acele etmeyin.

Ama utangaçlığı arttıkça nefesini tutması da zorlaşıyordu. Işıklar çok sıcaktı ve boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordu. üst dudağında birleşiyor. Bu hiç iyi görünmüyordu. Yüzünü koluna silmek istedi ama ipek giyiyordu ve muhtemelen buna da izin yoktu. Herkesin aynı anda göz kırpmasını sağlayabilmeyi diledi, En azından yüzünü kurulaması için ona bir saniye verdiler ama herkesin gözü onun üzerindeydi. Bir mola isteyebileceği hiç aklına gelmemişti. Elinin tersiyle yüzünü gizlice silmeye çalışıyordu ki rafların yanındaki iki stilistin kıs kıs güldüğünü duydu. Şöyle bir baktı ve onların "*Sürpriz, sürpriz, okuma bilmeyen bir model*" dercesine *bakıştıklarını* gördü. Bu, diğer kadınların yüzeyinin hemen altında kendisine yönelik küçümsemeyi ilk kez fark edişi değildi, son da olmayacaktı. Beş yaşındaydı. Bir metre on santim, yüz on iki kilo ve on beş yaşında. Bu kadınların güzellik standardı oydu ve bilinçli olsun ya da olmasın, bu yüzden ondan nefret ediyorlardı. *Kulübe katılın*, demek istiyordu onlara. O kendinden de nefret ediyordu.

Fotoğrafçı ona değerlendirci bir bakış attıktan sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Uzun kumral saçları ve bol güneş ışığı ve paranın etrafında büyümüş birinin kayıtsızca neşeli havası vardı. Ayrıca, Lucky, makyaj sanatçısı tarafından soluk soluğa bilgilendirilmişti, kısa süre önce tanınmış bir süper modelle çıkmaya başlamıştı. Lucky onun çok önemli biri olduğunu anlamıştı ve ajansı tarafından defalarca nasıl Kariyerinin daha ilk yılında onun tarafından seçildiği için çok şanslıydı. Kameradan uzaklaştı ve ona cesaretlendirici bir gülümseme daha verdi.

Ne dedi biliyor musun? Sadece birkaç fotoğraf çekeceğiz. Aslında, neden seti bir saniyeliğine boşaltmıyoruz? Sadece ben, sen ve asistanım Jared burada.

Lucky rahatlamış bir şekilde başını salladı ve saç, makyaj, şekillendirme ve çeşitli mürettebat, gemi hizmetleri alanında beklemek üzere setten ayrılmaya başladı.

hepsi şüphesiz onun hakkında konuşacaktı.

Makyözlerden biri hızla öne atılarak yüzünü kuruladı ve ince bir pudrayla tozunu aldı. *İyi şanslar, diye* fısıldadı coşkusuzca, sonra o da kayboldu.

Fotoğrafçı kamerasını aldı ve ona neşeli bir göz kırptı.

Pekala aşkım, dedi. Seni ayağa kaldıralım.

Etrafında dönüp durdu, tıkladı ve Lucky de onunla birlikte hareket etti. içgüdüsel olarak. Gerçek şu ki, doğuştan yetenekliydi. Lucky daha sonra kendi fotoğraflarını gördüğünde, onları çekerken hissettiklerine kıyasla ne kadar farklı görüldüğüne her zaman hayret ederdi. Olgun görünüyordu ve tamamen kendi evinde. Bir kadın gibi.

Harika gidiyorsun Lucy, dedi fotoğrafçı.

Ben Lucky, diye fısıldadı. Sonra otomatik olarak ekledi, *Üzgünüm.*

Lucky, tabii ki. Alnını tokatlama gösterisi yaptı. Bu senin için mükemmel bir isim. Kaç yaşındasın, Lucky?

On beş, dedi, sonra yüzünü hızla boş bir anlaşılmazlık ifadesine döndürdü.

Vay canına, halinden daha yaşlı olduğunu tahmin ederdim. Yaşlı bir ruhun olmalı, Lucky.

Lucky onun ruhunun da on beş yaşında olduğundan emindi ama yine de başını salladı. Bir süre çekim yapmaya devam ettiler, fotoğrafçının yüzü kamerasının arkasında gizlenmişti, Lucky seksi görünmeye odaklanmıştı ama ona öğretildiği gibi biraz da korkmuştu. Adamın işe yaramadığını söyleyip onu eve göndereceğinden korkuyordu ama onun yerine elini ve sırtını.

Tamam, bir şey denemek istiyorum. Gözlerini ondan ayırmadan fotoğraf makinesini asistanına uzattı. Pentax'ı siyah beyaz deneyelim.

Onu daha yakına çağırdı. Diz çökebilir misin?

Kadın tereddüt etti ve fotoğrafçı asistanına işaret etti.

Üzgünüm Lucky, düşünmeliydim. Ona bir şey getirebilir misin Jared? Yastık ya da başka bir şey?

Asistan makyaj sandalyesinden küçük bir havlu aldı ve katlayarak önünde yere koydu. Bu sadece çok az miktarda İncikleriyle beton zemin arasında bir dolgu vardı ama yine de diz çöktü.

Harika görünüyor, Lucky. Birkaç fotoğraf çekti. Ona diyordu ki Çok fazla isim, diye düşündü, muhtemelen bunu telafi etmek için

daha önce yanlış. Onun kendisini rahat hissetmesini istediğini hissetti, bu yüzden rahat olduğu izlenimini vermek için elinden geleni yaptı.

Şimdi, Lucky, ağzını açabilir misin?

Sesi değişmedi; bu talimatı da aynı şekilde verdi Jared'den kameraları değiştirmesini istediğini neşeli bir açık sözlülükle söyledi. Tekrar tereddüt etti, sonra dudaklarını hafifçe araladı.

Bu mükemmel. Biraz daha geniş.

Ona doğru bir adım attı ve başparmağını nazıkçe ağzına soktu. Yukarıda, kameranın klik sesini duydu. Adamın başparmağının tadı sigara gibiydi ama aynı zamanda topraksı bir tat da vardı, sebze kökü gibi, hoş olmayan metalik bir tang ile karışık. Başını çevirmeden gözlerini asistan Jared'e dikti ama adamın yüzü kayıtsızdı, hatta sıkılmıştı. Gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar açarak fotoğrafçının artık kendisiyle göz hizasında olan kasıklarına baktı. Daha önce hiç penis görmemişti ama bir şekilde ereksiyon olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Olmadığını görünce baş döndürücü bir rahatlama hissetti. O halde bu da işin bir parçası olmalıydı.

Gözlerini buraya dik, diye mırıldandı.

Ancak o zaman sesi alçaldı ve sanki onunla bir sırrını paylaşıyormuş gibi boğuk bir nitelik kazandı. Başparmağını yavaşça kızın ağzına sokup çıkararak uzaklaştı. Çenesini sert ve ağzını geniş tuttu, dilini dişlerinin altına sıkıştırdı, böylece mümkün olduğunca az bir kısmı onun tenine değecekti. Sonraki yıllarda o başparmağı çiğnemeyi, çenesini bir pitbull gibi kilitlemeyi ve kemiğe çarpana kadar deriyi ısırmayı hayal edecekti, ta ki o kurtulmak için çılgılık atana kadar. Bunun yerine gözlerini kaldırdı. Adam ona baktı ve gülümsedi.

Sen doğuştan yeteneklisin, Lucky. Şimdi dudaklarını kapatıp emebilir misin?

LUCKY bir panik sarsıntısıyla uyandı. Mide bulandırıcı bir an boyunca nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bir otobüs mü? Ama nerede? Üstünü başını yokladı.

Vücudu. Cüzdan, telefon, anahtarlar, sigaralar, hepsi hâlâ oradaydı. Pencereden dışarı baktı. Hâlâ ışık vardı. Otobüsün kendisine verilen adresten çok da uzak olmayan bir metro istasyonunun önünden geçmekte olduğunu rahatlayarak gördü. Lucky nefes verdi. Yine gardını düşürmüştü ama güvendeydi. Karşısındaki koltukta bir adam oturuyordu.

Lila rengi bol bir bluz giymiş yaşlı bir kadın ona gülümsüyordu.

"Biraz kestiriyordun," dedi kadın. "Merak etme, gözüm üzerindeydi. Ben inmeden önce seni uyandırırdım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Lucky.

Yumuşakça kırışmış gözleri onu iyi niyetli bir ilgiyle izleyen kadına baktı. Lucky kendi gözlerinin de yaşardığını fark edince utandı. Uyku sırasında güneş gözlükleri kucağına düşmüştü; onları yüzüne geri itti ve kendini ayağa kaldırdı. Neredeyse duracaktı ve hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Lucky merdivenlerden inip gözden kaybolurken kadın, "Dikkatli ol canım," diye seslendi.

LUCKY'NİN Cuma günü kulüple ilgili BAZI HAFIZALARI VARDI, ancak bunlar belirsizdi.

Ona verilen adresteki şehir evi dar, mütevazı bir binaydı.

sakin bir sokakta bir bina. Siyah-beyaz döşemeli geniş merdivenler ön kapıya çıkıyordu. Lucky pirinç kapının altında yazılı bir isim ya da iş yeri olup olmadığını kontrol etti.

kapı zilini aradı, bulamadı ama yine de bastı. Zil, martı ciyaklamasına benzer tiz ve yüksek bir ses çıkardı. Bekledi. Hiçbir şey yoktu. Geri çekilip pencerelerden bakmaya çalıştı ama ağır kırmızı perdelerin hepsi kapalıydı. Lucky birkaç dakika merdivenlerde durdu, birinin gelmesini umuyordu.

Kimsenin gelmeyeceği belli olunca, binanın diğer tarafına, küçük bir yan sokağın olduğu yere doğru yürüdü. Orada, ayakta

Plastik ambalajlı büyük içecek kasalarının arasında bir kadın duruyordu. Bir çift yıpranmış Ugg bot ve kot pantolon içinde biraz dağınık görünüyordu.

Kısa bir şort, ortasında birkaç mücevheri eksik olan pırlantalı bir kalp bulunan soluk pembe bir tişört. Ancak yüzü başka bir hikâyeydi. Ustaca makyajlanmıştı; teni fildişi beyazı pudralıydı, kırmızı ışıltılı dudakları mücevherli yakut terlikler gibiydi ve kirpiklerinin ucunda iki kırmızı tüy vardı.

her bir gözünün köşesinde. Başında teniyle aynı renkte çıplak bir çorap vardı. Saçları henüz takılmamış boyalı bir porselen bebeğe benziyordu. Lucky kararsızca ona doğru ilerledi. Kadın onun yaklaşmasını ihtiyatla izledi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Um... Bilmiyorum. Birini arıyorum." Kadın kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı.

"Dans etmek ister misin?"

Lucky başını salladı. Kadın bir duman çıkardı. "Utanç verici."

Lucky, "Burada güvenliği sağlayan adam," diye açıkladı. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Kadın ucunda ruj izi olan sigarasından bir nefes çekti. Lucky'ye sözsüzce baktı, sonra açıkça cevap vermeye değer olduğuna karar verdi.

"Peki neye benziyor? Aradığınız adam."

Lucky gözlerini kapadı ve Cuma gecesi gördüğü adamın görüntüsünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Dağ gibi, devasa, üstlerindeki ışıkları gölgede bırakan bir figür gördü.

"Büyük," dedi.

Kadın kendi kendine güldü.

"BFG'yi arıyor olmalıydın. Erken geldiği için şanslısın. Onu senin için getirmemi ister misin?"

"Eğer yapabilirsen, evet."

Ama ayrılmak gibi bir öneride bulunmadı, bu yüzden Lucky sadece bekledi. Ve Kadın sigara içmeye devam etti, gözleri Lucky'nin üzerinde aşağı yukarı geziniyordu. Lucky garip bir şekilde ayaklarına baktı. Burada ne işi vardı? Ne bulacağını sanıyordu ki? Sadece zaman öldürüyordu, diye düşündü. Kendini öldürmek yerine zamanı öldürmek. Düşünceden kurtuldu. Hemen. Onun nesi vardı? Tabii ki kendini öldürmeyecekti. Sadece akşamdan kalmaydı.

"Manken misin?" diye sordu kadın sonunda. "Manken gibi görünüyorsun." Lucky bunu düşündü.

"Eskiden öyleydi."

"Çok zayıfsın," dedi kadın kesin bir ifadeyle.

Lucky başını salladı. Buna söylenecek fazla bir şey yoktu. Öyleydi.

"Anoreksiyanız mı var? Bütün modellerde var, değil mi? *Hiçbir şeyin tadı sıska hissettirdiği kadar güzel değildir.* Bunu Kate Moss söylememiş miydi?" Burnunu çekti. "İnek."

"Bu genetik bir şey," dedi Lucky, her zaman verdiği cevabı vererek.

"Kate Moss da bunu söylemişti ama başka birinden alıntı yapıyordu."

"Bu doğru mu?"

Kadın ona baktı, tekrar kokladı ve ayaklarının arasına tükürdü. Lucky,

"Ayrıca fazla yemek yemem ve çok fazla uyuşturucu kullanırım," dedi.

"Bu yüzden

Bu."

Kadın başını geriye attı ve keyifle kıkırdadı. Lucky utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Büyürken bir model olmak için ölürdüm," dedi kadın. Lucky pişmanlıkla gülümsedi.

"Pek bir şey kaçırmadın."

Kemerli kaşını bir kez daha kaldırdı.

"Sana benzemekten mahrum kaldım; buna aldırmazdım."

Lucky kıvrandı. Hayatı boyunca iltifatlardan nefret etmişti. Diğer kadınlar genellikle onu gördüklerinde içerledikleri için, kendini Tehditkâr olmayan. Bunu da genellikle fazla konuşmayarak ya da kendisiyle dalga geçmenin bir yolunu bularak yapıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç endişelenmediği tek insanlar Onun görünüşünü kıskananlar kız kardeşleriydi. Bunu ona karşı kullanamayacak kadar çok seviyorlardı.

Lucky, "Senin memelerin daha iyi," diye teklif etti. Dansçı yine kıkırdadı.

"Bu doğru. Bahse girerim bunu yapamazsın."

Pembe tişörtünü kaldırarak iki dolgun, krem rengi göğsünü ortaya çıkardı. Meme uçları boğa gözü gibi kırmızıya boyanmıştı ve karnı yuvarlak ve yumuşaktı. Her seferinde bir göğsünü kaldırırken dişlerinin arasından "We Will Rock You "nun melodisini ıslıkla çalmaya başladı. Sol göğsü seğirdi, sonra sağ Ta ki *her* ikisi *de aynı* anda aşağı yukarı zıplayıncaya kadar. Lucky'nin ağzı hafifçe açık kaldı.

Kadın koronun birkaç turunu tamamladıktan sonra "Hayır," dedi. "Bunu yapamam."

Dansçı kendini beğenmiş, açıkça memnun bir şekilde süslendi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam, gidip sana BFG'yi getireyim, tatlım."

Sigarasını bıraktı, çizimleri altında ezdi ve Lucky'ye bir öpücük kondurarak arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Devasa bir adam dışarı çıkıyordu, çarpışmayı önlemek için kocaman kel kafasını kapı çerçevesinin altına daldırıyordu. Üzerinde bir Bol siyah deri yeleği için birkaç inek kurban edilmiş olmalıydı. Kalın boynunda, üzerinde kalın bir kafatası olan gümüş bir zincir asılıydı. kolyesi sarkıyordu. Ona baktı ve gülümsedi. "Bir şey

mi unuttun, aşkım?"

Lucky boğazını temizledi.

"Beni hatırladınız mı? Cuma günü buradaydım."

Bir kahkaha attı.

"*Toffs Gone Wild*" partisinden mi bahsediyorsun? Üzgünüm tatlım, takip edemeyeceğim kadar çok vardı. Yine de ne arıyorsun? Orada olup olmadığına bakmak için arkayı kontrol edebilirim."

Lucky kendini aptal gibi hissetti. Ne arıyordu ki? Ama bunca yolu gelmişti ve en azından denemesi gerekiyordu.

"Bana bir şey söyledin," dedi. "Hatırlamıyor musun?" BFG gözlerini ona dikti ve temkinli bir adım geri çekildi.

"Ben hiçbir zaman bir müşteriye asılmadım," dedi. "Her kimi düşünüyorsanız, o ben değilim."

"Hayır, hayır." Lucky bu düşünceyi bertaraf etmek için ellerini salladı. "Kız kardeşim Nicky hakkında bir şey söyledin. Benim hakkımda..." Yüzü buruşuyordu ama söylemek zorundaydı. "Her zaman onun bebeği olmak," dedi sessizce.

BFG başını büyük bir kuş gibi yana eğdi ve merakla ona baktı.

"Nicky diye birini tanımıyorum," dedi. "O da mı partideydi?"

Lucky başını salladı. Çok açık konuşmadığını görebiliyordu. "O öldü," dedi basitçe.

BFG dehşetle baktı.

"*Partiden* sonra mı öldü?"

"Hayır, geçen yıl aşırı dozdan öldü. Onu tanıdığınızı söylediğinizi sanmıştım."

Bunun üzerine rahatlamış görünüyordu, başını anlayışla salladı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Uyuşturucu korkunç bir şey. İnsanı hemen bıraktırmaya yetiyor."

Lucky belli belirsiz bir onaylama hareketiyle başını salladı ama Nicky'nin ölümü onun üzerinde tam tersi bir etki yaratmış gibiydi. Lucky her zaman sıkı bir partici olmuştu ama son bir yıldır bunun kendisi için bile yeni olan, ölüme meydan okuyan bir hal aldığını kabul etmek zorundaydı.

"Her zaman söylediğim gibi içkiden şaşma,"

diye ekledi. "Yani Nicky'yi tanımıyor musun?" Lucky açıklığa kavuşturdu. BFG başını salladı.

"Üzgünüm, aşkım. Yardımı olacaksa Becky diye birini tanıyorum."

Lucky onun ayaklarına baktı. Onun bunu söylediğini duyduğundan emindi. Sanki çıldıracakmış gibi hissediyordu. Elbette o sırada pek de aklı başında sayılmazdı. Ama o kadar gerçek hissetmişti ki, sanki sadece ona gelen bir mesaj, sisi delip geçen bir güneş ışını gibiydi. *Nicky'nin bebeği*. Bilinçdışı, halüsinasyon görece kadar kız kardeşinden bir mesaj istediğini biliyor olabilir miydi? O olmalı

o gece düşündüğünden daha da berbat bir haldeydi. O zaman Tekrar yukarı baktığında, BFG düşünceli bir şekilde başının üzerinden ona bakıyordu. Hayatını başkalarının başının üzerinden bakarak geçirmiş bir adamdı.

"İnsanlar ölüm hakkında konuşmakta zorlanıyor," dedi. "Bunu anladınız mı? Babam öldükten sonra kimse ne diyeceğini bilemedi."

"Evet," dedi Lucky. "Berbat bir şey."

Zamanını boşa harcıyordu. BFG Nicky'yi tanımıyordu; buradaki hiç kimse tanımıyordu.

Gelmekle aptallık etmişti.

"Babam için iyi bir an değildi," diye devam etti BFG, umursamaz bir tavırla. "Aynı şeyin kız kardeşin için de geçerli olduğunu düşünsene."

"O... uyuşturucu kullandı mı?" diye sordu Lucky.

"Hayır, kendimi kızdırdım. Yine de aynı şey, değil mi?"

Lucky ara sokağa doğru baktı. Bu adamla tartışmak istemiyordu ama bu aynı şey değildi. Nicky ağrı kesicileri ölmek için değil, *yaşamak* için alıyordu. BFG bir sigara yaktı ve Lucky de barda kazandığı paketten bir tane sallayarak ona katıldı. Bu şimdiden farklı bir şeymiş gibi geliyordu. gün tamamen. Bir çakmak uzattı ve Lucky alevin üzerine eğildi, gözleri bir anlık zevkli bir çarpışma içinde buluştu.

"En azından partide eğlendin mi?" diye sordu.

Lucky her zamanki belirsiz yanıtlarından birini vermek üzereydi ki kendini durdurdu.

"Kafam çok karışıktı ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. "Kız kardeşimi gerçekten üzdüğüm dışında. En büyüğünü," diye ekledi.

"Nicky'yi değil."

Adam dudak büktü.

"Bu çok kötü. Dikkat etmelisin. Kokain yüzünden burnu çökmüş bir müdavimimiz vardı. Artık iki yerine tek büyük burun deliğim var, seninle dalga geçmiyorum."

Lucky kendine rağmen güldü.

"Dikkatli olacağım."

"İnsanların neden uyuşturucu kullandığını düşündüğümü biliyor musun?" BFG aniden ona sordu.

Lucky elleriyle rock-and-roll işareti yaptı, sonra gözlerini devirdi.

"Havalı olduğu için mi?" dedi.

BFG burnundan hafifçe homurdandı.

"Bence hayata yeniden aşık olmaya çalışıyorlar," dedi. "Her gece kulüpte gördüğüm şey bu. Tüm o seks, içki, kokain ve diğer şeyler aslında bunlarla ilgili değil. Hayata aşık olmayan insanlar eskiden nasıl hissettiklerine geri dönmeye çalışıyor, anlıyor musunuz?"

Başını kaldırıp ona baktı. BFG hala yavaşça başını sallıyordu, kendi içinde kaybolmuştu.

Şimdi düşünüyorum. Lucky'ye olan şey bu muydu? Hayata olan aşkını mı kaybetmişti? Yaptığı şeylerin pek bir anlamı yoktu.

Diğerlerinin hayatlarını anlamlı kılmak için yaptıkları: çalışmak, evlenmek, çocuk

sahibi olmak

çocuklar, bir yuva kurmak. Ama aşık olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Hiç aşık olmadığınız bir hayata aşık olabilir miydiniz?

Bir keresinde, Lucky modellik yapmaya başladıktan birkaç yıl sonra, Nicky ile birlikte Minnewaska Gölü'nü çevreleyen kayalıklarda yürüyüş yapmışlardı. Sırt boyunca uzanan ormandan aşağıya, gölün düz siyah yüzeyine bakmışlardı.

su, beyaz bulutları ve yeşil ağaçları cam gibi yansıtıyordu. İçinde tam ortasında, sıçrayan küçük bir nokta gölde ilerliyordu. Büyülenmiş bir halde daha yakından baktıklarında bunun yalnız bir yüzücü olduğunu gördüler. Kırmızı yüzme bonesi suyun hemen üzerinde sallanırken, kolları gölün sularına minik beyaz gözyaşları bırakıyordu.

Yüzeye. Bir kaya parçasının üzerinde yan yana oturmuş, iki dikkatli kartal gibi onları izliyorlardı; ta ki sonunda minik, çırpınan figür kıyıya ulaşp kendini dışarı atana ve aşağıdaki sık ağaçların arasında kaybolana kadar. Daha sonra Nicky Lucky'ye döndü.

Bu sensin, dedi. Sen yüzücüsün.

Lucky başını salladı ve güldü.

Ama ben buradayım.

Ama aşağıda, dedi. Ben seni böyle görüyorum.

Nicky biliyordu. Lucky'nin etrafı ne kadar çok insanla çevrili olursa olsun, bir parçası her zaman geniş ve karanlık bir gölde tek başına yüzüyordu. Suda kendisiyle birlikte birinin olduğunu hissettiği tek zaman Kız kardeşleriyle birlikteydi.

Ama Nicky farklıydı. Nicky her zaman bir konuşmanın soru-cevap bölümünde soru soran ilk kişiydi çünkü sahnedeki kişinin soru sorduktan sonra garip bir sessizlik yaşamasına dayanamazdı. kendilerini savunmasız hissediyorlardı. Çoğu insanın yaptığı gibi dans etmek ya da bir düğünde konuşma yapmak ya da bir randevuya gitmek için içki içmesine gerek yoktu. Kendini olayların merkezine attı. Nicky o ilaçları hayata olan aşkını *kaybetmemek için* aldı. Tek istediği kalmaktı. Ve şimdi Lucky buradaydı, kız kardeşi yokken yaşıyordu ve kendini mahvediyordu. Kız kardeşini onurlandırmanın en iyi yolunun, hayatı Nicky'nin istediği gibi, uyanık ve hiçbir parçasını uyuşturmada yaşamak olduğunu aniden fark etti. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve asla yapamayacağından korkuyordu, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara itti.

Boğazını temizledi ve tekrar BFG'ye baktı.

"Baban için üzgünüm," dedi sonunda.

"Ah." Elini salladı ve anılarının onu götürdüğü yerden geri döndü. "Yaşlı bir sarhoştur."

Lucky pişmanlıkla
gülümsedi. "Benimki de
öyle."

Ona şöyle bir baktı. "Bu
doğru mu?"

Lucky başını salladı.

"Aşk bir yabancıdır, değil mi?" dedi. Cebinden bir çakı çıkardı ve plastik
içecek kasalarından birini açtı. Ona bir şişe sert elma şarabı uzattı. "Yol için
bir içki ister misin? Müesseseden."

ŞANSLI, yüzü Trol Bebek'in bacakları arasındaydı. Trol Bebek'in elleri başının
arkasını kavramış, onu daha derinlere doğru yoğuruyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde tıkanmış klitorisi, uyluk kasları Lucky'nin yanaklarını
sıkıyordu. Ağzı amın tuzlu tadıyla dolmuştu. Paris'teki bir sevgilisinin,
vücudu ünlü bir parfüm şişesinin kalıbı olan Fransız Karayıplı bir modelin,
boşaldıktan sonra ona söylediği bir şeyi hatırladı. *Ölümümü o amın içinde
alıyorum*. Lucky o zaman bunun bir çeviri hatası olduğunu düşünerek
gülmüştü ama şimdi anlıyordu. Bu tür bir şey vardı

Kukuyla ölüm ve bunu deneyimlemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.
Başını geriye doğru çekti ve nefes nefese kalarak yorgan örtüsünü
üzerinden attı.

"Yaklaştım," diye sızlandı Trol Bebek.

Lucky büyük bir yudum hava çekti.

"Ölüyorum."

Trol Bebek Lucky'nin elini tutup bacaklarının arasına soktu ve tilkilerin
çiftleşmesini andıran delici bir çığlıkla boşalana kadar parmaklarını
kullanarak klitorisini öfkeyle çalıştırdı. Lucky parmaklarını yatak örtüsüne
sildi ve kızarmış ve nefes nefese kalmış Trol Bebeğin yanına uzandı.

"Bu..." Trol Bebek iç çekti. "Cennet." Lucky'nin profiliyle yüzleşmek için
yuvarlandı ve yüzünü hevesle inceledi.

"Hiç otun var mı?" Lucky sordu. Trol
Bebek gözlerini devirdi.

"Ergen bir çocuk gibisin," dedi. Dönüp komodinin çekmecesini açtı ve
bir elektronik sigara kalemi çıkardı. "Şimdi bana video oyunları oynayıp
oynayamayacağını soracaksın."

Lucky bir elini başının arkasına koydu, sonra diğer eliyle kalemi
dudaklarının arasına sıkıştırdı. Trol Bebek, Lucky'nin çıplak karnını
düşünceli düşünceli okşarken başını Lucky'nin kolunun kuytusuna yasladı.

"Beni görmeye geleceğini biliyordum," dedi Trol Bebek sessizce. "Aramızda bir bağ olduğunu biliyordum."

"Mmm," diye mırıldandı Lucky, başının üzerinde yükselen buhar bulutunu izlerken.

Trol Bebek, eli Lucky'nin iç çamaşırına gömülene kadar aşağı ve aşağı okşamaya devam etti. Lucky çok nazikçe uzanarak onu çıkardı.

"Ben iyiyim," dedi. "Ama teşekkürler." Trol Bebek ona baktı.

"İstiyorum," dedi.

Lucky başını salladı ve bir fırt daha çekti. Aralarında bir sessizlik geçti ve Lucky bu sessizlikte iki kelimenin yankısını duydu. *Nicky'nin bebeği*. Boşvermesi gerektiğini biliyordu, bunu uyuşturucunun neden olduğu bir sanrı olarak görmeliydi ama içinden bir ses mesajın gerçek olduğuna inanmaya devam ediyordu.

"Sence ölümler hiç bizimle iletişim kurmaya çalışıyor mu?" diye sordu aniden. "Nereye giderlerse gitsinler, bilirsin işte?"

Trol Bebek başını eğdi ve güldü.

"Tamam, bu *gerçekten* garip bir yastık sohbeti."

"Ama sen seviyor musun?" Lucky ısrar etti.

Trol Bebek sırt üstü yuvarlandı ve kıkırdadı.

"Okuldayken *tamamen* Wicca ile ilgileniyordum. Ruh çağırma tahtaları yapar ve Prenses Diana ile konuşmaya çalışırdık."

"Hiç işe yaradı mı?"

Trol Bebek alay etti.

"Tabii ki hayır! Biz de havaya yükselmeye çalışırdık. Biliyorsun..." Abartılı bir sahne fısıltısı takındı. "*Bir tüy kadar hafif, bir tahta kadar sert, buz gibi soğuk, bir peçeli baykuş kadar sessiz...* Tüm bu saçmalıklar. Her neyse, neden soruyorsun? Gizliden gizliye cadılık taslamıyorsun, değil mi?"

Lucky hafifçe kaşlarını çattı.

"Yani bir yere gideceğimize inanmıyor musun? Öldükten sonra mı?" Trol Bebek dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı.

"Öyle olsaydı, şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmaz mıydık?" dedi. "İnsanların hala cennet ve cehenneme inanmayı haklı görebildiklerine inanmıyorum. Bu çok ... taşralı bir şey."

Lucky cennete benzeyen bir şeye inanıyorsa, o da şuydu: geniş, yeşil bir tarlada klor mavisi bir su karesi, yanında yatan kız kardeşleri, olgun, sıcak bir güneşin altında kertenkeleler gibi sersemlemiş. Bu onların ilk gerçek ailesiydi.

tatil; uzun süre yalvarıp yakardıktan sonra

ailelerini Ağustos ayında bir haftalığına şehir dışında bir yer kiralamaya ikna

ettiler. Ve

Evin kendisi karanlık ve nemliydi ama umurlarında değildi; bütün günü o parlak akkor mavisi karenin yanında geçirdiler. Onları gölgeleyecek ağaç yoktu, şemsiye yoktu ve eski plastik şezlonglar korkunçtu.

Bu yüzden ebeveynleri verandaya çekildi ya da bölgedeki günlük geziler için ayrıldı ve dördünü havuzun tadını çıkarmaları için yalnız bıraktı.

Her sabah bir soğutucuyu kola kutuları, patates cipsleri ve dondurmalarla dolduruyor, güneş son bir pembe ve altın çılgınlığı içinde ufukta kaybolana ve içeri girmeye zorlanana kadar bütün gün bunlarla besleniyorlardı.

Okudular

doymak bilmez bir şekilde, sıcaktan kıvrılmış kağıtları değiş tokuş ediyor, kimin sıradaki kitabı aldığı, kimin sayfaları onarılamayacak kadar nemlendirdiği konusunda hafifçe tartışıyorlardı. Bir süre sonra, sıcaklık fazla gelmeye başlar ve içlerinden biri kitabını bırakıp suya kayar, diğerleri de kayadan kayan bir fok sürüsü gibi arkalarından gelirdi.

Avery hepsine yüzmeyi öğretmişti ama içlerinde en iyi yüzen Nicky'ydi; havuzun üç boyunu nefes almak için yukarı çıkmadan yüzebilirdi. Bazen suyun altında o kadar uzun süre kalırdı ki Lucky sinirlenir, suyun kenarından onu izlerdi, ama her zaman yeniden ortaya çıkardı tekrar, saçlarından elmas gibi su tanecikleri savurarak, nefes nefese. Serinleyene kadar suyun içinde kalıp amuda kalkıyor ve sığlığın kaygan zemininde çay partileri yapıyorlardı, sonra çıkıp sıcak kireçtaşının çevresine yayılıyor ve uyutucu sessizliğe geri dönüyorlardı. Bütün günlerini bu şekilde geçirirler, güneş onları kahverengiye boyarken, etraflarındaki çimenlerde arılar, yusufçuklar ve ağustos böcekleri, bilinmeyen binlerce yaşam biçimi vızıldardı.

Cennet gibi sıcak, dedi Nicky, elini tembelce havada gezdirerek.

Cehennem demek istiyorsun, dedi Avery. *Cehennem kadar sıcak*.

Nicky sanki günün dikişlerini söküp açabilecekmiş gibi parmağını havada gezdirdi.

Hayır, cennet sıcaktır, dedi. *Bunun gibi*.

LUCKY, geçen bir arabanın farları tavanı ışıkla kaplarken Troll Doll ile birlikte tavana baktı.

"Cennet kadar sıcak," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Trol Bebek.

Lucky gözlerini kırıştırdı ve doğrulup oturdu. Konuşmak istememişti. Trol Bebek tiz bir kahkaha attı.

"Kafan zaten iyi mi?" diye sordu. "Bu yüzden mi bana varoluşçu yaklaşıyorsun?"

Lucky kalın kalın yutkundu.

"Evet, bu kadar," dedi. "Beni görmezden gel." Trol Bebek'in gözleri birden parladı.

"Sana oral seks yapmamı istemediğine emin misin?" diye sordu.

Lucky başını salladı.

"Uyu," dedi. "Ben de bunu istiyorum."

Trol Bebek küçük bir iç çekişle başını göğsüne yasladı. Lucky, onu yatağa sabitleyen ağırlığıyla orada yatıyor ve yukarıya bakıyordu. Kaleminden sertçe çekilirken gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu. Bakışlarını uzun süre başının üzerindeki havaya sabitledi ve Trol Bebek'in sığ horlamalarını dinledi, ta ki neyse ki uyku onu da altına çekene kadar.

LUCKY karanlıkta parlayan bir ışıkla uyandı. Başını kaldırdığında Trol Bebek'in elinde telefonla başında dikildiğini gördü.

"Ne yapıyorsun sen?" Lucky mırıldandı.

Sesi kısıktı, ağzı ot yüzünden acımasızca kurumuştı.

"Tüh, flaşın açık olduğunu fark etmemiştim." Trol Bebek kıkırdadı.

"Özür dilerim." "Fotoğrafımı mı çekiyordun?"

"Böyle uyurken çok melek gibi görünüyordun. Bu resmen sanat." "Sil onu," dedi Lucky.

"Neden?"

"Sil gitsin."

"Bunun için bana ne vereceksin?" diye dalga geçti Trol Bebek, telefonunu başının üzerinde tutarak.

Lucky ayağa fırladı ve kollarını Trol Bebek'in beline dolayarak onu yatağa devirdi. Trol Bebek'in kahkahaları Lucky'nin onu itip bileklerini birbirine kenetlemesiyle kısa sürede alarm çığlıklarına dönüştü. Kız kardeşlerinin daha küçükken öğrendikleri gibi, Lucky sıırım gibiydi ama Kışkırtıldığında şaşırtıcı derecede güçlüydü. Kıvranan Trol Bebeği dizleriyle altına sıkıştırdı ve elindeki telefonu pençeleriyle aldı.

"O benim," diye bağırdı Trol Bebek.

Telefon elindeyken Lucky yataktan atladı, böylece Troll Doll onu geri alamadı. Solgun yüzü ve çıplak göğsü flaşın sert ışığında ürkütücü bir şekilde görünen kendi fotoğrafını buldu, ardından sil simgesine bastı. Silinen fotoğraflar klasörüne gitti ve fotoğrafı kalıcı olarak sildi

orada da. Trol Bebek bir elini kızarmış yanağına götürdü ve somurtarak onu izledi.

"Beni tırmaladın," dedi.

Lucky telefonu yanındaki yorganın üzerine fırlattı ve kot pantolonunu çekiştirmeye başladı. Trol Bebek'in yüzü sertleşerek cihazı eline aldı, göğsüne bastırdı. "Beni *incittin*," dedi.

Lucky etrafta tişörtünü aradı ve üzerine geçirdi.

"Sen lanet olası bir psikopatsın, bunu biliyor musun?" Trol Bebek öyle dedi. Lucky botlarını bağlamaya başladı.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı. "Cevap ver bana!"

Lucky ceplerini yokladı. Sigaralarını bulamadı. Önemli değildi.

Trol Bebek, "Aklını *kaçırmış* gibisin," dedi. "Sadece bir fotoğraftı. Yaşamak için fotoğraf çektiriyorsun, Tanrı aşkına!"

"Artık değil," diye mırıldandı Lucky.

Kalan eşyalarını topladı ve kapıyı arkasından çarparak daireden çıktı. Lucky gece boyunca kapalı olan metro istasyonuna doğru yürüdü. Başkentlerin en uykulusu olan Londra'da trenlerin gece yarısı durduğunu unutmıştu. King's Road'da siyah bir taksi çevirdi ve kapıyı açtı, ama taksi şoförünün anısı

Cuma gecesinden kalma mide bulandırıcı bir dalga ona çarptı ve hemen tekrar el salladı ve caddede geri geri gitti. Telefonundaki haritaları kontrol etti ve uzaklaştırdı. Eve yürümesi bir saat kırk dakika sürecekti. Ekranındaki mavi daireye baktı, o tanıdık olmayan yerde sürükleniyordu ve yürümeye başladı.

Lucky Hampstead'deki karanlık eve girdiğinde saat gece ikiyi geçiyordu. Oturma odasına girdiğinde Avery'nin sarı bir ışık havuzunun içindeki yemek masasında oturduğunu, etrafının kâğıt yığınları ve birkaç kahve fincanıyla çevrili olduğunu gördü. Lucky içeri girince başını kaldırdı. Avery'nin üzerinde

Kaplumbağa kabuğu gözlükler, zeki ve bitkin görünüyordu. "Geç kalkmışsın," dedi Lucky.

"Bakın kim konuşuyor," dedi Avery. "Nerelerdeydin?"

Lucky omuz silkti.

"Arkadaşımın."

"Nereye gidersen git arkadaşların var gibi görünüyor," dedi Avery.

Lucky kaşlarını çatdı.

"Bu iyi bir şey," diye ekledi Avery.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Dava öncesi." Bir yenilgi jestiyle sandalyesini geriye itti. "Çok sıkıcı."

Lucky ona doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Tek kelime etmeden kollarını kız kardeşinin beline doladı ve başını onun kucağına koydu. Avery'nin elleri nazikçe kızın tepesine indi. Kısa saçlarını, kulaklarının kadifemsi loblarını ve ensesini okşadılar.

"N'aber, Lucky Lou?" diye mırıldandı.

Lucky başını kaldırdı ve en büyük ablasına baktı. Sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. *Ben neden böyleyim? Sen neden böylesin? Ailemizin nesi var?*

"Şehir dışındaki tatilimizi hatırlıyor musun?" diye sordu. Avery bu anıya gülümsedi.

"En kötü güneş yanığı bende" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, babam da benim için taze aloe vera bulmak için her yere gitti."

Lucky kaşlarını çatdı.

"Bunu hatırlamıyorum."

"Mm-hmm. O büyük yaprağı eve getirirdi ve ondan buz küpleri yapardık, omuzlarımda erirdi."

"Bu onun yapacağı bir şey değil."

Avery onun başını hafifçe okşadı.

"Kötü zamanları daha çabuk hatırlama eğilimindesiniz."

Lucky bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Avery ve Bonnie'nin, babalarının ikisinden de daha fazla eyalette yaşadığı bir zamanı hatırladıklarını biliyordu.

Katatonik ya da patlayıcı. Belki de babalarının farklı bir versiyonuna, daha az sarhoş ve ebeveyn olmaya daha hazır bir versiyonuna sahip olmuşlardı ama bu, Lucky doğduğunda babalarının hemen hemen pes etmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bunu söylemeyi düşündü ama anlamsızdı.

Avery'nin ona inanması gerekiyorsa, bu onun kaybıydı.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu onun yerine.

Avery başını salladı.

"Endişeliydim," dedi. "Yanlış anlaşıldı. Daha iyi idare etmeliydim."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Avery onun başını okşamaya devam etti.

"Yaptın ama... anlıyorum. Ya da belki de anlamıyorum ve sorun da bu. Tanrı biliyor ki yargılayacak durumda değilim."

Lucky ona baktı ve kaşlarını çatı.

"Ama sen mükemmel gibisin."

Avery tam olarak kahkaha sayılamayacak boğuk bir ses çıkardı. "Mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Lucky başını kaldırıp kız kardeşinin yorgun yüzüne baktı. Bir an için aklına Avery'nin başına gelenlerin, kardeşinin başına gelenlerden daha büyük bir şey olabileceği geldi.

kavgalarını. Chiti'nin söylediklerini düşündü. *Bazen kız kardeşin bir ortaçağ kalesi gibidir.* Ama neler oluyor olabilirdi? Avery asla hata yapmazdı ya da en azından uzun zamandır yapmıyordu. Bu Lucky'nin aile içindeki göreviydi.

"İyi misin, Aves?" diye sordu. "Chiti ile mi? Ve her şeyle? İyi olmasaydın bana söylerdin, değil mi?"

Avery'nin gözleri onunkilere kaydı.

"Tabii ki! Neden? Chiti sana bir şey mi söyledi?"

Avery ve Chiti her zaman tartışmasız bir uyum içinde göründükleri için Lucky buna şaşırmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Hayır," dedi dikkatle. "Sadece kontrol ediyordum. İyi bir kız kardeş olmak, bilirsin işte."

Avery ona rahatlamış bir gülümseme attı.

"Benim için endişelenmene hiç gerek yok," dedi. "Bu senin işin değil."

Lucky kaşlarını çatı.

"Eğer istersen yaparım." Avery başını salladı.

"Sadece kendinizi güvende tuttuğunuzdan emin olun, lütfen." Başının üzerinden uzandı ve sert bir şekilde gerindi. "Ve birlikte çok fazla zaman geçiremediğimiz için üzgünüm. Benim için yılın yoğun bir dönemi."

"Yılın en sakın zamanı ne zaman? O zaman geri gelebilirim." Avery ona yorgun bir bakış attı.

"Öğrendiğimde sana söyleyeceğim."

Lucky çenesini bir köpek yavrusu gibi Avery'nin dizine dayadı ve ona baktı. "Yarın New York'a gideceğim," dedi.

Avery gözlerini kırptırdı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Daireye veda edeyim dedim. Bonnie'nin orada biraz yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Çok nazıksın," dedi Avery şüpheyle. "Ama yine de onları bunu saklamaya ikna edebileceğimi düşünüyorum."

"Belki," dedi Lucky. "Ama Bonnie şu anda orada ve sanırım bana ihtiyacı var."

Lucky, Avery'nin onu kalmaya ikna etmeye çalışacağını umduysa da, Avery sadece başını salladığında hayal kırıklığına uğradığını belli etmedi.

"Uçuşunuz ne zaman?"

"Öğleden sonra."

"İşten erken çıkıp seni havaalanına bırakabilirim. Ne dersin?"

Lucky başıyla onayladı. Merhabalar ve vedalar, ailelerinin en iyi yaptığı şeydi.

"Bu hoşuma gider," dedi, ciddiymi.

Avery gülümsedi ve başını okşadı ama gözleri çoktan bıraktığı sayfaya geri dönmüştü.

Ertesi gün, LUCKY yatağında bavullarının yanında oturmuş, Troll Doll'dan gelen ve zaman zaman yalvaran, zaman zaman da saldıran mesajlara aldırmıyordu ki yatak odasının kapısının hafifçe vurulduğunu duydu.

"Geliyorum, Aves!" diye bağırdı.

Kafasını kaldırdığında Chiti'nin kapıda durduğunu gördü. "O burada mı?" Lucky sordu.

"Az önce aradı," dedi Chiti. "Ofiste mahsur kalmış. Sanırım sana mesaj attı."

Lucky telefonuna baktı ve Troll Bebek'in manik mesajlarının arasında Avery'den gerçekten de özür dileyen bir mesaj olduğunu gördü.

"Oh," dedi Lucky.

Daha fazla konuşursa sesinin ona ihanet edeceğinden endişeleniyordu.

"Veda edemediği için üzgün olduğunu biliyorum," dedi Chiti. "Onun yerine sana bir araba bulacağım."

Lucky boğazını temizledi.

"Bunu yapmana gerek yok. Bir tane bulabilirim."

Chiti başını kaldırmış, harıl harıl tıkladığı telefonuna bakıyordu at.

"Altı dakika." Çekingen adımlarla odaya girdi. "Gitmeden önce biraz vaktin var mı? Seninle konuşmak istediğim bir şey var. hakkında."

Lucky, gül kurusu renkli çarşafı olan küçük yatakta Chiti'ye yer açmak için yana kaydı.

"Bakın, bu kadar erken ayrılacağım için üzgünüm," diye başladı Lucky. "Sizi görmeyi çok sevdiğimi biliyorsunuz. Sadece New York'a gitmem gerekiyor."

Chiti elini kaldırdı.

"Sorun değil," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Bir süreliğine eve gitmek senin için iyi bir fikir. Seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Eteğinin cebine uzandı ve aralarındaki yatağın üzerine küçük bir paket koydu.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum," dedi. "Ama bunu misafir banyosunun çöpünde buldum. Ve sadece söylemek istedim... Eğer ihtiyacınız olursa

Konuşacak biri varsa, ben her zaman buradayım. Bunu bilmeni istedim."

Lucky paketi aldı ve inceledi. Ortasında bir hapın olduğu yerde boş bir plastik daire vardı. Paketi ters çevirdi ve arkasındaki yazıyı okudu. B Planıydı. Chiti'nin endişeyle buruşmuş yüzüne baktı.

"Chiti," dedi yavaşça. "Bu benim değil."

Chiti'nin gözleri hafifçe büyüdü.

"Ama senin çöp kutundaydı," dedi.

Lucky başını salladı.

"Bir erkekle seks yapmadığım için orada ne aradığını bilmiyorum-" Lucky bunu düşünmek için durakladı. Taksi şoförü. Ama o düşünmemiştii, Tanrı'ya şükür. "Bir dakika," diye devam etti. "Anlıyorum," dedi Chiti sessizce.

"Belki de müşterilerinden biriydi?" diye sordu Lucky.

Chiti ona dalgın bir bakış attı. "Eminim bir açıklaması vardır." "Belli ki var." Lucky onları ikna etmeyi umacak kadar sert bir şekilde başını salladı.

İkisi de. "Kesinlikle."

Lucky dün gece Avery'nin yüzünü düşündü. *Mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğumu bilemezsin.* Aralarına gergin bir sessizlik çöktü. Chiti ayağa kalktı ve uzun ipek eteğinin kırılganlıklarını düzeltti.

"Tamam, araba gelmeden önce sana bir sarılayım."

Onu kucakladı ve Lucky aniden ayrılmaktan duyduğu üzüntüyü belli

etmemek için elinden geleni yaptı.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Chiti'nin saçlarına doğru. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Çok iyi bir misafir değildim."

Chiti kendini geri çekti ve ellerini Lucky'nin yüzünün iki yanına koydu.

"Kendine iyi bakmalısın, sevgili kızım. Lütfen, Lucky." "Ben iyiyim," dedi Lucky. "*Sen* kendine iyi bak."

Chiti karanlık ve bilmiş bakışlarını ona dikti.

"Hayır," dedi. "Değilsin."

LUCKY küçük yuvarlak kamarasının penceresinden siyah gece gökyüzüne baktı ve kendi yüzünün puslu bir şekilde geri yansıdığını gördü. B planı şu olabilir miydi

Avery'nin mi? Ama bunu kiminle kullanmış olabilirdi ki? Lucky hayatında istikrarlı bir güç olarak güvenebileceği tek kişinin Avery olduğundan o kadar emindi ki... ama elbette Nicky için de aynı şeyi düşünmüştü. Dört kişiden ikisiydiler ama aralarındaki yaş farkına rağmen ikizler kadar yakın bir çift oldukları da inkâr edilemezdi.

Lucky evde kazara doğduğunda Nicky sadece iki yaşındaydı ve anneleri doğum kanalından sadece on beş dakika içinde dirsek atarak çıktı.

yatak odasında yere çömelmişti. Nicky, ailenin bebeği olarak görevine bu kadar çabuk son verdiği için Lucky'ye kızabilirdi ama tam tersi oldu.

Bunun yerine Lucky'yi *bebeği* ilan etti ve sonraki aylarda onu her yere taşıdı, metanetli Lucky'yi bir un çuvalı gibi evin içinde sürükledi.

İki ve dört yaşlarındayken Lucky, Nicky'yi bir ördek yavrusu gibi, bir köpek gibi her yerde takip etti. En başından beri Nicky'yi herkesten üstün tutuyordu. Ona göre dünya kız kardeşiyle başlıyor ve onunla bitiyordu.

Dört ve altı, ikisi birlikte banyodaydı, fok yavruları gibi birbirlerinin üzerinden kayarak gülüyorlardı. Nicky'nin en sevdiği oyuncağıydı, cırt cırtl karnında dört yavrusu olan pembe bir kediydi.

tekrar ve tekrar. Central Park'ta Mister Softees yaladıkları bir öğleden sonraydı, kollarından aşağı uzun krem damlaları damlıyordu. Nicky yavru kedilere biraz yedirmeleri için ısrar ediyordu. *Oh, çok tatlı yiyorlar*, dedi iç çekerek.

Altı ve sekiz yaşındayken, annelerinin mutfak lavabosunun üzerinde yaptığı saç kesimleri birbirinin aynısıydı. Saklambaç oynarlardı, dans koreografileri yaparlardı.

rutinleri vardı ve sadece diğerlerinin anlayabileceği bir dil konuşuyorlardı.

Sekiz ve on yaşlarında babaları düğün porselenlerini parçaladı. O Noel, sarhoşken Noel ağacını kendi üzerine devirdi. Ortak yatak odalarında kalıyorlardı ve o evdeyken usulca müzik çalıyorlardı. Lucky Baby Spice, Nicky de Posh'tu. Bunlardan başka bir kimliğe ihtiyaçları yoktu.

On ve on iki, aralarındaki küçük yaş farkı birdenbire büyümüştü. Nicky vurdu Lucky henüz çocukken ergenliğe erken ve sert bir şekilde girmişti. Lucky sıcak su şişesinden korkmayı öğrendi, Nicky şişeyi karnına bastırduğında oyun oynayacak havada olmadığını biliyordu. Nicky ilk kez bir yere seyahat etti

Lucky takip edemedi. Korkutucuydu ve Clearasil gerektiriyordu.

Nicky on iki ve on dört yaşlarında saçlarını uzattı, Bloomingdale'den dolgulu bir sutyen aldı ve tırnaklarına Fransız uçları boyamaya başladı. Lucky on iki santim uzadı, Ramones'u keşfetti ve siyahı en sevdiği renk ilan etti.

Renkli. Bir daha asla birbirlerine benzemediler.

On dört ve on altı yaşlarındaki Nicky, regl döneminde bayıldıktan sonra yine okuldan eve erken geldi. Anneleri ona dramatik davrandığını söyledi, Lucky gizlice kabul etti. Nicky bunu neden bu kadar zor buluyordu? Diğerleri başardı. O yılın sonunda, kız kardeşler dört mavi süsen gibiydiler. ortak kaplarını büyütüyorlardı. Kendi yatak odalarını, kendi zevklerini, kendi alanlarını istediler. Kabı kırıp kaçmak için can atıyorlardı.

On altı ve on sekiz yaşlarındaydılar. Lucky tam zamanlı modellik yapıyordu; Nicky üniversiteye başladı ve bir kız öğrenci birliğine katıldı. Lucky günde bir paket sigara içiyordu. Nicky, Chad adında bir adamla çıktı. Lucky GED'de geride kaldı. Nicky'nin not ortalaması 4.0'tü. Lucky meydan okuyordu. Nicky uysaldı. Her gün konuşurlardı.

On sekiz ve yirmi yaşlarında Lucky Japonya'ya gitti ve Nicky'ye psikoloji finali sırasında fenalaştıktan sonra endometriozis teşhisi kondu. Lucky hissetti

Kız kardeşinin adet sancılarını abarttığını düşündüğü için suçluluk duyuyordu. Lucky Tokyo'dayken Nicky onu hastaneden aradı ama pek konuşmadı. Verdikleri ilaçlar onu uykulu ve asabi yapmıştı. Lucky kız kardeşinin takip edemeyeceği başka bir yere gittiğini anlamıştı. Yine de onun geri döneceğinden emindi.

Yirmi ve yirmi iki yaşlarındayken, Lucky'nin Nicky'nin mezuniyet partisinde sarhoş olup yanlışlıkla partiye katılan Britney adındaki üç kızdan birinin saçını ateşe vermesinin ardından en kötü kavgalarını etmişlerdi. Düzleştirilmiş saçları, Tory Burch sandaletleri ve gizli kıyafetleriyle Nicky'nin kız öğrenci birliğindeki kardeşlerinden nefret ediyordu.

Hepsinin paylaştığı bir dil vardı. Onu bu dili bilmediği için yargıladıklarından emindi.

liseden mezun olmak. Beş yılını bir de fotoğrafçılardan, diğer modellerden gelen kıskanç saldırılardan ve menajerlerin sürekli kilonuzu ve diyetinizi sormasından kaçındığını onlara anlatmak istedi. *Bu bir eğitimdi.* Nicky banyoda Lucky'nin yüzüne su sıçrattı. *Ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?* Lucky lavabonun üzerinde geveledi. Nicky onun omuzlarından tuttu ve kafatası sarsılana kadar salladı. *Normal olmayı istemekte yanlış bir şey yok!* diye bağırdı. Ertesi gece aileleri onları kutlamak için akşam yemeğine götürmeyi planlıyordu ama Nicky onlara

Lucky ile bir daha asla konuşmayacaktı. *Tamam,* dedi anneleri. *Ama rezervasyon akşam yedi için, o saatten sonra onunla konuşmayı kesebilir misin?* Sonunda tatlıyı bölüştüler.

Yirmi iki ve yirmi dört yaşlarında birbirlerini kaybetmeye devam ettiler. Nicky öğretmenlik diplomasını almak için New York'a geri döndü, Lucky ise

Paris'e yerleşmeden önce Avrupa. Nicky ağrılarıyla başa çıkabilmek için akupunktur, nefes çalışmaları, buz banyoları ve kızılötesi saunalar denedi ama hiçbirisi işe yaramadı. Lucky her gün içki içiyor ve uykuya dalmak için her gece bir sigara tütürüyordu. Günlük telefon görüşmeleri haftalık, bazen de aylık hale geldi. Ancak, tıpkı oynadıkları Çocukken saklambaç oynarlardı, er ya da geç biri telefonun diğer ucunda ya da havaalanı kapısında diğerini beklerdi, Bulunmayı umarak.

Yirmi dört ve yirmi altı yaşlarında Lucky, Nicky'yi ziyaret etmek için New York'a geri döndü. Öğretmenlik yaptığı liseden onu almak için erken gelmişti, bu yüzden Lucky doğru odayı bulana kadar sessiz koridorlarda dolaştı, sonra

camdan bakınca Nicky'nin sınıfının önünde durduğunu, parlak yazlık elbisesiyle rahatlamış ve gülümseyerek yirmi genci güldürdüğünü gördü. Lucky, kız kardeşinin bir sihirbaz olduğunu düşünüyordu. Oyun alanında bazı öğrenciler

dilek ağacı adı verilen bir sanat eseri yerleştirmiş ve yoldan geçenlerden ince kağıt şeritlerinden birine bir dilek yazıp ağaca bağlamalarını istemiştir, dallarını umut çiçekleriyle dolduruyordu. Lucky, onlar bir şeyler karalarken Nicky'nin kâğıdına göz atmaya çalışıyordu ama Nicky gülerek kâğıdı göğsüne bastırdı. *Eğer bakarsan, gerçekleşmez!* Daha sonra, Nicky geri koştuğunda

Lucky birkaç kâğıt almak için içeri girdiğinde kendisinininkini bağladığı dalı buldu ve açtı. Nicky'nin ne dileyeceğini zaten biliyordu, bir koca ve bir bebek, üniversiteden mezun olduğundan beri her yıl doğum günü

mumlarının üzerinde dilediği şeylerin aynısı, ama garip bir dürtü hissetti
Çek. Kâğıdı açtı ve Nicky'nin kadınsı el yazısıyla şöyle yazıyordu

üç kelime vardı: *artık hap yok. Daha* sonra Lucky ona bunu sorduğunda, bu dileğin kendisine ait olduğunu inkâr etti.

Lucky'nin yirmi beşinci doğum günü için Nicky ona çerçeveli bir çift mavi kelebek gönderdi. Nicky'nin yirmi yedinci doğum günü için Lucky unuttu ve onu aradı

Ertesi gün akşamdan kalmaydı. Kısa bir süre sonra, gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak Nicky'yi Paris'e uçurmayı teklif etti; ne de olsa yaz mevsimiydi, Nicky'nin izin zamanıydı ve Lucky uçuş milleriyle ertesi gün için rezervasyon yaptırabilirdi. Ama Nicky bir bahane uydurdu.

Kendimi pek iyi hissetmiyorum, Lucky Lou, dedi. Belki başka zaman.

Lucky telefonda iç geçirdi.

Lütfen bana sonsuza kadar kızma, dedi. Lütfen bunu telafi etmeme izin ver.

Nicky durakladı.

Doğum günüm için gerçekten ne istiyorum biliyor musun? Seni neyin mutlu ettiğini bul, sonra da git onu yap.

Lucky ellerine baktı. Bunu nasıl yapacağını bilseydi kim olurdu?

Gitmeliyim, dedi sonunda. Seni seviyorum.

Nicky'nin sesi başka bir şey söyleyecekmiş gibi çıktı, sonra durakladı ve her zaman söylediği şeyi söyledi.

Ben de seni seviyorum. "Çok" olmadan.

Telefonu kapattılar ve Lucky bir parti ya da başka bir şey için hazırlanmaya gitti ve bu kız kardeşiyle son konuşması oldu.

Uçak gece boyunca istikrarlı bir şekilde New York'a doğru uçarken, Lucky plastik bardağının yanına konan soda kutularını görmezden gelerek sek votka içti. Uyumadı. O askıya alınmış sisin içinde sürekli aynı düşünceye geri dönüyordu. Yaşıyordu. Kulağa apaçık geliyordu ama Lucky son bir yılını bu basit gerçeği inkâr ederek, uyuşturucu ya da alkolün etkisiyle ne canlı ne de ölü bir halde var olarak geçirmişti. O yaşıyordu ve Nicky yaşamıyordu. Bu doğru değildi, sadece öyleydi. Ve hâlâ hayatta olan kendisi olduğuna göre, yaşamının bir yolunu bulmak zorundaydı.

Uçaktan tökezleyerek indiğinde, kararsız bir şekilde Yolcular ve bagaj arabaları arasında Bonnie'yi JFK gelen yolcu salonunda kendisini beklerken buldu. Lucky, Bonnie'yi kız kardeşinden önce görmüştü.

sert floresan ışıkları altında kalabalığı tarıyordu. Elinde Lucky'nin adının yazılı olduğu bir tabela tutuyordu. Gülen yüz yapmak için "U" harfinin üzerine iki nokta çizmişti. Lucky tabelanın içinden geçip onun kollarına düştü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bonnie

BONNIE HENÜZ BİR HAFTADIR SPOR SALONUNA GERİ DÖNMEMİŞTİ AMA eski hayatı sonsuza dek gitmişti. Pavel, habersiz geldiği için onu soğuk bir resmiyetle karşılamıştı. Eğer bir özür bekliyorsa, bunu alamayacaktı. Eğer ondan bir özür bekliyorsa, o da alamayacaktı. Toplantıdan sonra neden ayrıldığıının ayrıntılarını açıklamak için herhangi bir planı vardı. Cenaze töreni ve o zamandan bu yana geçen bir yıl içinde olanlar, kendini onun karşısında bulur bulmaz dilinden uçup gitmişti. Altın Halka'da eğitim alabilirdi, bunu açıkça belirtmişti ama onu eğitmeyecekti. Başka birini bulması gerekecekti. Daha önce hiç umursamadığını şimdi fark etmişti. Spor salonunun gizli hiyerarşisi ve iltimas sistemi hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü her zaman en tepedeydi, spor salonunun tartışmasız yükselen yıldızı ve Pavel'in birincil savaşçı. Şimdi, onun ilgi odağı dışında kalmanın ne kadar soğuk olduğunu öğreniyordu.

Isınırken kendini onun görüş alanına yerleştirdi ve fark edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Sonuncusu nakavtla olmak üzere ilk iki profesyonel dövüşünü kısa süre önce kazanmış olan genç Bulgar boksör Danya'nın karşısında oturuyordu. Pavel genç dövüşçüyü çevirirken Bonnie onlara baktı.

Savaşçının elini kendi elinin arasına aldı ve içinde kıskançlık ve özlemin ikiz ipliklerinin büküldüğünü hissetti. Bu binlerce şefkatli jestten biriydi bir boksör ve bir antrenör arasındaki ortak nokta. Pavel yıllarca onun alnını silmiş, ağızlığını çıkarmış, ellerini sarmış, eldivenlerini bağlamıştı, Başlığını taktı, bekleyen ağzına su döktü, alnına vazelin sürdü ve diğer günlük ibadetlerini yerine getirdi. Bu kaba, özverili yakınlık herhangi bir sevgilinin yakınlığı değildi. Bu

Ebeveyn, ama tam olarak baba değil. Bonnie'ye göre buna en yakın şeydi,

bir anne dokunuşuydu. Bonnie, Pavel'in Danya'ya bir şeyler mırıldanmasını izledi ve Danya'nın dışında kaldığı hangi değerli dersi öğrendiğini merak etti.

Nicky ringin yanındaki tahta bankta oturduğu yerden onu izlerken Pavel'in ona adım yumruklarını öğrettiğini hatırlıyordu. Bonnie rakibiyle arasındaki mesafeyi nasıl kapatacağını öğreniyordu. ön ayağıyla ileri doğru hareket ediyor, ardından elini kurtarıırken arka ayağını hızla yukarı kaydırıyordu. Bu, bir kez ustalaştığında kombinasyonlarını oluşturmaya başlamasını sağlayacak basit ve temel bir hareketti.

Ayaklarını dik Bonnie, diye yalvardı Pavel.

Ama ne zaman yumrukla ileri doğru hamle yapsa, buzda ileriye doğru sıçrayan bir geyik gibi küçük bir sıçrama yapıyordu. Pavel başını salladı. Nicky'ye döndü.

Nicky mi? Senin de dinlemeni istiyorum.

Nicky ciddiyle başını salladı. Hayal kırıklığı içinde nefes nefese kalmış olan Bonnie'ye döndü.

Bonnie, gücün nereden geliyor?

Ona şaşkın bir bakış attı.

Yumruğum mu? Ağzının içinden peltek peltek konuştu. Pavel ondan Nicky'ye döndü.

Nicky, Bonnie'nin gücü nereden geliyor?

Ataerkilliğe karşı öfkesinden! diye bağırdı.

Bonnie burnundan homurdandı.

Aslında tam tersi, dedi Pavel. Anneden geliyor.

Bonnie ve Nicky başlarını öne eğdiler.

Toprak Ana.

Diz çöktü ve Bonnie'nin, on altıncı yaş gününde kendisine hediye edilen zarif kırmızı boks ayakkabılarıyla bağlanmış ayaklarına vurdu.

Toprak Ana tüm gücün kaynağıdır. Yerden ayaklarınıza, bükülmüş olan dizlerinize, teşekkür ederim -onnie saygılı bir şekilde dizlerini bükü-kalçalarınıza, omuzlarınıza ve sonra yumruğunuza gelir. Ayaklarınızı yerden her kaldırdığınızda, güç kaynağınızı kaybedersiniz. Anlaşıldı mı?

Bonnie, "Toprak Ana" diye peltek konuştu. Pavel başını salladı.

Yine başlıyoruz.

İleri atıldı, bu kez daha önce yaptığı sıçrama hareketi yerine hızlı bir karışık adım hareketi kullandı. Yüzünde önlenemez bir gülümseme beliren Pavel'e baktı. İki ön dişi arasında büyük bir boşluk vardı.

Bu da normalde kaba olan yüzüne şaşırtıcı derecede çocuksu bir nitelik kazandırmıştı. Solgun gözleri parlıyordu ve ona zevkle ya da başka bir şeyle bakıyordu.

Saygı ya da sevgi. Sonra yüzünü yeniden soğukkanlı bir anlaşmazlık ifadesine büründürdü ve boğazını temizledi.

Daha iyi, dedi. Tekrar.

Ayakları yerden hiç kesilmese de Nicky'nin onun uçtuğunu görebildiğini biliyordu.

BU GÜNLERDE BONNIE YERÇEKİMINİN AĞIRLIĞINI HER ZAMANKİNDEN DAHA FAZLA HİSSEDİYORDU. Esneme hareketlerini bitirdiğinde bütün vücudu ağrıyordu. Hâlâ baş başa kalmış olan Pavel ve Danya'ya baktı, eldivenlerini aldı ve onlara doğru yöneldi. Bu saçmalıktan bıkmıştı. Ama kendini Pavel'in karşısında bulduğunda bu özgüven telaşı kısa sürede azaldı. Bulgar dövüşçünün gözlerinden kaçındı, onu kötü bir şekilde gizleyerek ölçüyordu küçümseme.

"Bugün antrenmanlara geri dönebileceğimi düşünmüştüm," dedi.

Pavel, Danya'nın elini sarmaktan başını kaldırmadan başını kısa bir süre salladı.

"Hazır değilim."

Bonnie bir ayağını diğerine sürttü.

"Bakın, her şeyi durdurmadım. Yol çalışması yaptım. Hâlâ formdayım." Pavel bakışlarını onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Hazır değilim," diye tekrarladı.

Danya onun yanında hafif bir eğlence homurtusu çıkardı. Bonnie gözlerini kıstı.

"Onunla idman yapabilirim. Benzer kilolardayız."

"Hayır," dedi Pavel.

Danya ellerini kaldırdı ve gülümsedi. "Ben kadınlarla dövüşmem."

Bunun üzerine Bonnie, Pavel'in yüzünde bir kızgınlık titreşimi gördü. "Sabırlı ol Bonnie," dedi Pavel. "Lütfen."

Bonnie başka türden bir insan olsaydı, hayal kırıklığı içinde damgasını basardı.

"Felix seni pedlere götürecektir," dedi Pavel ve konuşmanın bittiğini belirtmek için başını yana eğdi.

Felix spor salonunda yeni bir antrenördü, Meksikalı eski bir orta sıkletli ve büyük bir sporda nadir görülen, yumuşak huylu ve yumuşak konuşmasıyla tanınıyordu,

yanıcı kişilikler. Pavel onun adını seslendi ve o da spor salonunun arka odasından çıkıp üçünü de hızlı ve her şeyi gören bir bakışla süzdü.

"Gidelim Bonnie," dedi Felix usulca. "Eldivenlerini giy."

Onu spor salonunun diğer tarafına yönlendirdi, sonra eldivenlerini ellerinin arasına aldı ve bağlamaya başladı. Bu öyle kaba bir yakınlıktı ki Bonnie alışkındı; boksörler hayatlarını dokunulmak ve ellenmekle geçirirlerdi. Her iki bileğini de sabitledikten sonra, başını kaldırıp ona baktı. Kirpikleri bir filinki kadar uzun ve düzdü ve ona öylesine nazik bir şefkatle bakıyordu ki, bu adamın bir zamanlar rakibine o kadar sert yumruk attı ki, zil çaldığında iki dişini tuvalde buldular.

Bonnie onunla birlikte minderde çalıştı ve kısa sürede zihni açıldı. Üç yumruk kombinasyonu çalışıyorlardı, sonra yana doğru adım atıyorlardı. Felix'in onun kalıplarını ve içgüdülerini özümserken odaklandığını hissedebiliyordu,

Fısıltının biraz üstünde bir sesle talimatlar mırıldanıyordu. Artık nefes almak ve hareket etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yumruk, sağ, kroşe, nefes al. Vücuda yumruk, kafaya yumruk, kanca, nefes.

Venedik'te yumrukladığı adamın kaldırırma yığılmış hali ve kız arkadaşının yüzündeki dehşet ifadesi gözünün önünden geçti. Ama Peachy onun iyi olduğunu söylemişti, diye hatırlattı kendi kendine ve bir daha bara gitmediğini bildirmek için mesaj atmıştı. Büyük bir çabayla görüntüyü uzaklaştırdı. Yumruk, yumruk, sağ, nefes al. Şu anda disipline her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı, sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Hiçbir şeyin dikkatini eğitiminden uzaklaştırmasına izin veremezdi. Kendi yoluna çıkmaya devam edemezdi.

"Bu çok güzel Bonnie," diye mırıldandı Felix aralıklarla. "Bu düz sağdan hoşlandım."

Bonnie başıyla onayladı ve çalışmaya devam etti ama bu iltifatın içinde tanıdık bir sıcaklık yarattığını hissetti. Unutmuştu övülmek nasıl bir şeydi. Eğitimle ilgili olan şey buydu, ne kadar zor, ne kadar yorucu olursa olsun, tatlı bir yanı da vardı. Olmak gözlemlemiş, beslendiğini ve cesaretlendirildiğini hissetmiş, Bonnie bunu daha çok sevmişti

Her şeyden çok. İyi bir boksör olup olmadığıyla hiç ilgilenmemişti; tek derdi Pavel'i memnun etmektir. Ve şimdi ne yaparsa yapsın, hâlâ onun farkındaydı. Pavel onu özenle görmezden gelebilirdi, ama onun kendisini izlememek için ne kadar çaba harcadığını biliyordu. En yakın oldukları zamanlarda bile Pavel pek konuşmamıştı. Ama onun da kendisiyle ilgili

farkındalığını *hissedebiliyordu*. Zar zor

Belli belirsiz, kimse tarafından fark edilmeden, birbirlerine doğru eğildiler, tıpkı diğerinin güneş olduğu bitkiler gibi.

Dövüşler için seyahat etmek dışında, spor salonu dışında birlikte çok az zaman geçirmişlerdi. Ama bazı anlar olmuştu. Bir keresinde, birlikte antrenman yapmaya başladıktan on yıl sonra, Bonnie spor salonuna doğru yürürken aniden durmuştu. Caddenin karşısında, Altmış Sekizinci Sokak'taki lokantanın vitrinindeki bir masada tek başına oturan Pavel'di. Bir garson elinde bir dilim cheesecake ile ona doğru yürüyordu; kadın yaklaşıncaya yüzü aydınlandı.

Bonnie yürümeye devam etmeyi düşündü; sahnede o kadar masum, o kadar hassas bir şey vardı ki, buna müdahale etmek neredeyse şiddet içeriyordu, ama kendini caddenin karşısına geçerken ve lokantanın kapısını açarken buldu, bir arının tomurcuğa doğru çekilmesi gibi ona doğru çekildi. Pavel o yaklaşıırken başını kaldırdı, çatalının üzerinde büyük bir kek parçası duruyordu. Ona utangaç bir sırıtış attı.

Beni yakala, dedi.

Adam ona karşısına oturmasını işaret etti ve kadın kabine kayd. Gözlerini ondan ayırmadan keki ağzına attı, bu deneyimden çok hoşlandığı belliydi.

Tek zayıflığımı keşfettin, dedi ısırıklar arasında.

Cheesecake mi?

Cheesecake. Pavel başıyla onayladı. Bu çok güzel. Rusya'da böyle bir şey yok. Bir parça ister misin?

Bonnie tam reddetmek üzereydi -çok az şeker içeren sıkı bir antrenman diyetine uyuyordu- ki başını sallayarak kendini şaşırttı.

Tabii, dedi. Neden olmasın.

Ona bir dilim ısmarladı ve kızın ilk ısırığı alışını hararetle izledi.

Ne düşünüyorsun? diye sordu hevesle. İyi, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse Bonnie'ye normal cheesecake gibi gelmişti ama onun hevesi dayanılmazdı.

Lezzetli, diye başını salladı Bonnie, ağzı doluydu. Pavel gülümsedi.

Bir dahaki dövüşü kazanırsan sana bunu alırım, dedi.

Huzurlu bir sessizlik içinde oturup tabakları temizlenene kadar pastalarını yediler. Bonnie, Pavel'in onları hemen salona götüreceğini düşündü. ama arkasına yaslandı ve memnuniyetle ona gülümsedi.

Kahve ister misin?

Pavel kafein de dahil olmak üzere herhangi bir uyarıcıya güvenmeyi yasakladığı için kendisine nadiren izin verdiği bir başka hoşgörü.

Bir tane mi alacaksın? diye sordu şaşkınlıkla.

Bugün biraz yaşayacağız, diye duyurdu ve onlara iki fincan sipariş etti.

Dumanları tüten koyu renkli sıvı dolu fincanlar önlerine kondu ve Bonnie belli belirsiz bir yudum aldı, Pavel uzun ve tatmin edici bir yudum alırken fincanın kenarından onu izledi.

Aaaah, diye nefes verdi, elini önüne koydu ve eğlenen, bilmiş bakışlarıyla onu süzdü. *Nasılsın Bonnie?*

Nasıl biriydi? Bir insan olarak mı? Bonnie buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Geçtiğimiz aylarda Pavel ona kombinasyonlarının nasıl gittiğini, sağ omzunun hâlâ onu rahatsız edip etmediğini, gazının bitip bitmediğini sormuştu.

Antrenman rauntları arasında, çenesini aşağıda ve gardını yukarıda tutuyorsa, ama asla nasıl olduğunu bilmiyordu. İyi olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, sonra dilini yakarak kahveden büyük bir yudum aldı.

Ya kız kardeşlerin? Diye sordu. *Nicky nasıl?*

Bu onun için daha kolaydı.

O iyi. Bonnie gururla başını salladı. *Öğretmenlik diplomasına yeni başladı. İngilizce öğretmeni olmak istiyor.*

Aferin ona. Pavel kafasına vurdu ve gülümsedi. *Şu Nicky, her zaman not alır.*

Bu doğru.

Bonnie de gülümsedi, her zamanki gibi özel küçük kız kardeşinden bahsediyor olmaktan memnundu. Aralarına yeniden bir sessizlik çöktü; ellerini bardağın etrafına sardı ve boğazını temizledi.

Ve... sen nasılsın? Temkinli bir şekilde denerdi. *Anahid nasıl?*

Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Pavel karısından nadiren söz ederdi ve Bonnie de hiç sormamıştı. Anahid spor salonunu birkaç kez ziyaret ettiğinde, Bonnie onu çok çarpıcı ve ciddi bulmuştu, tam olarak etkileyici Pavel'i daha iyi tanıyana ve onun aptal tarafını, dans etmeyi ve hokkabazlık yapmayı seven şapşal, çocuksu versiyonunu keşfedene kadar onun korkutucu bir ortak olmasını beklerdiniz. *Ve, diye düşündü Bonnie, kendi kendine gülümseyerek, yemek*

lokantalarda yalnız

cheesecake. Sanırım o iyi,
dedi.

Bonnie kaşlarını birbirine vurdu. *Düşünmek mi?*

İşi bırakıyoruz, diye açıkladı. *Kısa bir süre önce.*

Oh.

Bonnie ne diyeceğini bilemedi. Dışarıdaki herhangi bir şey hakkında konuşmak Bırakın ayrılık gibi kişisel bir şeyi, boks yapmak bile Pavel'le buz üzerinde yürümeye çalışmak gibiydi; ikisi de dengelerini tam olarak sağlayamıyordu.

Aslında, diye devam etti, daha bugün boşanma kağıtlarını imzaladım.

Az önce söylediği sözün tuhaflığına hayret ediyor gibi görünerek kendini alaya alan bir kahkaha attı. Bonnie onun yüzünde bir işaret aradı. kalp kırıklığı, ama o her zamanki Pavel'di. Aynı düz, kare burun -gerçek bir boksör burnu, diye şaka yapardı, birçok kez boyun eğmek için kırılmıştı- parlak, şaşırtıcı derecede nazik gözlerin altında yer alıyordu.

Gerçekten üzgünüm Pavel, dedi

sessizce. Omuz silkti.

Seçtiğimiz bu hayatın zor olduğunu söyledi. Herkes için değil.

Bonnie ciddiyetle başını salladı, ama o anda içinden bir sevinç dalgası geçti.

Cheesecake dedi.

Pavel'in yüzünde o çocuksu gülümsemesi belirdi.

Bazen cheesecake'e ihtiyacımız olur, diye kabul etti.

Pavel hesabı ödedi ve Bonnie'nin cüzdanına uzanma girişimini elinin tersiyle itti. Birlikte ayağa kalktılar ve Pavel onun için kapıyı tuttu, sırtının en küçük noktasına hafifçe dokunarak ona yol gösterdi. Bonnie o anda bunu hissetti, en hafif esinti gibi bir umut pırıltısı, hayatın onunla bu şekilde, çok tatlı ve çok basit olabileceğini. Spor salonundan önce birlikte kahvaltı ederken, eli onun üzerindeydi,

Onu düzeltmek için değil, sadece şefkatten, ikisi bir antrenör ve boksör olarak değil, iki insan olarak konuşuyor, sevgi ve kahkaha dolu sohbetler ediyorlardı. Birlikte spor salonuna kadar yan yana yürümüşlerdi ve Bonnie o hafif esintinin kendisini kapıya kadar taşımasına izin vermişti. Sonra Altın Ring'e girmişlerdi ve Pavel onun önünde yürümüş, ona sertçe talimatlar vermişti

Geç kaldığı için çabuk ısınmak için omzunun üzerinden geçti ve Bonnie bazen cheesecake'in sadece cheesecake olduğunu anladı ve esintinin dinmesine izin verdi.

BONNIE AKLINI Felix'in tuttuğu pedlere GERİ GETİRDİ. Odaklanması gerekiyordu. *Thwack, thwack, thwack*, pivot. Ama Bonnie çevresinden Pavel'in onlara baktığını gördü. Bakışları havadaki serin bir akıntı gibiydi. Hemen biraz daha sert vurdu, biraz daha hızlı kaydı. *Pow, pow, pow*. Görünmez bir gelgit tarafından çekiliyormuş gibi, ringin onun tarafına doğru ilerledi. Bonnie onun bakışlarından cesaret alarak kombinasyonun içinden geçti. *Hiss*

tıs tıs. Ama Pavel onu izlerken hiçbir şey belli etmedi. Bir sonraki bakışında Pavel çoktan arkasını dönmüştü.

BONNIE eve geç döndüğünde Lucky'nin uzun bedenini kanepede kıvrılmış, çenesini içine çekmiş halde buldu. İçgüdüsel olarak, hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için öne doğru atıldı ama Lucky'nin göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Bonnie nefesini verdi. Kanepenin kenarına tüneyerek kız kardeşinin sırtüstü yatan halini izledi. Lucky ona uyuyan bir geyik yavrusunu ya da tilkiyi, insanların ulaşamayacağı zarif ve gizemli bir orman yarattığını hatırlatıyordu.

Arkadaşlık. Bu kadar yakından bakınca Lucky'nin solgun tenini görebiliyordu. nemli bir ter tabakasıyla kaplıydı. Yüzü uykusunda bile gergindi. Üzerinde yırtık pırtık beyaz bir tişört vardı, omurgası bir inci dizisi gibi çıkıntılıydı. Bonnie kaşlarını çatı. Her zaman bu kadar zayıf mıydı? Kendini bu şekilde nasıl koruyabilirdi? Londra'dan gelirken uçaktan tökezleyerek inen, yeni yürümeye başlayan bir çocuk kadar dengesiz kız kardeşi onu dehşete düşürmüştü. Lucky'nin bir

Her zaman gizliden gizliye ona hayranlık duymuştu ama bugünlerde Lucky'nin içki içmesinden hiç keyif almıyor gibiydi.

Bonnie'nin spor çantası hâlâ omzundan sarkıyordu; onu yere attı ve düş almak için ayağa kalktı ama kendini Lucky'yi biraz daha izlemek için geri dönerken buldu. En küçük kız kardeşi iyi değildi, bunu artık görebiliyordu. Ama yine de, onun yakınında olmak bile Bonnie'yi rahatlatıyordu. İçindeki atavistik bir parça, kız kardeşlerinden biriyle birlikte olana kadar asla huzur bulmuyordu. Nicky öldükten sonra, Bonnie bir daha asla Yine durgunluk, gerçek sakinlik. *Bu aileydi, diye* düşündü üzüntüyle, *tüm rahatlığın ve kaosun kaynağı.* Ama şimdi burada oturmuş, uyuklayan Lucky'yi izlerken, belli belirsiz eski bir rahatlık hissetti. Ona göz kulak olacaktı. Onun yanında olduğu sürece onu koruyacaktı. Duşu unutan Bonnie, sahibinin yanındaki bir köpek gibi kanepenin yanındaki halıya uzandı ve Sonunda uyurken bulundu.

Ertesi gün Pavel ona yaklaştığında ip atlıyordu. Onun geldiğini hissetti, ama gözleri asılı duran 18. Mezmur'a takılmıştı.

Spor salonunda olduğu sürece duvarda çerçeveli dururdu. Camın arkasındaki kâğıt eski ve sarıydı, kelimeler güneşe maruz kaldığı için solmuştu. Önemli değildi; Bonnie onları ezbere biliyordu. İp atlarken gözlerini diktiği ilahi, her yıl odaklandığı nokta olmuştu. Sözler sanki kendisi yazmış gibi artık onun bir parçasıydı.

*Beni güçle donatan ve yolumu
güvende tutan Tanrı'dır.
Ayaklarımı bir geyiğin ayakları gibi
yapar; yükseklerde durmama neden olur.
Ellerimi savaş için eğitiyor;
Kollarım tunçtan bir yayı bükebilir.
Kurtarıcı yardımını kalkanım
yaparsın ve sağ elin beni destekler;
yardımın beni büyük yaptı.
Ayaklarım için geniş bir yol sağlarsın,
böylece bileklerim yol vermez.*

Bu Bonnie'nin sırrıydı, ailesinden hiç kimseye söylemediği bir sır: Tanrı'ya inanıyordu. Babası koyu bir Katolik, annesi ise katı bir ateistti; Bonnie ve kız kardeşlerini vaftiz etmediler ve evde inanç, maneviyat ya da ölümden sonraki yaşam hakkında hiçbir tartışma yapılmadı. Bonnie'nin evcil hamster'ı öldüğünde, anneleri ona bir evcil hayvanın *amacının* ona ölümü öğretmek olduğunu sert bir dille söylemişti. Ama Katolik ortaokul ve lisesine gönderilmişlerdi ve bir şey açıkça kafalarına dank etmişti. Bu Bonnie'nin

Tam olarak cennete ya da herhangi bir insana benzeyen bir Tanrı'ya inanıyordu, ama bir şeye inanıyordu.

Her şey ortaokuldayken başlamıştı. Önce panik atak geçirmeye başlamıştı, nefes darlığı ve karanlık dalgalar Görüşünün köşeleri. Ona öyle geliyordu ki, babasının kızgın olmadığı tek zaman, içmeye yeni başladığı ya da Bonnie'yi spor yaparken izlediği, kenardan yüksek sesle ona daha çok çaba göstermesini, daha derine inmesini, daha güçlü olmasını söylediği zamanlardı. Annesine panik ataklardan bahsederse, bu babasına geri dönecekti ve buna izin veremezdi. Sonunda, başka kimseyi dahil etmeden bunlarla başa çıkmanın bir yolunu buldu; okuldaki tek kişilik tuvalete gizlice giriyor, en üst katta, tozlu sanat malzemeleri odasının yanında yer alıyor ve dua ediyordu. Bonnie kalbi sıkışana kadar Tanrı'yla konuşurdu.

hızı yavaşlıyor ve nefesi sabitleşiyordu. Daha sonra, ne zaman sakinleşmeye veya cesaret bulmaya ihtiyaç duysa, o sessiz, dinleyen varlığı düşünüyor ve otomatik olarak bir iç huzur hissediyordu.

Zamanla onun Tanrısı, okulda öğretilen cezalandırıcı Katolik Tanrı'dan daha şekilsiz ve geniş bir şeye dönüştü. Bu onun içinde yaşayan bir dinginlik hissiydi. Ve sonunda, eğer yeterince dikkatli dinlerse, onunla konuşuyordu. Tanrı'nın ya da O'nun ya da her neyse onun bir sesi vardı. rüzgarın kumda çıkardığı sesin ancak üstündeydi. Bonnie bu sesi ancak çok ama çok hareketsiz olduğunda duyabiliyordu. *Bu senin için doğru*, derdi. *Bu*

Yanlış. Ve onunla konuştuğunda, o kadar fevkalade ilgilenildiğini, o kadar derin ve varoluşsal olarak iyi olduğunu hissediyordu ki, bunun kaynağı ancak ilahi olabilirdi. Bu bir

yatıştırıcı ve yumuşatıcı, kaostan uyuma doğru ciddi bir içsel yeniden yapılandırma. Bunu duyduğunda, her şeyin olması için hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu.

farklıydı. Ama bir yıldan uzun süredir duymamıştı.

Bonnie yumuşak, bale hareketleriyle bir ayağından diğerine sıçradı, ipi önünde çapraz bir şekilde ustalıkla sallıyordu. İp atlamak, bokstaki diğer her şey gibi beceriyle ilgiliydi ama aynı zamanda tarzla da ilgiliydi. Bonnie ipi salladığında, ayaklarıyla ipi ustalıkla elden ele geçirirken Zemini zar zor sıyırırken, suyun üzerindeki bir kuğu gibi hareket ettiğinden emin oldu, tüm çabası yüzeyin altındaydı. Pavel spor salonunu boydan boya geçerek onun önünde durdu ve artık her zamanki gibi hafif bir düşmanlığa varan boş bir anlaşılmazlık ifadesiyle ona baktı.

"Danya'nın antrenman partneri yaralandı," dedi. "İstiyor musun?"

Bonnie ipin ucunu kaçırmadan hızlıca başını salladı. Kendisini heyecanlı görme zevkini ona tattırmayacaktı.

"Bu öğleden sonra," dedi Pavel. "Altı raunt. Öğle yemeğini hafif yiyin."

Ancak o arkasını döndükten sonra kısa bir süre için de olsa kendinden geçmişçesine gülümsemeye izin verdi.

BONNIE öğle yemeği için spor salonundan eve geldi, bunun nedeni kısmen kendisi için yemek yapmanın daha ucuz olmasıydı ama daha çok Lucky'yi kontrol edebilmek içindi. Kapının kilidi arkasından tıklanırken adını seslendi ve banyodan alçak, hayvani bir inilti duydu. Bonnie koridora koştuğunda Lucky'yi yatağın etrafında kıvrılmış buldu.

tuvaletin porselen tabanı. İçgüdüsel olarak dizlerinin üzerine çöktü ve Lucky'nin vücudunu okşamaya, yaralanma olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

"Sorun ne? Neresi acıyor?"

Lucky yanağını karo zeminden kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hiç... otun var mı?"

Bonnie kaşlarını çattı. "İstemediğimi biliyorsun."

Lucky yanağını tekrar yere dayadı. Önündeki yere doğru konuştu.

"Bunu yapamam, Bon. Bir şeye ihtiyacım var."

Ne yapacaktı? Gözleri Lucky'nin secde halindeki bedeninde gezindi. Sonra Nicky'nin kollarındaki bedenini, soluk mavi dudaklarını düşündü ve anladı.

"O Şeylere ihtiyağın yok," dedi.

Lucky kendi içine kıvrıldı ve inledi.

"Karnıma kramp giriyor."

"Bu normal," diye mırıldandı Bonnie. "Gececektir."

Neyin normal olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç sarhoş olmamış ya da uyuşturucu kullanmamıştı, Lucky'nin yaşadığı şeyi yaşamak zorunda kalmak şöyle dursun şu anda yaşıyorum.

"Telefonun nerede?" Bonnie sordu.

"Neden?"

"Bir şeye bakmak istiyorum."

"Seninkini kullan."

"Benimki takla atıyor, öyle bir şey yapmıyor." "Tanrım, çok tuhafsın," diye inledi Lucky.

Bonnie hafifçe gülümsedi. Hâlâ bir tavrı vardı; bu iyiye işaretti.

"Şifren ne?" "Nicky'nin doğum günü."

Bonnie hiçbir şey söylemeden Lucky'yi hafifçe okşadı. Bu tipik bir Lucky'ydi, sevgisini en gizli yollardan gösteriyordu. Gidip oturma odasından telefonu aldı, sonra da ana ekrandaki saate baktı. Lucky'yi yatağa yatırması gerekiyordu, sonra da spor salonuna dönüp antrenman yapabilir ve hemen onun için geri gelebilirdi. Onun dokunuşuyla telefon Ekran, Troll Doll adında birinden gelen bir dizi mesajla aydınlandı.

Neredesin?

Cidden. Telefonuna cevap ver.

Tamam, özür dilerim. Fotoğrafını çektim.

Şimdiden NY'a mı gittin???

Gerçekten çok üzgünüm, lütfen benimle konuşun.

Bonnie banyoya geri döndüğünde Lucky'nin daha da sıkı bir top haline geldiğini gördü.

"Trol Bebek nedir?"

Lucky yine inledi.

"Her kimlerse," dedi Bonnie, "çok yoğunlar."

Lucky başını kaldırdı ve görünüşe göre son çabasını solgun, kurt gibi bir gülümseme vermek için kullandı.

"Hiçbir fikrin yok."

Bonnie mesajları görmezden geldi ve Lucky'nin telefonundaki arama motorunu açarak başparmağıyla klavyenin üzerinde gezindi. Ne soracağını bile bilmiyordu. Lucky'nin beyaz yüzüne, gözlerinin altındaki koyu renkli yarım aylara baktı.

gözleri. *İçkiyi bırakma ve diğer şeyler* yazdı. Bir rehabilitasyon tesisinden ipuçları otomatik olarak belirdi. Lucky'nin rehabilitasyona gitmesi gerekiyor muydu? Nasıl?

Bu ne kadara mal olacaktı? Bonnie, Avery'nin orada olmasını diledi; bir balta kadar kararlıydı.

"Avery'yi arayalım mı?" diye sordu.

Lucky şaşırtıcı bir güçle, "Hayır!" diye bağırdı.

"Ama o bu işte daha iyi," dedi Bonnie, sesine bir çocuğun korku sızısı karışmıştı. Boğazını temizledi. "O yardım edebilir."

"Zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyor." Bonnie kaşlarını çattı.

"Bence sen ona sadece onu hatırlatıyorsun," dedi.

Ve daha da endişe verici olanı Nicky'den. Gerçi bu kısmı söylemek istemiyordu, düşünmek bile istemiyordu. Bonnie tekrar telefona baktı.

"Burada bol sıvı tüketmeniz, meyve ve sebze yemeniz gerektiği yazıyor." Lucky tam zamanında doğrulup tuvaletin üzerine kustu.

Uzun süre üretti,

Karnının en derin yerinden geliyormuş gibi görünen gırtlak hırıltıları. Vücudu şiddetle sallanırken biraz daha kurudu. Bonnie irkildi; onu dinlemek bile canını yakıyordu. Lucky sürünerek kaseden uzaklaştı ve arkasına yaslandı.

alçak küvete yaslanmış, ağzındaki bir tutam tükürüğü siliyordu. Elleri titriyordu.

"İçimde hiçbir şey kalmadı," dedi sığ nefesler arasında.

Bonnie yutkundu, sesini eşit ve duygusuz tutmaya çalıştı. "Bu yakında sona erecek. Bu güne kadar kaç kez kustun?

Sabah mı?"

Lucky boynunun arkasını küvetin kavisli dudağına dayadı ve gözlerini kapattı.

"Bir milyon." Bir elini kabaca yüzünde gezdirdi. "Ve üç gündür sıçmıyorum. Bunu da yazabilir misin?"

"Elbette." Bonnie bir arama daha yaptı ama bu onu rehabilitasyon merkezlerinden daha fazla ipucuna götürdü. "Bir şeyler yiyebilir misin?"

Lucky gözlerini açmadan başını salladı. "Başka ne yazıyor?"

Bonnie listeyi taradı.

"Soğuk bir duş al."

Lucky buzlu damlacıklar tenine vurmaya başlamış gibi irkildi. "Bırak da burada dinleneyim," dedi. "Bunu yapabilir miyim?"

Onu itmek doğru muydu? Bonnie bunu bilmiyordu. Lucky'ye istemediği bir şeyi yaptırmaktan nefret ediyordu ama bu sadece Avery'nin dediği gibi ona "olanak sağlamak" mıydı? Rehabilitasyon merkezinin web sitesindeki listeyi okumaya devam etti son noktaya gelene kadar. *Yoksunluktan geçerken hatırlanması gereken bir şey varsa o da şudur: Eğilin. Acı kendini gösterdiğinde, acıyı uyuşturup yok olmasına izin vermeyin. Eğilin ve tavır alın bağımlılığınıza karşı.*

Bonnie okurken yavaşça başını salladı. Acıya boyun eğmek, bunu nasıl yapacağını biliyordu. Lucky'ye bu konuda yardım edecek biri varsa o da, hayatını fiziksel sınırları zorlayarak kazanmış olan kendisi olmalıydı. Bir tane aldı

Derin bir nefes aldı ve Lucky'nin önünde diz çökerek, tıpkı Lucky bebekken yaptığı gibi onu iki kolunun altına aldı. Uzun boylu, kemikli kız kardeşini kolaylıkla kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye feryat etti Lucky.

Bonnie, Lucky'nin vücudunu göğsüne bastırdı, böylece tekrar yere yığılmayacaktı. Kendini cam gibi keskin ve kırılabilir hissediyordu.

"Duş alacaksın," dedi. "Ve bir şeyler yiyeceksin." Lucky ona bakmak için geri çekildi, böylece yüzü Bonnie'ninkinden birkaç santim uzaktaydı. Nefesi ekşimişti ve alt dudağı titriyordu, tıpkı gözyaşlarının eşiğindeki küçük bir kızken olduğu gibi.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin," dedi Bonnie. "Sana yardım edeceğim."

Bonnie en küçük kız kardeşini büyük bir özenle soydu. Bir keresinde Met'te yerleştirilirken gördüğü bir tabloyu düşündü, işçilerin yastıklı muhafazayı açmak için nasıl beyaz pamuk eldivenler giydiklerini, parmaklarının

yaldızlı çerçevenin yüzeyini bir şefkatle sıyrıyordu.

saygılı. Lucky'ye, sanki Met'teki en değerli parçaymış gibi, o kadar dikkatli davranmaya çalışıyordu. Tişörtünü yavaşça üzerinden sıyırdı.

Başından yayılan ter kokusunu görmezden gelerek.

"Kokuyorsam özür dilerim."

Lucky ona utangaç bir gülümseme sundu. Bonnie bunu el sallayarak geçiştirdi.

"Spor salonundakileri koklamalısın."

Lucky'yi kot pantolonundan çıkarmak için diz çöktü. Bir şey gibi hissettim bir dua gibi. Lucky dışarı çıkmak için ellerini omzuna koydu

Kumaş ayaklarına dolanmıştı. Bacakları süt beyazı ve yara bere içindeydi. İç çamaşırını giydiğinde Lucky Bonnie'ye usulca vurdu.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Bonnie ona biraz mahremiyet sağlamak için dışarı çıktı ve duş suyunun patladığını duyana kadar kapının diğer tarafında bekledi. Lucky'nin yiyebileceği ne var diye bakmak için mutfığa yöneldi.

Neyse ki, Lucky gelmeden önce elektrolit içecekleri, yumurta, meyve, protein barları ve büyük plastik ıspanak kovaları stoklamıştı; bu yiyecekler hacim kazanmak ve kurumak için çok uygundu. Yukarı baktı duvardaki saate baktı. Lucky'yi yerleştirebilirse, çabucak bir şeyler yiyip spor salonuna dönmek için hâlâ vakti olacaktı. Elinde bir Gatorade - Lucky'nin favorisi olan mavi aromalı - ve demetten bir muz kopardı.

Banyoda Lucky havluyla duruyordu, dişleri takırdıyordu. Bonnie kız kardeşinin yeni ağartılmış pixie kesimine hâlâ alışamamıştı. Onun kendi Kirli sarı saçları nemlendiğinde koyulaşıyordu ama Lucky'ninki sudan etkilenmemiş, ıslak peroksit beyazı dikenler halinde başından sarkıyordu. Şanslı

Bonnie içeri girdiğinde ters ters baktı.

"Donuyorum," dedi sohbet arasında. "Al, başla şuna."

Lucky'ye Gatorade ve muz u uzattı, lavabonun altından saç kurutma makinesini aldı ve Lucky'yi ana yatak odasına götürdü. Dairede sadece iki yatak odası vardı; daha büyük olan yatak odası aslında Bonnie ve Avery'nin olan ama daha sonra Nicky'nin olan oda ve daha önce genç ikiliye ait olan küçük oda. Bu odada bir kraliçe yatak ve makyaj masası vardı; krem rengi halı yıllarca kullanılmaktan lekelenmişti. Diğer oda dördünün de çocukluklarının bir döneminde yattıkları ranzalar, tozlu bir egzersiz bisikleti ve Bonnie'nin ilk kum torbası. Bonnie saç kurutma makinesini fişe taktı ve Lucky'ye ayaklarının arasına oturmasını işaret ederek yatağa oturdu. Kurutucu elinde kükreyerek canlandı ve Lucky'nin başının üzerinde gezdirerek ıslak topakları gevşetmek için parmak uçlarıyla kafa derisini ovdu.

"O Gatorade'i yudumlamaya devam et," diye seslendi sıcak hava feryadının üzerinden.

Lucky usulca kapağı açtı ve bir ağız dolusu sentetik mavi sıvıyı yutmak için başını geriye eğdi, ardından muzdan küçük bir ısırık aldı. Bonnie arı kovanına çomak sokan bir ayı gibi kafasının etrafını karıştırdı. Kurudukça, Lucky'nin saçları avuçlarının içinde karahindiba tohumları gibi yumuşadı. Bir kez hissettiğinde

Lucky'nin artık üşümeyeceğinden emin olan Bonnie, ocağı kapattı. ve odayı yeniden sessizliğe kavuşturdu. Kız kardeşinin kafatasını avuçlarının arasına aldı ve beceriksizce başının tepesini öptü.

"Her şey tamam. Seni yatağa yatıralım mı?"

Lucky'nin dağınık spor çantasından büyük bir tişört ve eşofman altı giymesine yardım ettikten sonra yorganı çenesine kadar çekti. Yalnızca solgun

Yastık ve çarşaf yığınları arasında küçücük, dar bir yüz görünüyordu. Bonnie onu yatağa yatırdı ve Lucky'nin gözlerinin kapanışını izledi.

Lucky gözleri hâlâ kapalıyken, "Bütün bu olanlar yüzünden korkak bir sürük gibi davrandığımı için özür dilerim," dedi.

Bonnie usulca homurdandı.

Lucky, "Bu kadar kötü hissetmeyi beklemiyordum," diye ekledi.

"Evet, öyle olmalısın..." Bonnie doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Oldukça sert mi vuruyorsun?" diye sordu ve kendini bir anda ezik gibi hissetti.

Lucky gözlerini açtı ve kuru bir kahkaha attı.

"Sanırım öyle de denebilir."

Bonnie ayrıntıları sorarak Lucky'nin susması riskini almak istemedi. Kız kardeşinin ne yaptığını düşünmekten korkuyordu; hayal ettiği şeyin gerçekte olduğundan daha kötü olmasını umuyordu.

"Sorun yok." Bonnie onu yorganın üzerinden okşadı. "Sen bir Mavisin. Sen sert bir malzemeden yapılmışsın."

Lucky yastık yığınlarının arasından ona baktı. "Zor bir şey," diye tekrarladı. "Bu Nicky'yi ne yapar?"

Lucky'nin gözünün ucundan iri bir gözyaşı damlası kaçtı ve kulağına doğru koştu.

"O da sert biriydi." Bonnie gözyaşının Lucky'nin şakağında bıraktığı ıslak izi yorganın köşesiyle sildi. "Sadece şanssızdı."

Bonnie öğle güneşine karşı yatak odasının perdelerini kapattı ve Lucky'nin yine hasta olma ihtimaline karşı bir kova getirmek için mutfığa gitti. Kovayı yatağın yanında yere koyarken, Lucky'nin eli yorganın altından çıkıp kolunu çekti.

"Gidiyor musun?" diye sordu küçük bir sesle.

Bonnie'nin cevap vermeden önce düşünmesine gerek yoktu. Başını iki yana salladı. "Ben burada kalıyorum."

Yatağın kenarına tünemiş, Lucky'yi bir nöbetçi gibi izliyordu. Ta ki sonunda uyur gibi olana kadar. Uyuduğundan emin olduktan sonra tekrar internete girdi ve okumaya devam etti. Kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Sayfalar arasında gezinip bulabildiği ipuçlarını toplamaya çalışırken boğazı düğümlendi. Çoğu makale evde detoks yapmanın önemli riskleri olduğunu vurguluyordu.

Ama Bonnie Lucky'yi bir tedavi merkezine götürme şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyordu. Kendi isteğiyle gitmezdi ve zaten Bonnie bırakın parasını ödemeyi, iyi bir tanesini nasıl bulacağını bile bilmiyordu. Avery'yi araması gerektiğini biliyordu ama ararsa Lucky ona bir daha asla güvenmezdi.

Ayrıca, Lucky'ye bu konuda yardım etmesi gereken kişinin *kendisi* olduğu hissinden de kurtulamıyordu. Başka kim Lucky'nin acıya dayanmasına yardım edebilirdi ki? Yıllarca dövüşmek Bonnie'ye, Lucky'ye yardım etmek için

gördüğünüzde açılır. Kız kardeşinin içinde açılan bu küçük istek penceresinden yararlanmalı ve onu tüm gücüyle bu pencereden çekip çıkarmalıydı. Nicky konusunda başarısız olmuş, dakikalarca geç kalmıştı. Lucky'de başarısız olmayacaktı.

Mide kramplarından kansere kadar her şeyi diyetle tedavi edebildiğini iddia eden bütünsel bir beslenme uzmanının internette bulduğu tarifini uygulayarak bir et suyu hazırlamak için mutfığa döndü. Fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek havuçları doğrarken, mutfak duvarında kuyruğunu sallayan siyah Kit- Kat saatine baktı. Danya şimdi ısınıyor olmalıydı. Bonnie bu düşünceyi aklından uzaklaştırmak için tüm gücünü kullandı ve dikkatini önündeki turuncu diskleri ince ince dilimlemeye verdi. Onları doğru şekilde kesmek istiyordu.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN boyunca Bonnie Lucky'nin yanından ayrılmadı, yemek yediğinden, banyo yaptığından ve dinlendiğinden emin oldu. Birlikte berbat gündüz televizyonlarını izlediler ve Central Park'ta yavaş, kıvrımlı yürüyüşler yaptılar, Lucky Bonnie'ye yaslanmış, elini ablasının kolunun kıvrımına sokmuş halde güneş ışığından ürküyordu. Alice Harikalar Diyarında heykelinin yanında oturup Parlak yazlık giysiler içindeki çocuklar kurbağa taburelerinin üzerinden Alice'in kucağına tırmanıyor, bronz patinası üzerine tırmanan binlerce minik el ve ayak tarafından pürüzsüz hale getiriliyor.

"Biz olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

diye sordu Bonnie. Lucky hüznle gülümsedi.

"Hiç bu kadar genç miydik?"

Bonnie spor salonuyla ilgili tüm düşünceleri görmezden geldi ve bunun yerine internette yoksunluk için en iyi çareleri tanımlayan sayısız makale okudu. Lucky'nin susuzluğunu gidermek için meyve suları ve smoothie'ler hazırladı, mide bulantısını önlemek için şakaklarına nane yağı sürdü ve onu

iyileştirici pranayama nefes egzersizlerine yönlendirdi

Bu amaçla YouTube'dan kendi kendine öğrenmişti. Her şey Üçüncü gece Lucky tek başına dışarı çıkmak istediğinde, nerede ve neden olduğunu söylemedi ve Bonnie ona izin vermedi. Ön kapılarının önünde durarak kız kardeşinin çıkışını engelledi.

Lucky, "Cidden çıkmama izin vermeyecek misiniz?" dedi.

Peachy's'de fedai olarak birçok kez yaptığı gibi Bonnie kollarını kavuşturdu ve yüzünü boş ve anlaşılmaz tutarak kendini destekledi.

"Henüz bunu yapmana izin veremem," dedi sakince, sesi hissettiği kargaşanın hiçbirini ele vermiyordu.

"Ciddi misin?" diye tekrar sordu Lucky, sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu. Bonnie başını salladı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye bağırdı Lucky, uzaklaşacakmış gibi dönerek.

Sonra döndü, koridora doğru hızla ilerledi ve Bonnie'nin üzerine atılarak onu yana itmeye çalıştı.

"Beni kontrol edemezsin!" diye bağırdı.

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum," dedi Bonnie, Lucky'nin kollarını kolayca göğsüne bastırıp onu sabit tutarak. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Güvende mi? Kendimi güvende tutabilirim!" diye bağırdı Lucky.

"Bunca yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?"

Lucky onun kollarında yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve ikisi birlikte koridorun zeminine devrildiler. Bonnie'nin tüm

Boks eğitimi pencereden dışarı çıktı. Yine çocuk olabilirlerdi, ters giden bir oyun yüzünden kavga ediyorlardı. Lucky önce kendini çözdü ve Kapıya doğru hamle yapmak için ayağa fırladı ama Bonnie ayak bileklerinden yakalayarak onu tekrar aşağı çekmeye çalıştı. Bunun yerine Lucky'nin eşofmanını dizlerine kadar çekmeyi başardı ve şaşırtıcı derecede kız gibi pembe bir tangayla çevrili soluk popo yanaklarını ortaya çıkardı. Bir eliyle de bel kemerini çekiştiriyordu,

Lucky diğer eliyle umutsuzca kapı tokmağını kavradı.

dizlerinin üzerine çöktü, kıcı hâlâ bel kemerinin üzerinden sarkıyordu.

Başını eğdi, omuzları titriyordu ve Bonnie kız kardeşini ağlattığını acıyla fark etti. Tıpkı çocukken olduğu gibi çok sert davranmıştı.

"Kahretsin, özür dilerim Lucky." Halının üzerinde ona doğru süründü ve elini olabildiğince hafif bir şekilde omzuna koydu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ama Lucky ona döndüğünde yüzü eğlenceden çatlamıştı. Yutkunarak bir kahkaha daha attı ve pantolonunu yukarı çekti.

"Pekâlâ, siktir et," dedi gözlerini silerek. "Sen kazandın. Hadi film izleyelim."

Haftanın sonunda Lucky ilk kez kusmanın, uyuklamanın ya da kendini öldürmenin eşiğinde değilmiş gibi görünüyordu, bu yüzden Bonnie sabah erkenden koşuya çıkmalarını önerdi.

"Burada benimle olman çok güzel," dedi ve Lucky'yi dürterek yan yana yürüyorlardı. Bir mil gitmişlerdi ve Bonnie endorfin hormonunun etkisini hissetmeye başlamıştı. Sırıttı. "Koşu arkadaşı."

Lucky, Bonnie'yle aynı anda kendini öne doğru atarken yapabildiği en iyi omuz silkme taklidini yapmaya çalıştı.

"Hala... lanet olası... jet-lag," diye nefes nefese kaldı. "Ayrıca... ot ya da Ambien olmadan... gece boyunca... uyuyamıyorum."

Bonnie havada takla atarak geriye doğru koşmaya başladı, böylece birbirlerine bakıyorlardı. Ayaklarının üzerinde hafif durmak ve ayak hareketlerinden puan almak için ringde yaptığı parmak vurma hareketini yaptı, konuşurken bir gösteri midillisi gibi zarifçe zıpladı.

"Alışacaksın. Sadece alışmak için zamana ihtiyacım var."

"Sen... terlemiyorsun bile," diye söylendi Lucky. "Senden... nefret ediyorum."

Bonnie yana doğru döndü ve Lucky'nin hızına yetişmek için topuklarını yana vurdu. Lucky boğazından devasa bir balgam tomarına benzeyen bir şey çıkardı ve çimlerin üzerine güçlü bir şekilde tükürdü.

"Hadi ara verelim," dedi Bonnie.

"Tanrı'ya şükür." Lucky çimenlerin üzerine yığıldı ve uzun bacaklarını bir yıldızın içine yaydı. "Sigarayı bırakmalıyım," diye inledi.

Bonnie internette, sigara içenlerin ayıklıklarının ilk yılında bırakmaya çalışmalarının tavsiye edilmediğini okumuştı, çünkü çok fazla sigarayı bırakmaya çalışmak

bağımlılıklar bir anda bunalıma ve nüksetmeye yol açabilir.

Bonnie hemen, "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi.

Lucky ona baktı.

"Sigara içmemden nefret ettiğini sanıyordum?" dedi.

Bir internet sitesi, *bağımlılıklarınızı sizi öldürebilecekleri sırayla bırakmanızı tavsiye ediyordu*. Bu üzücü mantık karşısında Bonnie şimdilik içki ve uyuşturucuya odaklanmaları gerektiğini düşündü; diğer her şey bekleyebilirdi.

"Seni esneteceğim." Bonnie Lucky'nin bacağına bileğinden kaldırdı. "Bunu düz tut."

Lucky bacağını uzatırken Bonnie'nin zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu anlayamadığı küçük bir çığlık attı. Kız kardeşi elleriyle başına bir yastık yaptı ve mutlu bir şekilde nefes verdi. Zevk. Bonnie sonunda daha iyi olduğunu memnuniyetle fark etti. Şimdi Lucky'nin ne yaptığını unutmadığından emin olması gerekiyordu. daha yeni atlatmıştı.

"Bir toplantıya ya da başka bir şeye gitmen gerektiğini düşünüyor musun?" gözlerini Lucky'nin Aşil'ini germe görevinden ayırmadan başladı.

"Avery'nin yaptığı gibi mi?"

Lucky onun altından bir *pffft* sesi çıkardı.

"Düşündüğün kadar birlikte değil, biliyorsun." "Avery mi? Ne demek istiyorsun?"

Lucky bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçmiş gibi göründü.

"Sence de bu biraz üzücü değil mi?" dedi sonunda. "Avery bunca yıldan sonra hala toplantılara ihtiyaç duyuyor mu?"

Bonnie ona baktı ve başını eğdi. "Ona yardım ediyorlar. Neden dursunlar ki?"

Lucky kollarının üzerinde doğrulup oturdu.

"Ama bu biraz koltuk değneği gibi değil mi? Sanki artık uyuşturucu yerine toplantı bağımlısı olmuş gibi."

"Herkes bir şeye bağımlıdır. Sizin için iyi olan bir şey de olabilir."

Lucky başını eğdi ve ona baktı.

"Değilsin. Sen, Bayan Temiz Rüya Yüce gibisin." Bonnie hafifçe homurdandı ve bacaklarını değiştirdi.

"Yüzük ismi için ikinci tercihimin bu olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, cidden," dedi Lucky. "Hayatın *boyunca* hiç bir şeye bağımlı oldun mu?"

"Tabii ki var." "O

zaman ne?"

Bonnie dişlerini

gösterdi. "Acı,

bebeğim."

Lucky başını ellerinin arasına aldı ve gökyüzünün bulutlar tarafından parçalanmamış mavi şeridine baktı. İç çekti.

"Bence bu senin için de iyi bir şey."

Bonnie Lucky'nin bacağını bıraktı ve çimlerin üzerinde onun yanına çömeldi. Son birkaç gündür Lucky'ye sormak istediği bir şey vardı ve

Sonunda zamanı gelmişti.

"Sormak zorundayım..." Kız kardeşine baktı. "Neden şimdi? Neden durmak istedin?"

Lucky doğruldu ve uzun kollarını dizlerinin etrafında kavuşturdu.

"Bunu kelimelere dökebilir miyim bilmiyorum," dedi. "Sadece denemek zorunda olduğumu biliyorum. Ayrıca, sen vardın." Ciddiyetle ona baktı.

"Sen olmasaydın bu haftayı atlatamazdım Bon. Ciddiyim."

Bonnie yutkundu ve elini hışımına Lucky'nin sırtına koydu.

"Sana yardım etmek için her zaman burada olacağım," dedi. "Ne olursa olsun. Bunu biliyorsun değil mi?"

Lucky ayaklarının arasına baktı ve başını salladı.

"Hey." Bonnie'yi omzundan dürtmek için döndü. "Spor salonuna gitmen gerekmiyor mu?"

Bonnie bunu el sallayarak geçiştirdi. "Seninle olmam gerek."

"Beni sonsuza dek izleyemezsin, biliyorsun."

"Sonsuza kadar değil." Bonnie sırtıttı. "Sadece bugün, yarın ve ondan sonraki gün..."

Lucky başını salladı.

"Ben kendi hayatımı mahvettim diye senin de kendi hayatını mahvetmeni istemiyorum." Bonnie ona doğru baktı.

"İşleri berbat etmedin. Yaptığın şey gerçekten cesurca."

Lucky küçük bir tiksinti sesi çıkardı.

"Lütfen bana cesur deme. Bu benim olduğum şeyin tam tersi."

"Henüz kendini göremiyorsun," dedi Bonnie. "Göreceksin."

Lucky bir tutam ot kopardı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Ajansım beni bıraktı," dedi sessizce. "Ya da ben onları bıraktım. Bilmiyorum."

"Ne oldu?"

Lucky ellerine baktı.

"Ben sadece... Artık bunu yapmak istemiyorum Bon. Bu olamaz, anlıyor musun? Kariyerim, tüm hayatım bu hale geldi-" İnce bir kolunu kaldırdı ve salladı. Bonnie anlayışla başını salladı.

"Bir ceset," dedi Bonnie. "Anladım."

Lucky çim parçasını yuvarlayarak küçük yeşil bir top haline getirdi ve bir fiske vurarak uzaklaştırdı. "Bu yüzden mi boksu bıraktın? Böyle mi hissediyordun?"

Bonnie başını salladı. Doğrusu, yaptığı işin fizikselliğini seviyordu. Vücudundan neredeyse imkânsız bir şey yapmasını istemek ve onun bu görevi yerine getirdiğini hissetmek ona kendini yenilmez hissettiriyordu. Hayatını fiziksel *olmayan* bir şey yaparak geçirmeyi hayal bile edemezdi. Onu etkileyen şey sporun zihinsel yanıydı.

"Nicky'den sonra," diye yavaşça başladı. "Unvanım elimden alındıktan sonra artık önümü göremiyordum. Ve Pavel olmadan... Onsuz nasıl boks yapacağımı bilmiyorum."

"Pavel'i neden terk ettin? Hiçbirimiz bunu anlamadık. O en iyisi."

Bonnie derin bir nefes aldı. Eğer birine karşı dürüst olacaksa, bu hafta Bonnie'nin kendisine yardım etmesine izin verecek kadar cesur olan Lucky olmalıydı.

"Hissetmeye başladım-"

Ama o kelimeyi bulamadı. *Aşık olmak* saçma geliyordu. *Duygular* çok kararsızdı. *Aşk*ı söylemek imkânsızdı. Bunun yerine elini kalbinin bulunduğu göğsünün üzerinde gezdirdi ve yalvarırcasına Lucky'ye baktı. Nefes nefese.

"*Pavel* için mi?"

Bonnie yüzünü ellerinin arasına aldı. Her tarafı kızarmıştı. Yanakları güneşte kavrulan asfalt gibi hissediyordu.

"Vay canına, bunun olacağını tahmin *etmemiştim*,"

dedi Lucky. Bonnie başını kaldırıp baktı.

"Çünkü o asla... böyle yapmazdı? Benim için?"

Lucky'nin ifadesi anında yumuşadı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O kadar şanslı olmalı ki! Bu sadece... Biliyor musun, boş ver. Görüyorum, görüyorum. Çok tatlı biri. Rus kışını ayılarla güreşerek ve kendi yağ depolarımı besin olarak kullanarak atlattım tarzında."

Bonnie gülümsemeye çalıştı ama hâlâ utançtan yanıyordu. "Peki ona söyledin mi?" diye sordu Lucky. "Nasıl hissettiğini?"

Bonnie başını salladı. Lucky dişlerini sıktı ve ona parmak tabancasını verdi.

"Klasik bir kes ve kaç. Güzel."

Bonnie yüzünü buruşturdu.

"Ama şimdi birlikte spor salonuna döndünüz," diye devam etti Lucky. "Yani bu iyi bir şey, değil mi?"

"Beni Felix diye bir adamla çalıştırıyor, kendisi iyi biri ama..." "O değil. Doğru."

İkili sessizce oturup Bonnie'nin bilmecesini dūřundū. Yolda, elinde būyūk bir Chanel anta ve çeřitli alıřveriř torbaları tařıyan bir anne genç oęlunun elini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanarak onu silkeledi.

Bonnie ve Lucky gūlūmsediler. Utanmasına raęmen, orada kız kardeřiyle oturup hayatı hakkında sohbet etmek iyi hissettiriyordu. Her nasılsa, Pavel

řimdi bunu yūksek sesle sūyledięi için durum daha kontrol edilebilir gūrūnūyordu. Uzun zamandır ilk kez neřeye benzer bir řey hissetti, ama daha hafif ve daha tanıdık. Neře olduęunu tahmin ediyordu. Nicky ölmeden ōnce gūnlerinin çoęunu neřelendiren o sıradan, gūnlūk gūneřlik. Bu duyguyu ne kadar ōzledięini bilmiyordu, ta ki řimdi ona geri dōnene kadar. *Neře*. Bir gūneř ışını kadar karmařık olmayan.

"Yani." Lucky ona dōndū. "Onunla senin hakkında konuřacak mısın-bilirsin iřte?"

Lucky kalbinin ūzerinde dairesel bir hareket yaptı. Ama Bonnie, Pavel'in kendisi hakkında ne hissedip hissetmediğini anlamaya çalışarak bu yeni keşfettiği hafifliği mahvetmek istemiyordu. Hissetmek *değil*, diye hatırlattı kendine. Spor salonundaki tavrının da kanıtladığı gibi, ona karşı hiçbir řey hissetmediği açıktı.

"Yine senin hakkında konuşalım." Ayaęa fırladı ve Lucky'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için aşağı uzandı. "Eęer gūzel bir kız olmayacaksan ne yapmak istiyorsun? kız?"

Lucky gūldū ve onun ellerini tuttu.

"Cidden konuyu değiştirecek misin?" "Ciddiyim.

Bir fikrin var mı?"

Bonnie hafif bir koşuya başladı ve Lucky'ye ayak uydurmasını işaret etti.

"Ben sadece bir modelim," dedi Lucky. "Başka bir şey olmayı bilmiyorum."

Bonnie durdu. Lucky'nin omuzlarını ellerinin arasına aldı ve onu nazikçe sarstı.

"Sen sadece bir model *değilsin*, Lucky." Ona anlamlı bir bakış attı. "Aynı zamanda oldukça sıkı bir uyυřturucu bağımlısı olduğun da ortaya ıktı."

Lucky zayıf bir kahkaha attı.

"Nasıl unutabilirim ki!" Gōzlerini yere indirdi. "Liseden bile mezun olamadım."

"Lise mi? Pssh." Bonnie bunu el sallayarak geçiştirdi. "Kimin ihtiyaı var ki? Sen Lucky-Fucking-Blue'sun. Her şeyi yapabilirsin."

Lucky bir kaşını kaldırdı.

"Bana bir spor filminin son sahnesi gibi mi davranıyorsun?"

"Ciddiyim." Bonnie güldü. "Sen tanıdığım en iyi insansın. Kimseden bir bok almazsın. Tüm dünyayı gezdin. Konuşuyorsun Japonca."

"*Nihongo sukoshi dekimasu*," dedi Lucky usulca.

"Gördün mü!"

"Yani çok az konuşuyorum."

"*Hâlâ* tanıdığım herkesten daha fazla. Ne yapmak istiyorsan Lucky, yapabilirsin. Bu herkes için doğru değil ama senin için doğru. Seni hiçbir şey durduramaz. Sen bile."

Lucky gülümsemeye çalıştı.

"Tamam." Lucky ellerini Bonnie'nin omuzlarına koydu, böylece bir köprünün iki yakası gibi oldular. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Soyunma odasında moral konuşması da yapabilirim, biliyorsun."

Bonnie ellerinin yanlarına düşmesine izin verdi. Onunla Lucky arasındaki fark, Lucky'nin gerçekten de olağanüstü *olmasıydı*. Avery de öyleydi.

Hızlı ve ürktücü derecede verimli zihni her şeye uygulanabilirdi. Ve Nicky, Bonnie'nin tanıdığı kişiler arasında en sosyal zarafete sahip olanıydı; öğrencileri

sanki onun ilgisinin ateşinde ısınıyormuş gibi etrafında toplandılar.

Ama Bonnie sadece nasıl sıkı çalışılacağını biliyordu. Eğer kız kardeşleri vahşi atlarsa, o sadece bir katırdı.

Eve doğru döndü ve tekrar koşmaya başladı. Yukarı Batı Yakası'nın silueti üzerlerinde yükseliyordu, San Marco'nun sivri barok kuleleri Remo binası ona dağlardan daha tanıdık geliyordu. Lucky ona yetişmek için koştu.

"Cidden, peki ya sen?" dedi. "Ben bir şey yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

"Elbette," dedi Bonnie.

Lucky onun yanında koşarken kolunu çimdiklemeyi başardı.

"Söyle!"

"Kes şunu!" Bir

çimdik daha.

"Söyle!"

Bonnie onu uzaklaştırdı ama o gülüyordu. "İyi, seni ucube. Ben de her şeyi yapabilirim."

Lucky mucizevi bir şekilde hızını artırarak Bonnie'nin önüne geçti ve sırtarak ona döndü.

"İşte mücadele ruhu budur," dedi.

Bonnie kendisini eve, lobiye, asansöre ve kendi katlarına kadar taşıyan bir mutluluk dalgası hissetti. Kahvaltı için ne tür bir smoothie yapacakları konusunda neşeyle sohbet ediyorlardı ki Bonnie durdu ve keskin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Lucky, arkasından yaklaşarak.

Orada, kapının önünde oturan Avery'ydi. Avery henüz onları görmek için başını kaldırmamıştı ve Bonnie bir saniyeliğine de olsa kız kardeşinin gerçekte olduğu gibi olduğuna tanık oldu. Cilasız. Yüz ifadesi yoktu. Saptırma yok. Ne olduğunu bilmiyordu ama Avery acı çekiyordu. Kız kardeşinin acısını kendi göğsünde hissedebiliyordu. Avery kapı aralığında yığılmıştı, başı öne eğik, kolları bacakları gevşek, kendi üzerine çökmüştü. Sonra başını kaldırdı ve onları gördü.

Avery'nin onların bakışları altında kendini toparlamasını izlemek, büyük bir çadırın kurulmasını, gevşek bir kumaş yığınının keskin bir halat çekişiyle hızla yüksek bir yapıya dönüşmesini izlemek gibiydi. Bonnie koridorda ona doğru hızla ilerlerken, kız kardeşinin her zaman Avery'nin iplerini çektiğini düşündü.

ipleri gerilmişti. Bonnie ona ulaşamadan, Avery Bonnie onu kucaklamak için ayağa kalktı ve bir kez olsun yardım istemesini diledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Avery

LUCKY'NİN LONDRA'DAN AYRILDIĞI AKŞAM, AVERY İŞTEN EVİNE GEÇ GELDİ Chiti'yi kanepede uyurken buldum, bordo bir örtü altınla işlenmişti. bacaklarına dolanmıştı. Avery onun yanına tünedi ve bir elini usulca Chiti'nin kalçasına koydu, Chiti kıpırdanıp uykulu gözlerle ona baktı.

"Geç oldu," dedi Avery.

"Ben de seni bekliyordum," dedi Chiti.

"Hadi seni yatağa götürelim."

Avery, Chiti'yi battaniyenin düğümünden kurtarmak için hamle yaptı ama Chiti ayağa kalktı

Kaba bir tavırla cebinden bir şey çıkarıp ikisinin arasına koydu. Avery soru gelmeden önce bunun ne olduğunu biliyordu ama yanılıyor olabileceği için boş yere dua etti.

"Kim o?" diye sordu Chiti. Sesi soğuk ve sessizdi. Avery başını eğdi.

"Bu onunla ilgili değil."

Chiti onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Kanıtlardan herhangi bir yerde kurtulabilirdin ama onları evimizde sakladın. Bilinçli ya da değil, benim bilmemi istedin. O yüzden bu konuyu konuşalım. Becerdiğin bu adam kim?"

Avery sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi çantasının sapına uzandı. Ama tabii ki gidecek hiçbir yer yoktu. Başını kaldırdı.

"O hiç kimse değil. Bunu bilmen gerek, Chiti." Chiti sahte bir şaşkınlıkla ellerini çırpı.

"Kullandığımız senaryo bu mu? Bunu daha önce okumuştum." O Avery'ninkinin acımasız bir karikatürü olan bir Amerikan aksanı takındı.

"O hiç kimse değil. Hiçbir anlamı yoktu. Lütfen beni affedin."

"O hiç kimse *değil*," diye ısrar etti Avery. "Hiçbir anlamı *yoktu*."

"O hiç kimse *değil*," diye tersledi Chiti. "O bir insan. İnternette izlediğin şu Charlie şairi mi?"

Avery'nin gözleri yüzüne fırladı. Chiti battaniyeyi üzerinden attı ve ayağa kalktı. Avery'nin gözlerinden kaçarak oturma odasını adımlamaya başladı.

"Evet, arama geçmişinizi kontrol ettim," dedi. "Ve daha önce *hiç* böyle bir şey yapmadım. Ama tabii ki buna hiç ihtiyaç duymadım. Şimdiye kadar."

"Çok özür dilerim," dedi Avery sessizce, işe yaramaz bir şekilde.

"Yani Charlie denen adam mıydı?" diye sordu Chiti, onun yanında durarak.

Avery yine başını öne eğdi. Chiti ellerini beline koydu, gümüş bilezikleri şingirdiyordu.

"Bir erkekle yattın," diye açıkladı Chiti.

"Yemin ederim sadece *oradaydı*, Chiti. Bu onunla ilgili değil, benimle ilgili."

Chiti kanepenin etrafında döndü ve Avery ayağa kalktı. Yüzlerini birbirlerine döndüler.

"Bir kadınla birlikte olmak istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu Chiti.

"Lezbiyen bir kaçamak yaptın ve şimdi de sikine mi döndün?"

Chiti *horoz* kelimesini öyle bir güçle söyledi ki Avery neredeyse gülecekti ama Chiti'nin yüzüne baktığında bu anın komik bir yanı olmadığını anladı.

"Sen benim *karımsın*, Chiti. Sen bir kaçamak değilsin."

"Senin karın olduğumu biliyorum!" diye bağırdı Chiti. "Biliyor *musun*?"

"Evet! İşte bu yüzden kendime işkence ediyorum! Kendimi berbat hissediyorum. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum."

Chiti inanamayarak başını sallıyordu.

"Merhamet mi bekliyorsun?"

"Hayır! Ben-"

"Yani, kendinden nefret mi ediyorsun? Ne olmuş yani! Sen ergen değilsin! Kendine zarar veren her dürtünle hareket edemezsin."

"Bunun bir bahane olduğunu söylemiyorum ama-"

"Senin istediğin evde yaşıyorum," diye sözünü kesti Chiti yine. "Senin sevdiğin yemekleri yiyorum. Ailene kendi kanımdanmış gibi davranıyorum. Ve sen beni *aşağılıyorsun*."

"Senden bu evi istemedim," diye mırıldandı Avery.

Chiti'nin dikkati ona yöneldi.

"Ne?"

"Benim istediğim evi almak istedin. Benim sevdiğim yemekleri yapmakta ısrar *ettin*. Ben canavar olayım diye kendini şehit yaptın. İyi olabilmen için benim kötü olmama ihtiyacın var."

Chiti başını şiddetle salladı.

"Cidden aşkımı istemediğini mi iddia etmeye çalışıyorsun? Ondan faydalanmadığını mı? O zaman neden bunca yıl almaya devam ettin? *Neden?*"

"Tabii ki istedim! Ama sen vermek istedin! Benim de sana ihtiyaç duymamdan faydalandın."

Avery tekrar sessizliğe gömüldü. Chiti ellerini kanepenin arkasına attı ve nefes nefese kalmış gibi öne doğru eğildi. Avery'ye bakmadan altındaki minderlerle konuştu.

"Her zaman kim olduğundan kaçmak istedin," dedi. "Seninle ilk tanıştığımdan beri. Ama kaçmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim-" Sesi kesildi ve Avery bu sesle irkildi, çığ, hayvani acıyla içeriyordu. "*Ben,*" diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. Avery yumuşak bir sesle, "Bu öyle bir şey değil," dedi.

Chiti'nin gözleri onunkilere dikildi. Yakıcı bir siyahlıktaydılar.

"O zaman ne var?" diye bağırdı Chiti. "Konuş benimle! Neden *konuşmuyorsun?* Mutsuz olduğunu söylemek için neden hayatımızı mahvetmek zorundasın? Mutsuz olduğunu biliyorum. Mutsuzum! Ben de mutsuzum! O yüzden bir yetişkin ol ve benimle bu konuda *konuş!*"

"Ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Avery.

Korkakça davranıyordu ve bunu biliyordu. Chiti'ye hem Avery'nin hem de kendisinin duygularını söyletiyordu, zalim bir vantrilok gibi. Chiti ona baktı ve tiksintiyle homurdandı.

"Hani derler ya, içki içmek nüksetmenin sonudur diye?" dedi. "Her zaman aylar öncesinden başlar, uzaklaşmayla, biriktirmeyle kızgınlıklar, bahaneler uydurma." Avery

şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Nüks etmedim," dedi Avery. "Yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Ama bir yabancıyı becermek ihanetin sonudur. Bir yıldır benden uzaklaşıyorsun. *Bir yıldır* bunu bekliyordum."

"Sadece bir kez oldu," dedi Avery, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Chiti'nin elleri şakaklarına gitti. Çılgınca etrafına bakındı. Bir şey arıyordu. Tüm vücudu titriyordu. Birdenbire, eline

yan masadan bir vazo aldı ve yere fırlattı. Bu onların Hindistan'daki balaylarında satın aldıkları, turkuaz ve pembe girdaplarla üflenmiş güzel bir cam silindir. Tahtaların arasındaki boşluğa çarptı. Döşeme tahtaları ve duvar öyle bir güçle patladı ki, sanki tüm hayatı boyunca parçalanmayı beklemişti. Parçalar halıyı kapladı, göz kırptı ve ışıktaki parlıyordu.

"Bu hissettiklerimin onda biri," dedi titreyerek.

Sanki duygular bu şekilde bölünebilir ve aktarılabilirmiş gibi, diye düşündü Avery. Keşke öyle olsaydı.

"Orada kal," dedi Avery. "Kımıldama. Ben süpürgeyi getireyim."

"Hayır," dedi Chiti, çığlık ve yalvarma arasında bir yerde. "Hayatında bir kez olsun, yarattığın enkazın içinde kalmanı istiyorum. Saklamayın, düzeltmeyin. Ne yaptığına bir *bak*." Nefes nefese kalmıştı. "Lütfen. Lütfen."

hayatında bir kez olsun, Avery."

Yağmur gibi parıldayan kırık camlara baktılar. Chiti çıplak ayaklarıyla camın üzerine bir adım attı. Avery sanki o değilmiş gibi acı dolu bir çığlık attı.

Chiti'nin ayak tabanları camı çatırdatıyordu. Kan gördüğünü sandı ama bu sadece Chiti'nin kıpkırmızı boyalı ayak tırnaklarıydı.

"Dur!" Avery bağırdı.

Chiti kırık camların ortasında durdu ve gözleri alev alev yanan Avery'ye baktı.

"Bu evde kederli olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Chiti, lütfen!"

"Öyle mi?" diye ısrar etti.

"Hayır, istemiyorum," dedi Avery.

Chiti bir adım daha attı ve cam derisini delip geçerken hafifçe irkildi.

"Bu evde zor zamanlar geçiren tek kişi sen değilsin, Avery."

Avery acı dolu bir ses çıkardı.

"Onu özlediğini biliyorum," dedi Avery. "Ama o *benim* kız kardeşimdi."

Patlayan hayatının merkezinden, Chiti ona saf bir küçümseme bakışı attı.

"Sadece Nicky değil," dedi Chiti. "Sen. *Seni* kaybettim. Bir yılı aşkın bir süredir bana geri dönmeni bekliyordum. Cenazede kolumu sana dolamama izin vermediğinde bunu hissedebiliyordum."

Avery kaşlarını çattı. Bunu hatırlamıyordu. Birden dua kitabını fark etti. Dua kitabını çalmıştı ve Chiti'nin onu belinde hissetmesini istemiyordu.

"Aylardır benden uzaklaşıyorsun," diye devam etti Chiti. "Ve şimdi de bu! Bunun sürpriz olduğunu mu sanıyorsun? *Bir yıldır* ilişkimizi ağır çekimde sabote ediyorsun."

"Lütfen camdan çık," dedi Avery. "Lütfen, Chiti." "Oh, şimdi de incinmemi mi umursuyorsun?" dedi Chiti. "*Şimdi mi?*"

"Elbette umurumda!" diye bağırdı. "Senin acın beni incitiyor! Bu evlilik!"

Chiti hareketsiz durdu ve ona baktı. Saçları tepesindeki düğünden kurtulmuş ve omuzlarına dökülmüştü. Avery onun saçlarını Girdaplar ve sarmallar, bu noktada ona kendisinden daha tanıdık geliyordu. Uzanıp ona dokunmak, kendini o karanlık perdenin içine gömmek için bir dürtü duydu.

Annesinin eteğine saklanan çocuk, ama artık saklanacak bir yer olmadığını biliyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Chiti sesi titreyerek sordu. "Sana sevilmez olduğunu kanıtlamamı mı istiyorsun? Kız kardeşinin hayatını kurtaramayacak kadar kendi hayatına gömüldüğün için mutluluğu hak etmediğini mi?"

"Çünkü yapmayacağım. Seni seviyorum. Kederinizi, öfkenizi, sessizliğinizi, gizli sigaralarınızı, hatta yalanlarınızı. Her şeyini. Sana duyduğum bu sevginin koşulsuz olduğu ortaya çıktı." Burun deliklerini sızlatacak kadar keskin, ürpertici bir nefes aldı. "Gerçi şu anda keşke olmasaydı diyorum."

Chiti hafif bir adımla parçalanmış yığının içinden çıktı. Sessiz bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sanki Chiti çok uzun bir mesafeyi atlamış ve kendini onun karşısında bulmuştu.

"Ben cımbızı getireyim," dedi Avery.

Banyodan ilk yardım çantasıyla döndüğünde Chiti'yi kanepeye tünemiş halde buldu. Yanına oturdu ve Chiti'ye ayaklarını kucağına koymasını işaret etti, sonra tabanlarını incelemeye başladı, ince kıymıkları kopardı.

Chiti irkilirken pembe ve yeşil camlar kırıldı. Chiti'nin ayakları Avery için sürekli bir merak ve hayal kırıklığı kaynağıydı. Ayakları tamamen düzdü ve kemerleri o kadar çökmüştü ki, ıslak banyo zemininde emiş sesleri çıkarıyorlardı.

Avery'nin komik bulmaktan asla vazgeçmediği bir gerçektir bu. Kumda yana yürüdüklerinde ayak izlerindeki farka hayret ederlerdi; Avery'nin yüksek kavisi onun izine beklenen kavisi vermişti,

Chiti'ninki ise daha çok bir sıçramayı andırıyordu. Onun ayak parmakları da uzun ve

Becerikli; pratik parmaklar, diye sık sık neşeyle belirtirdi Chiti. Çünkü onlar

Sık sık ağrıyordu ve Chiti düzgün ayakkabı giymeyi reddediyordu, ikisinin yürümek yerine sürekli taksiye binmelerinin nedeni de buydu, Avery bunu hem para hem de adım sayılarını artırma fırsatı kaybı olarak görüyordu. Buna rağmen, Avery her zaman Chiti'nin ayaklarının onun en güzel yanlarından biri olduğunu düşünmüştü. İnce ve gümüş balığı gibi uzundu;

Şimdi onları tutan Avery, sanki onları sudan kendisi koparmış gibi hissediyordu, bu dans eden, canlı şeyler onun talihsiz pençesine takılmıştı. Cımbızı eğerek camın son parçasını da çekip çıkardı ve kan şeridini bir pamukla durdurdu. Onu Chiti'nin ayağına sıkıca tuttu ve yüzüne baktı.

"Acıyor mu?"

Chiti acımasızca gülümsedi.

"Hayatta kalacağım. Yaptığım aptalca bir şeydi." Avery onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Daha kötülerini de yaptım."

Chiti gözlerini kıstı.

"Biliyorum."

Şimdi, Avery irkildi. Chiti aniden güldü.

"Bu şimdiye kadarki en kötü kavgamız, değil mi?" diye sordu inanamayarak. Avery çekingen bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

"İkimizin de gıda zehirlenmesi geçirdiği o yılbaşından bile daha kötüsü, çünkü bize deniz ürünleri kulesi sipariş ettirdim" dedi.

Chiti yine kısa bir kahkaha attı ve kesik ayaklarının üzerinde topallayarak ayağa kalktı. Gözlerini ovuşturdu ve iç çekti.

"Bundan nefret ediyorum, sevgilim. Histriyonikler için biçilmiş kaftan değilim. Sadece bu geceyi bitirip yatmak istiyorum. Yapamayacağımızı biliyorum ama... yapabilir miyiz?"

Avery başını kaldırıp Chiti'nin açık yüzüne baktı. Chiti onun elini tuttu ve bir şekilde birlikte yatak odalarına gittiler. Yorganın altına girmeden yatağın üstüne uzandılar, birbirlerine sarıldılar ve bütün gece uyudular Avery, belki de en kötüsünün sona erdiğini ummaya cesaret etmişti. Ertesi sabah Chiti eşyalarını misafir odasına taşıdı ve evin üzerine bir hafta sonra Avery New York'a kaçana kadar kalkmayan bir sessizlik çöktü.

"BURADA NE YAPIYORSUN?" diye sordu Lucky.

Ses tonunda şaşkınlıktan çok şüphe vardı. Avery hafifçe irkildi. Üçü mutfakta duruyordu, Bonnie ve Lucky

İkisi de kızarmış görünüyordu ve egzersiz kıyafetlerinin altından ter akıyordu. Avery kaşlarını çatı. Lucky hangi dünyada egzersiz yapıyordu?

"Vay canına, sonunda seni de görmek güzel," dedi.

"Beni az önce görmüş gibisin," dedi Lucky, sesine bir düşmanlık karışmıştı.

"Hep birlikte demek istedim."

Lucky'nin onu havaalanına götürmediği için hâlâ ona kızgın olduğu belliydi. Avery kendine bunun çok fazla işi olduğu için olduğunu söylemişti, ki bu kısmen doğrudu, ama aslında Charlie'yle yaptıklarından sonra kız kardeşiyle tek başına uzun bir araba yolculuğuna dayanamadığı için olduğunu biliyordu. O vardı

Lucky'nin davranışları hakkında o kadar yüksekten uçuyordu ki, şimdi bir de ona bakın. Chiti, görünüşte bir sonraki adımda ne yapmak istediğini ve bunun Avery'yi de kapsayıp kapsamadığını düşünebilmek için Avery yokken görüşmemelerini istemişti. Avery şimdi Bonnie'nin Lucky'ye *kibar ol anlamına* gelen bir bakış atmasını izliyordu ve bu bakışın içerdiği samimiyet onu hemen rahatsız etmişti.

Bonnie ailede her zaman onun müttefiki olmuştu. Şimdi, Chiti bile olmadan, hiç kimsesi yoktu.

Bonnie, "Açıkçası seni görmek güzel Aves," dedi. "Geleceğini bize neden söylemedin?"

"Sana sürpriz yapmak istedim! Yaptım, değil mi?"

Sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek ve gıcırtılıydı, kendisine bile. Avery boğazını temizledi.

"Bu inanılmaz," dedi Bonnie. "Çete tekrar bir araya geldi! Şey-" Her birine ani bir hüzünle baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

"Peki, plan nedir?" Lucky, Avery'ye bakmadan bir bardak su doldurmak için lavaboya dönerek sordu. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Avery, "Nicky'nin eşyalarını gözden geçirmek ne kadar sürerse," dedi. Bonnie endişeyle kaşlarını çatı.

"Ama gelmeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum?" diye sordu. "Ve senin yardımına ihtiyacımız yok," diye ekledi

Lucky.

"Çocuklar!" Avery avucunu tezgâha vurdu. "Eve gelip kız kardeşlerimi uzun zamandır ilk kez bir arada görmek istemem çok mu garip?"

Lucky suyu içtikten sonra solgun gözlerini Avery'ye dikti. "Chiti neden seninle gelmedi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Karın neden burada değil?" Lucky yavaşça mırıldandı.

Avery bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Daire boğucuydu. Neden kimse klimayı açmamıştı?

"Her şey çok son dakikada oldu. Hastaları var, biliyorsun. Öylece kalkıp gidemez."

"Bu mantıklı," dedi Bonnie. "Onu özlediğimizi söyler misin?"

Lucky garip bir şekilde yoğun bir ifadeyle ona bakıyordu. *Biliyor olabilir miydi? Ama nasıl?* Avery düşündü. Konuşmayı Chiti'den başka bir şeye çevirmesi gerekiyordu.

"Ben de daire satışıyla ilgili gerçekte neler olduğunu araştıracağım."

Lucky aniden, "Belki de burayı satmalılar," dedi. "Hayatlarına devam etmeliler."

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Avery.

"Neden geçmişe tutunalım ki? Kimin umurunda?"

"Nihilizm gençliğin bir lüksüdür," dedi Avery. "İnan bana, bir kez gittiğinde umursayacaksın."

"Bak, senin yardımına *ihtiyacımız* yok," dedi Lucky. "Burada sensiz de gayet iyi idare ediyoruz."

"Öyle mi?" Avery ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Nicky'nin eşyalarını gözden geçirmek nasıl gidiyor?"

Bonnie ve Lucky birbirlerine suçlu suçlu baktılar. Avery kesin bir ifadeyle, "Henüz başlamadınız," dedi.

"İlgilenmemiz gereken... başka şeyler vardı," diye mırıldandı

Bonnie. "Ne gibi şeyler?" diye sordu Avery. "Antrenman programınız şimdiden yoğun mu?"

Bonnie, "Aslında eğitime biraz ara veriyorum," dedi. Avery kaşlarını çattı.

"Şimdiden mi?"

Lucky, "Biz sadece başka şeyler yapıyorduk," dedi.

"Bütün gece dışarıda kalıp arkadaşlarıyla sarhoş olmak bir şey sayılmaz, Lucky."

Avery, kelimeler ağzından çıktığı anda bunu söylediğine pişman oldu. Az önce kendine yüksek atı hakkında ne söylüyordu? O bir azarlayıcıydı ve kimse bir azarlayıcıyı partiye davet etmezdi.

"Bunu yapmayacağım," diye tersledi Lucky.

"Bunu yapmıyor," diye onayladı Bonnie.

Avery bir kız kardeşten diğerine baktı.

"Neden? Neler oluyor?"

Bonnie konuşmak için izin isteyen Lucky'ye baktı.

"Cidden çocuklar," dedi Avery, bu yeni dinamikten giderek daha fazla rahatsız olduğunu hissederek. Lucky konuşmak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirir gibi oldu. Bonnie'ye uyarıcı bir bakış attı.

"Önemli bir şey değil," dedi sonunda. "Sadece jet-lag oldum. Bir duş alayım, sonra Nicky'nin bokuna bakarız."

"Güzel," dedi Avery. "Çok saygılı."

Lucky çoktan odadan çıkmaya başlamıştı.

"O bizim kız kardeşimizdi, bir azize değil," dedi omzunun üzerinden.

"Onun pisliği hala onun pisliği, Avery."

BAŞLAMADAN ÖNCE, AVERY üçünün dışarı çıkıp kahvaltı etmelerini önerdi; ertelediğini biliyordu ama Nicky'nin eşyalarıyla aç karnına yüzleşemezdi ve kız kardeşlerinin hayatındaki Pandora'nın kutusunu açmadan önce Lucky'yle aralarını düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyordu. Bodega'dan geri dönüyorlardı.

Lucky durup soluk soluğa kaldığında tanıdık Yunan kâğıt bardaklarında yumurta ve peynirlerini ve kahvelerini yudumluyorlardı. Bonnie'nin kolunu tuttu ve caddenin karşısını işaret etti.

"Vay anasını," diye bağırdı. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Seksen dokuzuncu Cadde'ye, pembe bir Smeg buzdolabının kaldırımında bir arkadaşını bekliyormuş gibi sakın sakın durduğu yere baktılar. Gri kaldırımdaki pamuk şekeri pembesi çizgi, Avery'ye Londra'daki ilk haftalarında Trafalgar Meydanı'nın isli güvercinleri arasında birinin pembeye boyayıp serbest bıraktığı bir güvercini hatırlattı. Şaşırtıcı derecede güzel bir

Görüş.

"Vay canına," dedi Bonnie. "Bu çok güzel."

"Eminim birine aittir," dedi Avery ama Lucky çoktan caddenin karşısına geçmiş, çılgınca onu takip etmelerini işaret ediyordu.

"Hadi, başkası kapmadan önce," diye seslendi omzunun üzerinden.

Bonnie hoşgörülü bir gülümsemeyle Avery'ye baktı, omuz silkti ve sonra da caddenin karşısına geçti.

"Çocuklar, bu tam bir zaman kaybı," diye seslendi Avery sokağın terk edilmiş tarafından.

Kendisini görmezden geleceklerini anlayınca pes etti ve yavaş giden bir taksiyi atlatarak peşlerinden koşmaya başladı. Üçü de taksinin önünde durdu.

Avery'nin boyu kadar olan buzdolabına saygılı bir huşu içinde baktı. Buzdolabı da ona baktı. Lucky kapağını açtı ve içine baktı.

"Nane gibi," dedi. "Pislik, küf ya da başka bir şey yok." "Havali olduğunu kabul ediyorum," dedi Avery. "Ama buzdolabına ihtiyacımız yok. Aslında

Şu anda hepimizin ihtiyacı olan son şey büyük pembe bir buzdolabı." Lucky başını içeriden çıkardı.

"Aves, bunun bir nesnenin içindeki Nicky *olduğunu* göremiyor musun? Onu almak zorundayız."

"Tam Nicky'ye göre," diye kabul etti Bonnie.

Avery ondan daha iyisini beklediğini gösteren bir bakış attı. "Bu şeylerin binlerce dolara mal olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Lucky devam etti. "Bu aslında New York sokak buluntularının kutsal kâsesi." "Ama biz buraya Nicky'nin eşyalarından kurtulmaya geldik," dedi Avery. "Bir şeyler eklemek için değil.

Sırf onun en sevdiği renk olduğu için hiçbirimizin ihtiyaç duymadığı rastgele bir mutfak aleti. Nerede saklayacağız ki?"

Lucky sanki bu çok açılmış gibi, "Dairede," dedi.

"Doğru, evet, tabii ki, bir ay içinde satmayı planladıkları daire. Harika bir fikir."

Lucky'nin yüzü düştü.

"Tamam, annemle babamın şehir dışındaki evinde saklarız. Ya da Paris'e geri gönderirim. Ya da Bonnie alır." Lucky, tıpkı küçük bir kızken ablalarına ayak uyduramadığı zamanlarda yaptığı gibi, hayal kırıklığıyla burun deliklerini şişirdi. "Bilmiyorum! Tek bildiğim bunu almak *zorunda olduğumuz*. Bu Nicky, hissedebiliyorum. Nicky bize bu buzdolabını veriyor."

Bonnie arkasına geçti ve ağırlığını test etmek için ona doğru eğdi.

"Düşündüğüm kadar ağır değilmiş," dedi. "Ama onu geri taşımak için üçümüz birden gerekecek."

Lucky yalvarırcasına Avery'ye baktı, o da başını salladı.

"Kesinlikle olmaz," dedi.

"Lütfen?" Lucky, Avery'ye likantropik sırıtışını fırlatarak yalvardı. "Bu çok saçma bir fikir," dedi Avery.

Lucky'nin sihirli kurt gülümsemesi kayboldu ve bu, güneşin gökyüzünü terk etmesi gibiydi. Avery yutkundu. Neden, diye sordu kendi kendine, hep böyle olmak zorunda mıydı?

Hayır diyen mi? Yetişkin mi? Bir kez olsun Lucky'nin azarlayan annesi yerine kaygısız kız kardeşi olmak eğlenceli olmaz mıydı? Elini parlak

pembe yüzeyin üzerine koydu.
"Ben ortayı alacağım," dedi.

ÜÇÜ buzdolabını binalarına geri götürdüklerinde, onu taşımaktan çok gülmekten nefesleri kesilmişti. Birkaç kez Smeg'i kaldırırma geri koymak zorunda kaldılar, böylece kendilerini ele geçiren kıkırdama nöbetine teslim olabileceklerdi. Devasa pembe bir buzdolabını taşıırken kaldırırma Three Stooges gibi yengeç yürüyüşü yapmanın neden bu kadar komik olduğu tam olarak açık değildi ama öyleydi.

"Merhaba!" dedi kapıcı şaşkınlıkla, girişte beceriksizce ayaklarını sürüyerek ilerlerken. "Yardıma ihtiyacınız var mı hanımlar?"

"Biz iyiyiz," dedi Avery. "Bence bu noktada bunu bir gurur meselesi olarak ele almalıyız."

Lucky dirseğiyle asansör düğmesine vurarak, "Bu bizim taşımamız gereken pembe haçımız," dedi ve üçü tekrar kahkahalara boğuldu.

Kapıcı onlara şaşkın bir gülümseme verdi.

"Eğer eminseniz," dedi. "Oh! Yukarı çıkmadan önce. Annen uğradı ve komisyoncu için bu evrakları bıraktı. Almak ister misin, yoksa almaları için masada mı tutayım?"

Üçü de gülmeyi bıraktı. Buzdolabını yere koydular. "Annemiz burada mıydı?" diye sordu Bonnie.

"Evet, sen dışarıdayken geldi."

"Ona hepimizin burada olduğunu söyledin mi?" diye sordu Lucky.

"Tabii, ona üçünüzün daha yeni çıktığını söyledim."

"Peki bir şey söyledi mi? Geri dönecek mi?" diye sordu Lucky, sesi yükselmişti.

"Sanmıyorum," diye kekeledi kapıcı, tavırlarındaki ani değişimden açıkça etkilenmişti. "Bana sadece evrakları verdi ve yukarı çıkmadan gitti."

Lucky telefonunu kontrol etti.

"Aramadı ya da başka bir şey yapmadı," dedi.

"Tabii ki bilmiyor," diye mırıldandı Avery. "Burada olduğumuzu biliyor."

"Ama neden bizi görmek için beklemedi ki?" diye sordu Bonnie küçük bir sesle.

Avery kız kardeşlerinin kederli yüzlerine baktı. Bütün yaprakları koparılmış çiçekler gibiydiler. Annelerinin bunu yaptığına inanamıyordu; Önce daireyle ilgili o buz gibi e-posta, şimdi de bu. Ama tabii ki yapabiliirdi.

"Çünkü o bir amcık," dedi. Kapıcı ona şaşkın bir bakış attı. "Üzgünüm," diye ekledi. "Ama öyle." Asansörün kapıları açıldı ve üç kişi

Bu sefer gülmeden buzdolabını geri aldılar ve ancak o zaman Avery bunun tam olarak bir tabut şeklinde ve boyutunda olduğunu düşündü.

ÜÇÜ Nicky'nin dolabının önünde yan yana durdular ve ona baktıkça Avery dolabın aşılmaz bir yüksekliğe, en az yüz metreye ulaştığını hissetti. Yere uzanmak için karşı konulmaz bir istek duydu.

Smeg'i ön kapının yanında bırakmışlardı.

onu çevreliyor ve vekaleten ısı gibi buharlaşıyorlardı. Birdenbire, sadece birinin eski buzdolabına dönüştü.

"Doğru," dedi Avery, sesinin canlı çıkması için kendini zorlayarak. "Üç yığına ihtiyacımız var: sakla, bağışla ve at."

Neyse ki, her zaman düzenli olan Nicky dolabını derli toplu tutardı. Bununla birlikte, alışveriş yapmayı severdi. Öğretmen maaşı çok yüksek olmadığı için Forever 21, Strawberry ya da Zara gibi cadde markalarını tercih ediyordu; kendi deyimiyle "pick-me-up" için gidebileceği ve kendine giyecek bir şeyler alabileceği yerler

Bir gece kıyafeti ya da cildinde yeşil izler bırakan kaplama mücevherler gibi. Sonuç olarak, çoğu eşya bağış ve ıskarta yığınlarına gitti: bir yığın dolgun tişört, tuzla kabuk bağlamış bikinilerle dolu bir bez çanta, tüylerle süslenmiş bir kovboy şapkası, muhtemelen hepsinin katıldığı için onunla dalga geçeceği bir bekârlığa veda partisi içindi. Avery sık sık Nicky'ye parasını biriktirmesini ve on tane kullan-at eşya yerine tek bir özel şeye harcamasını tavsiye ederdi,

Ama Nicky işten sonra bir dükkâna uğramayı, tıpkı diğerlerinin happy hour içkisini sevdiği gibi seviyordu: Gerginliği alıyordu.

Nicky'nin zevkleri çocukluğundan beri pek değişmemişti; tüyleri, çiçekleri ve fırfırları hâlâ seviyordu. Şimdi eşyalarına baktığında Avery, Nicky'nin o odada bulunduğu her yaşı hissedebiliyordu

oturma odasında dans resitali yapan boş dişli çocuk, kendini beğenmiş Genç kız bir randevuya hazırlanıyor, kız öğrenci yurdu kızı arkadaşlarıyla gülüyordu. Kovboy şapkasının tüylerine hafifçe dokundu. Nicky biraz rüküş şeylerden hoşlanıyorsa ne olmuş yani? Yıgılı kıyafetlere bakarken omuz üstleri ve maksi etekler, sahte deri botlar ve karışık kolye

Avery, kız kardeşine zorluk çıkardığı için pişmanlık duyuyordu. Nicky'nin bu şeyleri sevmesi çok hoştu; eğer alışveriş onun için en kötü şey olarak kalsaydı

bağımlılıkları olsaydı, gerçekten şanslı olurdu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Lucky odanın diğer tarafından. "Bunu benden aldığını biliyordum."

Elinde eski bir Spice Girls tur tişörtü tutuyordu. Onu görünce, Bonnie ve Avery istemsizce gülümsediler. Avery ve Lucky'nin yedi yıllık yaş farkı ve kız kardeşlerin birbirinden çok farklı müzik zevkleri arasında, dördüne de aynı anda hitap etmeyi başaran tek bir grup vardı, o da Spice Girls'tü. Lucky sekiz, Nicky on, Bonnie on üç ve Avery on beş yaşındayken, annelerini yeniden birleşme turnesine bilet almaya ikna etmişlerdi. Manhattan'da gitmek çok pahalıydı ama Long Island'daki mekânın arka tarafında koltuk bulmayı başarmışlardı. Okullarındaki diğer kızların onları şehirdeki konsere götürmek için yaptığı gibi bir limuzin kiralamak için yalvarmışlardı, ancak anneleri bunun biletlere ek olarak saçma bir masraf olduğunu düşündü, bu yüzden onun yerine Long Island Demiryolu'na bindiler. Anneleri beş bilet parası vermek istemediği için Avery'ye onlara refakat etmesi için güvenmiş, ona sadece acil durumlar için bir kredi kartı vermiş ve doğruca gelmesini tembihlemişti

Sonra da eve. Konser üç saatlik bir cennetti, hepsi çılgılık çılgılığa her şarkının sözlerini binlerce diğer kızla birlikte söyledi, isyankar, özür dilemeyen bir neşe dalgasıyla birlikte yükseldi, kız olmanın

Diğer kızlarla birlikte olmak onlara söylendiği gibi bir zayıflık değil, bir güçtü, dünyadaki en iyi ve en şanslı güç. Daha sonra, hala östrojen-Avery, kredi kartını Bonnie, Nicky ve diğerlerini satın almak için kullanmıştı. Lucky'ye birer tur tişörtü. Giymek için çok yaşlı olduğunu iddia etmişti ama aslında sadece annelerinin kredi kartını görmesinden endişelenmişti.

Fatura.

Bonnie, üzerinde sırttan beş surat ve "HAYATINIZI TATLANDIRIN" yazılı tişörtü eline aldı.

"Hayır, bu benimdi," dedi. "Gördün mü? Bu büyük. Her zaman her şeyi büyük beden alırım."

"Ve sen, ekstra küçük," dedi Avery, formuna sadık kalarak küçücük bir tişört ve düşük bel kot pantolon giyen Lucky'yi işaret ederek, şimdi ıskarta yığınınından çıkardığı tüy kesimli kovboy şapkasıyla tepesinde. "Hangi değişmedi."

Bonnie, "Kendininkini Carter Beaumont'a verdikten sonra almasına izin verdim," dedi.

"Carter-Siktiğimin-Beaumont'u!" diye haykırdı Lucky, sanki hepsi tek kelimeymiş gibi. "O pisliği unutmuştum."

Onu azarlayıp azarlamayacağını anlamak için hızla Avery'ye baktı ama Avery güldü. Carter pisliğin tekiydi. Ortaokul ve lisenin dördü de

Doğu'da kilise tarafından finanse edilen bir Katolik okuluna gitmişlerdi. Seksenli yıllar. Bu nedenle, çevredeki özel okulların herhangi birinden önemli ölçüde daha düşük okul ücretlerine sahipti ve kayıt için harç indirimleri de dahil olmak üzere

Birden fazla çocuk sahibi olan aileleri, devlet ilkokulundan sonra dördünü de bu okula gönderebilmiştir. Eksikliklerine rağmen özellikle sanat ve beşeri bilimler olmak üzere müfredat dışı alanlarda iyi bir Bu nedenle, özellikle finans sektöründe çalışan ve yazarlık ya da daha da kötüsü oyunculuk gibi kazançsız alanlara yönelebilecek sanat odaklı çocuklar doğurma korkusuyla yaşayan bazı zengin Yukarı Doğu Yakalıları çocuklarını bu okula kaydettirdi. Ayrıca, kimse bir anlaşmayı zenginler kadar sevmez.

Bu nedenle Avery ve kız kardeşleri hiçbir zaman yiyecek, barınak, yeni okul kitapları, temiz üniformalar ve hatta önemsiz şeylere sahip olamama korkusuyla yaşamadılar.

Pırıltılı kırtasiye malzemeleri ve uyumlu pijamalar gibi güzellikler, o okulda kendilerini genellikle fakir hissederdiler. Altı kişilik okullarının bu kadar kalabalık olması onlara hiç garip gelmemişti. aile iki yatak odalı bir daireye sıkışmıştı - sonuçta, ilkokullarında büyükanne ve büyükbabalar, teyzeler, amcalar ve kuzenler de dahil olmak üzere her türlü yaşam koşuluna sahip çocukları tek bir evde tanıyorlardı - ta ki

Carter-Beaumont gibileriyle tanıştılar. Carter, Madison ve Park arasında, kapı zili "Nessun Dorma"nın açılış cümlesini çaldığı ve Carter'ın altı kardeşinin her birinin kendi Zemin.

İlk haftasının sonunda Carter ve Mary adında bir sarışınla (her Katolik okulunda en az üç Mary olurdu) çoktan en iyi arkadaş olan ve kendilerine "muskiler" diyen Nicky dışında hiçbir kız kardeş bu sosyal ortama uyum sağlamakta başarılı olamadı.

Üç Silahşörler. Şımarık ve kötü ruhlu Carter, Mary ve Nicky'yi karşı karşıya getirmekten ve her ikisinin de kendisine olan bağlılıklarını sınamaktan büyük zevk alıyordu. Spice Girls konserinden kısa bir süre sonra, Nicky

Titanic'i izledikleri, Dylan's Candy Bar'ın tüm çeşitlerini kullanarak dondurmaları sundae yaptıkları ve Carter'ın annesinin moda dergilerinden birindeki tarife göre bir yüz maskesi hazırladıkları bir doğum günü pijama partisi için Carter'ın evindeydiler.

Nicky'ye göre o gece iki korkunç şey olmuş. Birincisi, Doğruluk mu Cesaret mi oyunu sırasında, avokado, hindistan cevizi yağı ve hindistan

cevizi yağı karışımından oluşan yüz maskesinin bir kısmını yeme cesaretini göstermiş olmasıydı.

nemlendirici, sadece bir tadımlık sıvı buz kusmasına neden oldu.

Carter'ın banyosunun her yerine krem sürmüş. Bu yeterince kötüydü ama kalıcı etkisi daha da kötüydü. Çünkü bu onun avokadoyu ilk tadışıydı, Nicky bir yetişkin olarak asla iyi bir yemekten zevk alamayacaktı. guacamole, çünkü bir avokadonun krem si etinin en ufak bir lokması bile ona hemen eczane nemlendiricisinin buruk tadını hatırlatıyordu; bu gerçek, öldüğü güne kadar onun en büyük şikayetlerinden biri olarak kaldı.

Ancak yüz maskesi fiyaskosundan bile daha kötüsü, Nicky'ye göre gezegendeki diğer tüm annelerin aksine, her zaman kanaatkâr olan annelerinin, sonu gelmeyen aralar için uygun hediyelerle dolu bir hediye çekmecesine sahip olmamasıydı

O yıl davet edileceğı doğum günleri, onu bu pijama partisine sadece indirimden aldığı tek kullanımlık bir fotoğraf makinesiyle göndermişti. postaneden hediye olarak gelmişti. Carter bu hediye yi açtığında yüzündeki ifade tiksintiden çok şaşkınlıktı, öyle bir şaşkınlık ki Nicky için son derece aşığılayıcı bir durumdu ki hemen ayağı fırladı, gece çantasını açtı ve yepyeni Spice Girls tişörtünü çıkardı. ertesi sabah gururla giymeyi planlıyordu. Annesinin hediye paketi yapacak vakti olmadığını söyleyerek Carter'a uzattı, o da memnun bir omuz silkmeye kabul etti.

"Ondan sonra seninkini ona mı verdin?" diye sordu Avery. Bonnie başıyla onayladı, gömleğı hâlâ nazikçe tutuyordu.

"Sonrasında çok üzgündü," dedi. "Eve döndüğünde ağladığını hatırlıyor musun?"

Gözünün altındaki kan damarı patlayana kadar hıçkır a hıçkır a ağlamıştı ama Avery, fırsat verilse Nicky'nin farklı bir şey yapmayacağını biliyordu. O

Ne pahasına olursa olsun o kızların arasına karışmak istemiş ve bunu başarmıştı. Avery, Bonnie'nin merhametine sahip olmayı diliyordu ama hatırladığı tek şey hayal kırıklığıydı. Nicky neden sevdiği bir şeyden vazgeçmişti?

Avery'nin Carter gibilere yalakalık yapmak için satın aldığı ve anneleri tarafından azarlandığı bir şeyden bahsetti mi? Neden bu kadar çabuk Popüler olmak için kendini terk etmek mi? Yirmili yaşlarına geldiğinde ve Avery'yi rahatlatacak şekilde, öğretmen arkadaşları gibi daha önemli insanlarla daha derin dostluklar kurduğunda bile, gençliğinden kalma ilişkilerini sürdürdü. Anneleri, *kız kardeşinin arkadaşlık konusunda yetenekli olduğunu* söylerdi ve bu doğru ydu, ama aynı zamanda kim kim olmasını isterse o olma konusunda da yetenekliydi. Carter-Beaumont cenazeye bile katılmış, hıçkır a hıçkır a ağlamıştı.

Milyoner babası ve finansçı nişanlısı arasında, elindeki ağır elmas nişan yüzüğüyle. *Uyum sağlamak için karartma, Avery*

diye yalvardı, ama Nicky sadece savunmaya geçti. *Neden bu ailedeki herkes normal olmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyor? Sevmek için mi?*

Ama aileleri normal değildi. Bağımlılık hepsinin içinde bir devreden geçen elektrik gibi dolaşıyordu. Nicky'nin içinde bile vardı. Yoksa neden gizlice daha fazla hap almaya başlasındı ki? Kendisi için yarattığı normallik fantezisine, sıradan, acısız bir hayat fantezisine bağımlıydı. Avery de bu fanteziye kapılmış, Nicky'nin küçülen gözbebeklerini, sinirliliğini ve giderek artan gizliliğini görmezden gelmişti. Nicky'ye bakarken Avery, Nicky'nin her biri hayatını renk, ışıltı ve neşeyle doldurma çabası olan eşya yığınlarını görünce, bunun adaletsizliğinden dolayı göğsünün ağrıdığını hissetti. Nicky'yi normal olmak istediği için kim suçlayabilirdi ki? İşaretleri kaçırmak Avery'nin suçuydu, onları yaratmak Nicky'nin değil.

"Artık benim," dedi Lucky, Bonnie'nin elinden tişörtü alırken.

Bonnie buna gülüp geçti ama Avery hemen alevlendi. Kendini suçlamasının altında başka bir düşünce daha vardı. Evet, Nicky'ye neler olduğunu görmeliydi ama *neden* başka kimse *görmemişti*? Kız kardeşleri hangi cehennemdeydi? Annesi? Babası? Kimse yok muydu?

"Neden sende kalsın ki?" diye tersledi. "O Bonnie'nin ilkiydi. Ve her neyse, satın aldım."

"Sorun değil, Aves," dedi Bonnie. "Giyecek değilim ya." "Ve ben bebeğim," diye mızızlandı Lucky, kendine has o eşsiz karışımı Avery'yi kız kardeşi konusunda çılgına çeviren hoşgörü ve öz farkındalık. Gömleği onun elinden kapmaya çalıştı ama Lucky çok hızlıydı. O da Tişörtünü yırtarak çıkardı, çıplak göğsünü ortaya çıkardı ve mankenlikten gelen bir bilinçle yeni tişörtünü giydi. Şanslı Avery, vücudunun kendisine ait olduğunu hiç düşünmemişti. çok genç yaşta kamu malı olmuştu. Lucky önünü düzeltirken, "Tam oturdu," dedi.

"Hiçbir şeye *saygı* duymuyorsun," dedi Avery.

"Saygı mı?" diye taklit etti Lucky, Avery'ninkine hiç benzemeyen kendini beğenmiş bir sesle. "Bu bir Spice Girls tişörtü! Ben ne sikim oluyorum da saygı duyuyor musun?"

Lucky ondan kaçmak için yatağın üzerine sıçramıştı. Tüylü kovboy şapkasını düşürdüğü yerden aldı ve görünümünü tamamlamak için başına geçirdi.

"Sadece bu değil, her şey!" Avery parmaklarıyla saymaya başladı. "Birinci yıl dönümünde bizi aramadın. Aslında beni hiç aramadın. Eşyalarını toplamaya bile zar zor yardım ediyorsun. En küçük olman hiçbir şeyle *uğraşmak* zorunda olmadığın anlamına gelmiyor."

Neden bu kavgayı seçiyordu? Neden kendini durduramıyordu? Sayılamayacak kadar çok nedeni vardı. Çünkü uçuştan dolayı yorgundu. Çünkü şu anda dolapları karıştırmak istemiyordu - sadece Bonnie ve Lucky'ye bir şeyi halletmek için tek yapmaları gerekenin onu *yapmak olduğunu* anlatmak istemişti. Çünkü bir kez daha Avery'nin acımasız verimliliği

Kimsenin ondan yapmasını istemediği bir görevi kızgınlıkla yapmak zorunda kalmıştı. Çünkü Bonnie ve Lucky artık arkadaştlar ve mutlu olabilirdi ama bunun yerine kızgındı. Çünkü evliliğini yıkmmanın ortasındaydı ve bunu kimseye söyleyemezdi çünkü en büyükleri oydu ve bu yüzden örnek gösterilmeliydi. Çünkü anneleri onları yeniden reddetmişti ve Avery bunu düzeltmek zorundaydı. Çünkü Nicky olmadan aralarındaki denge bozulmuştu; çift sayı olmaları gerekiyordu ama şimdi tektiler. Ama en çok da kız kardeşi öldüğü için.

Güzel, hayat dolu, aptal, karizmatik kız kardeşi gitmişti ve dünyadaki hiçbir şey bunu düzeltemezdi.

"Cidden 4 Temmuz'un hangi gün olduğunu hatırlamadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Lucky. "Gerçekten o kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Son doğum gününü unuttun," diye atıldı Avery.

Lucky vurulmuş gibi irkildi.

"Bu hiç adil değil," dedi sessizce.

"Avery, dur," dedi Bonnie.

Avery ona döndü.

"Ve sen de daha iyi değilsin! Los Angeles'a kaçıp kafanı kuma gömdün. Nasıl *olduğumu* kontrol etmek hiç aklınıza geldi mi?

Tanrı sizi kendinizden başkası için endişelenmekten korusun."

Bonnie, "Haklısın," diye söze başladı ama Lucky araya girdi.

"Ah, sen tam bir şehitsin," dedi. "Senin gibi mükemmel bir evde, mükemmel bir işte ve mükemmel bir eşle yaşamak *çok* zor olmalı. Hepimiz *senin* için daha fazla endişelenmediğimiz için çok üzgünüm."

Avery alay etti.

"Bu yıl hayatını bir kenara atmak isteyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Tüm sorunlarından kaçmak isteyen? Sence sen sadece bir kişi mi yas tutuyor?"

Bunu söylerken Chiti'nin de tam olarak ondan bunu istediğini fark etti.
"Lucky'nin yaptığı bu değil," diye araya girdi Bonnie. "O aslında olmuştur-"

"Kapa çeneni!" diye araya girdi Lucky. "Onunla bu konuda konuşmak istemiyorum!" "Hey," dedi Bonnie, istemsizce bir adım geri çekilerek.
"Onunla konuşmaya çalışıyorum.
yardım et."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" diye sordu Avery.

"Seni hiç ilgilendirmez!" dedi Lucky.

"İkinizin arasında *neler* oluyor?" diye sordu Avery. "Bonnie, neden antrenman yapmıyorsun? Lucky, sen neden çalışmıyorsun?"

Lucky yataktan atlayarak, "Mola veriyorum," dedi. "Ara vermeye iznim var!"

"Senin bütün hayatın bir mola!" diye bağırdı Avery, öne doğru bir adım atıp kafasındaki tüylerle süslü aptal kovboy şapkasını yere düşürerek.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Lucky, onu iterek.

"Dokunma *bana*," dedi Avery, onu geri iterek.

İkili, Bonnie aralarına girip profesyonel bir beceriyle onları hızla ayırana kadar itişip kakışmaya başladı.

"Yeter!" Bonnie onları ayırdığından emin olduktan sonra havladı. "Bu saçmalık için çok yaşıyoruz."

"Öyle," diye somurttu Lucky.

"*Dur* dedim Lucky," dedi Bonnie. "Belli ki buraya dönmekte zorlanıyor. Hepimiz zorlanıyoruz."

"Zor zamanlar geçirmiyorum," dedi Avery huysuzca. "*Sen zor zamanlar geçiriyorsun.*"

Bonnie, Avery'nin gözlerini yakaladı ve ona nazik bir bakış attı. "Hadi ama Aves," diye mırıldandı. "Bu senin yapacağın bir şey değil."

Avery uzun bir nefes verdi. Tabii ki Bonnie haklıydı; buraya geri dönmek zordu. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. "Haklısın." Kadın yumuşadı. "Üzgünüm, Bon Bon."

Lucky geri çekildi ve ikisine de baktı.

"Bunun olacağını biliyordum." Burnunu kabaca kolunun arkasına sildi ve Bonnie'yi işaret etti. "Onun tarafını tutacağını biliyordum. Her zamanki gibi."

"Olan şey bu değil," dedi Bonnie. Lucky başını salladı.

"Sen tam bir korkaksın," diye mırıldandı. "Her zaman Avery ne derse onu yapıyorsun."

"Lucky, kız kardeşinden özür dile," dedi Avery.

Söylediği anda bunun yanlış bir hareket olduğunu anlamıştı. Diz çökerek annelik yapmak, Lucky'yi çileden çıkarması garanti olan bir dürtü.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?" diye böbürlendi Lucky. "Bonnie'yi tanıımıyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Avery.

"Kes şunu," diye hırladı Bonnie.

"Neden antrenman yapmadığını bilmek ister misin? Çünkü Pavel'e aşık ve bunu ona söyleyemeyecek kadar korkak, işte bu yüzden!"

"Ne?"

Avery şaşkınlıkla Bonnie'ye döndü, o da Lucky'ye öfkeli bir bakış attı.

"Sana yardım ettiğim için antrenman yapmıyorum, seni nankör küçük pislik!" Lucky ondan uzaklaşırken Bonnie de öyle dedi.

"Bonnie ve Pavel mi?" Avery bir an için bunu düşündü. "Bonnie ve Pavel!" dedi tekrar ve kendi kendine gülümsedi.

Avery, Bonnie'nin son dövüşünden sonra neden Pavel'le çalışmayı bıraktığını hiç anlamamıştı. Elbette, kötü bir yenilgiydi, ama Pavel Onu korumak için havlu, bunu herkes görebilirdi. Pavel'in kız kardeşine biraz aşık olduğundan hep şüphelenmişti. Eğitimcileri ve onların dövüşçülerini tanırdı.

Aralarında benzersiz bir bağ vardı ama Pavel'in dövüşleri sırasında Bonnie'yi nasıl coşkuyla izlediğini fark etmemek zordu; Bonnie her darbe aldığı anda sanki kendisi de darbeyi emiyormuş gibi irkilirdi. Tüm Rus soğukkanlılığına rağmen, ne zaman Bonnie'nin yanında olsa bir fener gibi parlardı. Ve şimdi, döndü

Bonnie'nin kendi mumunu sakladığını anladı. Mantıklı geliyordu. Pavel'le birbirlerine çok benziyorlardı, diye düşündü Avery, hiç bir zaman bir araya gelememelerinin bir nedeni de buydu. İkisi de güçlü ama utangaç, nazik ama ölümcül, vahşi doğada birbirlerinin etrafında dönen iki büyük orka gibi, hiçbir zaman tam olarak yan yana yüzemiyorlardı.

"Adlarımızı böyle söylemeyi kes!" diye bağırdı Bonnie. Lucky'ye tekrar ters ters baktı. "Sana *inanamıyorum*. Bu hafta senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Tamam!" diye araya girdi Avery. "Biri bana ikinizin geçen hafta ne halt ettiğinizi açıklasın."

"Yapma," dedi Lucky, Bonnie'ye sertçe bakarak.

Ama Bonnie sadece omuz silkti. Aralarındaki bağlılık her neyse, Lucky ona ihanet etmişti.

"Temizlenmesine yardım ediyordum," dedi sessizce. "Buraya geldiğinden beri ayık."

Lucky ona doğru döndü. "Siktir git!"

Bonnie ona şaşkın bir bakış attı. "Beni sikmek mi? Siktir git!"

"Durun bir dakika!" diye seslendi Avery, her birine elini kaldırarak.

Umudun bir geçit töreni balonu gibi odaya sıkıştığını hissedebiliyordu, hantal ve yersiz. Ama işte oradaydı: iyi haber.

"*Temiz misin Lucky?*" diye sordu, heyecanının sesine çok fazla sızmasına izin vermemeye çalışarak.

Lucky gözlerini devirdi ve kendini onlardan uzağa, yatağın üzerine attı. Kendini koruyormuş gibi bir yastığı göğsüne bastırdı.

"Hayır! Şey, evet. Ama öyle değil. Sadece mola veriyorum. Ve senin lanet toplantılarından birine gitmeyeceğim, o yüzden sorma."

"Ara vermekle ne demek istiyorsun?" diye sordu Bonnie hızla. "Ben... ben temelli bırakmaya çalıştığımı sanıyordum?"

"Her şeyin bir seferde bir gün olması gerekmiyor mu?" Lucky karşı çıktı.

Bonnie kekeleyerek, "Ama sen... sen *durduğunu* söylemiştin," dedi. "Şimdi sadece ara mı vermek istiyorsun?"

"Ben onun gibi değilim," dedi Lucky, Avery'yi göstererek. "O bununla başa çıkamazdı. Yapabilirim."

Avery küçümseyen bir homurtu çıkardı. Neden bahsediyordu, başa çıkmaktan mı? Son on yıldır ayık kalarak ve başarılı bir yetişkin hayatı inşa ederek *üstesinden* gelmişti. İtiraf etmeliydi ki, şu anda iyi bir iş çıkardığı bir hayat.

Ama Lucky bunu bilmiyordu. Avery gibi şeylerle *baş*a çıkabildiği için çok şanslı olmalıydı!

"Ya Nicky?" Bonnie sordu. "Peki ya o?" "O tamamen farklı," dedi Lucky.

Bonnie Avery'ye umutsuz bir bakış attı.

"Hazır olduğunu söyledi," dedi.

"Öyleydim!" diye bağırdı Lucky. "Öyleydim! Bilmiyorum. Bütün bunlara ihtiyacım yok ikinizden gelen *baskı*."

"Bu baskı değil," dedi Avery. "Bu bir endişe. Senin için endişeleniyoruz."

"Senin lanet endişene ihtiyacım yok! Bana yansıtmayı bırak. Ben sen değilim, ben babam değilim, ben Nicky değilim. Ben sadece *benim*."

Avery soğukkanlılığını korumaya çalışarak arkasını döndü. Lucky şimdiden kendisi için bahaneler uydurmaya başlamıştı. Her türlü sorumluluktan kaçmak en küçük kız kardeşine özgü bir davranıştı. Avery bir keresinde farelerin köprücük kemikleri olmadığını, bu sayede kendi boyutlarının çok altındaki deliklerden geçebildiklerini duymuştu. Bir bağımlı da böyle çalışırdı. Köprücük kemiği ya da omurgası yoktu. Lucky'ye geri döndü.

"Omurgasızlık ediyorsun," diye çıkıştı. Soğukkanlılığını korumak buraya kadarmış. "En azından kim ve ne olduğun konusunda sorumluluk al."

"Onu her lanet günün her saniyesinde özlediğimin farkında değil misin?" diye bağırdı Lucky. "Ama o burada değil, ben de onsuz elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Neden yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi olmuyor?"

"Lütfen! Kendine acımayı bırak." Avery ellerini havaya kaldırıp kızgınlıkla. "Onu kaybeden tek kişi sen değilsin. Zaten onu senden daha uzun süredir tanıyorduk!"

Bu saçma bir iddiaydı ve Avery bunu biliyordu ama mantıklı bir argüman oluşturamayacak kadar çileden çıkmıştı, bu da onu daha da öfkeliendiriyordu. Lucky İnancısız bir kahkaha attı.

"Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu? Yaşça büyük olmanız onu daha iyi tanıdığınız anlamına gelmez. İkiniz de onu benim tanıdığım gibi tanı mıyordunuz."

"Hepimiz onu farklı tanıyorduk," dedi Bonnie, kimsenin onu dinlemeyeceği gerçeğini kabullenmiş gibi tavana doğru. Lucky ayık kalmayı planlamadığını söylediğinden beri içindeki mücadele bitmiş gibiydi.

"Tanrım, Lucky!" diye haykırdı Avery. "Senin için herkesten daha kötüyümüş gibi davranmandan bıktım usandım. Onu en iyi sen tanıyordun. O sadece senin saçmalıklarına katlanmaya hepimizden daha istekliydi."

Lucky sanki bir yayın okunu geri çekip hedefini arıyormuş gibi ondan uzaklaştı.

"Senin yargılayıcı bir sürtük olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Hedefini buldu. Avery, keskin bıçak darbesiyle istemsizce nefes verdiğini hissetti.

Bu hakaret onu delip geçti. Tek çaresi onu çekip çıkarmak ve geri fırlatmaktı. Lucky'nin gözlerinin içine baktı.

"Yargılayıcı bir kaltak, berbat bir bağımlıdan daha iyidir," dedi.

"Kaderimde onun izinden gitmek var."

Bonnie'nin dikkati tekrar tavana yöneldi.

"Öyle söyleme," diye bağırdı. "Bunu aklından bile geçirme, Avery!"

Ama Lucky gözlerini yılan gibi bir odaklanmayla Avery'ye dikmişti.

"Ben bir bağımlı olabilirim," dedi usulca. "Ama sen bir yalancısın. Seni *görüyorum*, Avery. İkiyüzlü."

Avery üşüdüğünü hissedebiliyordu. Hırsızlık mıydı? Hile mi? İkisi de mi? Ama çok dikkatli davranmıştı. Lucky nereden bilebilirdi ki? Ve kaderin garip bir cilvesiyle bilse bile, o kim oluyordu da onu yargılayabiliyordu?

"Bu ne cüret," dedi alçak bir sesle.

Lucky keskin köpek dişlerini ortaya çıkararak acı bakla gibi gülümsedi. "Seni terk edecek, biliyorsun," dedi.

Avery başını salladı. Sanki geçen haftanın her anında kendine tam da bunu söylemiyormuş gibi.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi. "Ne hakkında konuşuyoruz?" diye araya girdi Bonnie. "Avery mi? Avery mi? Chiti'ye bir şey mi oldu?"

Soru suçlamadan sorulmuştu ama Avery kendini bir alevden kaçır gibi uzaklaşırken buldu. Bonnie'yle aralarında iki yaş vardı ama kendilerini hep biraz ikiz gibi hissetmişlerdi. Birbirlerine bir şekilde bağlıydılar. Bilinçdışı düzeyde, diğerinin ruh halini sıcaklıktaki değişimleri hisseder gibi içgüdüsel olarak hissedebiliyordu, bu Avery'nin geçmişte son derece rahatlatıcı bulunduğu bir şeydi. Ama şimdi öyle değildi.

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Sadece bir sürtük gibi davranıyor."

Bonnie, Avery'nin ısı değişimini hissedebiliyor muydu? Üşümüştü ama şimdi ilişkisinden duyduğu utanç buz gibi yanık gibi yayılıyordu.

"Onu hak etmiyorsun," dedi Lucky.

Avery yere baktı. *Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?* diye bağırarak istedi. Ama Lucky'nin bu kadar kolay kazanmasına izin vermeyecekti.

"Ne kadar şanslı olduğunu bilemeyecek kadar genç ve aptalsın," dedi yavaşça. "Hepimiz hak ettiğimizi alamıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Lucky.

Sakın söyleme, diye düşündü Avery. *Sakın söyleme*. Ama söyledi.

"Çünkü eğer yapsaydık, o tabutta o değil sen olacaktın."

Pişmanlık anında her yere yayılmıştı. Lucky şok olmuş bir sessizlikle ona baktı, yeni yürümeye başlayan bir çocuk yere düştükten sonra gelen ve henüz ağlamaya karar vermemiş olan aynı askıya alınmış sessizlik. Ama Lucky ağlamadı. Bir anda gözlerine dolan yaşları kırptırdı ve eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu.

Avuç içi.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi ve kapıdan çıktı.

Bonnie peşinden koştu ama Avery Lucky'nin bundan sonra geri gelmeyeceğini biliyordu. Sonra ön kapı çarpıldı ve Bonnie geri döndü. Avery'ye korku, küçümseme ve acıma karışımı bir duyguyla baktı.

"Bunu ona nasıl söylersin?"

Avery bir giysi yığınının üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Yapma Bonnie, lütfen."

"Şu anda ne kadar kırılğan olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ya içerse?"

Avery yorgun bir iç çekti.

"Ben onu sarhoş edemem, sen de onu ayık tutamazsın. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar iyi olur."

"Ama onu ayık tuttum. Ben... bu haftayı atlatması için her şeyimi verdim."

"*Tut*, al değil, Bonnie."

"Ne yani, ondan öylece vazgeçecek misin?" Avery başını salladı. Çok yorulmuştu.

"Bu aileyi çok uzun yıllar sırtımda taşıdım." İçini çekti, sonra da hiç gereği yokken ekledi: "Üniversite için Berkeley'e gitmek istiyordum!"

Bonnie inançsız bir kahkaha attı.

"Columbia'ya gittin! Orası devlet üniversitesi sayılmazdı. Ve sonra gittin. Londra'ya taşınmadan önce bir yıllığına Kaliforniya'ya gittin. Her zaman istediğini yaptın."

Bu Avery'nin doğrulmasına neden oldu.

"Geçen yıl boyunca bu dairenin parasını ödemek *istediğimi* mi sanıyorsun?"

karşı çıktı. "İkinizin evinizi *ve* onu kaybetmenizi istemedim. Senin ve Lucky'nin ihtiyaç duyduğunuzda geri dönebileceğiniz bir yeriniz olsun istedim. Yaptığım her şey sizi korumak için. *Hepinize* yüzmeyi ben öğrettim. Bana kim öğretti biliyor musunuz? Hayır.

Bir tane! Kendim almak zorundaydım, yoksa boğulacaktım. Hem gerçek anlamda

hem *de*

mecazi anlamda."

Bonnie gözlerini devirdi.

"Evet, anladım Avery. Benimle aşağılayıcı konuşmana gerek yok. Ben senin müşterilerinden biri değilim."

"Sen kim oluyorsun da beni pes etmekle suçluyorsun?" diye devam etti Avery. "Tüm hayatını boksa adadın ve bir mağlubiyetten sonra bıraktın. Bir!"

Bonnie ayaklarına baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Pavel'e olan duygularının, sahip olmak için doğduğun kariyerinin önüne geçmesine izin verdiğini biliyorum. Yani onu seviyorsun? Aman ne büyük! Biraz taşaklı ol ve ona söyle!"

"Benim taşaklarım var!" diye bağırdı Bonnie.

Her şey bu kadar korkunç olmasaydı Avery gülerdi.

"Otuz bir yaşındasın," dedi. "Zirve noktan *şu an*." "Bana ders verme, Avery."

Ama durmayacaktı. Artık umurunda değildi. Bonnie de Lucky kadar ondan nefret ediyorsa, öyle olsun. Önemli olan tek şey, Bonnie'yi Lucky'yle olan bu ilişkiden ve bu durumdan kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasıydı.

Ailelerinin işlevsizliğinin bataklığından, bu yenilgi anından sonsuza dek kurtulacaklar.

"Lucky'ye yardım etmek için onu atmak mı istiyorsun?" dedi. "Peki. Ama sonunda elinizde bir ceset daha kalırsa şaşırmaymın."

Bonnie'nin yüzü acıyla buruştu. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Buna nasıl cevap verebilirdi? Avery şimdi her iki kız kardeşine de aklına gelebilecek en acımasız şeyi söylemişti. Ama içinde bir rahatlama da vardı. Özgür olabilirdi. Bu düşünce elektrik çarpması gibi geldi. Avery aşklarının sorumluluğundan kurtulabilirdi. Öylece durdular, her ikisi de sessizliklerinde kararlıydı, altlarında şehir bir dizi ses çıkarıyordu. Bir çöp kamyonu caddede homurdanarak ilerliyordu. Kuş seslerinin yerine arabalar korna sesleriyle iletişim kuruyordu. Bir alt katta bir köpek uzun bir uluma sesi çıkardı.

Sonunda Bonnie kız kardeşinin bakışlarını bıraktı. Kapıya doğru yürüdü.

"Bazen onu bulan kişinin ben olduğumu unuttuğunu düşünüyorum.

Doğru ya.

Orada." Yatak odasının zeminindeki bir noktayı işaret etti. Sesi sessizdi ama Avery'nin pek sık duymadığı bir sertlik vardı. "Nicky'nin ölümünün sadece Lucky'nin başına gelmediği konusunda haklısın. Ama sadece senin başına da gelmedi."

ONUNCU BÖLÜM

Şanslı

LUCKY DAİREDEN FIRTINA GİBİ ÇIKTI VE KÖŞEYE ULAŞTI durup düşünmesine izin vermeden önce park etti. Zor nefes alıyordu. Cebindeki telefonundan başka üzerinde hiçbir şey yoktu, sigarası bile. Dişlerini sıktı ve tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Avery'nin onu ağlatmasına izin vermeyecekti. Parkın girişinde bir aşağı bir yukarı volta attı, sigara içebileceği birilerini ararken, sonunda bir iş adamının elinde sigara gibi görünen bir şeyi tütürerek geçip gittiğini gördü. Amerikan Ruhu. Kız ister istemez ona bir tane uzattı ve gümüş çakmağının alevine eğilirken ona gülümsedi.

"Gerçekten tanıdık geliyorsun," dedi.

"Değilim," dedi derin bir nefes alarak.

"Sana ulaşma şansım var mı-"

"Hayır," dedi Lucky ve topuklarının üzerinde dönerek caddede hızla yürümeye başladı.

Güvenli bir mesafeye ulaştığında, sessiz bir kapıcı binasının tentesinin altında durdu ve derin bir nefes alarak ciğerleri çatırdayana kadar içine çekti. Avery'den nefret ediyordu. Nefes verdi. Avery'den o *kadar* nefret ediyordu ki. Tekrar nefes aldı, bu sefer çok hızlıydı ve sonunda duman ve tükürük püskürttü. Avery'den o kadar nefret ediyordu ki dumandan *boğuluyordu*. Birkaç dakika daha öfkeyle üfledikten sonra kapıcı dışarı çıktı ve onun yanında durdu, sözsüz bir şekilde onu yönlendiriyordu. Zaten işi bitmişti. Lucky izmariti oluğa fırlattı, anında bir tane daha diledi ve güneye doğru yola koyuldu.

Seksen birinci sokağın köşesinde durdu, metro giriş merdivenlerinin tepesinde oyalandı. Şehir merkezinde olmak için belli belirsiz bir çekim hissediyordu, kendini en çok kendisi gibi hissettiği, daha az

kız kardeşlerini hatırlatıyordu. Girişe doğru eğildi, etrafta hiçbir transit çalışanı olmadığından emin oldu, ardından turnikeden pratik bir salınımla atladı ve C trenini tam zamanında yakaladı. Keşke kulaklığım olsaydı da müzik dinleyebilseydim diye düşündü; onun yerine çeşitli yolculara baktı ve her birinden kendi kıyafetini oluşturmak için bir parça kıyafet seçmeye çalıştı. Kucağında bir saksı bitkisi tutan yaşlı bir Asyalı kadın, onun Lucky'nin zihninde yanındaki adamın Dickies'iyle eşleştirmeye karar verdiği dokuma sandaletler gözüne ilişince başını kaldırıp gülümsedi. Lucky de utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Geçen haftanın tamamını Bonnie'nin yanında geçirdikten sonra, şehirde yeniden tek başına olmak, iş, planlar ya da

görmesi gereken insanlar vardı. Yıllardır tam zamanlı olarak New York'ta yaşamamıştı ama geri döndüğünde her zaman takılabileceği bir Nicky vardı.

Sekizinci Cadde çıkışında, bir dolarlık pizza dilimlerinin satıldığı yerden çıktı ve hiçbir neden yokken Christopher Caddesi boyunca batıya döndü. Butik bir evcil hayvan dükkanının önünde durdu ve camın içine hapsolmuş küçük bir bulut gibi vitrinde gezinen bir cockapoo yavrusuna baktı. Onu görünce arka ayaklarının üzerine sıçradı ve hevesle bölmeyi kurcaladı

Pofuduk pençeleri camın üzerinde tüy tozu gibi kayarak onları ayırdı.

Lucky gülümsedi ve elini cama doğru kaldırdı. Bir köpek almalı mıydı?

Ona kız kardeşlerinden daha sadık olacağı kesindi.

Belki de seçtiği köpek, kozmik bir cilveyle Nicky'nin ruhunu içinde yeniden doğuracak, onun mizacına ve ruhuna sahip bir köpek yavrusu olacaktı.

Lucky diz çöktü, böylece köpeklerle göz hizasına geldiler. Parlak siyah gözlerine bakmaya çalıştı ama köpek şimdi kendi kuyruğunu kovalamakla meşguldü.

kafesinin parçalanmış kağıt zemininde akrobatik taklalar atıyordu. Kürkü Sıcak zencefilli bisküvi rengindeydi. Hâlâ onun bakışlarını yakalamaya çalışıyordu -*Sen benim kız kardeşim misin?*

Lucky arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Tabii ki kakadu Nicky değildi. Bu yavru köpeğin, dışarıdan bakan birine Nicky gibi görünebilecek, kalabalığı memnun eden, oyuncak bir ayı niteliği vardı, ama onu gerçekten tanıyan insanlar

gerçek Nicky olmadığını anlamıştı. Nicky bir köpek olsaydı, saluki gibi hem asil hem de son derece sadık bir cins olurdu, Mısır kraliyet ailesinin sevdiği o efsanevi yaratıklar, West Village'daki beyaz çiftlerin yaltaklandığı türden sevimli bir tüy yumağı değil. Ama Nicky'nin tekrar yanında olması, ipeksi köpeğini ona sarması bir tür sihir olurdu, diye düşündü özlemle.

kucağında şekilleniyor, istenmeyenleri kovalamak için önünden fırlıyordu.

ziyaretçileri (ya da kız kardeşleri), onun günlerinin ve gecelerinin dilsiz ama bilgili tanıklarıydı. Keşke Katolikler gibi cennete, Müslümanlar gibi ölümden sonra yaşama ya da Budistler gibi reenkarnasyona inansaydı.

Keşke o da hiçbir şey.

Nicky'nin cenaze töreni Yukarı Doğu Yakası'ndaki Saint Ignatius Loyola Kilisesi'nde yapıldı; bu kararı aileleri kız kardeşlerin görüşünü almadan vermişti. Lucky onun küllerini bir havai fişegin içine koyup Hunter S. Thompson tarzı gece gökyüzüne savurmayı tercih ederdi ama aileleri cenaze töreni için ısrar etmişti ve dürüst olmak gerekirse Lucky, Nicky'nin Park Avenue'deki görkemli törenden hoşlanacağını düşünüyordu. Lucky, Bonnie ve Avery kilisenin arka tarafındaki kutsal bölümde saklanmışlar, dışarıda cüppelerin bulunduğu rafın yanında asık suratlı bir sessizlik içinde yan yana oturuyorlardı.

Misafirler içeri doluştu. Bonnie'nin mümkün olduğunca uzun süre gözlerden uzak kalması muhtemelen en iyisiydi; önceki hafta sonu mücadelesini kaybetmişti ve

Çürükler iyileşme aşamasındaydı, hastalıklı sarılar, yeşiller ve kahverengiler elmacık kemiği boyunca ve gözlerinin altında çizgiler halindeydi. Anneleri kapıdan kafasını uzattı ve onlara şaşkın bir bakış attı.

İşte buradasınız kızlar! Burada ne yapıyorsunuz? Kaba davranıyorsun.

Bu kız kardeşimizin cenazesi anne, dedi Avery. Kimse bizden gösteri yapmamızı beklemiyor.

Bu insanlar da kim? diye sordu Lucky.

Nicky'yi tanıyan insanlarmış, anneleri söyledi. Belli oluyor.

Kapıdan geçip koridorda yerlerini almak için itişip kakışan siyah giysili yas tutanlara baktılar. Babaları boş görünüyordu ve içki içiyor, rahiple sohbet ediyordu. Muhtemelen Nicky'nin kız kardeşleri olan iki kadın, belli ki bu fırsatı giyinmek için kullanmış, sallanan yüksek topuklu ayakkabılar ve daldırma mini elbiselerle gelmişlerdi. Biri özenle süslenmiş, tüylerle bezeli bir fötr şapka takıyordu.

Her zaman çok fazla arkadaşı olduğunu söyledim, dedi Avery.

Cidden, dedi Lucky. Bu da kim?

Pahalı görünen keten bir takım elbise giyen, arkası yağlanmış saçlı yaşlı bir adamı işaret etti.

Bu Nicky'nin arkadaşı Carter Beaumont'un babası sanırım, dedi anneleri. Evet, işte Carter.

Carter-Beaumont! Lucky başını salladı. Burada ne işleri var?

Beaumont'lar Nicky'yi hep sevmişlerdir, dedi anneleri hüzünle. O da onlara sertçe döndü. Siz kızlar da tavırlarınızı düzeltmelisiniz. Gelmesi çok hoştu. O çok önemli bir adam.

Avery tiksintiyle homurdandı.

Neden? Zengin olduğu için mi?

Anneleri dikkati dağılmış bir şekilde el salladı.

Bir sürü insana yardım etti. Bebek armonikası gibi bir şey icat etti.

Kız kardeşler birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

Bebeklerin bunlara neden ihtiyacı olsun ki? diye sordu Lucky.

Sanırım onların da en az yetişkinler kadar ihtiyacı var, dedi anneleri kibarca.

Ağızlarını bu şekilde kontrol edebiliyorlar mı? diye sordu Avery.

Ne? Anneleri sordu.

Küçük ciğerlerinden bahsetmiyorum bile, dedi Lucky.

Ciğerleri için değil, dedi anneleri. Belli ki kalpleri için.

Lucky aynı derecede tedirgin görünen kız kardeşlerine baktı. Hatta Kavgasından beri neredeyse hiç konuşmayan Bonnie'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Sanırım müzik her zaman kalp içindir? diye yumuşak bir sesle sorunca Lucky ve Avery kıkırdadı.

Şimdi anneleri kaşlarını çatı.

Müzik mi? Bebek kalp monitörlerinin müzikle ne ilgisi var?

Ayin uzundu ve bekleneceği üzere İsa'nın günahlarımız için öldüğü anlatısı ağırlıktaydı. Rahip, tabutun üzerine tülbent ve haçı yerleştirirken, *ister hayatta ister ölümdede, İsa'ya aitiz, diye mırıldandı.* Lucky, Nicky'nin iyi bir kooperatif yönetim kuruluna ya da bir şehir kulübüne ait olmayı tercih edeceğini düşündü, ama elbette, evet, diye acı acı kabul etti, İsa da iyiydi. Vaaz, Evharistiya, Eski ve Yeni Ahit okumaları boyunca boş boş oturdu, hiçbir şey hissetmediğinden emindi, kesinlikle hiçbir şey. Sadece Rahip son takdirnameye ulaştığında çatlamaya başladı.

Gümüş tütsü tasını tabutun üzerinde sallayarak duman çıkardı.

Nicky'nin cesedinin saklandığı yere doğru uzandı ve Lucky ellerinin üzerinden kıvrılıp nefin üzerindeki havada kayboluşunu izledi. *Sen onu şerefine uyandırana kadar kardeşimizin burada huzur içinde uyumasını sağla. Lucky başını öne eğdi. Seni yüz yüze görecek ve senin ışığında ışığı görecek. İçinin parçalandığını hissedebiliyordu, fiziksel bir his göğsünde yırtılıyor. Hepimiz Mesih'te buluşana ve sonsuza dek seninle ve kız kardeşimizle birlikte olana dek.* Lucky acı dolu bir nefes verdi.

Kırılıyordu.

kederinin altında. Yanında Bonnie'nin titrediğini hissedebiliyordu. Sonra Avery uzanıp her ikisinin de elini tuttu ve kendine çekti.

Bebek armonikaları, diye fısıldadı ve üçü öyle yersiz ve uygunsuz bir kıkırdama nöbetine tutuldular ki Lucky onları içeride tutmak. Elllerine homurdanırken anneleri onlara öldürücü bir bakış attı ama umurlarında değildi. Nicky de gülerdi.

ŞANSLI BİR ŞEKİLDE YÖNSÜZCE DOLAŞIYORDU. Sola döndü, sonra tekrar sola döndü ve kendini başladığı yerin güneyinde, basketbol sahasının yakınında buldu.

Metronun Batı Dördüncü girişindeki kortlar. Gömleksiz, terden sıırılsıklam olmuş oyuncular kortta bir aşağı bir yukarı koşturuyor, spor ayakkabıları Birbirlerini itip kakarlarken asfalt. Bir tür takım sporu öğrenmeli miydi? Bu ona hayatının amacını verir miydi? Bir yıl boyunca Ortaokulda voleybol takımında kısa ve aşağılayıcı bir süre geçirdikten sonra, koç onu denemeye ikna etmiş, alışılmadık boyunun onu forvet için doğal bir uyum haline getireceğine ikna olmuştu.

İlk antrenmanında, ekip Lucky'nin merkezinde olduğu bir çember oluşturarak ve Lucky'ye koşar adım cevap vermesini *söyleyerek* onu başlatmıştı! Etrafına bakındı,

Hepsi de görsel olarak ıstırap ve dehşete dönüşen türden bir neşeyle çılgılık atan kadın sporcu arkadaşlarının tezahürat yapan yüzleri ve onların boyun eğmeyen bedenleri arasından sessizce geçerek çemberin dışına doğru yürüdü.

kararlılık. O cehennem gibi alandan, spor salonundan, soyunma odasından, okuldan tamamen kurtulmanın verdiği rahatlamayı hâlâ hatırlıyordu; ta ki sonunda Manhattan sokaklarına, anonim ve özgür olduğu yere geri dönene kadar. Şimdi, caddedeki çizgi halindeki figürlere bakıyordu.

Kortlar, yüzleri asla bilemeyeceği bir konsantrasyon ve komünyon coşkusu içinde bükülmüştü. Hayır, spor yapmayacaktı. Lucky *koşmaya hevesli* değildi, olmayacaktı da.

Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu yoksa anılar onu boğacaktı; adını duyduğunda gezinmeye devam etmek için arkasını dönüyordu büyük bir heyecanla nefes nefese bir erkek sesiyle çağrılıyordu. Arayan Riley'di, Paris'te tanıştığı güneyli model. Bugün, sarkık sarı saçları Masum ve yakışıklı yüzünü tamamen ortaya çıkaran elastik bir saç bandıyla geride tutulmuştu. Ter içindeydi ve ona zevkle bakıyordu.

"Sen olduğunu sanmıştım!" diye seslendi.

Yavaş, süzölen bir konuşma tarzı vardı, sesli harfleri uzuyordu. sanki bala batırılmış gibiydi. Onun ağzında, sahiplenmeden çok bir memnuniyet iç çekışı gibi geliyordu. *Aaah*.

Lucky arkasına baktı ama onu duymamış gibi davranmak için artık çok geçti, çünkü Riley köpek yavrusu heyecanıyla fırladı. Aralarındaki tel örgüye tutundu ve sırttı.

"Kahretsin, seni tekrar gördüğüme sevindim!" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bilirsin işte," dedi. "Sadece geziniyordum."

"Harika gömlek." Gülümsedi. "Spice Girls'e bayılıyorum. Her yerinde Posh yazıyor."

"Aslında ben Baby'yim," dedi Lucky. *Nicky'nin Posh'u*, diye düşündü ama söylemedi.

Riley dönerek oyuncu arkadaşlarına işaret etti.

"Hey, çocuklar! Bakın kim gelmiş! Bu benim arkadaşım Lucky."

Arkadaş, birlikte geçirdikleri iki bira dolu saat için cömert bir terim gibi geldi ama Lucky nezaketle gülümsedi. Birçoğunu manken arkadaşları olarak tanıdığı diğer oyuncular ona el salladıktan sonra

Birbirlerini itip kakıyor, çocuksu bir enerjiyle gülüyorlardı. Lucky bilinçsizce onlara el salladı. Bu da başka bir şeydi.

Ortaokuldan hatırladığım: seyretmek. Erkekler büyük spor maçları yapıyor, erkekler müzik gruplarında yer alıyor, erkekler sınıfta numaralar yapıyor ve kızlar da onları izliyordu. Başlangıçta modelliği bu kadar heyecan verici ve aynı zamanda korkutucu yapan şey buydu: Hayatında ilk kez izlenen kişi oydu.

"Paris'ten sonra sana mesaj atmaya çalıştım ama profilini bulamadım," dedi Riley. "Sabina da senden haber alamadığını söyledi. İzini bulmak zor bir kadınsın."

"Beni tanıyorsun," dedi. "Uluslararası gizemli kadın." Riley güldü ve saçlarını savurdu.

"Buna inanıyorum." İşte yine oldu. *Aaah*. "Ee, neler yapıyorsun?"

Yaklaşık on yıllık uyuşturucu ve alkolü vücudundan atmaya çalışıyorum.

"Pek bir şey yapmıyorum. Ailemle falan takılıyorum."

"Tamamdır." Riley karşılığında bir şey sorulmasını bekliorsa da bunun gerçekleşmeyeceğini hemen anladı. "Hey, şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu, yüzünün her yerinde heves vardı.

"I ..." Aklına bir bahane gelmedi. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Burada birkaç dakika bekleyebilir misiniz? İşimiz bitmek üzere, sonra bir şeyler içmek için köşeye gideceğiz. Sen de gelmelisin."

Bir içki. Lucky şu anda bir içki için adam öldürürdü. Bir içki öldürür. Şu anda şanslı. Gökyüzüne baktı. Bu bir çeşit test miydi? Bunlara inanıyor muydu ki?

Riley onun tereddüt ettiğini hissederek, "Burada kal," dedi. "Kımıldama." Gözlerini ondan ayırmadan geri geri diğer oyunculara doğru yürüdü. Gözleri parlıyordu. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Lucky-Fuckin'-Blue!"

On beş dakika sonra Lucky kendini MacDougal Caddesi'nde yer alan bir Belçika bira fabrikasının gölgeli avlusunda küçük, yuvarlak bir masanın etrafında, yarım düzine terleyen mankenle çevrili buldu. Basketbol şortu.

"Şimdi, Lucky, benden içiyorsun," dedi Riley. "Ve biranı sevdiğini biliyorum. Sana ne getireyim? Burada harika bir sarışın var. Delirium Tremens."

Lucky hafif bir boğulma sesi çıkardı ama soğukkanlılığını korumayı başardı.

"Benim için sadece bir soda," dedi.

Riley kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin?"

"Evet," diye mırıldanmayı başardı.

Lucky ilk tur içkilere diğer modellerin sigaralarını zincirleme içerek ve maden suyu içerek katlandı ve tüm bunları tek heceli bir şekilde yaptı. Onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye niyetli görünen meraklı Riley'nin sorularını yanıtlıyordu. Soğuk biranın tadının boğazından aşağı süzüldüğünü hayal edip duruyordu. Bu bir işkenceydi. Sonunda Riley tuvalete gitmek için masadan kalktığında kaçmak için bir fırsat yakaladığını anladı. Oturduğu yerden fırladı.

"Ben sadece-" diye mırıldandı. "Ben... geri geleceğim."

Çıkışa doğru döndü ve yolu yarıladıktan sonra fikrini değiştirip içeri yöneldi. Bar karanlık ve sıcaktı, dışarıdaki güneş ışığından etkilenmemişti. Koku onu hemen çarptı. Birayı içerken hiç alamadığı bir şekilde koklayabiliyordu. Çok tatlı ve tanıdıktı. Ekmek kabukları, çam iğneleri ve karameldi. Toprak, maya ve çekirdekli meyvelerdi. Rahatlatıcıydı. Barmen yanaştı

onun emrini bekliyordu. Yapabilirdi. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Sipariş vermek için ağzını açtı.

"Banyo ne tarafta?" diye sordu.

Barmen arka tarafı işaret etti ve Lucky barı geçip onun gösterdiği yere doğru ilerledi. Her birinin kapısında fûme camlı bir pencere olan iki ayrı tuvalet vardı. Lucky onların dışında bekledi, bastırılmış özlemle titreyordu. İçlerinden birinden uzun boylu, çekici bir kadın çıktı ve ayrılmadan önce Lucky'ye iki kez baktı. Lucky buna alışkındı.

Kadınlar genellikle onu erkeklerden daha açık bir şekilde kontrol ediyordu, cinsel meraktan değil, ya da her zaman değil, ama bir tür rekabet araştırması olarak. Bu

eskiden onu rahatsız ederdi, ancak modelliği bırakma kararı aldığından beri, fiziksel benliğinden yeni bir uzaklaşma hissetti. Bırakın baksın. Artık vücudundan para kazanmıyordu. Lucky boşalan banyoya girmeden bekledi. Riley diğerinden çıkana kadar. Onu görünce yüzü aydınlandı. "Hey, sen," dedi.

Adam kadının geçmesi için kapıyı açık tuttu ama kadın adamın formasının önünden tutup onu banyoya geri itti. Adam şaşkınlıkla ağzını açtığı anda, kadın kendi ağzını onun ağzına dayadı. Sonra onu öpüyordu, ateşli bir şekilde,

Dilini adamın ağzına sokarak şiddetli ve açgözlü öpücükler kondurdu, Dişlerini onunkilere çarpıyordu. Onun basketbol formasını avuçladı ve yumruklarının arasında sıktı. Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Kaburgalarının onun göğsüne çarpışını hissetti. Çarpıştılar Lavaboya sırtını yasladı ve onu kaldırıp bacaklarını beline dolayarak kendisine doğru bastırdı. Yüzü şimdi onunkinin üzerindeydi ve eğer yapabilseydi, çenesini çözer ve onu bir bütün olarak yutardı.

pürüzsüz, yuvarlak bir yumurta ile yılan. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek aptal saç bandını çıkardı ve yere attı. Kız avuçlarıyla saçlarının altın sarısı tellerini yüzünden uzaklaştırırken adam şaşkınlıkla ona baktı. Dudaklarını nefes nefese, dağınık bir şekilde onunkilere bastırdı, Ta ki bacakları altında bükülene ve kadın kollarından ayaklarının üzerine yuvarlanana kadar. Adam ondan uzaklaştı ve bir elini pencere pervazına koyarak nefesini tuttu.

"Vay canına." Nefes verdi. "Hiç beklemiyordum... Vay canına." "Konuşma," dedi Lucky.

Tekrar ona doğru atıldı ve elini basketbol şortunun bel bandına soktu. Gözlerini kapadı ve onu hissetti.

"Hey," dedi usulca, elini çekmeye çalışarak. "Hey, bekle." Kadın gözlerini açtı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Şakacı olabilirdi ama soru sabırsızlıkla gerilmişti. "Ben sadece..."
Adam yutkundu ve kadının elini çekti. "Arkadaşlarım dışarıda-"
Lucky, "Çabuk olacağız," dedi ve onun elini geri vermeye çalıştı. "Ve ben düş almadım-"
Geri adım atmaya çalıştı ve neredeyse klozete düşüyordu.
Lucky öne doğru
bastırdı. "Umurumda değil."
"Ve... *Tanrım*, Lucky." Onu omuzlarından yakaladı ve önünde hareketsiz tuttu. "Senden hoşlanıyorum. Bence havalısın, anlıyor musun? Bir ara seni dışarı çıkarmak isterim."
Lucky boş gözlerle ona baktı.
"Benden *hoşlanıyor musun?*"
Onu bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Şey... evet."
Lucky gözlerini kırptırdı.
"Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Ellerini havaya kaldırdı.
"*Deniyorum* Lucky, ama sen çözülmesi zor bir kitapsın. Belki benimle bir randevuya çıkarsan daha fazlasını öğrenebilirim." Lucky gözlerini ona dikti.
"Randevu mu? Ne tür bir randevu?"
"Bilmiyorum, henüz planlamamıştım. Her şeyi yapabiliriz. Ne yapmaktan hoşlanırsın?"
"Uyuşturucu almayı severim," dedi Lucky. "Ve bayılana kadar içmeyi."
Riley başka bir şeyle, korku ya da hayranlıkla karışık gergin bir kahkaha attı, Lucky bunu anlayamadı.
"Ama ... başka önerilere de açığım," diye ekledi.
Bunun üzerine tüm varlığı, ön kapının açıldığını yeni duymuş bir köpek gibi canlandı.
"Yani bu bir evet mi?" Sırıttı. "Bu harika! Vay canına, tamam. Bowlinge gidebiliriz... Bilmiyorum, bowlinge gidebiliriz?"
Lucky başını salladı.
"Spor yok. Hiçbir şekilde organize eğlence yok. Sıradaki." Riley kaşlarını çatı.
"Doğru. Hiç eğlenceli değil. Tamam."

"Organize eğlence," diye düzeltti Lucky. "Ben bir canavar değilim. Eğlenceden nefret etmiyorum. Sadece bana zorla dayatılmasından nefret ediyorum."

Riley ciddi bir şekilde yutkundu.

"Kesinlikle," dedi. "Ben de."

Lucky gülümsemesini yuttu. Bu kesinlikle doğru değildi çünkü Riley'nin Şimdiye kadarki kişilik, bir çocuğun doğum günü partisindeki tüm aktivitelerin bir araya getirilmiş haliydi. Ama çabasını takdir ediyordu.

"Biliyorum!" diye haykırdı. "Dansa gidebiliriz. Ben harika dans ederim." Lucky artık gülümsemesine engel olamıyordu.

"Kendin hakkında böyle konuşmamalısın," dedi.

"Ama öyleyim. Ciddiyim. Çok fazla pratik yaptım. Memlekette Kentucky Fried Hotties dans grubunun bir parçasıydım."

Lucky kendini durduramadan burnundan homurdandı. "Ne?"

"Kentucky Fried Hotties. Kadınların bekarlığa veda partilerinde dans ederdik. Bazen de doğum günleri."

Lucky kendini sabitlemek için bir elini göğsüne koydu. "Bir dakika, sen *striptizci miydin*?"

Riley sırttı.

"Yetişkin şovmenleri tercih ederim, ama evet." "Tamam, daha fazlasını duymam gerekecek."

Riley sırttı, onun dikkatini bu kadar çok çektiği için çok mutlu olduğu belliydi. "Üniversiteye kadar jimnastik yaptım ama sonra sakatlandım ve

Bu yüzden birkaç yıl dans grubuna katıldım. Harikaydı.

para, dürüst olmak gerekirse. Bekâr kızlardan biri model avcısı oldu, ben de bu sayede buraya geldim."

Lucky küçük bir adım geri çekildi ve ona daha düşünceli bir şekilde baktı. Asla hafife almaması gereken bir şeyin, bir insanın kendisini şaşırtma kapasitesi olduğunu düşündü.

"Evet demeden önce," dedi ciddi bir şekilde, "şu meşhur Kentucky Fried hareketlerini görmem gerekecek."

Riley tereddüt etmeden tişörtünü kaldırdı ve bir vücut dönüşü yaptı. Başından göğsüne ve karnına doğru dalgalanıyor, karın kasları ritmik bir şekilde kasılıyordu. Kalçalarını sıvı bir şekilde döndürerek bitirdi. Lucky kendini tutamadı, her bekârlığa veda partisinde olduğu gibi sevinçten çılgılık attı. Riley'nin yüzü güldü.

"Beni bir de direğin üzerinde görmelisin," dedi.

Lucky yine ılık attı.

"Bunu bir direğın üzerinde yapamazsın!"

"Jimnastikten sonra baş aşağı her şeyi yapabilirim. Sadece Sorun şu ki, bacaklarındaki sinir uçları ölüyor." Dizlerinin arkasını sıvazladı. "Burası gibi mi? Hiçbir şey hissedemiyorum."

Lucky ona doğru bir adım attı ve yüzünü ona yaklaştıracak şekilde uzandı. Göğsünün yüksekliğini. Sağ dizinin arkasındaki hassas deriyi çimdikledi ve bunu yaparken yanağını onun gövdesine bastırdı.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu, diz kapağının arkasına gizlenmiş gergin deriyi çekerek.

Riley onun başının üzerinden baktı ve kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Hayır, hanımefendi."

Lucky dört ayak üzerine düştü. Banyonun zemini pek temiz sayılmazdı ama umurunda değildi. Kısmen lavabonun altındaydı, eski demir boruları usulca çınılıyordu. Bacağının arkasını görebilmek için başını çevirdi ve dizinin arkasındaki deriyi hafifçe ısırdı.

"Peki ya bu?" diye sordu, dişleri hâlâ onun etini tutuyordu.

Adam hafifçe güldü.

"Bunu," dedi, "hissedebiliyorum."

Riley kıpırdamadan durdu, Lucky'nin geniş kurt çenesinde istekli bir avdı.

LUCKY, Riley ile birlikte adrenalini yüksek hissederek banyodan çıktı. Bu daha çok böyleydi. Masaya döndüklerinde kız kardeşleriyle olan kavga çok uzakta gibi geliyordu. Oturup sigara içmek için etrafına bakınırken, masadakilerden biri

modeller buzlu bir bira bardağını ona doğru kaydırdı.

"Hey, bunu Petey için sipariş etmiştik ama zıplamak zorunda kaldı. İster misin?"

Birdenbire, neden bu kadar büyüttüğünü hatırlayamadı.

Durmak hakkında. Kendini kime kanıtlamaya çalışıyordu ki? Bonnie'ye mi? Avery'ye mi? Onu umursamıyorlardı. Avery ona Nicky yerine Lucky'nin ölmesini tercih edeceğini söylemişti. Bonnie de her zaman Avery'yi ona tercih ederdi. Neden onu istemeyen insanların sevgisini kazanmak için olmadığı bir şey olmaya çalışarak kendine işkence ediyordu? *Siktir et*, diye düşündü ve bardağı kaptı. Tadı en az onun kadar güzeldi. hatırladım.

Çin Mahallesi'ndeki bir karaoke barda biralar shot'a dönüştü, SoHo'da bir kulübün mutfağından girdikleri kulüpte şişe servisine dönüştü.

Meksika restoranlarından birinin çatısında sıcak tekilaya dönüşen

Modellerin loft'ları, daha fazla içki için sabahın dördünde şarküteri koşusuna dönüştü, modellerden biri biraz cringe ama oldukça eğlenceli grubunun son single'ını çalarken dans etmeye ve replik yapmaya dönüştü, Riley'nin Lucky'ye Spice Girls tişörtünü geri giydirmeye çalışmasına dönüştü. *Spice Girls'ü sikeyim!* diye bağırırken ve yarım şişe ucuz şarküteri şarabı içerken vücudunu parçalamıştı, bu Lucky'nin Riley'ye onu kontrol etmeye çalışan lanet bir kare olduğunu söylemesine dönüştü, bu da Lucky'nin Riley'nin ne kadar az umursadığını göstermek için çatı katının sahibiyle Riley'nin önünde öpüşmesi, bunun Riley'nin ayrılmakla tehdit etmesine dönüşmesi, Lucky'nin ona orta parmağını verirken sahte bir ağlamaklı surat yapması ve çatı katındaki adamın ona başka bir satır kesmesini talep etmesine dönüşmesi, Riley'nin gerçekten ayrılmasına dönüşmesi, Lucky'nin daha da fazla içmesine dönüşmesi. Şarküteri şarabı, sonra çatı katındaki adamın krem rengi Berberi halısının üzerine kusması, adamın onu evden kovması, Greene ve Grand'in köşesinde sabahın beşi ile altısı arasında sadece çöp kamyonlarının dışarıda olduğu o ölü saatte durması ve Lucky telefonunun da çalışmadığını fark etti ve bir masanın üzerine yığıldı. Kaldırım ızgarasında uyumaya karar verdi ve kafasını kaldırdığında Riley'nin yorgun ve üzgün bir şekilde ona doğru yürüdüğünü gördü. Geri gelmişti çünkü çatı katındaki modelin o kadar da iyi bir adam olduğunu düşünmüyordu ve onun eve sağ salim dönmesi konusunda endişeliydi, Bu da ona bir evi olmadığını, onu seven ya da önemseyen kimse olmadığını, bu yüzden onu bu kaldırım ızgarasında ölüme terk etmesi gerektiğini söylemesine dönüştü, bu da onu evine geri götürmesine ve bir bardak su ve komodinin üzerinde yanında şarj olan telefonuyla yatağına yatırmasına dönüştü, bu da onun yastığına ağlamasına ve tekrar tekrar özür dilemesine dönüştü, ben asla ağlamam, *asla ağlamam, bu da* onun sorun olmadığını ve muhtemelen sadece biraz uykuya ihtiyacı olduğunu ve sabah her şeyin daha iyi hissedeceğini söylemesine dönüştü.

OLMADI. LUCKY Riley'nin yatağında uyandı ve hemen ölmüş olmayı diledi. Güneş ışığı karanlık perdeleri iğne ucu kadar bir ışıkla deliyordu; en ufak bir parlaklık bile gözlerine bir saldırı gibi geliyordu. Komodinin üzerinde, *Sapiens* ve *Şimdinin Gücü'nün de aralarında bulunduğu* bir yığın kitabın yanında telefonunun şarjı tamamen doluydu. Çatlak ekranı kontrol ettiğinde saatin neredeyse öğlen olduğunu gördü ve avuçlarını gözlerine bastırarak sessiz bir iniltiyle yastığa uzandı. Ne yapmıştı ki? Tüm bunlardan sonra nasıl sarhoş olabilirdi?

Bonnie'yle geçen hafta yaşadıklarını hatırlıyor musun? Her şeyi mahvetmişti. En kötüsü de, Avery'nin haklı olduğunu kanıtlamıştı. O bir beceriksizdi. Bu düşünceyi takip eden utanç dalgası o kadar şiddetliydi ki, istemsizce

zerine yıkılırken ağlamasını engellemek için ellerini ağzına götürdü.

Bir keresinde suçluluğun yaptığın bir şey için olduğunu duymıştı. Belirli bir davranış veya eylemden dolayı kendinizi suçlu hissetseniz de temelde iyi bir insan olduğunuzu bilirsiniz; ancak utanç daha derindir, utanç kim olduğunuzla ilgilidir.

Lucky sadece kötü şeyler yapmıyordu, o kötüydü, bunu artık görüyordu. Eğer İtiğinde gerçek yüzü ortaya çıkıyordu, o zaman gerçek yüzü bir kabustu. Kapana kısılmış, hırlayan bir hayvan gibiydi ve yardım etmeye çalışan eli parçalıyordu. Onu dün gece ya da son birkaç yıldır sarhoş olduğu yüzlerce geceden herhangi birinde gören hiç kimse onunla hiçbir şey yapmazdı. Ve şimdi kız kardeşleri bile yapmayacaktı. Avery zaten ondan nefret ediyordu ve dn geceden sonra Bonnie de nefret edecekti. Kimsesi yoktu.

Ne kadar istese de Riley'nin yatak odasında sonsuza kadar saklanamazdı, bu yüzden telefonunun fişini çekti - Bonnie'den  cevapsız arama vardı, Riley'den hiç arama yoktu.

Avery-ve oturma odasına girerken ışıktan irkilerek odadan dışarı süzüldü. Riley, Williamsburg'da tavandan tabana pencereleri olan bir çatı katı dairesinde yaşıyordu.

Tamamen mobilyalı kiralık evlerde bulunan gizleyici nötr renkler. Açık planlı mutfaktaki buzdolabının üzerinde bir beyaz tahta mıknaısı vardı ve birinin zerine *Be More, IRL!* Lucky, kesinlikle örnek bir daire olduğunu belirtti.

Riley yemek masasında oturmuş, gömleksiz, dizüstü bilgisayarının başına eğilmişti. Lucky içeri girdiğinde gülümsemeden başını kaldırdı. Onun ne kadar güzel bir adam olduğunu ilk kez fark etmişti; altın saçlı, her yeri altın tonlarında, yanaklarından omuzlarına kadar tarçın illeri saçılmıştı

Bıçaklar. Alışılmadık bir zbilinle, tam anlamıyla bok gibi görünmesi gerektiğini düşündü.

"Hey," dedi, sesinde ne sıcaklık ne de serinlik vardı. "Kahve ister misin?"

Lucky başını salladı. İstediği tek şey oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak ve sonra, tercihen, bir yere kıvrılıp son nefesini vermektir.

"Gitmeliyim." Sesi hırıltılı bir vıraklamayla ıktı. Yutkundu.

"Dün gece için gerçekten zgnm."

Riley başını salladı.

"Sorun yok..." Durakladı. "Aslında, iyi *değildi*, Lucky."

İşte yine o utanç dalgası, fizikselliği o kadar ürkütücüydü ki Lucky tırnaklarını avuçlarının içine gömüp geçmesini beklemek zorunda kaldı. daralma.

"Biliyorum-" diye başladı.

"Ama," diye sözünü kesti, "iyi olmadığını hissediyorum." Ona baktı ve yüzü endişeyle yumuşadı. "Peki... sen iyi misin?"

Lucky bunu, kötülüğüne rağmen bu iyiliği beklemiyordu. Bunu hak etmemişti ama yine de sabah kahvesi teklifi kadar basitti. O kadar şaşırtıcıydı ki, akla yatkın bir yalan uydurmak aklına bile gelmemişti.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Ben iyi değilim. Ben ..." Söylese de olurdu, diye düşündü; bu noktada kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. "Ben bir alkoliğim Riley. Ve bir bağımlıyım. Ve gerçekten ayık olmam gerektiğini düşünüyorum ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Riley uzun bir yudum aldı. Lucky bunu söylediğine anında pişman oldu. Böyle açık açık söyleyince kulağa pek hoş gelmemişti.

"Onlarla çok fazla karşılaştığımı sanmıyorum," dedi sonunda.

Lucky ona ince bir gülümseme verdi.

"Moda için birkaç yıl daha bekleyin." Eliyle kapıyı işaret etti. "Ben gidiyorum. Tekrar teşekkürler ve tüm bunları size yüklediğim için özür dilerim. Lütfen unut gitsin."

Açıklanamayan bir nedenden ötürü üzerinde üç farklı tipte kilit bulunan ön kapıya ulaştı. Önce bir şifreyi, sonra diğerini denedi ama açmayı başaramadı. Başarısız bir şekilde Riley'nin kolunun kendisine uzandığını hissettiğinde hangi cıvataları çevirdiğini hatırlıyordu.

"Dur sana yardım edeyim."

Kilitleri ustalıkla açtı ve kapıyı çekerek açtı.

Lucky ona mahcup bir gülümseme verdi.

"Başka birinin ön kapısını açmaya çalışana kadar herkes kendini dahi sanıyor," dedi.

Riley güldü.

"Ya da duşlarını kullanın," diye ekledi. "Sıcak su asla olması gereken yönde değil."

"Doğru." Lucky ona garip bir el salladı. "Tamam. Hoşça kal o zaman."

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Riley onu yakaladı ve göğsüne bastırarak sarıldı. Sabun ve belli belirsiz tatlı bir şey kokuyordu,

Hanımeli gibi. Lucky nadiren herkesten kısa olurdu ama tacı çenesinin altına tam oturuyordu.

"Bunu yapabilirsin Lucky," diye mırıldandı saçlarına. "Yapmaktan başka yapacak bir şey yok."

Ona baktı.

"Bu güneyli bir deyiş mi?"

Riley gülümsedi ve başını salladı.

"Maya Angelou." Onu bıraktı. "Annem lisede İngilizce öğretmeni. Peki ya Bayan Angelou? O kadın neden bahsettiğini biliyordu."

LUCKY, MARCY Avenue istasyonuna yöneldi, sonra fikrini değiştirdi ve Williamsburg Köprüsü'nün girişine doğru yürümeye devam etti. Hareket halindeki bir trene bindirilemeyecek kadar titrek ve akşamdan kalmaydı ve zaten apartmana dönüp kız kardeşleriyle yüzleşmek için acelesi yoktu. Güneş bulutsuz, klor mavisi bir gökyüzünde yükseliyordu ve sokaklara boğucu bir sıcaklık çökmüştü. Bir kafenin dışında, sıcak asfaltın üzerine karnının üzerine uzanmış iri bir bulldog, tembel tembel çenesini kaldırıp Lucky geçerken onu yarı baygın gözlerle takip ediyordu. Lucky köprü'nün girişine ulaştığında hafif bir esintinin sudan yükseldiğini hissetti. Tanıdık kırmızı korkuluklar ve grafiti izli yol zaman gibi önünde uzanıyordu; bir bisikletçi vızıldayarak geçti, sonra köprü boşaldı.

Suyun karşısına geçti, metal korkuluklar sallanıyor ve başının üzerinden geçiyordu. Müziğe kaçmasına izin verecek kulaklıkları olmadığından, düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Zihni, tıpkı içeride kapana kısılmış bir arının kaçmak için aynı pencere camına tekrar tekrar vurması gibi, anıların aynı kapalı devresinde gidip geliyordu. Nicky'nin dileği avucundaki bir kâğıda karalanmıştı. *Artık hap yok.* Bunu yazdığını inkâr ettiğinde Lucky neden onu zorlamamıştı? Neden kimseye söylememişti? Onların son

telefon görüşmesi. *Seni neyin mutlu ettiğini bul, sonra da git onu yap.* Onu durduran son pencere her zaman Nicky'nin cenazesiydi. Lucky, sanki geri dönmek bir şekilde onu değiştirebilirmiş, kapalı bir pencereyi açabilirmiş gibi bunu tekrar tekrar oynattı.

Taziye için kalın süngerimsi halıları ve çok soğuk kliması olan havasız bir yan odaya çekilmişlerdi. Çay, kahve ve kuru parmak sandviçler ikram etmişlerdi ama bunların hiçbirisi Nicky'yi heyecanlandırmazdı. O heyecanlanırdı.

Gökkuşağı serpintileri çıkarmak için kesilen pastalardan, pastel renkli Magnolia keklerinden veya beyaz çikolata çeşmesinden oluşan tepsilerden birini istemiştin,

Havayı yumuşatmak için çökmekte olan ve aptalca bir şey. Lucky ve kız kardeşleri Eastwick'in üç cadısı gibi bir köşede toplanırken, yas tutanlar etrafta dolanıp kasvetli tonlarda sohbet ediyorlardı. Çok geçmeden bir bardak şingirtisi

Gürültü arasında babaları titreyerek ayağa kalktı. Alkol servisi yoktu, bu yüzden elinde maden suyu vardı, ama onlar biliyordu ki sabahı atlatmasını sağlayacak bir şey vardı. Sarışın ve mavi gözlü, her zaman Frank Sinatra tarzında yakışıklı bir adam olmuştu, ama Lucky o gün yaşını görmüştü. Yanakları kızarmış ve damarlanmıştı; bir zamanlar pırıl pırıl olan gözleri bulanıklaşmıştı. Boğazını temizledi ve titreyen eline baktı ve bardağını yanındaki sehpanın üzerine koydu.

Nicky hakkında birkaç şey söylemek istiyorum, meleğimiz, sevgili kızımız, diye başladı odaya bakarak. Şimdi annesi bunu söylememden hoşlanmayacak ama doğduğunda ona Holly adını vermek istedim. Bu fikre Nicky doğmadan birkaç ay önce Tiffany'de Kahvaltı kitabını okuduğum için kapılmışım.

Hiç gelmeyen bir kahkaha için durakladı.

Çoğunuz muhtemelen sadece Audrey Hepburn'ün oynadığı filmi biliyorsunuzdur, o da bir kız filmi, gerçekten, ciddi bir şey değil.

Şunu durdurabilir miyiz? Lucky, Avery'ye fısıldadı.

Yangın alarmını nerede bulacağını bilmiyorsan olmaz, diye fısıldadı.

Ama aslında babaları Truman Capote'nin bir kitabına dayanıyor. devam etti. Tam bir kitap bile değil. Kısa bir öyküden daha uzun ama normal bir kitaptan daha kısa olana ne denir?

Bir roman, baba! diye seslendi Avery, açıkça kızgındı ve birkaç kişi güldü.

Babaları titrek bir el kaldırdı ve Avery'yi işaret etti.

İşte benim büyüğüm. Fotoğrafik hafıza. Zihni çelik bir tuzak gibi. Ona karşı gelme, asla unutmaz. Asla unutmaz, asla affetmez... Avery'ye sert bir bakış attı ve Lucky'nin kalbi sıkıştı. Gerçekten de tüm bu insanların önünde onu eleştirecek miydi? Nicky'nin cenazesinde? Ama., Neyse ki Avery'yi bakışlarından kurtardı ve toplanan konuklara geri döndü. Nerede kalmışım? Oh evet, nov-ell-a, teşekkürler, Avery. Kelimeyi şüpheci bir edayla telaffuz etti, sanki uydurmuş olabileceğini düşündürüyor. Capote'nin hikayesi filmdekinden çok daha karanlık, çok daha tekinsiz. Kendini fahişe olarak adlandırmasa da kitapta aslında bir fahişe. Yüksek sınıf bir eskort diyebiliriz.

Lucky sanki kendini ters çevirip bir şekilde ortadan kaybolabilecekmış gibi öne doğru eğildiğini hissedebiliyordu.

Ama çekici, bilirsin, karizmatik. Holly Golightly. Harika bir isim. Ben de karıma dedim ki, ona Holly diyelim! Burada, annelerinin İngiliz aksanının tiz bir karikatürünü yaptı. Bir fahişeden sonra mı, sevgilim? Hiç sanmıyorum! Yine gülmek için durakladı ama gülmedi. Bir isim aramaya devam ettik ve şansımıza Nicky neredeyse iki hafta gecikmişti, bu yüzden biraz fazladan zamanımız oldu. Doğmadan bir hafta önce F. Scott Fitzgerald'ın en iyi kitabı olduğunu düşündüğüm Tender Is the Night'ı okudum. Ve

Bu hikayede bir karakter var, adı Nicole Diver, romana bir akıl hastanesinde başlıyor. Çok güzel ama deli, yani gerçek bir akıl hastası.

Avery mırıldandı, bir şekilde bu boku saklıyor. Ama doğum günlerimizden hiçbiri.

Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum, diye devam etti babaları, kendi şakasına kendi kendine gülümseyerek. Önce bir fahişe, şimdi de deli bir kadın mı? Bu adam gerçekten başka bir kız çocuğu istemiyor olmalı!

Lucky'nin yanında Bonnie küçük bir inilti çıkardı, babaları konuşmaya başladığından beri çıkardığı ilk sestiydi.

Ancak hikâyenin sonunda Nicole bambaşka bir kadın olur. Farklı olarak Fitzgerald'ın akıl hastanesine kapatıldığı sırada çıkan bir yangında ölen kendi karısı Zelda, Nicole iyileşir. Romanın sonunda mutludur ve özgürdür. Odanın etrafına baktı, her birinin

dinliyordu. Ve bunu tüm kızlarım için istedim, hayat onlara ne getirirse getirsin - çünkü bildiğim bir şey vardı ki hayat onlara hayatta kalacaklardı ve mutlu ve özgür olmanın bir yolunu bulacaklardı.

Odadaki sessizlik derinleşti, orada bulunan herkesin dikkatinin derinleştiğini hissettiğinizde sessizliğin o tuhaf niteliği.

Tabii şimdi hata yaptığımı düşünüyorum, dedi. Belki de adını Holly koysaydım, her şey farklı olabilirdi. Belki de -kendini durdurdu. Lucky bir an için boğulduğunu sandı ama gözyaşlarını geri püskürtüyordu. Anneleri ayağa kalkıp yanına koştu ama Lucky onu elinin tersiyle itti. Otur, diye bağırdı ve anneleri azarlanarak yerine döndü. Hafifçe git, şimdi onun için dilediğim şey bu. Nicky'nin hayatı

Zor, çok zor ve şimdi her neredeyse, hafifçe gitmesi için dua ediyorum. Arkasına döndü ve bulutlu mavi bakışlarıyla Lucky, Bonnie ve Avery'yi yakaladı. Ve geri kalan kızlarım için, bu kayıptan sonra yaşamaya devam ederken, yani

Senin için ne dilediğimi. Titreyerek bardağını tekrar eline aldı. Sevgili kızımız, biricik kızımız Nicole Blue için kadeh kaldırırken bana katılırsanız sevinirim. İçkiyi başının üzerine kaldırdı, gözyaşları kontrolsüzce aşağı akıyordu

Yüzünü. Her neredeyse, Nicky, hafifçe git. Sakin ol.

Nicky, hafifçe git, diye bağırdı yas tutanlar. Lucky bunun bir şarkı gibi geldiğini ama aslında bir dua olduğunu düşündü. Nicky, hafifçe git.

LUCKY NEREDEYSE KÖPRÜNÜN DİĞER TARAFINA GEÇMİŞTİ.

Hafifçe git, hafifçe git, hafifçe git. Her adım atışında bu sözleri kendi kendine tekrarlıyordu. Şehir önünde uzanıyordu ve görünürde hiçbir hedef yoktu. Bu halde şehir merkezine geri dönemezdi ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Delancey'de durdu ve şehrin etrafındaki koşuşturmasını, hiç kimse için durmayan kayıtsız ve dizginsiz işlerini izledi. Bunu yaptığını kendine bile itiraf etmeden telefonunu çıkardı ve Google'da yakınlardaki AA toplantılarını aradı. Listeyi taradı, bisikletli bir teslimatçının kayıtsızca aşağıya doğru savrulması için kenara çekildi.

kaldırımında, herhangi bir saatte şehirde gerçekleşen toplantıların yoğunluğu karşısında sessizce hayrete düşmüştü. East Village'da, On İkinci Cadde'de yakında başlayacak olan bir toplantı vardı. Oraya yürümenin ne kadar süreceğine baktı.

-yirmi dakika diyordu ama Lucky'nin uzun bacaklarıyla daha kısa sürerdi- ve kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Yürürken kalbi deli gibi çarpıyordu. Kendi kendine, Avery ya da Bonnie ya da ailesi, hatta Nicky için değil, sadece kendisi için bir tane deneyeceğini söyledi. O

gerçekte kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. East Village'a ulaştı ve adresi birkaç kez geçtikten sonra iki kat geri dönerek eski püskü bir çıkartmalar ve soyulmuş boyalarla kaplı metal bir kapı. Sokak seviyesinin hemen altındaydı, kısa bir tuğla basamakla iniliyordu. Lucky aşağı indi ve kapıyı iterek açmaya çalıştı ama kapı yerinden oynamadı. Çekti. Hiçbir şey olmadı. Metal kolu salladı ve omzunu kapıya dayadı. Kilitliydi. Lucky merdivenlerden yukarı çıktı, sonra kapının sihirli bir şekilde açılma ihtimaline karşı hızla geri döndü.

artık denemeyi bırakmıştı. Eskisi gibi geçilmez kalmıştı.

Gelmek için kendini bu kadar zorladıktan sonra buna inanamıyordu.

"Sen de siktir git," diye mırıldandı.

Neon koşu kıyafetleri giymiş neşeli görünümlü bir kadın hızla yanından geçti, bir iki adım attı ve yavaşlayarak koşmaya başladı.

"Atölyeyi su basmış!" diye seslendi Lucky'ye. "Saint Marks'ın köşesini deneyin." Apple saatini kontrol etti. "Bir toplantı olmalı

saat başı başlıyor."

Kadın hızlı adımlarla tekrar yola koyulurken Lucky arkasından, "Teşekkürler," diye seslendi.

Lucky şaşkınlık içinde onun köşede kayboluşunu izledi. Sıradan görünen kaç New Yorklu gizlice ayıktı? Telefonundaki listeyi kontrol etti ve kadının haklı olduğunu gördü. birkaç blok ötede yirmi dakika içinde başlayacak başka bir toplantı vardı. Saint Marks'a doğru yürüdü, sonra erken gelmeye ve havadan sudan konuşmaya dayanamayacağına karar vererek yakındaki gölgelik bir yere oturdu ve bir sigara içmek istedi. Caddenin karşısında bir çift üstü açık arabalarını hafta sonu için hazırlamıştı. yolculuk, bagajı kapatırken hızlıca öpüştüler. Yanındaki güneşten kavrulmuş eğimde, beyaz saçlı bir adam golden retriever cinsi köpeğini tarıyor, tüylerini serbest bırakıyordu. Karahindiba tohumları gibi saçları rüzgâra karıştı. Onunla göz göze geldi ve gülümsedi. Her şeye rağmen New York'a, geri dönmeyi planlamadığı ama bir şekilde onu her zaman karşılayan memleketine döndüğü için mutluydu.

Nicky'nin cenazesi Lucky'nin şehirdeki son günü olmuştu. Cenaze töreni bittikten sonra aileleri hemen şehir dışına çekilmişti. daireye tekrar girmeye cesaret edemediler. Yüksek sesle söylemeseler de kız kardeşler de aynı şeyi hissediyordu. Avery, üçünün ve Chiti'nin yakınlardaki bir otelde kalmaları için sessizce ödeme yapmıştı; bu durumun uzun sürmeyeceğini hepsi biliyordu. Cenazenin olduğu gece, Chiti üst katta uyurken üçü otelin yavan restoranında buluştu. Genellikle, tüm kız kardeşler bir araya geldiğinde ama o gece üçü de asık suratlı bir sessizlik içinde oturdular. Menüde humusun pek çok çeşidi vardı, tesadüfe bakın ki bu da Dekor için renk şemasının yanı sıra üzerlerinde gezinen sunucunun ten rengi.

Ben sadece nane çayı alacağım, dedi Avery, menüsünü kapatarak.

Ben de, dedi Bonnie. *Ve ... humuslu başlangıç.*

Hangisi? diye sordu garson. *Birkaç tane var.*

Bonnie ona paniklemiş bir bakış attı. Sağ gözü hâlâ şişti ve kızgın bir mor renge bürünmüştü. Nicky'yi bulup kavgayı kaybettiginden beri yüksek sesle tam bir cümle kurmayı bile zar zor başarmıştı.

Bilmiyorum, diye kekeledi.

Avery, *"İlkini ve yanında ekmeği o alacak,"* dedi ve Bonnie ona minnettar bir bakış attı.

Ben bir votka soda alayım, dedi Lucky. Avery ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. Yapma, diye ekledi Lucky.

Ben bir şey söylemedim, dedi Avery.

Kaşların yaptı.

Avery bunu elinin tersiyle itti.

Oh, biliyorsun onların kendi akılları var, dedi hafifçe ve gerginlik bir anlığına dağıldı.

Ama yemek uzadıkça dayanılmaz bir hal aldı. Üç kişi olarak çalışmıyorlardı; dört kişi olmaları gerekiyordu ve Nicky olmadan birlikte olmak durumu daha da kötüleştiriyordu. İlk çatlayan Bonnie oldu ve Los Angeles'a gitmek için eğitime ara vermeye karar verdiğini itiraf etti. Lucky ise hemen ertesi gün geri çeviremeyeceği (hayali) bir iş için Paris'e dönmek zorunda olduğunu söyledi. Ve elbette Avery'nin de Londra'da Chiti ile geri dönmesi gereken bir hayatı vardı.

Hafifçe gidin, diye yalvarmıştı babaları onlara. Ama onlara nasıl yapılacağı hiç gösterilmemişti, bu yüzden de öylece gitmişlerdi. Lucky, Saint Marks Meydanı'ndaki toplantıya gitmek üzere merdivenlerden inerken, belki de şimdi bunu değiştirebileceğini düşündü.

Adrese ulaştı, gözlerini kısarak soluk kırmızı bir tenteye baktı. üzerinde bir tiyatronun adı yazıyordu. Dik, yıkık dökük taş basamaklar açık bir kapıya çıkıyordu. Lucky, sanki bir tiyatroyu değerlendiriyormuş gibi dağa tırmanabileceğinden emin değildi. Parıltılı mor bir boyun atkısı ve Hockney-vari yuvarlak gözlükler takmış kel bir adam yaklaştı. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"İçeri giriyor musun, tatlım?"

Lucky panik içinde ona baktı.

"Bilmiyorum."

Gülümsedi, gözlükleri güneş ışığında parlıyordu.

"İlk kez mi?"

Lucky tereddütle başını salladı.

"Birisi ilk toplantısına gittiğinde ne olur biliyor musunuz?"

"Bir melek kanatlarına mı kavuşur?" dedi

kasvetle. "Bir insanın saygınlığı geri kazanılır," dedi.

Ve bir daha asla eğlenemeyeceklerini düşündü. Basmakalıp sözlerden nefret ediyordu, AA'daki herkesin kullandığı bu tuhaf dilden nefret ediyordu. Avery en büyük suçluydu. Arkadaşlık. Programda. Bu ne anlama geliyordu ki? Bu

sanki seçkin bir üniversite kursu, hayatlarını mahvedecek kadar aptal insanlar için ücretsiz bir kendi kendine yardım grubu değil.

"Ben Tanrı'ya inanmıyorum," dedi aniden. "Ve inanmayacağım da."

"Oh, bu bir ön koşul değil." Ona küçük bir göz kırptı. "Ama gerçek şu ki Burada olman bana bir şeylerin sana inandığını gösteriyor." Ve böylece Lucky onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

İçerideki oda küçük ve perişandı. Zemini lekeli gri bir halı kaplıyordu; ortasına eski ahşap sandalyelerden oluşan bir çember yerleştirilmişti. İçin Sol tarafta küçük bir mutfak vardı; lavabonun yanında bir kahve fincanı ve kâğıt bardaklar duruyordu. Lucky özlemle kapıya döndü. Kapının üzerine EĞLENCENİN SONU yazan bir tabela da asabilirlerdi.

Elinde bir yığın mavi kitap taşıyan bir adam odanın uzak ucundan onlara doğru geldi. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, kalın, siyah saçları ve tel gözlükleri vardı. Hiç de fena görünmüyordu, diye gözlemledi, Harry Potter'ın inek haliyle. Hemen rahatladı -çekici insanlar da AA'ya gidiyordu!- sonra da umursadığı için bir pislik gibi hissetti.

"Hey, seni gördüğüme sevindim dostum," dedi onu içeri alan gözlüklü adama.

"Cooper, ben- Senin adın ne tatlım?" Lucky ona söyledi.

"Bu onun ilk buluşması."

"Vay canına," dedi Cooper, kitapları bir sandalyeye bırakıp ellerini ovuşturarak ellerini kot pantolonunun üzerine koydu. "Hoş geldiniz. Bu çok havalı. Hoş geldin. Az önce söyledim."

Cooper başını aniden sağ omzuna doğru çevirdi ve dili ile dişleri arasında hızlı bir dizi klik sesi çıkardı. Kadına döndü ve abartılı bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

Lucky tekrar kapıya doğru bakarak, "Teşekkürler," dedi.

"Nasıl Çalıştığını okumak ister misin?" diye sordu, lamine edilmiş bir kâğıt alıp ona uzatarak. Lucky kâğıdı elinde çevirdi; kâğıdın her iki yüzünde de yoğun bir metin vardı.

"Ben iyiyim," dedi ve ona geri verdi.

Bir başka baş çevirme ve bir dizi yüksek sesli tıkırtı. Ona geri döndü. "Bende Tourette var," dedi göz kırpmaları arasında. "Ve bu konuda endişelenme okuyorum. Burada olmanız harika."

Cooper ve Hockney Glasses kahveye eşlik edecek kurabiye paketlerini açmakla ve her koltuğa bir kitap yerleştirmekle meşgulken Lucky oturdu ve ayaklarına baktı. Cooper bir tanesini Lucky'ye uzattı ve o da

okuyormuş gibi yapıyordu. İçinde bir batma hissediyordu, sanki midesinin dibinde bir tıkaç çekilmişti ve içi onun etrafında dönüyordu. Yıllardır hissetmediği ama çok tanıdık bir duyguydu bu. Okula geri dönmüş olmanın verdiği bir histi bu.

Zeki Avery ve doğal olarak akademik Nicky'nin aksine Lucky okulda pek başarılı değildi. Boks tatlısına ulaşmak için okul gününü keyif almadığı bir yemek gibi koşturutan Bonnie bile daha iyiydi ondan daha fazla. Lucky katılmak için asla elini kaldırmadı, yardım edebileceği hiçbir şekilde dikkat çekmedi. En kötüsü de sınıfta dolaşır yüksek sesle kitap okudukları zamanlardı. Genellikle bundan kaçınmak için tuvalete gitmenin bir yolunu bulurdu, ama bir keresinde öğretmen onu kalmaya zorlamıştı.

Kalbi hızla çarparak önündeki öğrencileri saydı ve hangi bölümü okuyacağını hesaplamaya çalıştı. Sıra kendisine geldiğinde sesi kısık ve titrek çıktı. Gözlerini sayfadan ayırmıyordu ama Öğrencilerin dönüp ona baktığını duydu. Olabildiğince hızlı okudu, bir an önce bitirmeye çalıştı ama bu sadece nefesinin kesilmesine neden oldu. Onun

Tekrar yakalayamayacağını artan bir panikle fark ettiğinde kalbi göğsüne çarptı. Aniden karaya fırlayan korkunç bir deniz yarattığı gibi soluk soluğa orada oturdu. Birkaç öğrenci titremeye ve fısıldaşmaya başladı. *Lucky okuyamıyor!* Daha fazla kafa ona bakmak için döndü.

Kimse onun utangaç olmasını beklemiyordu, öyle görünüyordu.

Beklemiyorlardı.

Onun da özellikle zeki olmasını beklemiyordum. Ve işte o da onları haklı çıkarıyordu. Sonunda öğretmen ona tedirgin bir bakış attı ve bir sonraki öğrenciden onun kaldığı yerden devam etmesini istedi ve ders devam etti. Diğer sesler birer birer odayı doldururken Lucky yanan yüzünü sayfaya yakın tuttu. Bulabildiği tek rahatlama, Nicky'nin koridorun sonunda bir yerde kendi sınıfında olduğunu bilmektir. Kız kardeşini düşünmek bile dilinin altına bir buz küpü koymak gibiydi. Nicky'yi sınıfın arasında buldu. dönemlerini anlattı ve öğrenciler koridorda yanlarından koşarak geçerken olanları anlattı.

Elbette okuyabilirsin, dedi Nicky hararetle. *Sadece komutla yapmayı reddediyorsun.*

Aptal olduğumu düşünüyorlar, diye fısıldadı Lucky.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak yüzünü dolaba doğru çevirdi. Nicky onu sıkıca kucaklamak için kendine çekti.

Yapma, dedi Lucky, insanların görmesinden korkuyordu. Ama Nicky daha da sıkıldı.

Sen aptal değilsin, diye fısıldadı Nicky onun kulağına şiddetle. *Sen bir asisin. Ve asiler akranları tarafından her zaman yanlış anlaşılırlar.*

Lucky kendini geri çekti ve avuçlarını ıslak yüzüne sertçe sürdü.

Çok da isyankâr hissetmedim, dedi küçük bir sesle. Boğulmak gibiydi ama su yerine havada. Nicky düşünmek için durakladı.

Siktir et onları, dedi sonunda. *Ne düşündükleri kimin umurunda? Miyop taşralılar.* Nicky SAT sınavına çalışıyordu ve bulduğu her fırsatta bu kelimeleri kullanıyordu. *Seninle uğraşmaya kalkarlarsa onlara böyle seslen.*

Miyop taşralılar. Lucky okul gününün geri kalanında bu cümleyi kendi kendine tekrarladı ve bir şekilde son zile kadar hayatta kaldı. Son zil Ertesi yıl Nicky üniversiteye gitti ve Lucky tam zamanlı modellik yapmaya başladı. Ağzını açmasını nadiren bekleyen bir iş yaparken GED için tek başına çalışabilmek rahatlatıcıydı. Kariyerinin başlarında o adi fotoğrafçı için replik okumak zorunda kaldığı ve bir daha asla aklına getirmemeye çalıştığı bir an dışında, hayatının geri kalanını topluluk önünde konuşmaktan ya da okumaktan kaçınarak geçirmişti. Ve şimdi burada, bu salonda oturuyordu.

Küçük, pis bir odada, yeniden aşağılanmaya hazırlanıyordu. *Hayır*, diye düşündü Lucky. *Hayır, teşekkür ederim.*

Gitmek için ayağa kalktı ama kapı gelen insanlar tarafından kapatılmıştı. Kışın bir ağaç gibi cılız, yaşlı bir kadın içeri girdi, takım elbiseli genç bir adam ona yardım etti. Uzun saçlı bir kaykaycı, kaykay tahtasının Bir elinde bir şişe maden suyu, diğerinde bir şişe soda, onları takip etti.

"Orada biri mi oturuyor?" diye sordu, az önce boşalttığı sandalyeyi işaret ederek.

"Lucky öyle," diye seslendi Hockney Glasses arkasından. "Bu onun ilk buluşması."

Lucky ona ters ters bakmak için döndü ama çocuğun yüzü aydınlandı.

"Hasta," dedi ve yumruğunu çarpması için ona uzattı. "Hoş geldiniz."

Onun birkaç sıra sağında bir yere oturdu ve Lucky tekrar oturup onun kucağına baktı. Neden herkes onun orada olmasından bu kadar memnundu? Bunun onun için bir ceza olduğunu göremiyorlar mıydı? Alçak sesle yapılan konuşmalar

Daha fazla insan geldikçe, birbirlerini tanıdık bir şekilde selamlıyorlardı. Yeni üyeler alana girip çemberin etrafındaki yerlerini alırken arada bir başını kaldırıp baktı. Hepsi çok mutlu görünüyordu. Bu çok garipti.

"Pekâlâ, başlayalım, olur mu?" dedi Cooper ve oda sessizleşmeye başladı.

Uzun boylu bir çift kol kola girmiş, Lucky'nin tam karşısında kalan son koltuklardan birine otururken birbirlerinin üzerinde yavru köpekler gibi zıplıyorlardı. Kadının elinde, koltuğunun yanına yerleştirdiği, üzeri çıkartmalarla kaplı, hırpalanmış bir gitar kutusu vardı. Saçları Flamin' Hot Cheetos rengine boyanmıştı. Kalın siyah camlı turuncu gözlükler takıyordu. çerçeveler, eski bir şeftali rengi ipek elbise ve bebek pembesi bale terlikleri, gerçek dansçıların giydiği türden saten. Gün batımı gibi görünüyordu. Arkadaşı ise tam tersine denizdi. Denizin rengine süet bir pantolon giymişti.

Okyanusun en derin kısmı ve altında Lucky'nin ağır dövmeli gövdesinin dış hatlarını görebildiği deniz mavisi file bir gömlek. Saçları da Lucky'ninki gibi sörf spreynin beyazıyla ağarmıştı.

Lucky onlara bakmaktan kendini alamıyordu. Çok *havalıydılar*. Kadın kafasını kaldırdı ve Lucky'nin gözlerini yakaladı, yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. *Merhaba*, diye mırıldandı. Lucky gözlerini hızla kucağında açık duran bir ciltten bir şeyler okuyan Cooper'a çevirdi.

"Adsız Alkolikler'in Büyük Kitap Çalışması toplantısına hoş geldiniz. Benim adım Cooper ve ben bir alkoliğim."

"Merhaba Cooper," diye neşeyle karşılık verdi oda.

Lucky'nin kalbi boğazında güm güm atmaya başlarken okumaya devam etti. Büyük Kitap Çalışması mı? Bu da ne demek oluyordu? Cooper'ın yönlendirmesiyle kaykaycı, Lucky'nin daha önce reddettiği lamine karttan bir şeyler okudu ama Lucky onun söylediklerine odaklanamadı. Toplantıların sadece insanların oturup hayatlarını nasıl mahvettiklerinden yakındıkları ve bir türlü yapamadıkları şeyler olduğunu sanıyordu. artık içmiyorlardı. Bu çok düzenliydi; tıpkı okul gibi, ama daha kötüsü, çünkü hepsi orada olmayı *seçiyordu*. Avery'nin de yanında olmasını diledi.

Ne haltlar döndüğünü açıklamak için.

Patenci sözlerini bitirdiğinde Cooper, "Hizmetiniz için teşekkürler," dedi. "Bu toplantıda Büyük Kitap'ın bir bölümünü okuyacağız, her seferinde bir paragraf okuyacağız, sayfadan başlayarak-" Cooper notlarını kontrol etti. "Sayfa seksen bir. Kim başlamak ister?"

"Yapacağım," dedi turuncu saçlı kadın parlak bir sesle.

Kendisini Butter olarak tanıttı ve neşeli bir İngiliz sesiyle yüksek sesle okumaya başladı. Aksanı ne Chiti'ninkinden ne de Troll'ünkinden çok farklıydı.

Doll'un, Lucky not etti. "Think "i "fink" olarak telaffuz etti. Kesinlikle

havalı değildi. Güzel bir sesti ama Lucky onu çok yakından dinleyemiyordu çünkü

şimdi, adını bir süt ürününden alan bu hevesli alev saçlı İngiliz kadınla arasındaki insan sayısını saymak, sonra da hangi pasajı okuyacağını görmek için sayfaları çevirdi. Butter tam karşısında oturuyordu, bu yüzden çemberin etrafında ne tarafa giderlerse gitsinler Lucky boku yemişti.

Her insan okudukça Lucky kalkıp gitmek için kendine yalvardı. Bu insanların bir önemi yoktu. Onları bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı; tıpkı ilahilerden kurtulduğu gibi kendini de kurtarabilirdi voleybol çemberi.

Yanındaki adam kendi pasajını okuduktan sonra "Pas," dedi.

Gitmek istedi ama bir şey -utanç ya da zarafet ya da ikisinin karışımı- onu sandalyede tuttu. Ellerinin arasında tuttuğu kitaba baktı. Kelimeler sayfadan fırlamaya hazır minik siyah karıncalar gibi görünüyordu. *Bunu yapmaktan başka çare yoktu.*

kendine hatırlattı ve derin bir nefes aldı.

Alçak ve titrek bir sesle, "Alkolik, başkalarının hayatlarında kükreyerek ilerleyen bir kasırga gibidir," diye söze başladı.

Sonra bir nefes daha aldı ve okumaya devam etti. Neyse ki, okuduğu bölüm daha kısaydı ve kendisinin de anlayamadığı nedenlerden dolayı şöyle bitiyordu

Bir çiftçinin kasırga mahzeninden çıktığında evini bulması mahvetti, sonra da hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Odanın içinde birkaç bilmiş kıkırdamayla noktalanan alçak bir anlaşma mırıltısı duydu. Lucky başını kaldırıp baktı. *Ona* mı gülüyorlardı? Ama yüzlerinde sadece cesaretlendirme ifadesi vardı. Uzun bir nefes verdi.

"Pas" dedi.

Bir sonraki kişi okurken Lucky bakışlarını sayfadan ayırmıyor, kimseye bakmaya cesaret edemiyordu. Ama eğer biri onu yakından izliyor olsaydı, gözlerinde yeni bir ışık fark ederdi.

Daha önce karanlık olan köşesi. Önemli değil, dedi kendi kendine. Bir paragraf okumuş olması kimin umurundaydı ki? Ama içinde başka, daha yumuşak bir ses vardı ve tek bir kelime söylüyordu: *mucize*. Küçük bir mucize,

Onun dışında kimsenin fark edemeyeceği ama yine de bir mucize.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bonnie

"SENİ MEKSIKA USULÜ SARIYORUM," DEDI FELIX.

Kumaş şeridini parmaklarının arasında ve avucunun etrafında X şeklinde döndürdü, nefesinin altında mırıldandı. Bonnie gözlerini arkaya çevirdi

kafasını. Danya ve Bonnie'nin nihayet antrenman yapacakları haberi salonda yayılmıştı ve kendi antrenmanlarını bitiren bir grup dövüşçü iplerin etrafında toplanmıştı bile. Görünüşe göre herkes ne olacağını görmek istiyordu.

Bonnie, Avery ve Lucky ile olan o korkunç tartışmayı bırakıp gitmişti. doğruca spor salonuna gitti. Kız kardeşlerine kızgın olduğunu kabul etmek onun için zordu, kendine bile, ama kızgındı. Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu ama onlar birer pislikti. İşte, söylemişti. Onları seviyordu ama her zaman iyi insanlar değillerdi. Bu itiraf onu hiç rahatlatmamıştı. Ortanca çocuk olarak doğası kendisine daha yakın olan Nicky'yi özliyordu. Onlar Hem yumuşak huylu hem de dengeli, doğum sırasına göre en büyük ve en küçük kız kardeşlerinin paylaşmadığı bir diplomasi. Lucky ve Avery bunu göremiyordu ama birbirlerine çok benziyorlardı. En kötü zamanlarında bencil, inatçı ve kendilerine zarar veriyorlardı. En iyi zamanlarında, her ikisi de kendilerinden ve çevrelerindeki herkesten en fazlasını talep eden, hayatlarını kaderin gücüyle canlandıran korkusuz bir eminliğe sahipti.

Bunu kaldırabilecek kadar sağlam olan Avery'ye öfkelenmek daha kolaydı ama Lucky güvende olana kadar -bir tür ayıklığa ve mutluluğa ya da en azından daha mutluluğa kavuşana kadar- Bonnie'nin onun için duyduğu endişe her zaman öfkesinden ağır basacaktı. Yine de Bonnie'nin Central Park West'ten spor salonuna doğru hızla ilerlerken en çok arzuladığı şey bu aşktan bir günlüğüne de olsa kurtulmaktı. Bu çok fazlaydı.

Kız kardeşleri için hissettikleri yapışkandı, çok tüketkendi. Kız kardeşleri için Boks ringinin basitliği, anlayabileceği kuralları olan bir dövüş için.

Avery söylediği şeyi asla söylememeliydi ama bir konuda *haklıydı*: Bonnie'nin zamanı tükeniyordu. Sporcu olmak diğer kariyerlere benzemiyordu. Kendinizi geliştirmek için onlarca yılınız yoktu. Yeteneğinizin, deneyiminizin ve kondisyonunuzun zirvede olduğu kısa bir dönem vardı; sadece birkaç yıl daha ve Bonnie'nin hızı ve dayanıklılığı kaçınılmaz olarak azalacaktı. L.A.'de bu altın pencerenin bir yılını zaten boşa harcamıştı; bir yıl daha kaybedemezdi.

Kız kardeşleriyle yaptığı tartışmanın dumanı üzerinde spor salonuna girdi ve hafif bir şaşkınlıkla ona dönen Pavel'e doğru yürüdü. Onun önünde durdu ve bir nefes aldı. Pavel konuşmadan kollarını kavuşturdu.

"Bana bir şans verdin, dövüşmeme izin verdin," dedi Bonnie. "Ve ben bunun için gelmedim. Sana bir bahane vermeyeceğim çünkü ben öyle biri değilim. Mazeret falan yok. Ama bana hep son raundu değiştiremeyeceğimi söylerdin. "Son raundu değiştiremezsin.

Önemli olan tek tur bir sonraki turdur. Bir sonraki raundun *benim raundum* olduğunu söylemek için buradayım. Bir sebepten dolayı şampiyon oldum ve yine olacağım. Bana bu şans verirsiniz, boşa harcamayacağım. Bocalamayacağım. Olmam gereken yer burası ve artık bunu biliyorum. Ben buradayım."

Titrek bir nefes verdi. Muhtemelen yıllardır tek seferde en çok konuştuğu konuşmaydı ve bu çaba yüzünden biraz soluk soluğa kaldığını hissetti. Pavel yavaşça gözlerini kırptırdı. Başka biri olsa salonundan defolup gitmesini söylerdi; ona zaten ikinci bir şans vermişti ve boksta üçüncü bir şansınız olmazdı. Ama Bonnie herhangi biri değildi. Kollarını kavuşturdu ve ona uzun uzun baktı. Daha o söylemeden ne diyeceğini biliyordu. Onun gözlerinde görebiliyordu.

"Git ısın," dedi ve ondan uzaklaşarak ringe doğru yürüdü.

DİĞER BOKSÖRLER iplerin üzerinde, boyunlarında havlular, terden sırılsıklam olmuş ve kendi antrenmanlarından bitap düşmüş bir halde gülüyorlardı. Bir beklenti uğultusu üzerlerinde geziniyordu.

"Canına oku, GG!" diye bağırdı biri, ardından kahkahalar yükseldi.

Altın Kız, ona böyle derlerdi. Bonnie eğitim sırasında hep içine kapanıktı ama seilmeyen biri değildi. Çok utangaç, çok ciddi. Bir boksörün gerçekten sevilmesini sağlayan türden hızlı konuşan şakalar yapsa da yine de saygı görüyordu. IBA Kadınlar Dünya Boks Şampiyonluğu

Soyağacı ve durmak bilmeyen sıkı çalışma konusundaki ünü bunu sağlamıştı. Ringe girip çıkan birkaç kadın dövüşçü daha olsa da, Golden Ring'de baştan sona eğitilen ilk kişi oydu.

Onun başarısı, hep birlikte paylaştıkları spor salonuna bir gurur getirdi. Ta ki o gidene kadar.

"Onlar için endişelenme," diye mırıldandı Felix. "Sen sadece bizim çalıştığımız gibi yap."

Danya diğer köşede Pavel'le alçak ve samimi bir ses tonuyla konuşuyordu. Bonnie, Pavel'in Danya'ya zarar vermesinden endişe etmediğini biliyordu, aksi takdirde bunu ondan istemezdi. Danya'nın üçüncü profesyonel dövüşü bir sonraki haftaya ertelenmişti; bir antrenörün dövüşten bir hafta önce dövüşçüsünü sıkı çalıştıracak ama dövmeyecek antrenman partnerleri istediğini biliyordu. Ve daha deneyimli bir dövüşçü olmasına rağmen, antrenman yapmamıştı.

Peachy'nin evinin dışında olanları saymazsak, bir yılı aşkın süredir kimseye vurmamıştı.

Ama Peachy'nin evinde olanları düşünmemeye çalışıyordu. Aslında, Bonnie'nin adım atmadan önce aktif olarak düşünmediği şeylerin listesi Geçen yıl Güney Afrikalı'ya karşı aldığı aşağılayıcı mağlubiyet, Pavel'in ona karşı giderek derinleşen soğukluğu ve tabii ki pislik kız kardeşleri. Ve her zaman, tüm bunların altında Nicky vardı. Daireye döndüğünden beri Bonnie yeniden o uzun hayalleri kurmaya başlamıştı, Asansöre doğru anlamsız bir yolculuk. Hâlâ bazen onu hissedebiliyordu Kız kardeşinin bedenini kollarının arasına aldı, soluk mavi dudaklarının yüzünü garip bir şekilde yabancı kıldığını gördü. Çoktan yitip gitmiş bir hayatı kurtarmak için verdiği o çaresiz mücadeleyi düşünmek istemedi ve bu düşünceyi Tanrı'ya havale etti. *Sen Nicky'ye iyi bak*, diye dua etti. *Ben de bununla ilgileneceğim*. Hemen kendini daha sakin hissetti.

"Parmaklarını biraz daha aç. Şimdi kavra. Çok mu sıkı yoksa iyi mi?"

İnsan eli yok edilmek üzere tasarlanmamıştır. Her birinde yirmi yedi kemik vardır ve bunların çoğu bir Virginia Slims sigarasından daha kalın değildir. İyi bir el sargısı şarttır, antrenör de burada devreye girer. Her dövüşçünün ringe çıkmadan önce geçirmesi gereken kozmik dönüşüm, ölümlüden dövüşçüye devrim, bir antrenörün sarmaya başladığı anda başlar.

Bonnie Felix'e iyi olduğunu göstermek için başını salladı. Kafa korumasına çoktan bağlanmıştı; onsuz dövüşmeyi tercih ederdi, ama her zaman-temkinli Pavel ısrar etmişti.

"Eldivenler için hazır mıyız?" Felix sordu.

Bonnie belli belirsiz gülümsedi. İnsanlar bunun farkında değil ama iyi bir antrenörle bir boksör her zaman *biz olur*.

"Biz hazırız," dedi Bonnie.

Birinci rauntta birbirlerini hissettiler. Danya'da henüz tam anlamıyla sınanmamış bir adamın özgüveni vardı. Vücudu seyrek ve ekonomikti, yağsız kaslar kemiğe sıkıca yapışmıştı. Bonnie yumruklarıyla onu mincıklıyor, reflekslerini sınıyordu. Kendini biraz fazla açık bıraktı ve adam alnına bir yumruk indirdi, fazla güçlü değildi ama onu sarsmaya yetmişti. Yumruğun geldiğini görmüş ve zihninde savuşturmuştu ama elleri işbirliği yaptı. Burnundan nefes verdi.

Ring pası. Bu iki kelime tüm dövüşçüler tarafından korkuyla karşılanırdı. Ringe ara verdikten sonra ortaya çıkabilecek hız ve keskinlik kaybı anlamına geliyordu. Fakat

Bonnie'nin zihni her zamanki gibi keskindi. Aslında Danya'nın hareketlerine aylardır hiçbir şeye olmadığı kadar keskin bir şekilde uyum sağladığını hissediyordu. Danya'nın kalp atışlarının, derisinin yüzeyinin altına hapsolmuş bir kelebek gibi boğazında titreştiğini görebiliyordu.

Neredeyse Danya'nın kalp atışlarının uğultusunu duyabiliyordu.

Düşünceler. Ama vücudu alışık olduğundan daha yavaştı, sanki etrafındaki hava dirençle kalınlaşmıştı. Tam bunları düşünürken Danya onu sert bir çift yumruğun ucunda yakaladı. Dudaklarını memnun bir gülümsemeyle gerdi ve Danya onun ağızlığının bir köpekbalığının hançerli dişleriyle boyanmış olduğunu fark etti. Hareketleri de köpekbalığı gibiydi; ilk raundlarını yumuşak, sabit bir hareketle yüzerek geçirdi.

kısır, darting saldırıları. Menzilden çıkmadan önce önce vücuduna, ardından bir diğerine gelen yumruklara dayandı. Zilden hemen önce, ikisi de aynı anda sağ yumruklarını savurdu, ama adam darbeden kaçınmak için başını sallarken, kadın yumruğu gözünün tam altında yakaladı.

Göz çukurunun arkasında elektrik fokurdarken köşeye doğru geri döndü. Felix'in bakışları endişeyle yüzünde hızla gezindi. Akşama kadar gözü morarmış olacaktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu usulca.

Adamın ağzına fışkırttığı kısa su akışını yutkundu. Karnındaki sıvı şırıltısından kaçınmak için sadece bir yudum almasına izin verildi. Sert ve susamış, bir dövüşçünün böyle olması gerekirdi.

"Çok hızlı," diye nefes nefese kaldı.

Bir fanila ile ensesini sildi. "Sadece ısınıyorsun."

Bonnie ona yalvaran bir bakış attı. "Ne yapmalıyım?"

"Çalıştığımız gibi yap. Üç yumruk kombinasyonu ve dışarı çık."

"Ona yaklaşıyorum."

Bunu daha önce hiç hissetmemişti, kendi yeteneklerinden bu kadar şüphe duymamıştı. Danya'nın aksine, artık yenilginin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ve her bakışında

Pavel'in onu ringe tesadüfen gelmiş bir yabancıymış gibi izlediğini görebiliyordu.

"Hey." Felix bir elini onun omzuna koydu ve dudaklarını başlığının yanına indirdi. "O kadar da değil Bonnie."

Danya'dan mı yoksa Pavel'den mi söz ettiğini anlayamadı.

İkinci raunt. Bonnie kendini ringe geri sürükledi. Boks sadece dört yumruktan oluşur -sab, sağ, kroşe, aparkat- ve bunlar, Dünya'nın dört farklı katmanı gibi, sonsuz bir şey yaratmak için birleşir parçalarından daha güzel ve karmaşıktı. Ama Bonnie bugün onda hiçbir güzellik bulamadı. Kombinasyonları boşa harcanmış, yavan geliyordu. Yumruğunun arkasında bir acı yoktu, kalçalarında bir çıtırtı yoktu. Bunun sadece bir antrenman olduğunu hatırlattı.

kendisi; amaç teknik çalışmaktı, kazanmak değil. Ama bu ikisi arasında kişisel bir mesele vardı, bunu herkes görebilirdi. Eski favori ve yükselen yıldız. Danya, yeni sahip olduğu şeyi açgözlülükle savunuyordu; çünkü Bonnie ayrılırken Pavel'in soğukkanlı ve yaşamı destekleyen ilgisinin merkezindeydi.

Bonnie ise hâlâ oraya ait olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Kendi kendine, Pavel'in performansı hakkında ne düşündüğü umurunda değil, dedi. Bonnie'nin kendini kanıtlaması gereken tek kişi Bonnie'ydi.

Ama Danya kan istiyordu. Kızın burnuna, şakağına, boğazına, çenesine, kızın savunmasız olan her yerine ateş etti.

Başlık. İkinci raundun sonunda kendini bir arı sürüsüyle mücadele ediyormuş gibi hissetti.

Felix onun bileklerini tuttu ve kollarını salladı.

"Orada rahatlamalısın," diye mırıldandı. "Nefes al. *Nefes al*. Vücudunu fazla çalıştırmıyor, o yüzden ellerini yukarıda tut."

"Bende... yüzük pası var," diyebildi derin nefesler arasında. Felix kara kaşlarını çatı.

"Yüzük pası mı? Ben yüzük pasına inanmam. Bu tür konuşmalar kaybedenler içindir, Bonnie. Ve sen bir şampiyonsun."

"Eski ... şampiyon."

"Hayır, Bonnie. Yani sen bir *şampiyonsun*. Gördüğüm hiç kimse gibi hareket ediyorsun."

Bonnie büyük bir çabayla kaşlarını kaldırdı.

"Son zamanlarda mı konuşuyoruz?"

"Geçen haftadan bahsediyorum."

Kızın ağızlığını yerine taktı ve başını sertçe salladı.

"Kim olduğunu unutma, Bonnie Blue."

Üçüncü raunt. Boks, her dövüşçünün size söyleyeceği gibi, yüzde doksan zihinseldir. Diğer yüzde onu ise terdir. Danya ve Bonnie ilk bir buçuk dakika boyunca birbirlerine yavan yumruklar savurdular ve her biri diğerinin sunabileceği en kötü şeylerden kaçınmayı başardı. Ta ki Bonnie önemli bir şeyi fark edene kadar:

Danya bir an için duraksadı. Enerjisini geri kazanacaktı ama ikinci rauntta onu döverken kendini erkenden yormuştu. Sonunda, Bonnie'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. Danya'yla göz göze geldi. *Kendini o mu sanıyorsun? Bir bok değilsin.* Bonnie yumrukla çalım atmayı başardı, ortadan bir aparkat indirdi, sonra da Danya'ya güzel bir sağ yumruk indirdi. yüz. Ardından, yumruktan karnına bir kroşe indirdi. "Bum, bum, bebeğim!" diye bağırdı ring kenarından biri. Bonnie şimdiye kadar ilk kez zili duyunca hayal kırıklığına uğradı.

Köşesine döndüğünde Felix sırtıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

Bonnie gülümsememeye çalışarak başını salladı. "O zaman git biraz daha getir!"

Dördüncü raunt. Bonnie saldırıya geçti ve zilden hemen sonra Danya'nın üzerine atıldı. Vücuduna iyi zamanlanmış bir kroşe daha atarak onu bir anlığına sarstı. Danya geri çekildi ve onu şaşırtmak için ortodoks duruştan solak duruşa geçti. İlk seferinde işe yaradı; Danya'nın yumruğu yanağına çarptı. Ancak raunt boyunca bunu çok sık yaptı ve sonunda Bonnie zamanlamayı tutturarak onu kollarıyla yakaladı

Kendini savunamayacak kadar geniş bir alana yayılmıştı. Mezmur 18'i, eğitim sırasında o soluk kâğıt parçasına bakarak geçirdiği saatleri düşündü, tam da böyle anlar için hazırlanıyorum. *Bir geyiğin ayakları.* Öne doğru sıçradı. *Savaş için ellerim.* Haçı göğüs kafesinin altına çarptı. *Sağ elim beni ayakta tutuyor.* Danya'nın ciğerlerindeki havanın bir vananın açılması gibi patladığını duyabiliyordu. Adam geriye doğru sendeledi, yüzünde keskin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Yüzünü. *Bu doğru, orospu çocuğu.* Sağ tarafı da en az onun kadar tehlikeliydi,

kendi boyundaki erkek dövüşçülerden daha iyi. Ayaklarını tekrar altına alamadan Kendini öne attı. *Bileklerim yol vermiyor.* Dirseklerini kendine doğru çekmeyi ve kadın onu yumruklarken ellerini kaldırmayı başardı içeriden. Bell. Bonnie topuklarında havai fişeklerle köşesine geri döndü.

Felix, "Sağa doğru gittiğinizde, kalçanızdan ve kalbinizden sallayın," dedi. "Önce *kalbine inmeli.*"

Bonnie başını salladı. Sevgi ve acı, ringde ve hayatta bildiği tek disiplinçilerdi. Ama Nicky bunu yaptığında, sonra kız kardeşleri birbirlerine düşman olduklarında ve Pavel ona bir yabancıymış gibi baktığında aşk ölmüştü. Bu da onu acıyla baş başa bırakmıştı. Bunu yapabiliirdi.

kalpten teslim etmek.

Beşinci raunt. Bonnie tüm süre boyunca ayak parmaklarının üzerinde durdu, biraz savurganca zıpladı ama bacakları güçlü ve emindi. Dans etti. Danya'ya bir dikiş makinesi kadar düz ve isabetli yumruklar atıyor. makinenin iğnesi. Geri dönmüştü. Öne doğru eğildi, ellerini indirdi ve Danya'yı ona saldırması için kışkırttı. Rüzgârda yön değiştiren bir uçurtma kadar hızlıydı.

geriye doğru döndü ve ona bir sol kroşe indirdi. Temiz bir darbe indirdikten sonra geri çekildi ve sıfırlanmak için yana doğru hareket etti. Bu, Pavel'den erken öğrendiği bir taktikti ve rakibini çileden çıkarmak gibi ikili bir amaca hizmet ediyordu.

ve ona saldırılar arasında nefes alma şansı veriyordu. Ama Danya kadar hızlı bir rakiple bunu yapmak zordu. Bir sonraki denemesinde, Danya onu kafatasını sarsan bir aparkatla yakaladı. O kadar hızlı olmuştu ki, kötü zamanlanmış bir göz kırpması onu kaçırabilirdi. Bonnie kötü bir rüyadan kurtulur gibi başını salladı ama ellerini bırakmadı.

Zil çaldıktan sonra köşesine döndüğünde, Pavel'in yüzünü Danya'nınkine yaklaştırmış, ciddi bir ifadeyle konuştuğunu gördü. *Oğlunu şimdi nasıl buluyorsun? diye* bağırarak istedi. Ama bu sahte bir kabadayılık olurdu. Her zaman içten içe Pavel'in erkek bir şampiyonu tercih edeceğinden korkmuştu zaten. Daha çok para, daha çok fırsat. Pavel ona hiçbir zaman kendisini bir ödülde başka bir şeymiş gibi hissettirmemişti, ama şimdi onu Danya'yla birlikte görünce, kendisini istenmeyen ilk kişi gibi hissetti.

Bir kralın kızı.

Altıncı raunt. Yorulmuştu. Susamıştı. Gözlerinin önünde siyah noktalar görmeye başlamıştı. "Adam ol," diye mırıldandı kendi kendine. "Adam ol, Bonnie." Bu arada Danya ikinci rüzgârını almaya başlamıştı. İlk bir dakika boyunca, kızın kendini toparlamasına asla izin vermeden, korkunç bir hızla ona saldırdı. Danya tam zamanında köşeden dönmeyi başardı.

"Ayaklarınızı yere basın!"

Pavel altı raunt boyunca ilk kez konuşuyordu. Bonnie içgüdüsel olarak kime hitap ettiğini görmek için ona baktı. Pavel on beş yıldır Bonnie'ye ayaklarını yere basmasını söylüyordu. Danya başını çevirdiği anda şakağına bir yumruk indirdi. Boksörlerin geldiğini görmedikleri yumruklar onları gerçekten sarsar ve Bonnie bunu görmemişti. Çünkü gözleri Pavel'in üzerindeydi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sanki her ikisi de ringin üzerinde asılı kalmış gibiydiler. Havadaki çok sayıda çırpınan, çekiştiren akıntının içinden diğerini izliyorlardı. Çekimlerine bir saniye daha direndiler. Sonra bir saniye daha. Adamın gözleri kadınlardan ayrılmaı. Sonunda kadın düştü. Dizlerinin üzerine düştü, bir anlık dua etti, sonra tekrar yükseldi. Bir daha sallanmamayı başardı. Raundun geri kalanında birkaç güzel temiz yumruk bile indirdi ama içindeki ışık sönmüştü.

"Harikaydın Bonnie."

Felix bir havlu aldı ve kadının boynunu ve omuzlarını kabaca ovdu. Kızın bileğini tuttu ve eldivenlerinin bağcıklarını çözmeye başladı.

"Beni ayağına kaldırdı. Bunu daha önce kimse yapmamıştı." "Şanslı atış. Gözlerini açık tutmalısın."

Elleri serbest bırakıldığında başını salladı. Sargıları terden sıırıslıklam olmuştu. Pavel'e baktı ama onu göremedi.

"Bu şans değildi," dedi.

Felix onun önünde diz çöktü ve kollarını sallayarak gözlerine daha yakından baktı.

"Şunun üzerine biraz buz koyalım." Sırıttı. "Bu gece gitmen gereken bir parti var, muchacha!"

DANS EDEMİYORSANIZ, BOKS YAPAMAZSINIZ.

Pavel bunu çalıştırdığı her boksöre sonsuza kadar tekrarlamıştı. Ritme ihtiyacın var. Zamanlamaya ihtiyacın var. Ayak hareketlerine ihtiyacın var. *Kalçalarınızı hareket ettirebilmelisiniz.* Bonnie yıllar içinde bunun pek çok boksöre doğal geldiğini fark etmişti ama o zorlanmıştı. Kaskatı kesilmişti. Kalçaları sudan çok buz gibiydi. Antrenmanlara başladığında hâlâ genç bir kızdı ve kendi vücudundan utanıyordu.

Özellikle gölge boksundan nefret ediyor, ringde hayali rakibiyle dövüşürken diğerlerinin gözlerinin üzerinde olmasından korkuyor ve kendini aptal gibi hissediyordu. Ama Pavel ona yardım etmenin bir yolunu buldu. Herkes spor salonuna gittikten sonra

gün, spor salonundaki tüm ışıkları kapatacaktı. Dışarıda, sokak lambaları kehribar rengi ışıltılarını pencereden içeri yansıtarak ikisinin silüetini oluşturuyordu. O

Ritmik müzik açarlardı -salsa, Afrobeat, disko- ve hoparlörlerin sesini sonuna kadar açarlardı. Sonra hareket ederlerdi.

Bonnie gölge boksunu böyle öğrenmişti: Pavel'le ringde tek başlarına, onun hareketlerini taklit ederek, gözleri onunkilerden başka hiçbir şey görmeden. Yavaşça, sanki yağın içinde hareket ediyormuş gibi, kombinasyonlar arasında akıyorlardı. Bonnie başlardı

Sert, ilk dansında bir ortaokul öğrencisi kadar utangaçtı ama müzik yavaş yavaş onu eritecekti. Sonra onu bırakırdı, kenara çekilirdi ki

Onun kendi ritmini takip ettiği gibi, o da kendi ritmini takip ediyordu.

Karanlıkta, ringin etrafında büyük güveler gibi uçuşuyorlardı.

Hayatında ilk kez, vücudunun her bir parçasının bir bütün olarak hareket ettiğini hissedebiliyordu; aparkatı

Dizlerini büküğünde çaba harcamadan öne doğru ilerledi, bileğini aşağı çevirdiğinde düz sağı daha uzağa uzandı, kroşesi hedefe isabet ettiğinde omuz yerine kalçadan vurdu. Birbirlerinin etrafında dönüp durdular, kolları sudaki mürekkep şeritleri gibi kıvrıldı ve kız bir boksör gibi dans etmeyi öğrendi.

Eğitim rejiminin bu temel ilkesinin onuruna, Pavel

tüm spor salonunun dansa gittiği yıllık bir gelenek başlattı

her yaz bir gece için bir araya gelirlerdi. Mekan hep aynıydı, Pavel'in eski bir kruvazör sıklet olan arkadaşının sahibi olduğu şehir dışındaki bir kulüp.

Emekli oldu, LaMotta gibi davrandı ve bu sefer reşit olmayan kızlar

olmadan kendi yerini açtı. Her yıl, Golden Ring'deki çoğunlukla erkek dövüşçüler

Harlem'deki bu küçük kulübe arkadaşları, aileleri, eşleri ve kız

arkadaşlarıyla birlikte müzik dolu bir gece geçirmek ve dans pistinde tavus

kuşu gibi eğlenmek için akın ederlerdi. Bu sevilen bir gelenektir, özellikle de

Pavel'in her yıl geleneksel bir Rus halk şarkısını büyük bir coşkuyla seslendirdiği solo performansı.

Yine de bu yıl Bonnie bundan korkuyordu.

Daireye döndüğünde kız kardeşlerinden birinin orada olmasını ve hemen barışmalarını umuyordu ama hem Lucky hem de Avery dışarıdaydı. O da

Lucky'yi aradı, çoğunlukla gizlice barda olup olmadığını kontrol etmek için, ama cevap vermedi, sonra Avery'yi aramayı düşündü ama hala

çok kızgındı. Onun yerine odasına gitti ve küçük bavulunu açarak

içindekilere baktı. Sadece bir kot pantolonu vardı ve geri kalanı egzersiz

kıyafetleriydi. Kot pantolonunu giydi, fermuarını Danya'nın karnının hassas

bölgelerine doğru çekerken yüzünü buruşturdu. Yarın daha da kötü hissedeceğini biliyordu, geciken

başlangıçtaki kas ağrısı gerçekten başladı, herhangi bir kötü grip nöbetinde olduğu gibi ağrıyordu.

Ama bu yarının sorunuydu; bu gecenin sorunu ise ne giyeceğiydi. Başka ne var mıydı? Bir tişört aldı, çukurlarını kokladı ve yığının içine geri bıraktı. Çok fazla olmadığı ortaya çıktı. Odanın köşesinde Nicky'nin bağışlanacak giysilerinin bulunduğu torbalar duruyordu. Bonnie bir tanesini açtı ve karıştırdı,

ipekten yapılmış basit siyah yakalı bir gömlek çıkardı. Gömleği giydi, düğmelerini karıştırdı ve aynaya baktı. Kız kardeşine benziyordu.

Nicky diğerleri gibi değildi; makyaj yapmayı ve güzel kokmayı severdi. mumlar, köpük banyoları ve güzellik bakımları. Hiçbir şey onu bu büyüleri genellikle şüpheli olan kız kardeşleriyle paylaşması kadar mutlu edemezdi. Bonnie'yi ilk pedikürüne o götürmüştü.

Bonnie o zamandan beri bu deneyimi tekrarlamamıştı. Ama orada Nicky ile birlikte olmanın keyfi için ayaklarına yabancıların dokunmasından duyduğu rahatsızlığa memnuniyetle katlanmıştı. Bonnie, Nicky'nin kendisini adlarıyla tanıyan tırnak teknisyenleriyle dostça konuşmasına, Nicky'nin kendi rengini seçerken ve Bonnie'ye tavsiyelerde bulunurken duyduğu güvene tanık olmayı seviyordu. *Ben klasik Bale Terliği'yim ama sen kesinlikle Electric Slide gibi daha eğlenceli bir şeysin.*

Bonnie kuaförden ayak parmakları parlak kobalt rengine boyanmış olarak çıkmıştı; oje çıkarıcısı olmadığı için aylarca ayak başparmaklarında mavi lekeler kalmış, çoraplarını her çıkardığında küçük kız kardeşini hatırlatmıştı.

Sonra, koyu kıvırmalı bir mora dönmeye başlayan gözleri için bir şeyler yapması gerekiyordu. Nicky'nin daha fazla ruj ve göz farıyla dolu makyaj çantasını bulana kadar çöp yığınını karıştırdı tek bir kişinin giyebileceğinden daha fazla palet. Bir tane buldu. kapatıcı sürdü ve çubuğu gözünün altına hafifçe dokundurdu. Aynı şey onda da vardı.

Kız kardeşi gibi renkli olduğunu üzüntüyle fark etti. Asayı çürüğe çok yaklaştırdı ve keskin bir nefes aldı. Evet, acıyordu. Her şey acıyordu. Ama fiziksel acı, görünmez muadilinden daha rahatlatıcıydı. Bu acı daha da artmıştı

Diğer kız kardeşleriyle birlikte eve döndüklerinde, onların varlığı Nicky'nin yokluğunun ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Şimdi iki his birbirine karışmaya başlamıştı, Nicky'nin ölümünün acısı ve vücudundaki ağrı ve kendini aynanın önünde otururken özlemle iki büküm olmuş halde buldu.

İlk mor gözünü saklamasına yardım eden Nicky'ydı.

Neden kendinden bu kadar memnun görüldüğünü bilmiyorum.

Bonnie'nin önünde diz çökmüş, taze yüzüne makyaj yapıyordu. Aileleri görmesin diye morluğu. Bonnie bir turnuvadan dönmüştü ve son galibiyetinin hatırası olan morlukla gurur duyuyordu ama annelerinin bunu görüp onu yarışmadan men etmesini göze alacak kadar gururlu değildi. Nicky dudak büktü.

Hakem ne diyor? Ne pahasına olursa olsun kendini koru mu?

Bu balo salonu dansı değil, dedi Bonnie. Bana vuracaklar.

Bunu sevmedim Bon. Nicky kaşlarını çatı ve kapaticının kapağını çevirerek dikkatlice güzellik kutusunun içine geri koydu. Çoğunlukla ucuz eczane ürünleriydi ama koleksiyonuyla gurur duyan Nicky, bunları askeri bir birlik olarak örgütlendi.

Pavel bana bir şey olmasına izin vermeyecek, dedi Bonnie.

Bunu bilemezsiniz. Dünyanın en tehlikeli sporu olduğunu okumuştum.

Bonnie, kendisini Pavel'in yanına götüren ve Altın Halka'da eğitime başlaması için cesaretlendiren kişinin Nicky olduğu düşünülüğünde bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşündü. Şimdi küçük bir mor göz yüzünden korkup vazgeçemezdi, özellikle de Bonnie iyi olmaya başlamışken. Daha iyi

Pavel'e göre bu iyiden de öte bir şeydi. Ama kız kardeşiyle kavga etmek istemiyordu. Onun yerine, bahçeden aşırıldığı üç mandalınayı ve onları akrobatik bir zarafetle havada döndürmeye başladı. Çocukken hokkabazlık yapmayı öğrenmişti ama Pavel, hokkabazlığın beyni güçlendirdiğine dair bir araştırma okuduktan sonra düzenli olarak tekrar yapmaya başlamasını söylemişti. gelişimini ve daha hızlı tepki vermek için gereken sinirsel bağlantıları hızlandırdı. Bu onun çok değer verdiği bir beceriydi, çünkü bunu yaparak onu her zaman gülümsetebiliyordu.

Turuncu küreler önünde bulanıklaşırken, "*Üs zıplaması*," dedi.

Ne? Nicky dedi.

Bunun dünyadaki en tehlikeli spor olduğuna eminim. Bu bir spor mu ki?

Bonnie gözlerini onlardan ayırmadan, mandalinaları etrafında büyük bir yay çizerek hareket edene kadar yukarı fırlattı.

Üniversite futbolu, dedi.

Kaskları var. Nicky bir mandalina kaptı, ama Bonnie ustalıkla ondan uzaklaştı.

Rugby! Omzunun üzerinden seslendi. *Boğa güreşi. Bütün erkekler,* dedi Nicky. *Ve hayvan istismarcıları.*

NASCAR, dedi Bonnie.

İrkçılar ve cahiller, dedi Nicky.

Bu hiç adil değil. Bonnie bacağını kaldırdı ve döngüyü bozmadan altına bir mandalina attı. *Güzel. Amigoluk.*

Bana amigoluğun bokstan daha tehlikeli olduğunu söyleyemezsiniz, dedi Nicky.

Hiç basket atışı gördünüz mü? O kızlar uçuyor.

Nicky bir kedi gibi çömeldi, sonra öne fırladı ve bir mandalina kopardı Bonnie'nin önündeki havadan. Diğerleri de aşağıya düştü. Yakaladıklarını soymaya koyuldu.

Eğer ölürsen, seni öldürürüm, dedi Nicky. Tek söylediğim bu.

Mandalinanın yarısını Bonnie'ye uzattı, o da aldı.

Aynısı senin için de geçerli.

Nicky güldü.

Ben mi? Rahat bir masa başı işi bulup yüz beş yaşıma kadar yaşayacağım. Ağzına bir parça meyve attı. *Benim için endişelenmene gerek yok.*

Bonnie kız kardeşinin makyaj malzemelerini topladı ve aynada kendine bir kez daha baktı. Ne düşünüyordu ki? Bir partiye gidemezdi. Pavel onun yerine geçmişti, kız kardeşleri onunla konuşmuyordu ve tüm bu makyajın içinde bir palyaçoya benziyordu. Nicky'nin yığınınını karıştırıp son yarım saatlik çalışmasını geri almak için makyaj temizleyici arıyordu ki kapıda bir patlama sesi duydu.

"Bonnie! Bonnie Blue!" diye seslendi sert bir adam sesi. "Aç kapıyı! Polis geldi."

Bonnie içindeki her şeyin tutulduğunu hissetti. Bardaki adam Nicky'ye benzeyen bir kız arkadaşı vardı. Suç duyurusunda bulunmuş ve onu bulmuşlar. Tabii ki, ailesinin evinde olduğu için, ilk adres kontrol edeceklerdi. Bir dehşet dalgası onu sardı ve ardından bir hüznün dalgası geldi. Avery ve Lucky ile barışmak için henüz fırsatı olmamıştı.

Kapıya bir kez daha vuruldu. Bonnie donup kalmıştı. Kulaklarında kalp atışlarını duyabiliyordu, sonra kapının diğer tarafından başka bir şey duydu. Boğuk bir kahkahaya mı benziyordu? Gözetleme deliğine doğru süründü ve

baktı. Orada, ellerinin içinde kıkırdayan Peachy vardı.

"Seni orospu çocuğu!"

Adam sevinç çığlıkları atarken kapıyı fırlatıp açtı. "Cidden, Peachy, ödümü kopardın."

Peachy onun ellerini tuttu ve gülmesini engellemek için elinden geleni yaptı. "Bak, bak, bak, özür dilerim, özür dilerim." Gözlerini sildi, sonra başladı

Yine gülüyor. "Ama senin yüzün, bebeğim!" Avuçlarını birbirine vurdu.

"Klasik bants. Klasik *bants*."

Bonnie kızgın görünmeye çalıştı ama bu rahatlama helyum solumak gibiydi. Kısa süre sonra o da gülmeye başladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu her ikisi de kendilerini toparladıktan sonra.

"Şehirde yeni bir yer arıyorum. East Coast Peachy's! Adresinizi almıştım, bir uğrayayım dedim."

Bonnie bir kaşını kaldırdı.

"Neden aramadın?"

Peachy ellerini birbirine sürterek başını salladı.

"Yapamam, dostum. Telefonum kırıldı ama sorun yok. *Hemen* yenisi geliyor."

Bonnie ona bilmiş bir bakış attı.

"Telefonuna ne oldu, Peachy?" Komplocu bir tavırla eğildi.

"Sana bahsettiğim kuşu hatırlıyor musun? Hani telefonumu takip etmek isteyen? Beni takip etti! Beni biraz... *sıcak* bir durumda buldu diyebiliriz. Ben de buraya gelip ortalığın biraz sakinleşmesine izin vereyim dedim, anlıyor musun?"

Bonnie başını salladı.

"Yapmadın."

Peachy ona ciddiyetle baktı.

"Oh, tatlım, yaptım." Yüzü muziplikle canlanmıştı. "Yine de pişmanlık yok! Pişmanlık yok."

Bonnie kapının pervazına yaslandı ve gülümsedi.

"Seni görmek güzel, Peach."

Peachy sırtarak karşılık verdi.

"Seni görmek de güzel. Aslında... burada olmamın bir diğer nedeni de bu. Ayrıldığımızda kötü bir durumda olduğunu biliyorum, bu yüzden sana kendim haber verdim. Ortadan kayboldu, tatlım. Çıt yok. Artık bara gelmesinden endişe etmene gerek yok."

"Oh."

Bonnie kendini bir uçurumun tepesinde sallanıyormuş gibi hissediyordu. O Bir an için dengede durdu, sonra bir an daha, sonra kendini rahatlamaya bıraktı.

Onun sendelediğini gören Peachy onu yakaladı ve sıkıca kucakladı. "Bunca yolu bana söylemek için gelmene gerek yoktu, biliyorsun" dedi.

Saçını.

"Dediğim gibi, kuşum-" diye başladı ama Bonnie onu daha da sıktı.

"Ama bunu yaptığina gerçekten memnunum," diye bitirdi.

Kadının omuzlarından tuttu ve genişçe gülümseyerek onu sarstı.

"Dostumu özledim," dedi. Bir adım geri çekildi ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Dur bakalım, burada neler oluyor?"

Uzun bir parmağıyla kıyafetinin üzerinde daireler çizdi. Bonnie kızardı ve ipek gömleğine baktı.

"Aptalca görünüyor, değil mi?"

"Eğer aptal derken tam bir *nakavt* gibi demek istiyorsan." Peachy ona küçük bir göz kırptı. "Kelime oyunu yapıyorum. Bu gece şıkır şıkır giyinip nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yerde." Bonnie rahatsız bir şekilde üstünü çekiştirdi. "Yani öyleydim ama artık değilim."

Peachy kaşlarını çatı.

"Hadi, Peach Amca'ya neler olduğunu anlat."

Bonnie buna karşı çıkmayı düşündü, sonra vazgeçti. "Boks salonumun yıllık partisi var-"

"Parti mi? Söylemen gerekirdi!"

Peachy, Afro'yu tutarak onun yanından geçip daireye girdi.

Bonnie bir şey söyleyemeden, adam koridorda ilerliyor ve omzunun üzerinden ona sesleniyordu.

"Bana banyoyu gösterin! Sadece şu saçımı taramam gerekiyor, sonra hazırım!"

Metroyla 145. Cadde'ye gittiler. Peachy, bir yandan da Fuzz'la birlikte Fuzz 'n' Fold adında bir çamaşırhane açmak olan yeni iş fikri de dahil olmak üzere barda olup biten her şeyi anlatıyordu. Bonnie bu monoloğu fazla bir şey katmadan dinledi; onunla birlikte olmaktan keyif alıyordu ama aynı zamanda gecenin geri kalanını bitti. Tıpkı bir kavgada olduğu gibi, beklentinin en kötü kısım olduğunu düşündü.

Kulübe doğru yürürlerken kaldırım, şehrin çimentosuna açıklanamaz bir şekilde dökülen parıltıyla, New York'a özgü o tuhaf parıltı ve kir karışımıyla ışıldıyordu. Bonnie kapıda, artık aralarında söze dökülmemiş bir yakınlık hissettiği fedailere saygıyla başını salladı,

ve adını verdi. Onlar içeri girdiğinde parti çoktan coşkulu bir tempoya ulaşmıştı, dans pisti dövüşçüler ve onların arkadaşlarıyla doluydu. Bonnie içgüdüsel olarak kalabalığın arasında Pavel'i aradı ama bulamadı. Kakao yağı ve Axe vücut spreyinin kokusu dans eden bedenlerden dalga dalga yükseliyordu. Kadınlar arılar gibi uçuşuyordu. Gömleklerinin düğmeleri göbeklerine kadar açık, kasları tomurcuk gibi açılmış adamların arasında.

"Pekâlâ!" dedi Peachy, etrafına bakındı ve takdirle ellerini çırpı. "Bu boksörler nasıl *parti yapılacağını* biliyor!"

Bonnie gülümsedi. Eğitim böylesine amansız bir disiplin, sadece acıya değil, zihni uyuşturan tekrarlara da tahammül gerektiriyordu, çünkü sadece her yıl aynı hareketleri tekrar tekrar yapıyorlar. ringde içgüdüsel hale gelmişti, öyle ki boksörler stres attıklarında, bunu antrenmana getirdikleri aynı tam vücutlu gusto ile yapmaları şaşırtıcı değildi. Ayrıca, Pavel sayesinde, boksörlerinin her biri nasıl dövüşeceğini biliyordu.

Dans.

"Size ne getireyim?" diye sordu Peachy. "Votka soda? Bira? Şampanya?"

Bonnie başını salladı.

"Sence maden suyu ve limon var mıdır?" diye sordu.

"Doğru, doğru, vücudun senin tapınağın, unutmuşum." Peachy'nin yüzü aydınlandı. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun? İntiharlara. Bu maden suyu ve limon saçmalığı yok!"

Bonnie şaşkın görünüyordu.

"İntihar mı?"

Peachy inanmıyormuş gibi yaptı.

"Bana intiharı bilmediğini söyleme. Hepsi fıskiyeli içecekler, *birbirine karıştı*." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Koladan bahsediyorum, Sprite, Dr Pepper ... Kahretsin, diğerleri ne? Red Bull! Hadi turbo yapalım ve Red Bull'u ekleyelim! Sadece bu karışımındaki şeker bile sizi tavan." Ona küçük bir göz kırptı. "Beyaz şeyi koklamaktan her zaman daha iyidir."

Bonnie, Peachy'yi bara kadar takip etti. Bulanık soda karışımı bardakları dudaklarına götürdüklerinde, Peachy kimin daha hızlı içeceğini görmek için yarışmaları konusunda ısrar etti. Bonnie içtikçe, yapışkan sıvı çenesinden aşağı damlarken, içinde eski, çocuksu bir mutluluğun kabardığını hissetti

Onu. Sıcak bir yaz gecesi idi ve arkadaşıyla birlikte bir partideydi. Uzun zamandır unutulmuş o ziyaretçi gelmişti: *eğlence*. Bonnie, Peachy'nin ardından yarışı kazandı.

burnundan soda çekti, sonra onlara bir tur daha ısmarladı. Yudumladı

buz gibi bir karışım içti ve şekerin moralini yükselttiğini hissetti. Peachy kendininkini tekrar mideye indirdi ve ardından yüksek sesle geçirdi.

"Hadi dans edelim!" diye ilan etti.

Felix ve karısı çoktan pistin ortasına gelmişlerdi. etkileyici salsa hareketleri yaparak geldi. Her ikisi de Bonnie'yi gördüklerinde alkışladılar ve onu kendilerine katılması için çektiler. Çok geçmeden etrafı dövüşçülerle, kıvrak tüy sikletlerle, çevik ağır sikletlerle ve heybetli

Ağır toplar, müzik hepsini bellerine dolanmış bir ip gibi birbirine bağlıyordu. Bir ara Bonnie başını çevirdiğinde Danya'nın duvar boyunca uzanan minderli bankette oturmuş, hamile karısına bir bardak su uzattığını gördü. İkisi de saygıyla birbirlerine başlarını salladılar. İkisi de biliyordu ki ringde savaş vardı ama dışarıda en önemli şey her zaman aileydi.

Bonnie omurgasının dibinde ter birikip saçları şakaklarına dökülene kadar dans etti. Her birkaç şarkıda bir vücut yığnında Pavel'in olup olmadığını kontrol ediyordu ama o hiç orada değildi. Yaz ve güneş hakkında durgun bir şarkı

Peachy onu kendine çekti ve kalçalarını ona doğru itti.

onun. Müziğin yumuşak dalgalanmalarıyla hareket ettiler, Bonnie melodinin etrafından akıp gitmesine izin verirken Peachy'nin eli belinden aşağı süzülüyordu.

ılık, güzel kokulu su. Gözlerini kapadı ve yanağını Peachy'nin omzuna koyarak ellerinin kalçalarını yoğurmasına izin verdi. Adam onun vücudunu sallıyordu, ve kendini hareketin, dokunmanın zevkine bıraktı.

Gözlerini tekrar açtığında, Pavel dans pistinin kenarında durmuş kalabalığı inceliyordu. Sadece gözleri hareket ediyordu, başı yerinde duruyordu.

Yırtıcı bir kuş gibi kıpırdamadan duruyordu. Sonra, öyle doğrudan bir bakışla ona döndü ki kız irkildi. Onu dalgın, kuş bakışlarıyla süzdü ve başını eğdi. İçgüdüsel olarak Peachy'yi üzerinden itmek, ona gitmek istedi ama yapmadı. Dans etmeye devam etti ve Peachy'nin vücudunu başka yöne çevirmesine izin verdi.

Pavel'in dans pistini terk edip arka çıkışa doğru gözden kaybolduğunu görmek için omzunun üzerinden tereddütle baktı. Bonnie, Peachy'den uzaklaşıp biraz hava almasını işaret etmeden önce bir sonraki şarkının başlangıcına kadar gelmişti. Ona bir anlık hayal kırıklığı dolu bir bakış attıktan sonra DJ kabininin yanından kendisine gülümseyen yüzüklü kıızı fark etti ve yola koyuldu

İyimser bir şekilde ona doğru.

KENDİNİ DÜŞÜNMEYE BIRAKMADAN, Bonnie dans pistinden kayarak çıktı ve çıkışa doğru yöneldi. Metal merdivenleri tırmandı, müzik uzak bir bas notasına çekildi ve kulübün arka kapısını açtı.

Sokakta Pavel vardı. Bir puro yakmış, dumanı başının etrafında uçuşuyordu. Üstündeki kulüp tabelasının neon ışığı ayaklarının etrafında eriyor ve yüzünün çukurlarında kaygan havuzlar oluşturuyordu. Eğer o Onu gördüğüne şaşırdı ama belli etmedi.

"Sensin," dedi adam, kadın onun yanındaki parıldayan kaldırıma adımını atarken hafifçe.

"Benim," dedi.

Başı neon ışıkla halelenerek ondan uzağa baktı. "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Öyleyim," dedi, niyet ettiğiinden daha belirgin bir şekilde. "Sen mi?"

"Beni bilirsin." Omuz silkti. "Herkes iyi vakit geçirirse ben de iyi vakit geçiririm."

Bonnie başıyla onayladı ve tekrar sessizleştiler. Onu tanıyordu. Pavel pırıl pırıl parlayan kaldırıma baktı. Neon ışıkları ayakkabılarının etrafında mavi ve turuncu renkte erimiş su birikintileri oluşturuyordu.

"Puro içtiğini bilmiyordum," dedi.

Pavel hafifçe homurdandı ve kendi kendisiyle alay eden bir yüz ifadesi takındı. "Bilmiyorum."

Bir nefes daha çekti ve dumanı ayaklarına doğru üfledi.

"Seni içeride dans ederken gördüm," dedi ona bakmadan. "Birlikte geldiğin o adam... Los Angeles'a gitme nedenin mi?"

"Şeftali gibi mi?" Bonnie alay etti.

"Neden komik?" diye sordu Pavel. "O yakışıklı bir adam." Bonnie yine güldü.

"Sanırım öyle. Sadece... Onunla öyle değil. Zıpladığım barın sahibi o. Ve bu gece eve yüzüklü bir kız götüreceğinden eminim."

Ona baktı ve yüzünün gölgelerinde ne rahatlama ne de endişe gördü.

"Seni eğlenirken görmek güzel," dedi sonunda. "Uzun zaman oldu."

"Evet, o zamandan beri New York'a gitmedim..."

Pavel kımıldadı ve boğazını temizledi. Bonnie gergin bir ifadeyle Göğsündeki his, şimdi onun varlığında tek başına rahatsız görünüyordu.

"Peki spor salonunda iyi misin?" diye sordu. "Felix'le mutlu musun?"
"Havlu attın," dedi Bonnie aniden. "Bunu bana nasıl yapabildin? *Bana mı?*"

İlk kez gözleri onunkilerle buluştu.

"O ringe girmene asla izin vermemeliydim," dedi. "Hayatımın sonuna kadar bu utançla yaşayacağım."

Bonnie başını salladı.

"Dövüşmek *istedim*."

"Ama *benim* işim seni korumak. Bunda başarısız oldum."

Bonnie onun yüzünde bir anlayış aradı.

"Bu yüzden mi spor salonunda benden kaçıyorsun?" diye sordu. "Suçlu hissettiğin için mi?"

"Seninleyken," dedi usulca, "sağlıklı düşünemiyorum. Felix'in yanında daha güvendesin."

Bonnie gözlerini yere indirdi.

"Yaptığın şeyi yapmandansa ringde ölmeyi tercih ederdim, biliyorsun," dedi alçak bir sesle. Sonra kendini tutamayarak ona baktı. "Sen de öyle yapardın! Her gerçek dövüşçü de öyle yapardı!"

Pavel bakışlarını bir bıçak gibi kızın içine sapladı. Konuştuğunda sesi şiddetliydi.

"O gece ölmek istediğini *biliyorum*," dedi. "Ama boksör olduğun için değil. Kız kardeşin yüzünden. Ve hayır, sana izin vermedim. Pişmanım. Dövüştüm ama beni asla affetmeyecek olsan da dövüşü bitirdiğim için pişman değilim. Hayatını kimseye borçlu değilsin."

"Nicky'ydi," dedi Bonnie. "*Nicky*." "Ve *sen de sensin*," dedi.

"Beni sana o getirdi. Burada olmamın sebebi o." Pavel acıyla gözlerini kaçırdı.

"O... çok değerliydi," dedi sonunda.

"O bundan daha fazlasıydı," dedi Bonnie. "O-" Ama Nicky'nin ne olduğunu anlatacak bir kelime yoktu. "Her şeydi," diye karar verdi.

Pavel ona döndü ve hüzünle gülümsedi. Şakağına vurdu. "Her zaman not alıyor," dedi.

Bonnie, Nicky'nin ringin yanındaki tahta bankta oturduğunu görebiliyordu, Hayatının çoğuna kattığı o zeki merakla trenini izliyordu. On iki yaşında olmasına rağmen, esrarengiz bir şekilde sezgileri kuvvetliydi. Bonnie'nin boksör olduğunu Bonnie'den önce o biliyordu.

"Sana ihtiyacım vardı, Pavel," dedi Bonnie. "Bu yıl sana ihtiyacım vardı."

Pavel sanki kalbini koruyormuş gibi ellerini göğsüne kaldırdı. Onun kendisiyle, herhangi biriyle bu kadar doğrudan konuşmaya alışık olmadığını biliyordu. Bunca yıl boyunca

Birbirlerini tanıdıklarından beri, zafer ve yenilgi karşısında metanetini korumuştı. Duygularını kelimelerle değil, hareketleriyle gösterirdi. Bonnie gibi.

"Ama sen beni terk ettin Bonnie." Acı dolu bir gülümseme verdi. "Sen, benim için her şeydin."

Bonnie'nin gözleri anlamaya çalışarak adamın yüzünde gezindi. "Nasıl hissettiğimi biliyordun," dedi sessizce.

Bunu daha önce hiç yüksek sesle dile getirmemişti ama onun bildiğini biliyordu. Spor salonunda onun Pavel'in küçük karısı olduğuna dair bir şaka vardı. Her şeyi birlikte yapıyorlardı. Herkes onun hakkında ne hissettiğini biliyordu.

"Bu olmaz... Bu doğru değil. Sen çok gençsin. Önünde büyük bir kariyer var."

"Vardı," dedi Bonnie.

Pavel başını salladı.

"Bir yenilgi, bir yıl, seninki gibi bir kariyeri bitirmez. Benim gibi yaşlı bir adama boyun eğmek istemezsin."

Boyunduruk. Bonnie yıllarca Pavel'in bu küçük tavırlarına, anadili İngilizce olan hiç kimsenin kullanmayacağı tuhaf ifadelerine gülmüştü. Pavel bu istenmeyen sözcükleri topluyor ve tıpkı bir çocuğun kıyıdaaki deniz camı parçalarını toplaması gibi onları yeniden güzelleştiriyordu. Ama bu kez Bonnie gülümsemedi. O otuz bir, Pavel ise kırk dört yaşındaydı. On beş yaşındayken çok önemli görünen on üç yıllık yaş farkı artık bir sorun değildi.

Elbette, bunu görebiliyordu? Belli ki onu sevmiyordu; sadece onun duygularını incitmemek için bir bahane uyduruyordu. Bonnie yenilmiş bir halde başını salladı.

"Gidip arkadaşımı bulmalıyım."

Kulübün kapısını açmak için döndü, ama sıcak bir rüzgâr onu çırpınan, çırpınan kıvrımlarıyla çevreledi ve geriye doğru itti. Bu, Nicky'nin cenazesinin olduğu gece şehirde esen ve kız kardeşlerini dünyanın çeşitli köşelerine dağıtan rüzgârın aynısıydı. Şimdi de onu eve getiriyordu. Bonnie tekrar Pavel'le yüz yüze gelene kadar dönen havanın kendisini dürtmesine ve zorlamasına izin verdi. En savunmasız boksör, son rauntta puan olarak geride olan ve nakavt için her şeyi yapabilecek olandır. Kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Bonnie gecenin sıcaklığını içine çekti ve ona baktı.

"Ya yaparsam?" dedi. "Kendimi sana bağlamak ister miyim?" Pavel başını usulca salladı.

"Bonnie..." diye mırıldandı.

Kadın elini kaldırdı.

"Söylemen gerektiğini düşündüğün şeyi söyleme. Eğer korkmasaydın... Eğer korkmasaydın ne söylerdin?"

Yalvarırcasına ona baktı. Yüzü deniz gibi gölge ve ışıkla canlıydı. Purosunu ayaklarının dibine bıraktı ve bakışları karardı, gözlerinin dalgaları dalgalandı ve endişelendi. Bonnie on beş yıl boyunca onun ruh halini takip etti. Dalgaların kireçtaşı kayalıklarını oyması gibi, hayatının şeklini yontmuşlar, onları taciz etmişler ve okşayarak olağanüstü bir hale getirmişlerdi.

Formlar. Bir eğitmen böyle yapar. Kızın vücudu onun dikkatinin izlerini taşıyordu; güzelliği ya da çirkinliği onun eseriydi. Onu hareketsiz, soğukkanlı bakış.

"Gözlerini kapat," dedi usulca.

Tereddüt etmeden gözlerini kapattı. Artık onu göremiyordu ama hissedebiliyordu. Bir an için tekrar sağlam bir zemindeydiler. Karanlıkta burnunu çekerek birbirlerine doğru yol alan iki hayvan gibiydiler. Onun yaklaştığını hissetti, sonra önünde durakladı. Onun tereddütünün ağırlığını hissedebiliyordu ama gözlerini kapalı tuttu. Nefes vermeyi unuttu. Sonra, o nefesini yüzünde hissetti. Dudaklarını onun morarmış olan göz kapağına bastırdı. Dudakları kuru ve serindi. Bir gözünün üstündeki ince deriyi öptü, sonra diğerini. O kadar hassastı ki, kadın ürperdi.

"İyi mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi ya da belki de sadece düşündü, onu duyacağını biliyordu. *"Evet."*

Gözlerini kapalı tuttu ve adamın dudaklarının altında, şakaklarında, elmacık kemiklerinde ve boğazında gezindiğini hissetti.

"Bonnie," dedi, sesi ancak bir nefesin üzerindeydi.

Onun adını tekrar söylemeye çalıştı ama kadın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Onun terini yutmuş, burnuna üflemiş, kanını silmiş, elini Parmaklarını çenesine soktu, tenini yağladı ama bunu asla yapmadı. Purosunun dumanını ve onun ötesinde, sadece ona ait olan serin ve okyanusumsu bir şeyin tadını alabiliyordu. Adam onu öptü ve bu öpücük ona bir harikanın içinde hareketsiz durmaya çalışmak gibi geldi, dalgalar başının üzerinden geçerken. Pavel ona sarıldı ve hayatı boyunca ayaklarını yere basmayı öğrenmiş olan Bonnie dengesini kaybederek Pavel'in kollarına teslim oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Avery

AVERY KIZ KARDEŞLERİYLE YAPTIĞI KAVGADAN SONRAKİ SABAH hayatının en kötü duygusal akşamdan kalmasıydı. Ruhsuz bir otele yerleşmişti. Bir gece önce kimseyi görmemek için Midtown'daki otele gitmiş ve sabahın beşinde jet-lag olmuş bir halde, amansız bir baş ağrısı ve hissedilir bir Utanç. Sabahın erken saatlerini akılsızca televizyon izleyerek geçirmişti. Yatağında, kanallar arasında gezinirken saatlerce kendinden geçiyordu. Birincil bağımlılığının uyuşturucu değil televizyon olduğunu düşünen David Foster Wallace hakkında duyduğu bir anekdotu hatırladı; kitap turları sırasında, görünüşe göre otel odalarındaki televizyonu görevlilere kaldırtmıştı

Aynı şekilde Avery de iyileşme sürecinin başlarında mini barın önceden boşaltılmasını isterdi. Avery evde nadiren televizyon izliyordu ve televizyonun ne kadar etkili bir uyuşturucu olduğunu unutmuştu. Ne zaman ki

Sonunda kendini kapatmaya zorladı, saat daha kuşluktu ve boş gün önünde esnemeye devam ediyordu. Eve gidemezdi, ne Londra'ya ne de daireye.

Penceresinden Lexington Bulvarı'na doğru baktı.

Grand Central İstasyonu'nun tanıdık görüntüsü. İşte o zaman gün içinde ne yapması gerektiği aklına geldi: Annelerini ziyaret edecekti.

Telefonunu açtı ve bir mesaj hazırladı. *Selam anne, New York'ta boş bir günün var. Seni ziyarete gelebilir miyim?* Mesajı okudu, sonra yavaşça her kelimeyi sildi. Neden izin istiyordu ki? Eğer annesi kızlarının şehirde olduğunu bildiği halde onlarla iletişim kuramayacak kadar korkaksa, bir ricada bulunma onurunu hak etmiyordu. Şehir dışına çıkarken, onun yerine yazdı. *Trene biner binmez tahmini varış süresini mesaj atacağım.* Gönder tuşuna bastı ve izledi. Neredeyse anında, annesinin yazdığını gösteren üç nokta ekranda belirdi, sonra kayboldu, belirdi, sonra tekrar kayboldu. Sonunda, bir

Mesajında tek bir başparmak işareti belirdi. Avery, babasının en aktif olduğu saatler olan öğle yemeğinden önce gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Öğleden sonra genellikle uyuyordu, Avery de onu böyle tercih ediyordu. Annesiyle kesintisiz zaman geçirebilmek için en iyi şansı, en azından öğleden sonraya kadar beklemektir. Avery televizyonu tekrar açtı ve zihninin rahatlatıcı boşluğa dönmesine izin verdi.

AVERY, GRAND CENTRAL İSTASYONU'NDA ana katı geçti ve Hudson News'e baktı. Sadece Lucky'nin içinde olup olmadığını görmek için baktığı *Vogue* dergisini eline aldı ve sayfalarını karıştırdı.

Bir gözü de kasanın arkasında birisini aramakta olan kadındaydı. Kalp atışlarının hızlandığını, adrenalinin diğer tüm duyguları gölgede bıraktığını hissedebiliyordu. Kısa bir süreliğine, vücudunda gerçekten var olduğunu hissettiği tek zamanın sigara içtiği ya da hırsızlık yaptığı zamanlar olduğu aklına geldi; suç işlemenin coşkusu her nefesini canlandırıyor, kalbinden gelen her kan pompasının farkında olmasını sağlıyordu. Pratik bir umursamazlıkla kasadan daha uzaktaki bir rafa doğru yürüdü ve derginin içine bir çikolatalı badem ve bir paket naneli sakız yerleştirdi. Sonra kasaya bir daha bakmadan, umursamaz bir tempoyla çıkışa doğru ilerledi.

Ancak o zaman kendisine bakan küçük kıızı fark etti. Annesi küçük kardeşiyle uğraşıyordu, bu yüzden kız bir an için gözetimsiz kalmış, bakışları ürkütücü bir durgunlukla Avery'ye sabitlenmişti. Avery bu konuda hiç iyi değildi.

Çocukların yaşlarını tahmin ediyordu - altı yaşındaki bir çocuk onun için on yaşındaki bir çocuktan ayırt edilemezdi - ama kızın on yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Buna rağmen

Aslında yaz ortasıydı, üzerinde bir kedi yavrusu resmi olan pembe bir tişört giymişti ve üzerinde MEOW-Y CHRISTMAS yazıyordu! Avery, onun ama artık çok geçti. Neredeyse kapıya varmıştı. Kız bir şey söyleyecek miydi? Annesine, oradaki kötü kadının dergiyi parasını ödemediğini mi söyleyecekti? Çıkışa ulaştığında Avery'nin kulaklarında kan uğuldamaya başlamıştı. *Arkana bakma*, dedi kendi kendine ama Orpheus, dayanamadı. Kız kıpırdamamış ya da gözlerini Avery'den ayırmamıştı.

Avery perona ulaştı ve ilk vagondaki yerine oturdu, kalbi hâlâ çarpıyordu ve kucağındaki dergiye baktı. Trenin kalkmasına daha on dakika vardı. Bademli çubuğu yırtmak üzereydi - akşam yemeği ya da kahvaltı etmemişti ve jet lag ile birleştiğinde,

Durduğunda acıkmıştı. Ne tür bir insan bir çocuğun önünde hırsızlık yapar? Olması gereken kişi bu muydu? İkiyüzlü, Lucky onu aramıştı ve haklıydı. *Yeter*, diye mırıldandı kendi kendine. *Yeter*. Ayağa kalktı ve kendini trenden dışarı atarak aceleyle gazete bayisi. Çocuk ve annesi gitmişti. Çıkış yapan başka kimse yoktu, bu yüzden Avery, annesinin bir şey söylemesine fırsat vermeden tezgâha doğru yürüdü.

Fikrini değiştirdi ve dergiyi, sakızı ve fındık çubuğunu tezgâha koydu.

"Bunları ben çaldım," dedi. "Ve parasını ödemek istiyorum."

Tezgâhın arkasındaki genç kadının boyalı simsiyah saçları ve yatakta olmayı tercih eden birinin donuk ifadesi vardı. Avery's'de itiraf edince kaşları sessiz bir şaşkınlıkla havaya kalktı. Avery çalınan Chanel cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Aslında." Kredi kartlarını ve makbuzlarını deri çantalarından çıkardı. tuttu ve çantasına koyarak boş cüzdanı tezgâhın üzerine bıraktı. "Bunu da almanızın bir sakıncası yoksa."

"Gerçekten-" diye başladı kadın ama Avery bunu telaşlı bir el sallamayla savuşturdu. Arkasından bir çift gelmişti ve ödeme yapmak için bekliyorlardı; arkasına dönüp baktığında onların bu etkileşimi şaşkınlıkla izlediklerini gördü. Avery yanaklarının yandığını hissedebiliyordu.

"Bir sorunum var," dedi. "Özür dilerim." Eğer bu konuşmayı Tezgâhın arkasındaki kadına, arkasındaki çifte, az önceki küçük kıza ya da tepesindeki görünmez Tanrı'ya... Avery bilmiyordu; tek bildiği bunu yüksek sesle söylemenin iyi hissettirdiği idi. Dergiyi, kuruyemişi ve sakızı topladı, Onları çantasına tıktırdı ve cüzdanıyla yirmiliğini tezgâhın üzerine bıraktı. Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama Avery çoktan dönmüş, arkasındaki çifti atlatmış ve hızla uzaklaşmıştı.

Trene döndüklerinde Avery cam kenarına oturdu ve parmak uçlarındaki erimiş çikolatayı yalayarak bademli çikolatayı mideye indirdi. İstasyondan çıktıklarında annesine ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı ama aklı sürekli onu eve, Londra'ya ve Chiti'ye geri götürüyordu. New York'a gelmeden önce aralarındaki o bir haftalık sessizlikte Charlie'yi aramış ve onu bir daha göremeyeceğini söylemişti.

oyun sakinliği. Edebi şöhretin eşiğindeki genç, yeni ayılmış bir şairle yatmış olmanın bir faydası da buydu, diye düşündü. Haklı olarak, yeni filizlenmekte olan hayatıyla o kadar meşguldü ki

Avery'nin tahmin edilebileceği gibi orta yaşlı ve orta sınıf krizleri. İlk başta Chiti'den tekrar özür dilemeye çalışmıştı ama beceriksizce yaptığı pişmanlık girişimleri

anında geri çevrildi. Chiti'nin en sevdiği çiçek olan aslanağzı demetlerini satın almış ve onları gün batımı tonlarında fuşya demetleri halinde düzenlemişti,

sarı, ve şeftali- evin her yerinde. Notlar yazıp ayakkabılarının içine bırakmıştı. Sağ topuğuna "*Lütfen beni affet*. Sol topuğuna ise "*Ben lanet bir aptalım*. Akşam yemeği için Chiti'nin en sevdiği yemeklerden biri olan coq "no" vin'i (şarapsız coq au vin) pişirmeye kalkışmış ama Chiti daha bitiremeden üzerine yürümüştü.

Lütfen mutfağımdan çıkın, dedi Chiti, elini korumak istercesine kaldırarak kendisi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. *Artık özür dilemek yok. Başka not yok. Hiç yardımcı olmuyorsun, Avery*.

Ondan sonra Avery mümkün olduğunca evden uzak durmuş, kendini işinin sonsuz çukuruna bırakmıştı. Evde olduğu zamanlarda bir gölge gibi gizleniyor, varlığıyla Chiti'yi üzmemeye çalışıyordu. Bu arafın yedinci gecesinde, Avery yatakta uykusuz yatarken Chiti yatak odalarının kapısını çalmış ve tavanda zaman kadar yavaş hareket eden gölgeleri izlemişti.

Kapıyı çalmana gerek yok. Chiti kapıyı açınca Avery doğruldu. *Burası senin odan. Misafir odasında benim kalmam gerektiğini söyleyip duruyorum*.

Chiti odaya daha fazla girmeye cesaret edemedi.

Bence New York'a gitmelisin, dedi kapı aralığından. *Kız kardeşlerinin yanına git*.

Ama seninle kalmak istiyorum, Avery yalvardı. *Uğraşmamız gereken şeyler var*. Chiti başını salladı.

Halının üzerine pislemiş ve sahibinin gözüne girmeye çalışan bir köpek gibi burada olmanıza ihtiyacım yok.

Avery yüzünü buruşturdu, çünkü tam olarak böyle hissediyordu.

Ama işleri daha iyi hale getirmek istiyorum, dedi. Chiti başını salladı.

Ne istediğini bilmiyorsun, dedi.

Avery cevap veremeden Chiti koridora çekildi, kapı arkasından usulca tıkladı.

Böylece Avery, en azından kız kardeşlerinin Nicky'nin eşyalarından oluşan keder çukuruyla başa çıkmalarına ve daireyi satıştan korumalarına yardım etmeye kararlı bir şekilde oradan ayrılmıştı, ancak bunu da berbat ettiği ortaya çıktı. Uzun zamandır ilk kez kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Kendini özgür hissetmesi gerekirken, sadece kaybolmuş hissediyordu.

Bonnie, uzun bir aradan sonra New York'taki apartman dairesine dönmenin zor olduğu konusunda haklıydı; bu kadar küçük ama bir o kadar da dolu bir yerdi. İlk şey

Londra'daki evlerini satın aldıklarında Avery yatak odalarının kapılarında kilit olup olmadığını kontrol etmişti. Bunca yıl sonra bile. Teklifi sunduktan sonra Chiti ona evin en sevdiği yanını sorduğunda, hiç düşünmeden, ön kapının yanı sıra bahçeye açılan bir arka kapının da olmasını sevdiğini söylemişti. Chiti her zamanki gibi meselenin özünü hemen anlamıştı. *Baban yaşıyor*

Burada, ona nazikçe güvence verdi. *Kaçmana gerek kalmayacak.* Ama Avery'nin Babası Avery'nin içinde, asla terk edemeyeceği tek evde yaşıyordu. Bir keresinde AA toplantısında bir adamın, babasının sarhoşken boynunu arkadan nasıl tuttuğunu anlattığını duymuştu; bir yetişkin olarak bile, restoranlarda yemek salonunun ortasında her seferinde zıplamadan oturamıyordu.

sunucu arkasından hareket etti. Bunu bastıran tek şey Kendisi de bir içki içmek istiyordu. Toplantının arka tarafında, kimse tarafından fark edilmeden, Avery gözyaşlarına boğularak kendini şaşırtmıştı; onu dinleyene kadar neden her zaman sırtını duvara dönerek oturduğunu bilmiyordu.

Avery gözlerini kapattı. Hatırlamak istemiyordu ama anılar dışarıdaki nehir gibi düzenli ve acımasızca geliyordu. *Bang.* Babası ön kapıyı çarpıyordu. *Bang.* Bir mutfak dolabı. *Bang.* Düğün porselenleri. Noel'de fırın yine bozuldu. Babası öfkeyle oturma odasındaki ağacı sökmüştü. Her yerde çam iğneleri vardı; bahara kadar halıda bulmaya devam edeceklerdi. Annesi ve babası

Mutfakta birbirlerine bağıyorlardı; birinin diğerini lavaboya doğru ittiğini duydular. Annesi, Avery ve kız kardeşlerinin toplandığı yatak odasına koşmuş ve ince cüzdanını itmişti.

Avery'nin ellerine. *Al ve git*, diye bağırıyordu. Avery itaatkâr bir şekilde hepsini binadan dışarı çıkarmış, Columbus Bulvarı'nda ördek yavruları gibi tek sıra halinde ilerlemelerini sağlamıştı.

Paltolar. Kız kardeşleri Avery'nin onları nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri olmadığını bilmiyorlardı. Bir planı olduğu konusunda ona güveniyorlardı. Bloklar boyunca yürüdüler.

Kepenklere indirilmiş vitrinler ve boş restoranlar; tüm Yukarı Batı Yakası içeride aileleriyle birlikte kutlama yapıyor gibiydi. Sonunda bir yer buldular.

dim sum restoranına gittik ve masanın ortasındaki topaçla oyun oynayarak yuvarlak yuvarlak köftelerle ziyafet çektik. Ne zaman

Eve döndüklerinde fırın tekrar yanmış ve ağaç dikilmişti. Anneleri bir tavuk ve patates kızartmıştı ve o akşam hep birlikte oturdular.

ne olduğundan bahsetmeden. Karınları tok olmasına rağmen Avery ve kız kardeşleri annelerinin pişirdiği her şeyi yediler.

Avery şimdi kendine yapması gerekeni yaptığını hatırlatıyordu. Son kız kardeşi de taşınana kadar kalmıştı.

Lucky'nin modellik kariyeri çok genç yaşta başladı. O daireden ayrıldı ve ne o yıl ne de sonraki yıllar boyunca geri dönmedi. Babasını, tüm çocukluğunu ne kadar nadiren düşündüğünü ancak şimdi fark etmişti. Kendi adasında, uzakta ve dokunulmamış başka bir hayat kurmuştu, Yakın zamana kadar korumak için her şeyi yapmıştı. Bir gün özlemini çektiği rüyayı, kapılarındaki kilitleri hiç kullanmadığı bir ev inşa edeceğini bilemezdi. Bunu tahmin edemezdi.

Özgürlük böyle görünürdü, affetmeye çok yakın olan ama affetmeyen bir unutmama.

ANNESİ ONU ALMAYI TEKLİF ETMEDİĞİ İÇİN, Avery istasyondan bir taksiye bindi. Ailesi on yıl kadar önce babasının sağlık durumunu gerekçe göstererek şehir dışına taşınmıştı. Avery yıllar boyunca onları ziyaret etmişti.

Nicky kadar, ama Bonnie ya da Lucky'nin hiç zahmet etmediği kadar... Ama burası evi değildi ve onunla özel bir bağı yoktu. Taksi, etrafı çevrili verandası olan küçük ahşap bir kulübenin önünde durdu. Ev hatırladığından daha kötü durumdaydı. Çatıdaki kiremit kümeleri kafadaki kel lekeler gibi dökülmüştü ve sundurma basamaklarını kaplayan ahşap korkulukların bir tarafı çürümüştü. Bir dizi paslı rüzgâr çanı

Biri bir dede saati kadar büyük, diğeri bir saat kayışından daha uzun olmayan notaların çelişkili kakofonisini sundu. Avery bir avuç dolusu Altın tavuklar verandanın etrafındaki toprağı temkinli bir şekilde gagalıyordu. Sonra kapı açıldı ve annesi görüldü.

Avery şaşırılmıştı. O günden beri hiçbir annelerini görmemişti. Cenaze, ama belirgin bir şekilde değişmiş görünüyordu. Hep böyle mi görünüyordu? Bu kadar *cadı gibi* mi? Metal bir fırça gibi kalın ve kıvrımlı saçları başının üstünde yığılmıştı. Kat kat siyah şeffaf kumaştan, panço tarzı bir bluz giymişti; bu bluz ya Eileen Fisher'dan alınmış fahiş fiyatlı bir ürün ya da tepesi delik eski bir bez parçası olabilirdi; Avery bunu anlayamamıştı. Çizgili yüzü çıplaktı ve büyük gümüş bir erkek saati dışında hiçbir takı takmıyordu. Genel etki sertti ve şehirde oldukça şık olabilirdi ama bu bağlamda annesine münzevi bir nitelik katıyordu. Avery

yaklaştığında, tırnaklarının altında ve çevresinde gözle görülür siyah kir olduğunu gördü.

"Hep tavuk istemiştin!" diye ilan etti annesi selamlama yerine. "Ve şimdi onlara sahibim."

Avery açılışı yapmayı planladığı cümleyi trende prova etmişti: *Senin derdin ne, seni lanet olası amcık?* Ama şimdi onun karşısında duruyordu ve kelimeler saçma geliyordu. Ne bekliyordu ki?

Buraya gelmek mi? Anneleri ile yüzleşeceğini... ve ne olacağını? Onunla birlikte trene atlayıp şehre dönecek, kız kardeşler arasında barışı sağlayacak, onları son otuz yıldır mahrum bırakıldıkları anne sevgisine boğacak ve her şey sihirli bir şekilde yoluna mı girecekti? Hepsinin kendi rolleri vardı ve şimdi onları değiştirmeyeceklerdi. Anneleri gerçek bir anne değildi ve Avery onun yerine geçiyordu; babaları gerçek bir baba değildi ve anneleri onun yerine geçiyordu. Onları şimdi değiştirmeye çalışmak herkes için gereksiz yere acı verici.

Avery annesinin işaret ettiği toprak parçasına doğru baktı; orada bir küme kuş yontulmuş bir ksilofonun etrafında gıdaklıyordu. O da eski oyuncaklarından biri olduğunu fark etti, boyalı gökkuşağı tonları zaman ve yağmur yüzünden solmuştu. Onu orada görmenin dayanılmaz derecede üzücü bir yanı vardı ama yine de coşkuyla başını sallamaya çalıştı.

"Yumurta falan mı bırakıyorlar?" diye sordu.

Annesi kahkahalarla güldü.

"Ne soru ama! Hayır, çikolata sıçarlar. Evet, yumurtlarlar! Yoksa neden onları aldım sanıyorsun?"

"Şaka yapıyordum anne. Çok iyiler."

Sadece annesi ona kendini bu kadar aptal, bu kadar ergen hissettirebilirdi. Zekâsı tüm kimliğini dayandırdığı bir kanca olan Avery için bu duygu felaketti. Annesi ellerini masanın üzerine sildi. elbisesinin önünü kapattı ve saçlarını yüzüne doğru savurdu.

"Örtülü bir şekilde 'bahçeyi yatağa yatırmak' olarak adlandırılan şeyle meşguldüm, ki bu Herod'un Masumları Katletmesi'nin çocuk bakımı." Bir kahkaha attı. "Kompost kutuları tüm kesimlerle dolup taşıyor ve günlerimi her şeyi büyük bir özenle keserek geçiriyorum. coşku. Gördüğünüz gibi yazın bereketi dizginlenemeyecek."

Avery'nin buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bahçe gerçekten de vahşiydi.

bakıyordu. Evin ötesinde, pembe süt otu bulutları ve Avery'nin adını bilmediği diğer kır çiçekleriyle bezeli bel hizasındaki çimenlik bir alanda uzanıyordu.

derme çatma bir bolluk. Annesi beklentiyle ona baktı, belki de ortak bir hayranlık duygusu umuyordu, sonra vazgeçti. Avery sessizlik içinde etrafına bakmaya devam etti.

"Pekala," dedi annesi, biraz da hayal kırıklığıyla.

"Tavukların neden ksilofonu var?" diye sordu Avery, ama annesi yoluna devam etmişti.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu hızlıca. "Nehri görebilmek için sol tarafa mı oturdun?"

Aslında Avery, suyun yanından akıp giden kalın, karanlık şeridi görmekten hoşlanıyordu ama herhangi biri, özellikle de annesi tarafından ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyordu.

"Çalışıyordum," dedi. "Bütün yolculuk boyunca çalıştım." "Nehre bakamayacak kadar çalışmakla mı meşguldün?"

"Bir davanın ortasındayım."

Geçen hafta işinden geri kalan Avery, bir hafta önce Böyle bir şey değildi, ama annesine, onun bir kız olduğunu açıkça gösterme dürtüsü *meşgul ve önemliydi*.

"Hava çok kararmamışsa dönüş yolunda görürsün. Daha erken gelmeliydin."

Avery anında öfkelenildi.

"Şehirde bitirmem gereken bazı işler vardı anne."

"Her zaman meşgulsün, her zaman acele ediyorsun, senin sorunun bu."

Annesinin yardımseverlik anlayışı, karanlıkta bir okla vurulmak gibi, birdenbire ve hızlıca yapılan istenmeyen eleştirilerdi. Delindiğinizi fark ettiğinizde, genellikle bir sonraki ok atılmış olurdu.

"Sana bakmama izin ver," diye devam etti. "Benim için giyinip kuşanmana gerek yoktu."

Avery keten pantolonuna ve hafif pamuklu gömleğine baktı.

"Ben yapmadım," diye mırıldandı.

Annesi çoktan içeri girmiş, onu takip etmesini işaret ediyordu. Evin içi karanlıktı ve bazıları değerli, çoğu değersiz eşyalarla doluydu. Mutfak evin merkezidi, en büyük odasıydı, çiftlik evi tarzı büyük bir yemek masası ve sekiz uyumsuz sandalye için yer vardı. Duvarda büyük bir soyut dışavurumcu tablo asılıydı ve sararmış eski gazeteler ve mevcut her yüzeye dağılmış nemli kıvrılmış kitaplarla tezat oluşturunuyordu. Avery oturma odasına bir göz attı.

annesinin Hemingway'e ait olduğunu iddia ettiği bir Afrika koçunun kafatasını, spiralli boynuzundan sarkan plastik bir alışveriş torbasıyla tanıdı. Kapının yanındaki yıpranmış sehpanın üzerinde sıcak pembe bir parıltı vardı. Avery bunun, dört kız kardeş ve annelerinin fotoğrafının bulunduğu bir resim çerçevesi olduğunu gördü

Bir restoran standının etrafına sıkışmış, profiterol ve eriyen şerbet tabaklarının üzerinde sırtıyorlardı. Anneleri ortadaydı, bir koluyla sağındaki Nicky ve Lucky'yi, diğer koluyla da solundaki Bonnie ve Avery'yi sarmıştı.

Nicky'nin üniversite mezuniyet yemeğinden olduğunu hemen anladı; bu yemek, ailece paylaştıkları nadir mutlu anılardan biriydi, çünkü babaları kısa bir süre hapiste kaldıktan sonra o yaz içkiyi bırakmıştı.

sarılıktan hastaneye kaldırılmıştı. Avery de o sırada ayıktı; onunla dayanışma içinde olmak için hepsi Shirley Temples sipariş etmişti, sakarin karışımları girdaplı pipetlerle süslenmiş olarak geldiğinde gülüyorlardı ve maraschino kirazları. Avery, Lucky ve Nicky'nin o akşam yemeğinin başında Nicky'nin mezuniyet partisinde kız kardeşleriyle yaşadığı bir çatışma yüzünden konuşmadıklarını hayal meyal hatırlıyordu.

tatlıya kadar birbirlerini affetmişlerdi. Resimde aynı saksıdaki iki nergis gibi birbirlerine yakın durmuşlardı, Nicky'nin

Altın halka küpe Lucky'nin yanağına yaslanmıştı. Fotoğrafi çeken

babalarıydı, *Shirley'lerimin hepsini bir araya getireyim* ve Avery

Onu tutarken ellerinin nasıl sabit durduğunu, bir anlığına sıradan bir aile gibi göründükleri için ne kadar gurur duyduğunu hatırladı. Üzerine yazıldı

genellikle *Yaşa Gül Sev* ya da *Sakin Ol* ve *Prosecco Taşı* yazılı afişlerde

bulunan kıvrıkcık yazı tipindeki resim çerçevesinin üzerinde *Anneler ve*

Kızları Sonsuza Dek ifadesi yer alıyordu. Avery, Nicky'nin mağazada bunu

seçtiğini hayal edebiliyordu, hiç ironi yapmadan, iyi şeylerin gerçekten iyi

olduğuna dair çocuksu inancı

sonsuza dek sürebilir, hatta ailelerinde bile.

"Gel otur, gel otur," diye seslendi annesi yemek masasını işaret ederek.

Lavabonun üzerinde hışırdayarak ellerini yıkıyordu. Avery, annesi

geldiğinde onun tırnaklarının altındaki kire baktığını fark edip etmediğini

merak etti. Kadın

Büyük ahşap masaya oturdu; masanın ortasında, kâğıtlarla dolu küçük bir

aland, içi süsenlerle dolu mavi boyalı bir sürahi duruyordu.

"Geleceğinizi duyunca bunları bu sabah topladım," dedi annesi. "Çok güzeller, değil mi? Van Gogh'un favorileri. Her zaman

bana seni hatırlatıyor." Döndü ve sabunlu parmağının ucuyla çivit rengi bir yaprağa dokundu.

"Öyleler," diye onayladı Avery, ama annesinin onu bu kadar uzun süre büyük hayal kırıklıklarına uğrattıktan sonra bu kadar küçük bir şekilde memnun etmeye çalıştığını düşünmek ona acı veriyordu. Sadece iyi bir anne ya da kötü bir anne olmayı diledi; bu Arada bocalamak dayanılmazdı. "Kızlar nasıl?" diye sordu annesi.

Bunu duyan biri onun Avery'nin çocuklarını sorduğunu düşünebilirdi, ama elbette kendi çocuklarını soruyordu. Eğer onun Annesi Avery'nin dün şehirde olduğunu farkında olduğunu biliyordu ama bunu belli etmeyecekti. *Peki, diye düşündü Avery, inkâr mı istiyorsun? Hadi yapalım.*

İnkar.

"Harikalar," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Onları görmek çok güzel." Şu anda konuşmadıklarını söylemeye gerek yok; sadakatten dolayı, Avery annelerine karşı tek bir cephe oluşturmayı tercih etti. "New York'ta neyin peşindeler?"

Neden onlara kendin sormuyorsun?

"Lucky biraz ara verdi," dedi Avery belli belirsiz. "Bonnie Pavel'in eğitimine geri döndü."

Annesi burnunu çekti.

"Onun bu barbarca spora olan takıntısını asla anlayamayacağım. Bunun için babana teşekkür etmeliyiz."

"O inanılmaz biri anne. Onun dövüşlerinden birine gelmeliydin." "Hangi anne bunu izlemek ister ki? Amatörler, o ayrı bir şey. Ama En azından baş koruyucularını takıyorlar. Ama bu profesyonel işi? Mazoşistçe." Başını salladı ve çaydanlığı kaldırmak için döndü. "Çay?"

"Bu mazoşizm değil," dedi Avery, kız kardeşlerinin eski savunmacılığı hızla yüzeye çıkıyor. "Bu saygın bir spor. Ben de çay konusunda iyiyim."

"Bu bir kan sirki ve yasadışı olmalı. Emin misin? Muhtemelen artık alıştığınız güçlü İngiliz malından var."

"Tabii, tamam, tabii." Avery elini bir teslimiyet jestiyle salladı. O da Çayı her şeyin çözümü olarak gören bir ülkeden yeni kaçmıştı; şimdi fark ettiği bu gerçek, muhtemelen annesinin de tutumu olduğu için onu bu kadar rahatsız ediyordu.

"Bonnie'yle başka bir şey yapması konusunda konuşmalısın. Neden koçluk yapamıyor? Harika bir koç olur."

"Çünkü dövüşmek istiyor anne. Onu bundan vazgeçiremem. Hiçbirimiz yapamayız."

"Pavel onu korusa iyi olur," dedi. "Onu güvende tutmak onun görevi."

Ve sonra Avery onu gördü, annesinin titizliğinin altında saklı olan çığ, neredeyse hayvani korkuyu. Bonnie için korkuyordu, onun için korkuyordu. Çocuklar. Nicky'yi kaybetmeden önce de böyle miydi? Avery asla Annesinin daha önce çok endişeli görüldüğünü hatırlıyordu. Korku ortaya çıktı Aralarında konuşulmamıştı ama açık sözlülüğüyle şaşırtıcıydı ve sonra kayboldu. "O iyi olacak," dedi Avery yumuşak bir sesle. "Pavel ona nasıl bakacağını bilir. onu."

"Telefonda ondan bir homurtudan fazlasını alamıyorum," dedi. devam etti. "Herhangi biriniz! Oğullarım da olabilirdi. Kızların sözlü olması gerektiğini sanırdım."

Avery bunu görmezden gelmeyi seçti. Annesinin elinde çocuklarının onu nasıl hayal kırıklığına uğrattıklarına dair uzun bir liste vardı. erkek olarak doğma cömertliğini göstermişlerdi.

"Babam nerede?" Avery onun yerine sordu. "Uyuyor mu?"

Babası genellikle oturma odasında ya da aile yaşamının eşit derecede merkezi bir yerinde uyuyakalırdı; bilinci yerinde olmasa bile, bulunduğu her alana hükmetmenin bir yolunu bulurdu.

"Bu konuda seninle konuşmak istiyordum. O burada değil."

"Anlıyorum."

Annesi arkasını dönüp uğraştığı çaydanlığa baktı ve Avery'ye baktı.

"Tedaviye geri döndü."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Ne kadar süreyle?"

"Birkaç hafta önce. Bu kez altı ay kalmasını istiyorlar." "Altı mı? Neden bu kadar uzun?"

"Oh, her zamanki Amerikan fesatlığı. Geçen yıl birkaç kez gut hastalığı geçirdi."

"*Gut hastalığı mı?*"

Annesi bıkkın bir şekilde iç çekti.

"Yaşlanıyor, sevgilim. Yaşlı adamlara böyle olur. Karaciğeriyle ilgili bir sorunu olduğunu söylüyorlar ama bunun gerçek bir kanıtını görmediğimi söylemeliyim."

"Kanıt mı?" diye tekrarladı Avery. "Doktorun sana söyledikleri, senin kanıtın." Annesi ona yorgun bir bakış attı.

"Her neyse, daha uzun süre gözetim altında tutulması gerektiğini söylüyorlar." "Tanrım, anne, neden bize söylemedin?"

"Hiçbiriniz arayıp sormadınız!"

"Sigortanız bunu karşılıyor mu?"

"Yaklaşık yarısı, ama diğer yarısı pahalı. Bu yüzden daireyi satıyoruz. İpotek konusunda yardımınız için minnettarım ama artık orada kimse yaşamıyor ve para işimize yarayabilir." Bir bulaşık bezi aldı ve dikkati dağılmış bir şekilde ellerinin arasında gezdirdi. "Gerçi Tanrı biliyor ya, borç aldık

Artık bizim için pek bir değeri olmayacak." Avery ona kuşkulu bir bakış attı.

"Ne demek orada kimse yaşamıyor?" diye sordu. "Sana Bonnie ve Lucky'nin şu anda orada olduğunu söyledim."

Annesi elindeki bulaşık bezini gergin bir şekilde çekti.

"Ne kadar süre için? Lucky'nin bir yerde uzun süre kalacağına güvenilemez ve Bonnie de bir yıl içinde bir eğitim kampında ya da başka bir yerde olacaktır. Ve

Onlar yetişkin! Şehirde yaşamak istiyorlarsa kendi evlerini bulabilirler."

"Bunu onlara yapamazsın anne!"

"Ne yapacağım? Sahip olduğum evi mi satayım? Senin isteklerine göre yaşayamam, sevgilim. Kendim ve baban için doğru olanı yapmak zorundayım."

Avery solmuş Fas masa örtüsünün gevşek iplerini çekti. "Önce Nicky, şimdi de bu," diye mırıldandı.

Annesinin dikkati ona yöneldi.

"Nicky'nin ihtiyacı olduğu sürece kiranın çok az bir kısmına evde kalmasına izin verdik," dedi. "Öğretmen maaşıyla ağrı tedavisiyle mücadele ettiğini biliyorduk ve-"

"Ama gerçekte neler olup bittiğini görmedin. Tıpkı babamla da göremeyeceğin gibi."

Annesi gözlerini devirdi.

"Senin için zor olmalı," dedi. "Ne?"

diye sordu Avery bitkin bir halde.

"Dünyada annesi mükemmel olmayan tek kişi olmak." Avery sıkıntıyla homurdandı.

"Ona olanlardan hiçbir şey öğrenmeyecek misiniz? Hiçbirimiz öğrenmeyecek miyiz? Bu aile o kadar lanet ki..." Ailesinin özünde yatan feci suçlama, bağımlılık ve inkâr karmaşasını yakalayabilecek bir kelime bulmaya çalıştı. "*Berbat!*" kelimesinde karar kıldı.

"Nicky'ye olanların bununla hiçbir ilgisi yok." Avery parmaklarıyla saymaya başladı.

"Babam rehabilitasyonda. Ben içemem. Bonnie akıllıca davranıp hiç başlamadı. Lucky... Hayatta olması bir mucize. Nicky de *aşırı dozdan öldü*. Ailemizin bir

sorun, anne. Gerçekten ciddi bir sorun."

Annesi kollarını kavuşturdu ve durakladı. Avery, annesinin hangi yolu izlemesi gerektiğine karar verirken beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu

inkar, yanılsama veya savunmaya geçme.

"Alkolik olarak anılmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sertçe söze başladı. "*İstemiyorum*-" diye araya girdi Avery ama annesi devam etti.

"Eğer kendini böyle adlandırmak istiyorsan seni durduramam. Uyuşturucuyla başı belaya girmiş çok zeki ve hassas bir gençtin.

Bu seni bağımlı yapar mı?"

"Evet. Bu beni tam olarak bu yapıyor."

"Söyleyemem." Annesi yavaş ve etkilenmiş bir sesle konuşuyordu. Makuliyet. "Bunu söylemek sana düşer. Ama babanızın *gut hastalığı* var, yaşlılıktan bahsetmiyorum bile. Bonnie sağlıklı bir sütun. Lucky genç ve biraz dikkatsiz, kabul ediyorum ama iyi. Nicky'de de *endometriozis* vardı. O da

Çünkü hiçbir doktor onun ağrısını nasıl tedavi edeceğini bilmiyordu, bu da kadın sağlığı için araştırma fonlarına öncelik vermeyen bir tıp sisteminin sonucuydu. Bunu sana söylememe gerek yok, Avery."

Bu yüzden eski açık sözlü inkar yolunu seçmişti. Klasik. Avery çürütücü cevabını çoktan hazırlamıştı.

"Endometriozis ile yaşayan ve Nicky'nin yaptığını yapmayan pek çok kadın var."

"Yani onu mu suçluyorsun?" diye karşı çıktı annesi. "Kız kardeşin hakkında nasıl bu şekilde konuşabilirsin? Eğer bir şeyi suçlamak istiyorsan, onu suçla.

androcentric tıp alanı. Bunca yıldır sana ne anlatıyordum?" "Ataerkillik hakkında senden ders almaya ihtiyacım yok! Sadece birimiz lanet ataerkillikle evliyim ve o ben değilim!"

Avery soğukkanlılığını kaybediyordu, bu her şeyden çok nefret ettiği bir duyguydu. Annesi dudağını hırlamakla gülümsemek arasında bir şeye dönüştürdü.

"Onu suçlamıyorum," diye devam etti Avery, tartışmasının ipini tamamen kaybetmeden önce. "*Acı* çekiyordu. Ve hiçbirimiz ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyorduk. Bu konu hakkında konuşmalıyız yoksa bizi teker teker öldürmeye devam edecek.

bir tane."

Annesi gözlerini kısmıştı.

"Eskiden hiç bu kadar histriyonik değildin. Bunu sana Chiti mi söylüyor?"

Annesi her zaman terapistlere şüpheyle yaklaşmıştır. Medyumlar ve şifacılarla aynı kefeye koyduğu profesyoneller, çaresiz ve aptalları sömürmek için yaratılmışlardı. Avery, annesinin çocuklarının bir terapistle gitmesinden korktuğundan şüpheleniyordu çünkü terapistin Avery ve kız kardeşlerinin sorunları için kendisini suçlayacağını düşünüyordu. Bu hale geldiğim için annemi suçlamıyorum. Neden suçlayasın ki? Avery, bir terapistle evlenmeyi seçmesinin Terapist, annesi tarafından sadece sağduyuya değil, aynı zamanda annesine de ihanet olarak görülüyordu.

Her parçası çılgınlık atmak istiyordu, ama hayal edilebilecek en büyük cömertlikle, karısına yapılan bu işnelemeyi görmezden gelmeye ve daha yumuşak bir yaklaşım denemeye karar verdi.

"En azından biraz fazla içtiğini kabul edebilir misiniz?" diye sordu.

Annesi sanki bir tuzak arıyormuş gibi gergin bir şekilde odanın içinde dolaştı, sonra omuzlarını hafifçe düşürerek kabul etti.

"Evet, bunu kabul edebilirim."

"Teşekkür ederim. Seni ve babamı eleştirmeye çalışmıyorum. Sadece endişeliyim. Bu kadar uzun süre tedavi görmesi gerekmesi endişe verici."

"Bunu takdir ediyorum."

Sesi temkinliydi ama çenesinde bir gevşeme vardı. Avery ihtiyatla ilerledi.

"Hiç Al-Anon toplantısına gitmeyi düşündün mü?" Yanlış hamle. Annesinin sesi yarım oktav yükseldi.

"Ve oturup, sorunları için herkesi suçlayan bir grup zavallı insanın kocamı terk etmem gerektiğini söylemesini mi dinleyeyim? Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim!"

Avery ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve yenilgiyle alnını ellerinin üzerine koydu. Nasıl olmuştu da kendini yine burada bulmuştu? Hangi mantık silsilesini seçerse seçsin, kendini aynı beyhude yerde buluyordu. Eğer bu bir davaysa, o uzun zaman önce bırakmış olurdu. Annesini değiştirmeyecekti, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Öyle bir şey değil," dedi bitkin bir sesle. "Bana nasıl bir şey olduğunu anlatma. Ben de yaşadım."

Avery yüzünü ellerinden kaldırdı. Bu yeni bir şeydi.

"Gittin mi? Ne zaman?"

"Beni yargıladılar, Avery. O kadınlar beni yargıladı. Bana geri gelmeye devam etmemi söylediler. Kibirli ahmaklar."

Avery neredeyse gülüyordu.

"Bu sadece bir slogan. Bunu yeni gelen herkese söylüyorlar."

"Bana yaramaz bir okul çocuğu gibi davranılmasına ihtiyacım yok. Ben dört yetişkin çocuğu olan yetişkin bir kadını. Bana bir şeyler *yapmamın* söylenmesine ihtiyacım yok."

"Üç."

"Ne?"

"Üç yetişkin çocuğunuz var."

Annesi bulaşık bezini elinde evirip çeviriyordu. Konuştuğunda sesi soğuktu, içinde kaynayan her türlü duygudan yoksundu.

"Eminim bu bilgiçlik taslama huyun seçtiğin meslekte işe yarıyordur, ama genel konuşmalarda oldukça rahatsız edici, Avery."

Avery kaşlarını çatı.

"Ama neden yapamadın?" diye sordu.

"Neyi neden yapamadım?"

"*Geri gelmeye devam*

mı edeyim?" "Sana az

önce söyledim-"

"Sizin için değil, *bizim* için. Sen ve babam öğretmezseniz bize nasıl iyi olacağımızı kim öğretecekti? Başka nasıl öğrenebilirdik ki?"

Annesi şaşkınlıkla ona baktı.

"Ama kendine bir bak. Sen *iyisin*. İyiden de iyisin! Harika bir kariyerin var. Duyduğuma göre kocaman bir evin varmış. Güzel bir karın. Bonnie dünya şampiyonuydu, Tanrı aşkına. Lucky dünyanın her yerinde reklam panolarında. Ve Nicky daha önce o çocuklar tarafından seviliyordu ..."
Kendini durdurdu. "Hepinizin sonu böyle olacaksa ne kadar kötü bir iş yapmış olabiliriz?"

Avery başını salladı. "Bunu

yapamazsın." "Ne? Ne

yapıyorum ben?"

"Başarılarımızı bir ebeveyn olarak yeterliliğinizin kanıtı olarak kabul edin. Onlar bizim, sizin değil."

"Senin olduklarını *söylüyorum*, sevgilim!"

"Ve sen bana çocukluğumun nasıl geçtiğini anlatamazsın. Nasıl olduğunu *ben* biliyorum."

"Tanrım, yine mi bu? Dayak mı yedin? Aç mı bırakıldın? Bahçedeki barakada mı uyudun?"

"Bahçemiz yoktu."

"Ne demek istediğimi *biliyorsun*. Siz kızlar ne kadar iyiydiniz biliyor musunuz? Diğerleriyle karşılaştırıldığında? Benimle mi? Ve şimdi buraya seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımızı anlatmaya mı geldin? Hayır, üzgünüm hayatım. Sorunların için aileni suçlamak için çok yaşlısın. O hapisten kurtulma kartının süresi doldu."

Ama Avery geri adım atmaya hazır değildi. Tüm kızgınlık, tüm Suçlama, yıllarca üzerinde çalışıp aşmaya çalıştığı her şey geri geldi. *Evi temizle, Tanrı'ya güven, başkalarına yardım et*. Programda ona öğretilen buydu. Ama şimdi etrafına bakıyordu ve etrafı pislikle çevriliydi.

"Ben detoksa gittiğimde neredeydin?" diye sordu. "O zaman neredeydin? Neden hep onu destekliyorsunuz? Neden bizi değil?"

"Detoksa gittiğini bize söylemedin! Bilmemizi istemedin. Bir yıldan uzun süredir nerede olduğunu bilmiyorduk, Avery!"

"Beni bulmaya çalışabilirdin!"

"Gittim! Polise gittim! Ama siz 21 yaşındaydınız ve kendi özgür iradenizle ayrılmıştınız. Hiçbir yasal hakkımız yoktu. Sen, tüm insanlar bunu anlamalıdır."

Avery bunu bilmiyordu ve şimdi bu bilginin getirdiği acı, yıllardır hissettiği kendini beğenmiş öfkeden çok daha kötüydü. Annesinin onu hiç aramamış olması çıldırtıcıydı, ama onun denemiş olması ve Başarısızlık yürek parçalayıcıydı, Avery'nin dayanamayacağı kadar yürek parçalayıcıydı. Avuçlarını gözlerine bastırmak ve bir çocuk gibi ağlamak istedi. Annesinin kucağına alıp göğsüne yaslayabileceği kadar küçülmek istiyordu. Tekrar bebek olmak, en başa dönmek, annesinin tek çocuğu olduğu ve üzülecek ya da kaybedecek kız kardeşlerinin olmadığı zamana dönmek istiyordu. Uyuşturucu bulmadan, evden ayrılmadan, Chiti'yle tanışmadan, hayatını mahvetmeden önce. Ama yapamadı, hiçbirini yapamadı, bu yüzden çenesini dikleştirdi ve dosdoğru önüne baktı.

"Nasıl olur da yukarı gelmezsin?" diye sordu. "Ne?"

"Dün. Hepimizin orada olduğunu biliyordun, neden bizi görmek için beklemedin? Daireye geldiğini biliyorlar. Sence bu Bonnie ve Lucky'yi nasıl hissettirdi?"

Ve ben, diye düşündü ama eklemedi. Annesi başını öne eğdi.

"İstedim," dedi sessizce.

"O zaman neden yapmadın?"

"Sana zayıf göründüğünü biliyorum ama o daire, Nicky'nin tüm eşyaları ... Oraya giremem, Avery."

Geldi ve masada onun karşısına oturdu, açık bir avucunu aralarında dinlendirdi.

"O benim kızımdı," diye fısıldadı.

Avery başını salladı. Nicky annesinin en sevdiğiydi; bu doğru değildi ama doğrudu. İçlerinde annesinin kalbine zorla değil ama nazık ve ısrarlı bir ilgiyle girmeyi başaran tek kişi oydu.

Avery'nin aklına Ezop'un kimin daha güçlü olduğunu kanıtlamak için bir adamın ceketini çıkarmak için yarışan güneş ve rüzgar masalı geldi; rüzgar esti ve

Ama bu sadece adamın paltosuna daha sıkı sarılmasına neden oldu. Sonra güneş hafifçe üzerine vurarak onu ısıttı, ta ki kendi isteğiyle paltosunu çıkarana kadar. Bonnie ve Lucky bunu denemeyeceklerini çok iyi biliyorlardı ama Avery annelerine hep rüzgâr gibi yaklaşmış, onun zorla değişmesini istemişti. Sadece Nicky güneş olmuştu.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Avery.

Annesi ellerini önünde düğümledi.

"Ona olanlar," dedi, "çok fazlaydı. Hepimiz için. Ama Lütfen önerdiğiniz şeyi, yani tüm bunların benim hatam olduğunu kabul edemeyeceğimi anlayın." Avery araya girmeye çalıştı ama annesi elini kaldırdı. "Yapamam, yapamam... Eğer bu doğru olsaydı kendimle yaşayamazdım."

Avery masanın üzerinden ona baktı. Tüm o siyah kumaşın içinde küçük görünüyordu, onu hiç görmediği kadar küçüktü.

"Anne olmak ister miydin?" Avery sordu.

Bunu sormayı planlamamıştı; soru suçlayıcı olmaktan ziyade yalvarırcasına sorulmuştu. Annesi sanki kelimeler orada bulunabilecekmiş gibi gözlerini tavana dikti.

"Gerçekten mi?" dedi sonunda. "Ben bir eş olmak istiyordum. Anne olmak istediğimden emin değilim." Acı acı gülümsedi. "Ama biri diğeriyle birlikte geldi."

Avery ona baktı. Korku dolu bir sarsıntıyla annesinin kendi duygularını anlattığını fark etti.

"O zaman neden dört çocuk yaptınız?" Annesi omuz silkti.

"Katolik."

"Bu kadar mı? Ailemizin tüm varlığını açıklayan tek bir kelime mi? Dindar bile değilsin."

"Ben Katolik değilim hayatım. Ailem İngiliz Kilisesi'ne bağlı, bildiğin gibi bu da pek sayılmaz. Bu babanın şeyiydi."

"Kiliseye zar zor gittik!"

"Mezhepsel olarak değil, kültürel olarak konuşuyorum."

"Yani seni hamile bırakmasına izin mi verdin? Bu delilik."

"Çok farklı bir zamandı. Yirmi üç yaşındayken evlendim. Senden on yaş daha gençtim. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

"Ama Orta Çağ'da değiliz anne. Çocuk istemediğini söyleyebilirdin."

Annesi iç çekti.

"Bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Anne olmak şok edici bir şey, Avery. Aya ayak basmak gibi. Her şey değişiyor." Tel tel kaşlarının altından ona baktı. "Seninle olmak en ktsyd."

"Doğru," dedi Avery. "zr dilerim."

Buna ne diyebilirdi ki? Doğmayı o istemedi.

"Diğerleriyle biraz daha iyi oldu ama hibirinizle olması gerektiği gibi bağ kuramadığımı biliyordum. Her doğumdan sonra... dümdüz oldum." Başını iki yana salladı. "Bugün benim yaşadığım şey için bir dil var, ama o zamanlar doktorlar size sadece devam etmenizi söylüyordu. Bu oldukça utanç verici bir durum olarak görülürdü. Ne tür bir anne-" Kendini durdurdu. "Her neyse, şimdi bunları deşmenin bir faydası yok."

Avery annesinin yüzünü aradı.

"Babamla bu konu hakkında konuştun mu?"

Annesi el sallayarak bunu anında reddetti.

"Erkekler böyle şeylerden anlamaz. Zaten sizinle rekabet halindeydi. Hepiniz benden verebileceğimden daha fazlasını istediniz." Kuru bir kahkaha attı. "şimdiki gibi değil!"

Avery konuşurken sesini nötr tutmaya çalıştı.

"Ondan boşanmayı hiç düşündün m?"

Annesi başını kaldırıp tavana baktı.

"Bazen," dedi sonunda.

Avery şaşırmış görünmemeye çalıştı. Aslında annesinin drst cevap vermesini beklemiyordu.

"Yaptın mı?"

Annesi yorgun bir i çekişle arkasına yaslandı, sanki i hayatının tamamen yeni bir yönünü ortaya çıkarmaktan ziyade bir şeyi yüzüncü kez tekrarlamak zorunda kalmış gibiydi.

"Hiçbir zaman yeterince iyi bir plan yapamadım," dedi. "Ne yapabilirdim ki? Hepinizi okuldan alıp İngiltere'ye mi götüreyim? Ve nerede yaşayacaktım? O zamana kadar annem de babam da ölmüştü. Velayeti paylaşır ve sizi

O mu? Neyle uğraşmak zorunda olduğumu biliyordum... Babanın içki içmesinin kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Benim babamınki daha kötüydü." Uzaklara baktı. "Babam kötü biriydi," dedi sessizce.

"Bunu hiç düşündüğünü bilmiyordum."

Annesi avuçlarını masaya vurdu.

"Ve onu seviyorum! Onun için hissettim! Bunu kontrol etmek için elinden geleni yaptı ve bu şekilde siz kızları daha iyi koruyabilirdim. Bizi sizden ayrı tuttum. Görüyorsunuz, ben Birbirinize sahip olacağınızı biliyordunuz. Ve genç olanlar da *size* sahip olacaktı. Bu şekilde en azından kendi kadınlarınız olarak büyüyebileceğinizi düşündüm. Ve sen yaptı. Şu haline bak."

Avery konuştuğunda sesi ancak fısıltı kadar çıkıyordu.

"Ama hazır değildim. Kendime bile bakamadım." Annesi bunu geçiştirmek için bir jest yaptı.

"Ama sen *yaptın*."

"Nicky değil. Ben kaybettim... Onu kaybettim."

Annesi masanın öbür ucuna uzandı ve Avery'nin elini pençesinde tarla faresi tutan bir şahin şiddetiyle kavradı. Bakışlarının yoğunluğu Avery'yi korkuttu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "*Senin* hatan olduğunu mu?" "Kendin de söyledin, kaderlerinde ben varmışım."

"Onları okuldan eve götürmek için, hayatlarının geri kalanında onlara bakıcılık yapmak için değil!"

Avery başını salladı.

"Ama onları terk ettim. İki kez. Önce Kaliforniya'ya sonra da Londra'ya gittim. Chiti ve büyük işimle çok mutluydum. Bencillik ettim. Ona neler olduğunu bilmeliydim. Geri dönmeliydim."

"New York'a geri dönmenin onu kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi Avery ve bu bir çocuk hevesiydi. "Kurtarmaz mıydı?"

Sonra annesi son derece sıra dışı bir şey yaptı; masanın etrafından dolaştı ve Avery'yi kollarına aldı. Avery'nin başını göğsüne yaslayarak salladı, küçük nazık sesler çıkardı ve Avery'nin Koyu renk saç.

"Beni dinle," dedi. "Gerçekten dinlemeni istiyorum." Ağzını Avery'nin kulağına yaklaştırarak sert bir fısıltıyla konuştu. "*Sen o değilsin*

önemli."

ANNESİ, AVERY'NİN taze yumurta toplamadan ülkeyi ziyaret etmemesini ısrarla tembihlemişti, işte bu yüzden kendini kümesin yanındaki toprakta diz çökmüş, eli içerideki durgun, tozlu karanlığı körü körüne kavrarken buldu. Sonunda eli tanıdık bir şekle yerleşti.

"Hâlâ sıcaklar!" diye haykırdı.

"Onları buraya koyabilirsin." Annesi ona içi saman dolu bir ayakkabı kutusu uzattı. "Eskiden günde sadece bir kez sabahları toplardım ama sonra bazı yumurtalar kırıldı ve tavuklar sarılarını yemeye başladı. Bu şeyin tadını almışlar, görünüşe göre bu olabiliyor ve şimdi Günde birkaç kez, atıştırmak için kendilerini gagalamadıklarından emin olmak için."

"Kendi yumurtalarını mı yiyorlar? Bu iğrenç bir şey." Annesi burnundan kabaca homurdandı.

"Siz kızlar tam bir şehir çocuğusunuz. Sizi doğanın acımasızlığı içinde büyütmeliydim, bu sizi sertleştirirdi."

"New York'ta büyümek bizi sert yapmadı mı sanıyorsunuz? Evsiz bir adam, Doğa Tarihi Müzesi'nin önünde tüm okul gezimizin önünde uyku tulumunun içinde mastürbasyon yaptı. İnan bana, tavuklara ihtiyacımız yoktu."

Annesi keskin bir kahkaha attı ve Avery onun komik bulduğu bir şeyi söylemenin verdiği kaçınılmaz hazzı hissetti. Avery ona bir yumurta daha uzattı ve Avery yumurtayı alamadan annesi onun elini tuttu.

"Şimdi bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Avery şaşkınlıkla ona baktı, sonra elini çekti.

"Ne demek istiyorsun? Üzgün görünüyorsam, muhtemelen Nicky'yi düşündüğüm içindir."

Annesi onu incelemek için topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve kaşlarını çatı. "Sorun bu değil."

Annesi bunca zaman kaçırdığı onca şeyden sonra şimdi onu nasıl bu kadar net görebiliyordu? *Çok geç kaldın, diye* düşündü. Ama bilinmek, annesi tarafından görülmek

Sonunda annesi onu bakışlarıyla buluşturmak için geri çekti. "Chiti'yi aldattım," dedi.

Annesi başıyla onayladı. Etraflarındaki tavuklar tanıklık edercesine gıdaktıyordu. "Bir erkekle," diye ekledi.

Annesi yine başını salladı.

"Ve o bunu öğrendi ve şimdi misafir odasında uyuyor ve ben buradayım," diye sözlerini tamamladı.

Son bir baş sallama. Avery bir yanıt bekledi ama annesi sadece eski bir havari gibi topuklarının üzerinde oturmuş, sakince göz kırpyordu. Avery bıkkınlıkla küçük bir çığlık attı.

"Bir şey söyle," dedi. "Burada lanet olası hayatımı yakıyorum."

Annesi bir parça saman aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Benim yaşıma geldiğinde, bir sürü yanlış şeyi kabul edebileceğini öğreneceksin. ve yine de doğru yere varıyoruz."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Avery.

Annesi ona eşit bir şekilde baktı.

"Evet, öyle."

Avery iç

çektı.

"Bebek sahibi olmak istiyor."

"Peki ya sen?"

"Yapma." Sözcük ağzından çıkar çıkmaz bir ihanet gibi hissetti.

"Biliyorum," diye hızla ekledi. "Bilmiyorum."

"Küçükken hiç istemezdin." "Nereden biliyorsun?"

"Bana sen söyledin! Bunu hep söylüyordun. Bunun biraz suçlama olduğunu düşünmüştüm. Bana hiç doğmamış olmayı dilediğini söyleme şeklin."

"Muhtemelen öyleydi. Ama bu şimdi öyle hissettiğim anlamına gelmiyor." "Peki ya sen?"

Avery kuru bir kahkaha attı.

"Keşke hiç doğmasaydım mı? Her zaman."

"Çocuk istiyorum demek istedim." Annesi ince bir tebessüm etti. "Ama kulübe katıl."

Avery'nin tek istediği, birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesiydi. Annesinin ona cevapları verebilmesini diledi ama elbette veremezdi. Bırakın kızlarınınkini, kendi hayatını nasıl yaşayacağını bile bilmiyordu. Onun

Avery, ailenin rehberlik konusunda çok eksik olduğunu fark etti. En azından Charlie'nin annesinin bir Tanrısı vardı ve kendisi inanmasa bile onun inandığına inanabilirdi. Ne yaptı

Avery'nin annesinin güvendiği kişi? Babasına. Peki babasının inancı neydi? Alkole. Annesi ona bir kadının hayal kırıklıklarından kurtulma kapasitesinden başka hiçbir şeye inanmamasını öğretmişti. Ve tüm bunlara rağmen, Avery'nin tek istediği onun tavsiyesiydi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu. "*Sen olsan* ne yapardın?"

Annesi dalgın dalgın parmaklarının arasında bir saman parçasını evirip çevirdi. "Bu diğer adamı seviyor musun?"

"Charlie mi? Hayır! Tanrım, hayır. O... Öyle bir şey değil. Hiçbir erkekle birlikte olmak istemiyorum. Ben lezbiyenim, anne."

"O zaman Chiti'ye bağlan. Ona senin için tek kişi olduğunu göster."

Avery annesinin arkasında bir tavuğun kasıla kasıla yürümesini izledi, kafası aksayan bir robot gibi küçük sarsıntılarla dönüyordu.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" diye sordu.

Annesi gülümsedi ve ellerini açtı. "Ona istediğini ver."

Avery başını öne eğdi.

"Ya yapamazsam?"

Annesi elindeki saman parçasını bıraktı ve avuçlarını fırçaladı.

"O zaman kefaret aramayı bırakıp hayatına devam edebilirsin."

Avery gölgesinde oturdukları dişbudak ağacına baktı.

Yapraklarının arasına ışık şeritleri düştü. Ilık bir esinti ivme kazandı ve rüzgâr çanları korosuyla karşılandı.

"Burada iyi misin anne?" diye sordu aniden. "Tek başına mısın?" Annesi gözlerini elindeki yumurtadan ayırmadı.

"Benim için endişelenmek senin işin değil, sevgilim."

Avery bunu kız kardeşlerine kaç kez söylemişti? Yerde annesinin yanında oturacak şekilde hareket etti. Küçükken, annesini ve kız kardeşlerini uzak bir yere götürmeyi hayal ederdi.

Babasından, birlikte korkusuzca yaşayabilecekleri bir yer. Sadece kadınlardan ve kızlardan oluşan bir dünya, hayalini kurduğu şey buydu.

"Neden gelip bir süre Bonnie ve Lucky ile birlikte dairede kalmıyorsun?" diye sordu. "Sadece babam yokken. Ben de orada olacağım." Gülümsedi. "Eğlenceli olabilir."

Annesi elini Avery'ninkinin üzerine koydu ve sıkıca sıktı. "Onu satıyoruz, aşkım. Hayatımıza devam etme zamanı geldi."

Avery'nin yüzü buruştu.

"Hayır, anne. Nicky'den sonra bu kadar erken bir kayıp çok fazla. Lütfen-" Annesi bir şey söylemeye çalıştı ama Avery elini kaldırdı.

"Rehabilitasyon masraflarını ben karşılayacağım. İpoteği ben karşılayacağım. Lütfen."

Annesi sırma kaşlarının altından ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ne kadar para kazanıyorsun?"

"Bir ton."

Bu bir abartıydı ama işe yaramasını sağlayacaktı ve onu ikna etmesi gerekiyordu. Annesi ayağa kalktı ve üzerindeki siyah örtünün tozunu aldı. kumaş, sonra Avery'nin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Hayır," dedi. "Artık herkesi kurtarmanı istemiyorum. Kız kardeşlerin büyümek zorunda. Hepimiz büyümeliyiz."

Avery onun elini tuttu ve kendini ayağa kaldırdı.

"Ama ne yapmam gerekiyor?" diye sordu küçük bir sesle.

Annesi elini Avery'nin yanağına götürdü ve parmak boğumunun arkasıyla yumuşak bir şekilde okşadı. Avery annesinde kendini hiç görmemişti ama onda kız kardeşlerini görüyordu. Lucky'nin keskin köpek dişleri vardı. Bonnie'nin dar burnu vardı. Nicky'nin lale biçimli yüzü vardı. Bütün çocuklarının içine kendinden parçalar yerleştirmişti. Avery, müzik notalarının çınlama sesini duyduğunda içinde hangi parçanın saklı olduğunu merak ediyordu. Aşağı baktığında bir grup tavuğun ksilofonun renkli çubuklarını gagaladığını gördü. Birlikte çalışıyor gibi görünüyorlardı, her biri diğerleriyle aynı anda tüylerini yoluyordu. Şaşırtıcı ve neşeli bir sestti bu.

"İşte bu yüzden tavukların ksilofonu var," dedi annesi.

VERY, şehir dışında daha uzun süre kalmak isteyerek HEM KENDİSİNİ HEM DE ANNESİNİ ŞAŞIRTTI ve iki gece boyunca annesinin eski geceliklerinden biriyle onun yanındaki büyük ferforje yatakta uyudu. Günlerini bahçede ona yardım ederek, tavuklarla ilgilenerek ve babasının sararmış kitaplarını okuyarak geçirdi.

Penguin ciltsiz klasikleri koleksiyonu. Avery ilk geldiğinde sahip oldukları açık sözlülükle tekrar konuşmadılar; ne söyleyeceklerini söylemişlerdi ihtiyacı vardı ve artık birlikte sessizlik içinde vakit geçirebiliyorlardı. Bonnie'nin doğumundan bu yana Avery'nin annesiyle baş başa geçirdiği en uzun zamandı ve bu kadar rahat hissetmesi onu şaşırtmıştı. Daha önce

Anneleri ile vakit geçirmek *isteyen*, hafta sonu gezileri ve anne-kız günleri planlayan kadınlara her zaman hayret etmişlerdir.

ve gizliden gizliye her iki tarafın da o zamanın tadını çıkaramadığından şüphelenmişti. Şimdi, diye düşündü Avery hafif bir şaşkınlıkla, belki de onlardan biri olabilirdi ya da en azından bu dürtüyü anlayabilirdi.

Onun

Annesiyle geçirdiği zaman, sıcak bir elin kili yumuşatması gibi onu her yönden yumuşatmıştı ve ikinci günün sonunda kendini eve dönmek için can atarken buldu.

Bonnie ve Lucky'nin etrafında yeniden şekillenmek ve barışmak için. Sadece ona izin vereceklerini umuyordu.

ÜÇÜNCÜ SABAH AVERY güneş doğmadan uyandı ve mümkün olan en erken ekspres trene binerek şehre döndü.

Güneş, tırtıklı ufuk çizgisi üzerinde yükselmeye başlamıştı. Kız kardeşlerinin hâlâ uyuyor olacaklarını düşündü -eşyalarını bırakmayı, sonra da barış teklifi olarak köşedeki lokantadan kahvaltı almaya gitmeyi umuyordu- ama koridorda sürünürken banyodan gelen alçak bir tıngırtı sesi duydu. Kapalı kapının altında bir çubuk vardı. sarı ışık. Avery kapıyı iterek açtı ve Lucky'yi kucağında kiraz kırmızısı Gibson gitarıyla tuvaletin kapağında otururken buldu. Avery içeri girince başını kaldırıp çalmayı bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Avery fısıldadı.

"Dönmüşsün," dedi Lucky, yüz ifadesi bir an açılıp sonra yelpaze gibi tekrar kapandı. "Kapıyı çalmıyor musun?"

"Bu senin gitarın mı?" diye sordu Avery.

Lucky aleti bir anlık bilinçle bacaklarının arasına bıraktı.

"Hayır, çaldım," diye kestirip attı. "Hak sahibi pislikler böyle yapmaz mı?"

Avery döndü ve Bonnie'yi uyandırmamak için kapıyı arkasından dikkatle tıklattı. Avery kendi kendine, Lucky'nin bunun ne kadar sert bir cevap olduğunu bilemeyeceğini ama artık hırsızlık yapmadığını hatırlattı, bütün bunlarla işi bitmişti. Buraya dönerken çok açık niyetleri vardı, ancak kız kardeşinin huzuruna geri döner dönmez, sular çamura bulandı. Belli ki Lucky barışmaya hazır değildi ve bunu gören Avery'nin kendi kararlılığı da sarsıldı. En küçük kız kardeşini uzaktan sevmek neden bu kadar kolaydı?

"Bilmiyorum," dedi Lucky'ye dönerek. "Yargılayıcı amcık şapkamı takayım ve bunu anlamaya çalışayım."

"Ben sana yargılayıcı kaltak dedim, amcık değil," dedi Lucky. "Doğru ya, alınmadım o zaman. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Avery, Lucky'nin ağzının kenarında küçük bir gülümseme seğirmesi gördü. "İşemen mi gerekiyor?" Lucky ayağa kalkmaya başlayarak sordu.

"Ben giderim." "Hayır." Avery ona yerinde kalmasını işaret etti.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et.

yapıyorum. Ben giderim."

Lucky onu durduracak bir şey söylemeyince Avery kapıya döndü. Parmakları kapının kolundayken durakladı. Ne yapıyordu ki? O ablaydı; o büyük insan olmayacak da kim olacaktı?

"Kulağa hoş geliyordu bu arada," dedi. "Çaldığın şey. Hoşuma gitti."

Lucky sessiz kaldı ve Avery kapıyı açıp tekrar koridora çıktı. Sonra Lucky'nin alçak ama ciddi sesini duydu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Avery dönüp banyoya yeniden girdi ve kapıyı arkasından tekrar kapattı.

"Anlıyorum." Başını salladı. "Bir şeyler çaldığını duymayalı uzun zaman oldu."

Lucky gitarı yanına koydu ve Avery'ye uzun uzun bakarak açıklamak isteyip istemediğine karar verdi.

"Yeni sponsorum bana ödünç verdi," dedi sonunda.

Avery, Lucky'nin gözlerinin onun üzerinde olduğunu ve tepkisini izlediğini hissedebiliyordu. Çok güzel bir yüzü vardı, seğiriyor ve zekiydi, avucundan yemesi için nazikçe ikna edilmesi gereken cılız bir geyik gibiydi.

"Sponsorunuz," diye yavaşça tekrarlardı Avery, kendine zaman kazandırmak için. Eğer bu düşündüğü anlama geliyorsa, bu hassas bir durumdu ve bunu mahvetmek istemiyordu.

Lucky, "Onunla şehir merkezindeki bir toplantıda tanıştım," dedi. Umursamazdı ama Avery harcadığı çabayı görebiliyordu. "Ona eskiden oynadığımı söyledim, o da nasıl hissettiğimi yazmamın iyileşmeme yardımcı olabileceğini söyledi."

Avery yavaşça yutkundu. Gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu. "Peki öyle mi?" diye sordu sessizce.

Lucky omuz silkti. Avery bir adım öne çıktı, sesini düz tutmaya çalışıyordu. "Lucky, ben-" diye söze başladı.

"Bak, bunu büyütmek istemiyorum," diye araya girdi Lucky. "Ve biliyorum, benim berbat biri olduğumu düşünüyorsun ve muhtemelen artık çok geç ya da her neyse. Ama deniyorum, tamam mı? Deniyorum."

İngiltere'de futbol taraftarlarının kullandığı bir söz vardı: *Sizi öldüren umuttur*. Eğer önce zaferin hayalini kurmaya izin verirseniz, mağlubiyet her zaman daha acıdır. Düşük beklentiler, İngilizler böyle yaşamayı severdi. Korumacılık, pragmatizm kılıfına bürünmüştü. Anneleri hep böyle davranırdı. Fakat

Avery Amerikalıydı. Umuda inanırdı, onu kahvaltıda Frosted Flakes ile birlikte yedi ve sıradan insanlar hakkında yerel haber bölümleri

mükemmel yabancıları kurtarmak için metro raylarına atladı. Ve hiçbir şey ayıklıktan daha umut verici olamazdı.

Ama o da gerçekçiydi. Gerçekleri biliyordu: Bağımlılık tedavisi olmayan kronik bir hastalıktı, sadece günlük bir erteleme söz konusuydu, vesaire vesaire

vesaire. Çoğu insan ayık kalmıyordu. Her AA yıldönümü toplantısında şunu görüyordu: doksan gün boyunca fiş alan düzinelerce insan, bir ila beş yıl kutlayan bir avuç insan, beş ila on yıl kutlayan birkaç kişi ve sonra kutlayan bir veya iki kişi bulduğunuz için şanslı olacağınız çift haneli yıldönümlerinden oluşan bir çorak arazi. Hepsi nereye gitti? Bazıları kariyerleri ve aileleriyle meşgul oldu ve toplantılara gitmeyi bıraktı. Çoğu tekrar içti. Birçoğu aşırı doz aldı ya da kronik hastalıklar. Bazıları öldü. Avery'nin neden bu kadar uzun süre kalabilen şanslı birkaç kişiden biri olduğunu bilmiyordu. Kendisine inanamıyordu.

önümüzdeki hafta kendi onuncu yıldönümünü kutlayacaktı. On yıl.

Yeniyken on yıl, yüz yıl kadar ulaşılabilir görünmüştü.

Bu süre zarfında öğrendiği şey, çok az insanın kalabildiği idi. Ve çoğu insan odaya girmeyi bile başaramaz.

Ama bazıları yaptı. Onun vardı. Bir mucize eseri Lucky kurtuldu. Ve eğer bağımlılık aileden geliyorsa, belki iyileşme de gelebilirdi. İşte yine oldu,

İçinde balonlaşan o büyük, çocuksu, renkli, Amerikan şeyi:

İyimserlik. *Belki Lucky için işe yarar*, diye düşündü. *Belki de iyi olacak.*

Elinde değildi; *belki*'ler, her zaman çatlakları bulan o sevimli ve davetsiz yabancı otlar olan karahindibalar gibi parlak ve güçlü bir şekilde çiçek açıyordu. Umut etti, umut etti ve umut etti.

"Lucky, ayağa kalk," dedi.

Lucky ona ihtiyatla baktı.

"Neden?"

Avery ciddi görünmeye çalıştı ama gülümsemesini engelleyemedi.

Birden gözyaşlarının sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yanaklarından aşağı aktığını fark etti.

"Çünkü senin canını sıkmak üzereyim."

Lucky bir an için gardını aldı, sonra yüzünde o parlak, acı bakla gülümsemesinin belirmesine izin verdi.

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," dedi ayağa kalkarak.

Avery en küçük kız kardeşini kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.

"Tecrübelerime göre," diye fısıldadı kulağının yumuşak kıvrımına, *"değil* yapmak en zor kısmıdır."

AVERY VE LUCKY HÂLÂ banyoda oturmuş iyileşmeyle ilgili her şeyi tartışıyorlardı; adımlara henüz başlamamış mıydı? Sponsoru gerçekten Butter adında bir İngiliz punk şarkıcısı mıydı? Evet, sloganlar sevimsizdi ama Bonnie bir çift erkek boxer şortu ve Golden Ring tişörtüyle banyoya girdiğinde şaşırtıcı bir şekilde işe yaradılar. Onları gördü ve başladı.

"İkiniz de buradasınız," dedi şaşkınlıkla.

Avery Lucky'nin elini bıraktı ve Bonnie'ye gülümsedi.

"Seni uyandırdık mı?"

"Saat beşi geçti," dedi Bonnie. "Günüm bu saatte başlıyor. Sen ne yapıyorsun?"

Lucky mutlu bir omuz silkme hareketi yaptı. Avery, Lucky'nin rahatlığından Aralarındaki kavgayı onsuz çoktan atlatmışlardı.

"Barışıyoruz," dedi.

"Tanrıya şükür," dedi Bonnie. "Ben de katılabilir miyim?"

Ayı gibi sarılmak için onlara doğru atıldı ve üçü birbirlerine sarıldılar, sallanıp güldüler, birbirlerini daha sıkı sıktılar ve sonra biraz daha güldüler. Ayrıldıktan sonra Bonnie lavaboya gitti ve dişlerini fırçalamaya başladı.

"Bunun burada ne işi var?" diye sordu, aynada tuvalete yaslanmış gitarı görünce.

Avery Lucky'yi işaret etti. "Bir şarkı yazmış."

"Bu harika, Lucky!" diye haykırdı Bonnie, diş fırçası ağzından sarkıyordu. "Duyabilir miyiz?"

Lucky gitarı kaptı ve göğsüne bastırdı. "Hayır!"

"Hadi ama, lütfen," diye yalvardı Avery.

"Siz ikiniz beni izlerken bunu yapamam!" "Gözlerimizi kapatacağız," dedi Bonnie.

"Sana güvenmiyorum. Onları açacaksın."

"İşte-" Avery duş perdesini geri çekti ve küvete doğru işaret etti. "Gir şuraya. Seni görmememiz için bunu kapatacağız."

Avery ve Bonnie biraz daha ikna ederek Lucky'yi banyoya sokmayı ve perdeyi kapatarak onu gizlemeyi başardılar.

"İyi misin?" Avery aradı.

Lucky'nin sesi diğer taraftan belirsiz bir şekilde geldi.

"Bana glmeyeceğine söz veriyor musun?"

Avery Bonnie'ye kalbinin eridiğini gösteren bir bakış attı, Bonnie de hemen karşılık verdi.

"Söz ver!" diye seslendiler.

Bonnie lavaboya tükürdü ve diş fırçasını alkaladı, sonra ikisi de banyonun zeminine yerleştiler. Lucky iki notayı tekrar tekrar ağlamaklı bir sırayla. Sonra, çok yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

Yumuşak, alçak ve biraz da hırıltılı olan sesi Avery'nin beklediği gibi değildi. bekleniyordu. Hırıltı ile mırıltı arasında bir yerde, zevkin kalbinde saklı olan acıyı ifade etmek için yapılmış bir sesti. O

Nicky hakkında, birini tam olarak tanımadan sevmek hakkında şarkı söylüyordu. *Eğer benim ikizim olsaydın, diye mırıldandı Lucky, seninle aynı acıyı paylaşabilir miydim?*

içinde miydi? Avery gözlerini kapadı. Keşke o da bir pay alabilseydi. Belki o zaman onu koruyabilirdi. Ama onlar kardeşti, ikiz değil. Aynı yerden gelmişlerdi ama aynı zamanda değil. Ve kız kardeşlerinin her birine ne kadar yakın hissetse de, bilmediği çok şey olacaktı. Avery gözlerini açtı. Hayır, buna asla sahip olamayacaklardı ama başka bir şeye sahip olma seçenekleri vardı. Bu şarkı, Lucky'nin sonunda onlara kendisinin bir anahtarını sunması gibiydi ve Avery de aynısını yapabilirdi; kendisini görmelerine izin verebilirdi. Lucky şarkısını bitirince Avery ve Bonnie bir alkış tufanı kopararak duş perdesini geri çektiler ve  birlikte küvete girecek şekilde Lucky'nin üzerine yığıldılar. Lucky bir itiraz çığlığı attı, ama onu sıkıca tuttular ve sonunda Lucky kendisini tutmalarına izin verdi.

Romantik aşk hakkında çok şey yazıldı, diye düşündü Avery. O kucaklaşmanın derinliği. Ama bu da coşkuyu, şarkıyı hak ediyordu. Bir sevgilin vücudunu tanımadan önce, kız kardeşlerinin vücudunu tanıyordu. Uzun ayaklarında ve açık renk gözlerinde, zarif uzuvlarında ve kıvrık kulaklarında. Ve hayat büyük ve zor bir hal almadan önce, onlarla birlikte olmanın çok güzel olduğu anlar vardı: sabahın erken saatleri, hava hala karanlık, ebeveynleri uyuyor. Küçük kız kardeşleri teker teker yatağının yanına geliyor, saçları birbirine karışmış, ekşi ve tatlı sabah misklerini yayıyorlardı. Her biri için yorganı kaldırmış, alt ranzasına doluşmalarına izin vermiş, vücutları birbirine sımsıkı yapışmış ve yine öylece uykuya dalmışlardı, annelerinin sıcak karnına kıvrılmış yavru köpekler gibi. O da kız kardeşlerinin ortasında güven içinde, kendisinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmeden ya da bilmeye ihtiyaç duymadan uyumuştu. şimdi Bonnie ve Lucky'nin yanına sıkışmıştı.

Onlara karşı hissettiklerini aşk olarak tanımlamak gereksizdi. Onlar aşktı, güzel ve dayanılmaz ve onun.

BİR HAFTA SONRA, AVERY eve dönme çağrısını aldı.

Chiti telefonda basitçe "Konuşmaya hazırım," dedi ve Avery ertesi gün için biletini ayırttı.

Uçağı öğleden sonra kalkacağı için Bonnie spor salonundan erken dönmüş, Lucky de birlikte son bir öğle yemeği yiyebilmek için şehir dışında kalmıştı. Köşedeki şarküteriden simit aldılar ve parka götürdüler, oyun alanının yanındaki banklarda yan yana oturdular. karaağaçların gölgesinde. Parlak bir yaz günüydü ve dallar arasındaki gökyüzü yüzme havuzu mavisiydi. Karamelize fıstık kokusu Nuts 4 Nuts arabasından yola yayılıyor, biçilmiş çimen, çöp, at gübresi ve arabaların o eşsiz karışımına karışıyordu

Sadece Central Park'ta bulunabilecek bir egzoz. Avery gözlerini kapattı.

Birlikte Nicky'nin son eşyalarını topladıkları ve saatlerce hayatları hakkında sohbet ettikleri mutlu birkaç gün olmuştu. Avery onlara babalarının rehabilitasyona dönüşünü ve annelerinin şehir dışında geçirdiği zamanı anlatmıştı. Lucky ikisini de görmeye hazır değildi, Avery de bunu anlıyordu ama Bonnie o ay babalarını ziyaret etmek için annelerine katılmayı teklif etmişti. Lucky ve Avery Bonnie'nin Pavel'le birlikte spor salonunda antrenman yapmasını izlemiş, hızına ve gücüne hayran kalmış ve birlikte alkolikler toplantısına gitmişlerdi. Bonnie sık sık Eğitim, en büyük ve en küçük kız kardeşler birlikte şaşırtıcı miktarda zaman geçirdiler ve mucizevi bir şekilde sadece Avery'nin normal bir kardeş miktarı olarak gördüğü miktarda tartışmayı başardılar. Her akşam birlikte yemek yiyorlardı ve

Avery uzun bir aradan sonra yeniden kardeşler arasında bir kardeş olmanın hazzını hissetti. Dört değillerdi ve bir daha asla olmayacaklardı ama üçün simetrisini bulmaya başlamışlardı.

Lucky, "Birkaç hafta içinde sonsuza dek yok olacak olması çok tuhaf," dedi, Parkın karşısındaki dairelerinin saklı olduğu yere bakıyordu. Kolunu Avery'ye doladı ve başını onun omzuna yasladı. "Üzgünüm," dedi. "Ama aynı zamanda rahatladım, biliyor musun?"

Bonnie ve Avery başarıyla onayladılar. Avery, her nasılsa, evlerini parçalara ayırma sürecinde New York'un nihayet onlara yeniden tek bir ev gibi gelmeye başladığını düşündü.

"Asıl soru şu..." dedi Bonnie. "Ranzalar kimde kalacak?"

Avery güldü.

"Sanırım resmi olarak veda etme zamanı geldi. Sadece otuz yıl sürdü. Hem zaten" - Bonnie'yi omzuyla dürttü - "Pavel'i ranzada yatacak biri olarak görmüyorum."

Kendisine umutla bakan kız kardeşine döndü. Güneş yüzünü sarıya boyamıştı ve bu ballı ışıktaki sanki

Altınla kaplanmış bir şey. Avery onun kızarmasını ya da konuyu değiştirmesini bekledi ama o sakinliğini korudu.

"Yatağını olduğu gibi seviyorum," dedi Bonnie.

Genişçe gülümsedi. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Bonnie karakteristik bir soğukkanlılıkla onlara daire satıldıktan sonra Pavel'in yanına taşınacağını söylemişti ve ikisi de onu sorguya çekerken acımasızca, Bonnie, formuna sadık kalarak, pek bir şey teklif etmemişti. heyecan verici detaylar. Onlara Pavel'in de yıllardır ona aşık olduğunun ortaya çıktığını söylemişti. Bu ifşaattan sonra Avery kız kardeşini hiç bu kadar kendi evindeymiş gibi görmemişti.

Avery simidinden bir ısırık aldı ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Oyun parkının yakınında oturuyorlardı, çocukların keskin çığlıkları Oturdıkları banka doğru parlayan oklar. Avery simidinin kalanını folyosunun içine bıraktı.

"Çocuk istiyor musunuz?" diye sordu aniden.

Bonnie dudağındaki krem peynir parçasını sildi ve ona tuhaf bir bakış attı.

"Ben ve Pavel mi? Bence biraz erken, sence de öyle değil mi?"

"Genel olarak demek istedim," dedi Avery. Lucky'yi de dahil etmek için döndü. "İkiniz de. Büyürken çocuk istiyor muydunuz? Şimdi istiyor musunuz?"

Bonnie bunu düşündü.

"Çocukları seviyorum ama kariyerim yüzünden... Bunu hayal bile edemiyorum." Gülümsedi. "Belki emekli olduğumda."

Avery Lucky'ye baktı.

"Peki ya sen?"

Lucky elindeki simitten bir parça yutarken yüzünü buruşturdu.

"Dostum, şu anda sadece kendimi hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Ama biliyorsun, değil mi?" Bonnie Avery'ye sordu. "Chiti yumurtalarını dondurmamış mıydı?" Avery oyun alanına doğru baktı.

"Nicky gerçekten çocuk istiyordu," dedi. "O bunun için yaratılmıştı." Bonnie başıyla onayladı. "En iyi anne o olurdu."

"Mm-hmm," diye mırıldandı Lucky onaylayarak. "Bizimkinden çok daha iyi." "Atlamak için pek de yüksek bir çıta sayılmaz," dedi Avery. Sonra kendini suçlu hissederek

"Ama elinden geleni yaptı." diye ekledi.

"Adil." Lucky burnunu çekti, sonra aniden güldü. "Tanrım, hepimizin Nicky'nin o vegan trompetçi tarafından hamile bırakılacağını düşündüğümüz zamanı hatırlıyor musun? oyuncu?"

"İyi biriydi, değil mi?" diye sordu Bonnie.

"Çok vejetaryendi," dedi Avery.

"Yani?" dedi Bonnie.

"Kolunda nesli tükenmekte olan türlerden oluşan bir dövme vardı," dedi Avery. "Sıska kutup ayısı!" diye bağırdı Lucky ve hepsi güldü.

Lucky, "Üniversitede çıktığı onca erkek arkadaştan sonra onun için çok tuhaf bir seçimdi," dedi.

"Chad!" dedi Avery ve hepsi tekrar güldü.

Bonnie, "Sanırım yaratıcı yönüyle bağlantı kurmaya çalışıyordu," dedi.

"Vegan cenazeye geldi," dedi Avery.

"Onu orada hatırlamıyorum," dedi Lucky.

"Onu duymadın mı?" dedi Avery. "Arkada yüksek sesle ağlayan oydu. Tamamen kendini kaybetmişti."

"Ama artık birlikte bile değillerdi," dedi Lucky. "Nicky ondan top fetişi olan o seksi fon sahibi için ayrıldı. Eskiden ona ne derdi?"

Bonnie, "Toplarımı yala ve tut," dedi ve o ve Lucky güldüler. "O cenazeden nefret ettim," dedi Avery, gözlerini önüne dikerek.

Lucky gülmeyi bıraktı ve ona baktı.

"Evet, Aves, hepimiz güldük. Belli ki."

"Bütün o diğer insanlar yüksek sesle yas tutuyor," diye devam etti Avery, sesi Flinty. "Ne biliyorlardı ki? Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorlardı?"

"İnsanlar üzgündü," diye mırıldandı Bonnie. "Bu üzücü bir şeydi." "Ama bu onların üzüntüsü değildi," dedi Avery.

"Bizimkiydi."

Lucky birdenbire, "Bazen keşke bir bebeği olsaydı diyorum," dedi. "Herhangi biriyle, bilirsin işte, Chad'le, veganla, Taşaklarımı Yala ve Tut'la, kimin umurunda? O zaman ameliyatı daha erken olabilirdi."

Avery yüzünü buruşturdu. Bunu düşünmek çok acı vericiydi.

"Çok gençti," dedi. "Ve o adamları sevmiyordu."

"Ama olsaydı," diye devam etti Lucky. "Hâlâ öyle olsa bile... En azından elimizde biri olurdu, anlıyor musun? Kısmen ona benzeyen ve bakabileceğimiz biri kalırdı."

Avery, "Kısmen onunlayız," dedi.

"Biliyorum," dedi Lucky sessizce. "Ama bir bebekle yeni bir şansımız olur. Bir bebekle, biz ..." Lucky ne söylemeye çalıştığını düşünmek için durakladı. "Daha iyisini yap," diye karar verdi kederle.

Bonnie simidinin geri kalanını dikkatlice folyoya yerleştirdi ve onlara döndü, yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"Size hiç söylemediğim bir şey var," dedi. Avery ve Lucky şaşkınlıkla ona baktılar.

"Ne oldu?" Lucky sordu.

Bonnie yavaşça yutkundu.

"Ölmeden bir gün önce, bana sordu... Bir şey alıp alamayacağımı sordu. "Spor salonunda ona ağı kesici vermemi istedi ama ben hayır dedim." Bonnie başını ellerinin arasına aldı. "Bilmiyordum. Onları alacağını bilmiyordum."

"Ah, Bonnie," dedi Avery, içgüdüsel olarak kız kardeşine uzanarak, "kimse bilemezdi. Neden bize söylemedin?"

"Onu korumak istedim," dedi. "Ya da beni. Bilmiyorum." Gözlerinde yalvaran bir bakışla ikisine de baktı. "Sizce onu korumak için Yaptın mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Avery kararlılıkla. Bonnie'nin bunu düşünmesine bir saniye bile dayanamazdı. "Sen doğru olanı yaptın."

Bonnie, "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... Yaptığı şeyi," dedi.

Sessizce oturup önlerine baktılar. Nicky'ye ne olduğunu adlandırmak bile hâlâ zordu. *Aşırı doz* her zaman başka birinden, kendine güvenen, yetenekli kız kardeşlerine hiç benzemeyen birinden bahsediyorlarmış gibi geliyordu.

"Bir tek sen değildin," dedi Lucky sessizce. "Zorlandığını, ağı kesici ilaçları bırakmak istediğini biliyordum."

"Öyle mi?" diye sordu Bonnie.

"Okulunda bir dilek ağacı vardı," diye açıkladı Lucky. "Dileklerimizi kâğıt parçalarına yazar ve ağaca bağlardık. Onun haberi olmadan onunkine baktım ve dilediği şey buydu. *Artık hap yok*. Gördüm ama daha sonra inkar etti ve ben de zorlamadım. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim... Ya da denemeyecek kadar kendimle ilgiliydim, bilmiyorum."

Lucky başını öne eğdi. Avery bir elini onun sırtına koydu. "Ben de biliyordum," dedi Avery. "Derinlerde bir yerde. Onun gözleriydi."

Nicky'nin göz bebekleri giderek daha sık küçük siyah noktalara dönüşüyordu. Avery bunu fark etmişti çünkü bu ona Freja'nın gözbebeklerinin büyüdükten sonra iğne ucu kadar küçüldüğünü hatırlatmıştı; bu, Avery'nin kendi gözlerinin nasıl görüldüğünün bir aynasıydı. Ama Avery bunun aynı şey olmadığına kendini ikna etmişti.

"İkinizin de beni dinlemenizi istiyorum," dedi Bonnie ve Lucky'ye dönerek. "Onun yaptıklarını anlamlandırmak istediğimizi biliyorum ve daha fazlasını yapmadığımız için kendimizi suçlamak bunun bir yolu, ama hiçbirimiz

ona olanları değiştiremezdi." Annelerinin söylediklerini düşündü.

"Hiçbirimiz o kadar önemli değiliz."

Bir grup güvercinin gökyüzüne doğru tirbuşon gibi dönerek mavilikte kayboluşunu izlediler.

"Ama bununla nasıl yaşayacağız?" Lucky usulca sordu.

Bu, hepsinin geçtiğimiz yıl boyunca kendilerine şu ya da bu şekilde sordukları soruydu. Bu kederle nasıl yaşayacakları. İçinde kız kardeşlerinin olmadığı bir hayatı nasıl sevecekleri. Avery iç çekti.

"Sanırım babam bize söyledi," dedi Avery.

"Cenazede." Lucky başını kaldırıp baktı.

"*Tiffany'de Kahvaltı olayı*," diye mırıldandı. "*Hafifçe git*. Ama nasıl?"

"Bunu zaten yapıyorsun," dedi Avery. "Artık içmiyorsun.

Kendine iyi bak, bu hafif bir şey olacak."

Bonnie başını sallayarak, "Haklı," dedi.

"Peki ya siz ikiniz?" Lucky sordu. "Nasıl *gidiyor*?" Avery Bonnie'ye baktı.

"Şey," diye başladı Bonnie. "Benimle dalga geçme... ama bazen Tanrı'yla konuşuyorum."

"Tanrı mı?" diye tekrarladı Avery.

Bonnie, Tanrı fikrinin Avery'yi rahatlatması için Ronald McDonald da diyebilirdi.

"İsa Mesih ya da onun gibi bir şey değil," diye hemen açıkladı Bonnie. "Bu farklı bir tür Tanrı, benim uydurduğum bir tür. O, ya da O, ya da ne diyeceğimi bilmiyorum, benim konuşabileceğim biri. Ve sanırım onlar Nicky'yi tekrar görene kadar peşini bırakmayacağız."

"Gerçekten bir şeyin ona göz kulak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Lucky, sesi umutla yükselmışti.

Bonnie başını salladı.

"Anlıyorum."

Lucky yumuşak bir sesle, "Güzel," dedi.

"Buna inanmak istiyorum Bon..." dedi Avery. "Ama dürüst olmak gerekirse, inanabileceğimden emin değilim."

"Buna inandığima inanabilir misin?" diye sordu Bonnie. "Bunun yardımı olur mu?"

Avery bunu düşündü. Bonnie'ye herhangi bir şeyin yardım edebileceği fikri onu da rahatlatıyordu - bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Belki," dedi. "Belki olabilir."

Sessizliğe gömüldüler ve gençliğin tüm coşkusunu ve dehşetini barındıran çocukların oyun sesini dinlediler. Avery'nin düşünceleri, her zamanki gibi,

Chiti ile olan hayatına geri döndü. Bonnie onlara gerçeği söylemişti; şimdi o da söylemeliydi. Kız kardeşlerine döndü.

"Sıçıp batırdım çocuklar," dedi. "Gerçekten sıçtım batırdım."

Lucky simidini göstererek, "Sana haşhaş tohumu almamanı söylemiştim," dedi. Bonnie Lucky'ye susması için bir bakış attı.

"Ne oldu?" Bonnie, Avery'ye doğru eğilerek sordu.

Avery derin bir nefes aldı.

"Başka biriyle yattım." Avery nefes verdi. "Ve bu konuda yalan söyledim. Ve Sonra Chiti'ye bir bebek sözü verdim ve ben... Yapamam. Bunu yapamam. İstemek istiyorum ama yapamıyorum. Bu... Ben böyle biri değilim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Bonnie.

Avery onlara baktı. şaşırdığı her halinden belli olan Bonnie uzun bir nefes verdi. Bu arada Lucky etkilenmemiş görünüyordu.

"Demek olan *buydu*," dedi. Avery ona kuşkulu bir bakış attı. "Biliyor muydun?"

"Biriyle yatma kısmı, bebek meselesi değil. şüphelerim vardı."

"Nasıl?" diye sordu Bonnie.

"Chiti bana B planını gösterdi. Benim olduğunu sanıyordu."

"İşte bu yüzden bana ikiyüzlü dedin," dedi Avery, nihayet kavgalarının o parçasını bir araya getirerek. "Bunun sadece hırsızlık yüzünden olduğunu sanıyordum."

"Ne hırsızlığı?" diye sordu Lucky.

Avery, "Beş parmak indirimiyle ilgili biraz sorun yaşıyordum," dedi. "Ama artık bunu durdurdum."

"Avery!" diye haykırdı Bonnie, şok olmuş görünüyordu. "Ne oluyor be?" Avery ona umutsuz bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Dürtü kontrolü sorunlarım var."

Lucky kuru bir kahkaha atarak, "Kulübe katıl," dedi.

"Siz ikiniz..." Bonnie başını salladı, sonra Lucky'ye döndü. "Neden bana B planından bahsetmedin?"

"Ya da *ben*?" diye
ekledi Avery. Lucky
Avery'ye döndü.

"İyi bir yerdeydik ve bunu mahvetmek istemedim. Ve-" Bonnie'yle
yüzleşmek için döndü. "Bunu söylemek bana düşmez."

Bonnie bunun adil olduğunu göstermek için yüzünü buruşturdu,
sonra Avery'ye baktı. "Chiti biliyor mu?" diye sordu.

Avery başını salladı.

"Başka biriyle yatmakla ilgili, bebekle değil," dedi. "O
öğrendikten sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve buraya gelmemin
nedeni de kısmen buydu." Şaşkın bir sessizlik içinde oturdular. Sonunda
Lucky alçak sesle bir ıslık çaldı.

"Bir söylenti duymuştum," dedi. "Ama şimdi doğru
olduğunu biliyorum." Avery paniklemiş bir ifadeyle ona
baktı.

"Dedikodu mu? Benim hakkımda mı?"

"Evet." Lucky başını salladı. "Aslında mükemmel
olmadığınızı." Avery rahatlayarak homurdandı.

"Ne zaman mükemmel olduğumu iddia ettim ki?"

Şimdi gözlerini devirme sırası Bonnie ve Lucky'deydi.

"Tamam," diye kabul etti Avery. "Size bir ya da iki kez bu izlenimi
vermeye çalışmış olabilirim. Ama bunun tek nedeni... Bilmiyorum,
ailelerimizden sonra hayatınızda sağlam bir insan olmasını istememdi. Ve
ben

Gençken çok fena çuvalladım, hepinizi öylece bıraktım, bir yetişkin olarak
bunu biraz fazla telafi etmiş olabilirim."

"Görünüşe göre artık fazla telafi etmiyorsun," dedi Lucky.

Avery ona acı dolu bir bakış attı. "Özür dilerim," dedi. "Çenemi kapatacağım."

Avery dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini önünde kavuşturdu,
değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağı, özellikle yorucu bir oyunu
izleyen bir koç gibiydi. Önüne bakarken çenesi seğirdi.

"Hepsi benim hatam," dedi.

"Chiti ile ayrılacağınızı düşünüyor musun?" Bonnie sordu.

"Bilmiyorum. Her türlü hakkı var. Her hakkı," diye tekrarlardı sessizce.

"Chiti'yi seviyorum..." dedi Bonnie.

Avery göğsünde bir çöküntü hissetti. Kız kardeşlerinin de kalbini

kırıyordu. Onlara örnek olmak için o kadar uzun zaman harcamıştı ki

Evliliğin -hayatın!- ebeveynleri tarafından kendilerine sunulan modelden farklı, daha iyi olabileceğini kanıtlamak. Onlara umut vermek istemişti ama bunun yerine başka bir hayal kırıklığı olmuştu. Bonnie elini kızının üzerine koydu.

Sırtını. Yumuşak ve ağırdı, dost canlısı bir ayının pençesi gibiydi. "Ama olduğun kişi olmalısın," dedi Bonnie.

Avery kendini Bonnie'ye bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başını ellerinin arasına aldı ve ürpertici bir iç çekti.

"Bana kızgın olman sorun değil," dedi parmaklarının arasından. "Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum."

Lucky banktan indi ve Avery'nin önünde diz çöktü. Avery'nin ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve tuttu. Kemikli tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Bak," dedi Lucky. "Biz senin kardeşleriniz. Ne yaparsan yap, biz Nihayetinde senin tarafındayım. Birini öldürebilirsin, ben de cesedi gizlice bize getirmene ve küveti hidroklorik asitle doldurmana yardım ederim. gizlice imha edin."

Avery gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Bu garip bir şekilde spesifik," dedi.

"*Bundan* hoşlanmazdım ve *hoşlanmıyorum* da," dedi Lucky. "Ama yapardım." Bonnie ikisine de daha yakın olmak için yana kaydı.

"Ben de," dedi Bonnie. "Şu küveti doldur."

AVERY LONDRA'YA GÜNEŞ DOĞARKEN DÖNMÜŞTÜ. Heathrow'dan bir taksiye binerek yavaş yavaş uyanan sokaklardan geçti.

Teslimat kamyonları restoranların önünde rölantide çalışıyor ve erken kalkan dükkân sahipleri kafesli metal kapıları açarak vitrinlerini

sergiliyorlardı. Şeftali rengi bir güneş gökyüzüne yayılmış, mor ve mavi bulutları dağıtıyordu. O, sabahın erken saatlerinde

Hampstead'deki adreslerine ve son sekiz yıllarını birlikte geçirdikleri güzel, harap tuğla eve baktılar. İzin vermek

sessizce içeri girdi ve doğruca üst kata çıktı. Chiti yataklarında uyuyordu, koyu renk saçları krem rengi yastık kılıfının üzerinde topuz yapılmıştı.

Chiti'nin Avery'nin mavi pamuklu pijamalarından birini giydiğini fark etti, birbirleri seyahatleyken ve birbirlerini özlediklerinde hep yaptıkları bir şeydi bu. Avery'nin içeri girme sesiyle Chiti kıpırdandı.

"Sen misin?" diye mırıldandı.

Avery başını salladı, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. Chiti uzun yıllar boyunca dönmek istediği eviydi.

"Daha erken," dedi Avery.

Bavuluna uzandı ve sapını gergin bir şekilde uzatıp geri çekti, sonra durdu ve yatağa oturmaya gitti.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedi usulca.

Bir dakika bile beklerse kendini bundan vazgeçirip kaçınılmaz olanı daha da uzatma ihtimali olduğunu biliyordu. Chiti doğruldu ve kollarını yorganın altında dizlerine doladı. Bakışları

Daha önce yumuşacık ve sıcacık olan uykusu soğudu.

"Bekliyordum," dedi.

"Chiti," dedi sessizce. "Sana söylemediğim daha çok şey var. New York'a gitmeden önce söylemediğim için üzgünüm ama doğru olduğunu bilmem gerekiyordu."

Chiti'nin kendini desteklediğini gördü. Avery derin bir nefes aldı. "Bebek sahibi olmak istemiyorum."

Sanki Chiti'yi dik tutan son görünmez iplik de kopmuştu. Yatak başlığına yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. Avery hemen geri almak istedi, ona Chiti'nin ellerini yüzünden çekmek, alnını düzeltmek, şakaklarını öpmek, onun yanına yatmak ve bütün gün sevdiği, onu çok iyi ve çok uzun zamandır seven bu kadınla orada kalmak. Chiti konuştuğunda sesi yenilgiyle kısılmış, suçlamalardan arınmıştı.

"O zaman neden öyle söyledin?" diye fısıldadı.

Avery, "Ben de bir tane istedim," dedi. "Bunun yeterli olacağını umuyordum." Chiti başını salladı ve ellerini önünde birleştirdi.

"Annemin sözünü dinlemeliydim," dedi.

Avery nabzının hızlandığını hissetti. Ganishka ona hiç ısınmamıştı, bu doğrudu, ama soğukluğu Avery'nin bir insan olmasından çok Amerikalı olmasından daha önemliydi. Sanki Ganishka başından beri haklıymış gibi davranmak adil değildi; Chiti'ye yedi-sekiz yıl boyunca iyi bir ortak olmuştu, bunun hâlâ bir anlamı olmalıydı.

"Benden hiç hoşlanmadı," dedi

Avery. Chiti başını salladı.

"Oh, o değil. Ya da *sadece* o değil," dedi. "Annelik için biçilmiş kaftan olmadığını söyledi."

Avery kaşlarını çatı. *Lanet olası Ganishka*, diye düşündü. Avery hakkında sanki onu tanıyormuş gibi konuştuğu için ona kızdı. Ona daha da çok kızdı.

haklı olmak. Ganishka'nın anlamadığı şey, Avery'nin çoktan bir anneydi. Kız kardeşlerini büyütmüştü; onun için bu yeterliydi.

"Nereden bilecek ki?" diye sordu, hissettiği savunmacılığın sesine sızmasına izin vermemeye çalışarak. Chiti içini çekti ve sıkılı ellerini bıraktı.

"Çünkü öyle değildi," dedi. "Ve sanırım birbirinize sandığından daha çok benzediğinizi düşünüyor."

Avery o anda Chiti'nin kederinin rengini gördü. En koyu çivit rengiydi, okyanusun en uzak kısımları gibi neredeyse siyah olacak kadar koyu. Bu renk

İndigo kadar eski bir kederdi ve o eski boya gibi kökeni Hindistan'daydı. Chiti'nin annesi sevgi dolu bir anne değildi. Chiti yıllar boyunca Avery'ye birçok kez farklı bir çocuk yetiştirmek, bebeğine tüm ilgisini, merakını ve şefkatini göstermek istediğinden bahsetmişti.

mahrum bırakılmıştı. Şimdi Chiti tam olarak seçtiği şeyi seçmişti.

Kaçmaya çalışıyordu, anne olmak istemeyen bir annenin yerine anne olmak istemeyen bir eş. Bu gerçek, kollarında ölü doğmuş bir bebek gibi ağırlaşmıştı.

Avery yatakta karısının yanında kaldı. Artık içlerinde öfke yoktu; her zaman altında yatan hüznle baş başa kalmışlardı. Avery bu kurşunu, kalbi kırık sessizlik yerine bağırmayı tercih ederdi.

Chiti'nin elini tuttu.

"Anne olacaksın," dedi. "Olacaksın."

Bunu kısmen kendi suçluluk duygusunu hafifletmek için söylediğini biliyordu ama aynı zamanda buna inanıyordu, inanmak zorundaydı. Chiti onun elini sıktı.

"Bunu seninle yapmak istedim," dedi.

"Biliyorum."

Chiti umutla başını kaldırdı.

"Yapamayacağına emin misin?" Avery başını salladı.

"Eminim."

Chiti de yavaşça başını salladı.

"Başladığımız yolun ... üzerine bir ilişki inşa etmek için zor bir temel olduğunu hep hissettim. Bu utanç beni hiç terk etmedi."

Avery şaşkınlıkla ona baktı.

"Utanacak bir şey yok. Terapistler müşterileriyle çıkar. Olur böyle şeyler."

Chiti üzüntüyle başını salladı.

"Benim utancımı ortadan kaldıramazsın, tıpkı benim seninkini kaldıramayacağım

gibi."

Yarattıkları ev çeşitli iniltilerini salarken birlikte oturdular. Yatağın altındaki döşeme tahtaları gıcırdadı. Perdeler iç çekti. A Alt kattaki boru çınladı. Dışarıda, telefonuyla yüksek sesle sohbet eden biri yürüyordu. Buranın pencerelerini hiç açmamışlardı. Avery çift camlı olduğunu düşündü.

"Özür dilerim," dedi Avery. "Charlie için. Her şey için. Bunu asla hak etmedin."

"Haklısın," dedi Chiti. "Ben yapmadım." Avery ile yüzleşmek için hafifçe yana kaydı. "Nicky hakkında söylediklerim için de özür dilerim. Onu kurtaramazdın. Kimse kurtaramazdı. Bunu biliyorsun değil mi?"

Avery başını salladı. Konuşmanın, Chiti'yle hissettiklerini paylaşmanın bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti, çünkü bu bir şeyi değiştirmeyecekti ama Chiti'nin istediği buydu.

"Onu özlüyorum ve onu özlüyorum ve onu özlüyorum," diye başladı. "Ve bu duygunun sona ermesini bekliyorum çünkü diğer tüm duygular sona erdi, nasıl olursa olsun

yoğun, ne kadar zor olursa olsun- ama bu olmayacak. Kayıpların sonu yok. Önceden de hayat vardı, şimdi de var. Ve ben bunu kabullenemiyorum. Onu sonsuza dek özlemek zorunda kalacağımı kabullenemiyorum. Asla rahatlama olmayacak. Asla bir kavuşma olmayacak. Keşke bir Tanrım olsaydı. Keşke ölümden sonraki hayata ya da herhangi bir şeye inanıyordu. Ama kafamın içinde onunla konuşmaya çalıştığımda, yanıt alamıyorum. Onu duyamıyorum. Ve onu hissedemiyorum. Elimdeki tek şey bu kayıp. Ve bir yanımda bunun bitmeyeceğine seviniyor çünkü tek sahip olduğum şey bu. beni ona bağlamak zorundasınız."

Avery elini yüzünde gezdirdi. Bunu söylemek için uzun zamandır bekliyordu ve şimdi buradaydı, kendini tutmasının bir anlamı yoktu.

"Ama ben yeterince güçlü değilim, Chiti," dedi. "Olacağımı sanmıştım ama değilim. Bu yüzden kayıpları kesmeye çalışıp duruyorum. Ve evet, bir süredir

sigara içiyordum ve hırsızlık yapıyordum. Evliliğimize ihanet ettim ve sana yalan söyledim... Birlikte hayatımızı mahvettim. Her şeyi farklı şekilde ele almam gerektiğini biliyorum. Neden yapmadığımı anlayamıyorum. Tek bir kişi olduğumu sanıyordum.

Nicky ölmeden önce, ama görünüşe göre değilim. Bir yıldır beni kaybettiğini söylediğini biliyorum ama ben de kaybettim. Onu kaybettim ve kendimi kaybettim. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

Chiti elini Avery'nin elinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı. Avery affedilmeyi bekledi ama sadece boyun eğme gördü.

"Belki de bunun nedeni yeni birine dönüşüyor olmanızdır," dedi.

BİR SAAT SONRA, VISH eski püskü Mini Cooper'ıyla Chiti'yi almaya geldi. Avery, parlak bir güneş sabah gökyüzüne tırmanırken en üst basamakta durdu ve onun Chiti'yle birlikte arabasını bavullarla doldurmasını izledi. Vish, Avery'ye şaşkınlık ve incinmişlik dolu bir bakış fırlattı. Boğazındaki yumruyu yuttu ve ona seslenme isteğine direndi. Onu da kaybetmekte olduğunu fark etti.

Onlar gittikten sonra, Avery büyük boş evin etrafında dolaştı. O Yatağın üzerinde hâlâ Chiti'nin uyuyan bedeninin izlerinin bulunduğu yatak odasına bir göz attı, sonra mutfığa çekildi. Fişi prize taktı Çaydanlığı çay yapmak için kaynattı, kendi kendine hayıflanarak gülümsedi; bu tam da annesinin yapacağı şeydi. Ama su kaynamadan önce, Avery Gitmek. Sessizliğe dayanamıyordu. Mayosunu ve bir çift eşofman altını giydi, sonra ön kapıyı açarak Heath'e doğru ilerledi. Londra'ya taşındığından beri hep Hampstead Kadınlar Göleti'nde yüzmek istemişti. Bugün, bunu yapacaktı.

Parka girdiğinde, yukarıdaki ağaçlardan bir avuç dolusu zümrüt yeşili muhabbet kuşu fırladı. Heyecanlı bir konuşmayla birbirlerine seslendiler, Havayı ciyaklamalarıyla dolduruyorlardı. Şehre ilk taşındığında Avery, şehrin göbeğinde özgürce uçan bu parlak kuşların görüntüsüne hayret etmişti.

gri, sessiz Londra. Chiti ona bu tuhaf varlıklarından Jimi Hendrix'in sorumlu olduğuna dair şehir efsanesini anlatmıştı; iddiaya göre Hendrix, Carnaby Caddesi'ne bir kuş kafesi taşımış ve tantana yapmadan Adem ve Havva adında bir çift halka boyunlu muhabbet kuşu yetiştirdi. Artık Croydon'dan Crouch End'e kadar her yerde görülebiliyorlardı ama çoğu Heath'in vahşi bolluğunu tercih ediyordu. Avery kuşların kuzeye uçuşunu izledi.

Soluk mavi gökyüzünde küçük bir yeşil lekeden başka bir şey olmayana kadar, hiçbir şey olmayana kadar izledi.

Saat yediyi henüz geçmişti; gölet, süzülen bir grup yaban ördeği ve boynu kararlı bir kaplumbağa gibi öne doğru çıkık, yavaşça yüzen yalnız yaşlı bir kadın dışında boştu. Avery eşyalarını soyunma odasına girdi ve ahşap iskeleye çıktı. Serin hava teninin etrafında fısıldadı. Göletin etrafındaki yapraklı ağaç gölgesi, sanki kibarca kendilerini yeniden düzenliyormuş gibi iç çekip hışırdadı. Metali kavradı

tırabzanlar ve alttaki suya indi. Soğukluk onu boynuna kadar kaplarken keskin, istemsiz bir nefes verdi. Sallanıyordu, saçları ve nefesini tuttu. Sonra su yüzeyinin, dünyanın kendisinin altına kayd.

Aşağıda her şey sessizdi. Gölet suyu, ipeksi ve yağ gibi kalın, teninin üzerinde kayıyordu. Sıvı yudumlar ve tıslamalar kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Minik

Parıldayan kabarcıklar tenini inciler gibi kapladı, sonra düşünceler gibi sürüklenip gitti. Işık konileri başının üstündeki suyu deldi. Kendini daha derinlere itti, ışık arkasından çekiliyordu. Daha serin derinliklere doğru ilerlerken sallanan sazlar ayak parmaklarına değdi. Aşağıda çamurdan karanlık bir zemin vardı, güneşin

uzandı ama dokunamadı. Kendini yataya bıraktı ve vücudunun en serin derinliklere batmasına izin verdi. Göletin yatağına usulca düşerken çamur bacaklarının arkasını ve omurgasını emdi. Gözlerini kapadı ve nefes verdi.

Avery üç kız kardeşine de yüzmeyi öğretmişti. Sıgılıkta durmuş, ellerini karınlarının altına koyarak çırpınan bedenlerini havada tutmuştu. Onlar yutkunup sıçrarken, gözleri klor ve gözyaşlarıyla kızarıırken bile durmalarına izin vermemişti. Kendilerini güvende tutabileceklerini bilmesi gerekiyordu. İçlerinde en iyi yüzen Nicky olmuştu. Avery onu şimdi görebiliyordu,

Suyun pırıltılı yüzeyinin altından süzülüyordu, soluk bir bulanıklıktı. saçları yılan gibi kıvrılırdı. Nefesini hepsinden daha uzun süre tutabilir, Avery'nin kalbinin panikle sıkıştığını hissedeceği kadar uzun süre kaybolabilirdi. Ama her zaman, o uzun sessizlikten sonra, nefes alışının sesi gelir, kaygan kafasının dışarı fırlayışının coşkulu görüntüsü duyulurdu. Şimdi kız kardeşini görüyordu, uzakta, ışıltılı bir genişlikte, gülümsüyor ve el sallıyordu, kendine hayret ediyordu, Avery'nin de hayret edip etmediğini görmek için dönüyordu.

Nicky son anlarında ne düşünmüştü? Biliyor muydu? Artık savaşmak zorunda olmamak bir rahatlama mıydı? Hissetmemek? Su Avery'nin etrafını sarmış, ısrarcı ve çağırıcıydı. Yukarıda, Bonnie ve Lucky güvendedeydi.

Artık onları terk edebilir miydi? Özgür olabilir miydi? Avery gözlerini açtı. Soluk ışık uzaklarda dans ediyordu. Ciğerleri ağrıyordu. Bu aşk çok fazlaydı. Sonra hissetti, bacakları altından tekme atarak onu dikleştirdi. Tabanları çamura battı, sonra itti. Binlerce karanlık gelgit onu çekti. Kendini iterken sırtını döndü ama durmadı. Avuç içleri suyu kenara itti, sanki gün ışığını içeri almak için ağır perdeleri aralıyormuş gibi. O yaklaştıkça su daha da ısınıyordu. Yüzmeye devam etti. Neredeyse varmıştı. Işık başının üzerinden alkış gibi geçti. Nefes nefese kalarak yüzeye çıktı.

SONSÖZ

ON YIL SONRA KIZ KARDEŞLER KUZEYDEN VE GÜNEYDEN GELDİLER. Morningside'da Heights'ta, şu anda ders verdiği Columbia Üniversitesi kampüsünden birkaç sokak ötede, Avery yataktan kalktı ve uyuyan figürü öptü onun yanında. Kadın kıpırdandı ve mırıldandı.

"Oluyor mu?" diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Şimdi onu görmeye gidiyorum," diye fısıldadı Avery.

"Uyumaya devam et." Kadın yanağını yastıktan kaldırdı.

"Ona sevgimin her zerresini ver," dedi.

Avery kadının örgülü başını okşadı ve dudaklarını şakağına değdirdi. Yatağın yanındaki sandalyeden giysilerini almak için döndü ve usulca odadan çıktı, kapıyı kapattıktan sonra odadaki ışığı yaktı. oturma odası ve mutfak. Çabucak giyindi, pijamalarını buruşturdu, sonra mutfak musluğundan yüzüne su sıçrattı. Lavabonun yanında büyük pembe bir Smeg buzdolabı vardı. Ayrılmadan önce tezgahın altına bir alyans aldı ve taktı.

YÜZ YİRMİ BLOK güneyde, Tribeca'da, Lucky çıkış yapmaya çalışıyordu. Resepsiyondaki genç adamın gitmesine izin vermemesi dışında, bulunduğu lobi orta düzey bir otele ait olabilirdi.

"Ama sokağa çıkma yasağından sonra," diye tekrarladı.

"Biliyorum." Ona bir gülümseme gönderdi. "Ama bence bu hafifletici bir neden teşkil ediyor."

Hâlâ yirmili yaşlarının başında olan adam endişeyle etrafına bakındı. Saçlarını sarkık bir şekilde topuz yapmıştı ve giydiği kıyafet, ironik olmayan bir şekilde Lucky

Tahminen, üzerinde D.A.R.E. logosu olan bir tişört.

"Bunu yapmaya yetkim olduğunu sanmıyorum," dedi. "Buraya yeni başladım."

Lucky masaya doğru eğildi ve gözlerini ona dikti. Kısa süre önce koyu kızıla boyanmış uzun saçları omuzlarından öne doğru dökülüyordu.

"Ama bak, bu hayatta bir kez olacak bir şey," dedi parmağını masanın üzerinde döndürerek. "Bunu kaçırmama sebep olmak istemezsin, değil mi?"

Adam kızardı ve kucağına baktı. "Bilmiyorum dostum..."

"Lütfen?" diye mırıldandı. "Benim kahramanım olursun."

Yirmili yaşlarında olduğundan biraz daha çizgili ama yine de karşı konulmaz, yine de güzel olan yüzüne baktı, sonra biraz daha kızardı.

"Bak, seni görmedim, tamam mı?" dedi.

Lucky masanın kendi tarafından sevinçle ellerini çırpı, sonra da topuklarının üzerinde döndü.

"Sen bir efsanesin!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Memnun olduğu her halinden belli olan adam arkasından bir şeyler seslendi ama kadın çoktan döner kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Avery taksiyle aşağı şehre doğru giderken, kelimeleri okumadan e-postaları arasında gezindi ve ardından uluslararası saat uygulamasını kontrol etti.

Saat

Delhi'de sabah dokuz buçukta. Mükemmel. İkinci çalışta cevap veren Chiti'yi aradı.

"Oluyor mu?" diye sordu Chiti.

"Hastaneye gidiyorum," dedi Avery.

"Aman Tanrım! Nasıl hissediyorsun?"

"Gergin!"

"Bu normal, ama her şey yoluna girecek. Bonnie bir öküz."

"Emekli olduktan sonra onu bir daha hastanede ziyaret etmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm."

"Bu senin kız kardeşin, sürprizlerle dolu. Ya Pavel?"

"Beni ararken yarı yolda Rusça konuşmaya başladı, ama özü şimdi gelmemdi."

Chiti telefonda mırıldandı. "Orada olman çok iyi," dedi. Avery başıyla onayladı.

"Azad nasıl?" diye sordu.

Çocuğun sekiz yaşında olduğuna inanamıyordu. Avery ve Chiti boşanalı on yıl olmuştu; Chiti, Avery New York'a döndükten bir yıl sonra bir donör aracılığıyla ona hamile kalmıştı. Hintçe'de *Azad*, *özgür ve bağımsız*.

"O ve Ganishka hala çok samimiler. Biz konuşurken ona eski Bolex kamerasını kullanmayı öğretiyor. Gelecek hafta eve gitmemizi istemiyor. Fatima nasıl?"

"Turne yorgunluğu var ama kitap iyi gidiyor."

"Bu arada Londra'daki okuması için bilet aldım."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben de istedim."

Avery gülümsedi.

"Bak, hastaneye varmak üzereyim, sadece haber vermek istedim." "Haber verdiği için sevindim. Ona kalbimde olduğunu söyle."

Avery telefonu kapattı ve pencereden dışarı, karanlık New York sokaklarına baktı. Saat gece yarısını geçmişti ama barların hepsi hâlâ açıktı, insanlar kapı önlerinde sohbet ediyor ve sokak köşelerinde sigara içiyorlardı. Avery haftada iki kez sabah sekizde İleri Şirketler Hukuku semineri veriyordu ve bu yüzden nadiren bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalabiliyordu ama şehrin gece hayatı hâlâ geliyordu. Her zaman, diye düşündü memnuniyetle, sekiz saat uykuya ihtiyaç duymayan gençler olacaktı.

LUCKY bir paket Marlboro almak için metro girişindeki BODEGA'ya da l d ı . Birkaç ay önce yine bırakmıştı ama bu gece özel bir gündü ve küçük bir ikramı hak ettiğini düşündü. O bir

Dükkânda hâlâ satılıyor olması onu rahatlatmıştı; artık herkes elektronik sigara içiyordu ve vergiler yüzünden sigara bulmak zordu. Adam sigarayı alırken kendi kendine gülümsedi.

Tezgâhın arkasındaki görevli paketi ona uzattı; haftalardır refakatçileri ya da iyileşmekte olan diğer bağımlılardan oluşan bir grup olmadan tek başına dışarı çıkmamıştı. Tam ödeme yapacaktı ki son anda bir kalıp sütlü çikolata aldı. Bonnie şeker isteyebilirdi. Üniversite çağındaki bir grup Öğrenciler kapıdan içeri girerek buzlu bira dolaplarına doğru ilerledi. Elbette, diye düşündü Lucky, bugün cuma gecesiydi. Unutmuştu ve bu iyi bir şeydi.

Bakkalın önünde durdu, şans getirmesi için paketin içindeki sigaralardan birini ters çevirdi -yirmi yılı aşkın bir süredir bu alışkanlığı vardı- sonra bir tane daha yaktı, tüyler ürpertici bir zevk duygusuyla içine çekti. İçlerinden biri onu fark ettiğinde, üniversite öğrencileri biralarını alıp heyecanla birbirlerine bağırarak geri dönüyorlardı.

"Dur bir dakika, sen Lucky Blue değil misin?" Arkadaşını tokatladı. "Kahretsin, öldüğünü falan sanmıştım!"

Lucky ellerini bir havari gibi kaldırdı.

"Ve yine de yeniden doğdum."

"Bir fotoğraf çekilebilir miyim?"

Lucky razı oldu ve iki genç adamın selfie çekmek için iki yanında sandviç yapmasına izin verdi. Sigarayı çıkarmayı düşündü, sonra sigaranın yanından sarkmasına izin verdi.

Dudakları. Siktir et; o kimsenin rol modeli değildi.

"Hey, kız arkadaşım sana kafayı takmış," dedi içlerinden biri, iri bir kolu kızın omuzlarına sararken. "Bunu gördüğünde çıldıracak. Glastonbury'de sahneden düştüğün o video var ya? *Çılgınca*."

Lucky, fotoğraf çekilir çekilmez kendini onların kucağından dışarı attı.

"En iyi zamanım değil," dedi. "Ama hizmet etmek için yaşıyorum. Şimdi, beyler, izninizle."

Bir eliyle onları selamladı, diğer eliyle sigarasını söndürdü ve metro merdivenlerinde gözden kayboldu.

Lucky çalımlarla içeri girdiğinde Avery hastane lobisinde bekliyordu. Avery bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ o manken yürüyüşünü yok edemediğini düşündü. Ayağa kalktı ve kız kardeşine sarıldı.

"Bu hafta nasıldı? Çipini aldın mı?" Lucky ona keskin dişli bir sırıtışla karşılık verdi.

"Pazartesi toplantısında 60 gün."

Avery onun sırtını sıvazlayarak biraz daha dayanmasını sağladı.

"Seninle gurur duyuyorum." Lucky'nin saçlarını kokladı. "Ama yine sigara içiyorsun." "Bağımlılıklarımızla bizi öldürecekleri sıraya göre mücadele ederiz!" diye tekrarladı Lucky

Neşeyle topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı ve kız kardeşi, onu rahatlatmak için güldü. "Tur adamınızla randevularınızı ertelemeniz konusunda konuştunuz mu?

tam doksan gün kalabilir mi?" Avery sordu.

Lucky bir inilti çıkardı.

"Bunu şimdi konuşmasak olmaz mı?" Avery gözlerini kıstı.

"Tamam, ama vaka yöneticiniz-"

"Aves, lütfen!" Lucky onun sözünü kesti. "Sadece Bonnie'ye odaklanalım ve buna bir günlüğüne ara verelim. Lütfen?"

Avery hemen parladı.

"Sadece iki ay oldu," diye bağırdı. "Ve sen neredeyse *ölüyordun*."

Hâlâ senin için endişelendiğimi belirtmem uygun değilse özür dilerim."

Lucky ellerini kaldırdı ve cevap vermeden başını salladı, gözleriyle Avery'ye bu konuyu kapatması için yalvardı. Avery ona uzun uzun baktı, sonra yumuşadı. Döndü ve arkasındaki sandalyeden sıcak pembe güllerden oluşan büyük bir buket alarak asansörlere doğru uzattı. Lobiye doğru yola koyuldular.

"Çok güzeller." Lucky parmak ucuyla sarmal bir yaprağa dokunarak huzur verdi. "Onları ne zaman aldın?"

"Ben seni beklerken. Hediyeelik eşya dükkânı bütün gece açık. Tam olarak Bonnie'nin rengi değil ama önemli olanın düşünce olduğunu fark ettim."

"Bunlar Nicky'nin rengi," dedi Lucky.

Avery hüzünle gülümsedi.

"Bu doğru."

Lucky kolunu Avery'ninkiyle birleştirdi.

En iyi küçük kardeş sesini kullanarak, "İkimizden de mi?" diye yalvardı.

Avery kendine rağmen güldü ve asansör düğmesine basarken ona doğru eğildi.

"Bunu söylemeye gerek yok."

Kız kardeşleri kapıda belirildiğinde BONNIE dinleniyordu. Pavel başucundaydı, bir av köpeği gibi tetikteydi, endişeli bir dikkatle onu izliyor, bir yandan da durmadan elma suyu ikram ediyordu. Ne zaman bile Bonnie tartışmasız hafif sıklet dünya şampiyonu oldu ve rakibini yenerek kemerleri birleştiren ilk kadın dövüşçü oldu.

Bu kadar istekli olsaydı, hala tüm zamanların en zorlu dövüşlerinden biri olarak övülen on rauntluk zorlu bir mücadelede oybirliğiyle karar verirdi. Bonnie birkaç yıl sonra emekli oldu ve kadınlar için en çok talep gören eğitmenlerden biri oldu.

Pavel'in onun fiziksel güvenliği için endişelenmesinin üzerinden epey zaman geçmişti. Ama uzun bir doğum olmuştu ve doktorun Bonnie'nin kırk yaşında hem yaşlı hem de yüksek riskli bir hamilelik geçirdiğini hatırlatması bunu kolaylaştırmamıştı. Yine de umduğu gibi, ilaç kullanmadan ya da müdahale etmeden, bir ömür boyu savaşmak için eğitildiği gibi acıya boyun eğerek doğum yapmayı başarmıştı ve şimdi hem tatmin olmuş hem de bitkin düşmüştü.

Bonnie, kızı kucağına verildiğinde hissetmesi gereken şeyleri hissetmeyeceği konusunda içten içe endişeleniyordu ama buna gerek yoktu endişelendim. O mükemmeldi. Gözleri Bonnie'nin babasınıninki gibi mavi ve çok parlaktı. Hemşire bebeği göğsüne yatırdı ve çocuk

hemen büyük bir merak ve durgunlukla ona baktı. O bakışta Bonnie'nin aşkı çözülmüştü. Bebeğin yüzü kırmızıydı, buruşuktu ve Pavel'in kalın kirpikleri ve kare burnuyla kadife gibi yumuşaktı. Ama parmakları klasik Mavi'ydi, uzun ve etkileyici. Ağladığında, ellerini önünde patlayan minik yıldızlar gibi uzatırdı. Uyuduğu zaman alnını kırıştırdı ve sanki rüyalarında derin konuşmalar yapıyormuş gibi kaşlarını çatı. Bonnie gözlerini ondan alamıyordu.

Kız kardeşleri içeri girince başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Pavel sandalyesinden sıçrayıp her birini öptü ve elma suyu ikram etti, onlar da kibarca reddettiler.

"Her ihtimale karşı biraz daha getireyim," diye ısrar etti Pavel, kapıya doğru giderken. "Siz kızlara biraz zaman verin."

Avery teşekkür etmek için onun kolunu sıktı. Elbette bu bir andı, sahip olabilecekleri en değerli anlardan biriydi. Gecenin bir yarısı bir hastane odasında yüksekteydiler, şehir altlarında sessiz bir şekilde uzanıyordu. Arabaların farları kayan yıldızlar gibi caddelerde bir aşağı bir yukarı süzülüyordu ve önlerinde, yuvadaki bir yavru gibi güvende, kendi mucizeleri duruyordu.

Avery saygıyla yaklaşp Bonnie'nin kucağındaki bohçaya huşu içinde bakarken Lucky yatağın bir tarafına sıçradı.

"O burada," diye ilan etti Lucky, sesi zaten sevgi doluydu.

Bonnie başıyla onayladı.

"O burada."

"Hepimizin bu hastanede doğduğuna inanamıyorum," dedi Avery. "Ve şimdi bunca yıl sonra o da bize katıldı."

"Lucky değil," diye hatırlattı Bonnie ona. "Evde annemden ayrılmıştı, hatırladın mı?"

Lucky rock-and-roll işareti yaptı ve sırtıttı.

"Doğuştan hız manyağı," dedi.

"Nasıl unutabilirim; özür dilerim Lucky." Avery gülümseyerek bebeğe döndü ve ona hayretle baktı. "Annemi aradın mı?"

Bonnie başını salladı.

"Pavel yaptı. Sabah geliyor."

Babaları karaciğer yetmezliğinden öleli dört yıl olmuştu. Anneleri şehir dışında bahçesi ve tavuklarıyla yalnız kalmakta ısrar ediyordu ama üç kızı da orada yaşadığı için artık şehri daha çok ziyaret ediyordu Tekrar. Avery'nin tam da bu amaçla kullandığı bir misafir odası vardı ama annelerinin onu daha fazla kullanmasını diliyordu.

"Bir isme karar verdiniz mi?" diye sordu Lucky. Bonnie başını kaldırıp kız kardeşlerine baktı.

"Bir tane seçmiştik ama sonra... doğru gelmedi. Sanırım ismiyle birlikte geldi."

"Ne oldu?" Lucky sordu.

Bonnie yutkundu ve bir elini bebeğin tepesine koydu.

"Nicole," dedi Bonnie. "Nicole Petrovich Blue."

Lucky bir şeyler söylemeye çalıştı ama konuşamadığını fark etti. Her zaman olduğu gibi Avery'nin her ikisi için de söyleyecek sözü vardı. Öne doğru eğildi ve önce Bonnie'yi, sonra da bebeği alnından öptü.

"Büyük, geniş dünyaya hoş geldin Nicole," dedi.

Bebek kıpırdandı ve başını kaldırıp üstündeki üç figüre baktı. Onların dikkatini ışık gibi üzerinde hissedebiliyordu. Çok sayıda gözleri vardı ve hepsi onun üzerindeydi. Ağızları büyük ve parlaktı. Şimdi gözlerini kapattı. Hepsi

karanlık. Şimdi onları açtı. Işık tekrar üzerine gelmişti. Onu açtı ve ses çıkardı. Şimdi annesi onu besliyordu. Ağız doluydu. Evet, bu hoşuna gitmişti. Bir sıcaklık ve tatlılık akımı. Bu güzeldi.

Bol miktarda vardı ve acıkmıştı. Şimdi, aniden, doymuştu. Daha fazla değil. Bir ses daha çıkardı ve tüm figürler güldü. Herkes ondan çok memnundu. Çok geçmeden bebeğin gözleri ağırlaştı. Işık kayboldu.

Onu geri getirmeye çalıştı ama gözleri çok ağırdı. Artık göremiyor, sadece etrafındaki figürleri hissedebiliyordu. Sıcaklık gibi hissediyordu. Onların merkezinde güvendeydi. Sürüklenirken yumuşak bir şey yanağını okşadı.

Bu iyiydi. Onları hâlâ duyabiliyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Kahkahalar.

Ne güzel bir ses. Daha fazlasını duymak istiyordu ama sürüklenip gidiyordu. O da

yakında tekrar gelir. Gitmesi uzun sürmeyecekti. Karanlık

derinleşti. Figürler onun etrafında dönüyordu. Burası iyiydi. Kalacaktı.

TESEKKÜR

Bu kitabı hayatımın iki aşkına adadım: kız kardeşim Daisy ve kocam Henry. Bu hikâye ve benimle ilgili her şey onlar tarafından daha iyiye doğru şekillendirildi.

Yazmak doğası gereği yalnız bir deneyimdir, bu nedenle araştırma, düzenleme, yayınlama ve sürecin sadece yaşama kısımlarının yalnız olmamasını sağlayan herkese minnettarım:

Ajanslarım Mollie Glick ve Emily Westcott'a azimleri, nezaketleri ve destekleri için teşekkür ederim.

Editörlerim Sara Weiss ve Katie Bowden, bana inandıkları için Bu kız kardeşlere gönülden katılıyor ve bana yeniden yazmalar için kutsal üçlüyü sağlıyor: koşulsuz destek, akıllıca öneriler ve kendi çözümlerimi bulmam için alan.

Yardımcı editörlerim Sydney Collins ve Lola Downes'a coşkuları ve içgörülerini için teşekkür ederim.

CMC Gym'deki boks eğitmenlerim Marcelo Crudele, Felix Martinez ve Alberto Solto, Bonnie'yi daha iyi anlamama ve yaşamama yardımcı oldukları ve bana en önemli (ve bu geveze için en zor) şeyi aşıladıkları için yazarın takip etmesi gereken) kural: DAHA AZ KONUŞMA, DAHA ÇOK EYLEM!

Bu romanın ilk taslakları hakkındaki cesaretlendirmeleri ve geri bildirimleri için Los Angeles'taki yazar arkadaşlarım: Annabel Graham, Tess Gunty, Alexandria Hall, Zach Hines, Isabel Kaplan, Victoria Kornick, Claire Nuttall ve Jacquelyn Stolos.

Arkadaşlarım Albie Alexander, Frankie Carattini, Adam Eli, Lindsay Fishkin, Sean Frank, Sophia Gibber, Emily Havens, Alba Hodsoll, Kala Jerzy, Jess Jobst, Shamikah Martinez, Corey Militzok, Amanda Montell, Olivia Orley, Jonathan Parks-Ramage, Zoe Potkin ve Max Weinman'a sonsuz yürüyüşler, akşam yemekleri, aramalar, kahkahalar ve genel sevimlilik için yazarken beni ileriye itti.

Annem, her zaman, en iyi ve ilk okuyucum olduğu için.

Babam, kız kardeşim Holly ve erkek kardeşim George.

Terapistim Karen.

New York, L.A., Londra ve Paris'teki ayık topluluklar benim deniz fenerlerim oldukları için.

Okurlar, okurlar, okurlar. İlk kitabım *Kleopatra ve Frankenstein'i* okuyan, tavsiye eden, hakkında paylaşım yapan ya da destekleyen herkese ve kitapçılara sonsuz minnettarım.

Bunu yazarken Henry ile ilk çocuğumuza hamileyim, bu yüzden son teşekkürü içimdeki bu gizemli varlığa, bebeğimize etmeliyim. Sevgilim, bu kitabı yazarken aklımda farklı bir son vardı; sonra sen ortaya çıktın ve bu hikayenin ve hayatımın eğrisini amansızca umuda doğru bük­tün. Beni seçtiğin için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Coco Mellors Londra ve New York'ta büyüdü ve New York Üniversitesi'nde kurgu dalında yüksek lisans yaptı. İlk romanı *Kleopatra ve Frankenstein*, *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesinde yer aldı, yirmiden fazla dile çevrildi ve şu anda televizyona uyarlanıyor. Kocas ve oğluyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

COCO MELLORS TARAFINDAN

*Mavi Kız Kardeşler
Kleopatra ve Frankenstein*

